

KAMBIZ'IN
KAYIP ORDUSU

PAUL SUSSMAN

Çeviren
Mehmet Harmancı

"Amonlara kar ı gönderilen birlik yanında rehberleri oldu u halde Teb'den yola çıktı ve Teb'den çölde yedi günlük yolda olan Vahaya kadar izi sürülebilir. Genel kaniya göre ordu oraya varmutur ama akıbeti konusunda hiçbir haber alnamamı tır. Amon ülkesine hiç eri ememi ve Mısır'a dönmemi tir. Ancak Amonlar ve onlardan duy anlarca anlatılan bir hikâyeye göre askerler Vaha'dan çıkmı lar ve çölde yürüyerek kent ile Amon sınırı arasında ortalarda bir noktaya vardıklarında iddetli bir güney rüzgârının getirdi i kumlar onları ö le yemekleri sırasında bastır mı ve gömmü tür. Böylece ordudan bir daha haber alnamamı tır."

Herodot, *Tarihler*, Üçüncü Kitap.

G R

BATI ÇÖLÜ, tö 523

Sinek Yunanlıyı sabahtan beri rahatsız edip durmaktaydı. Çölün fırın sıcaklığı, hızlı yürüyüşü ve bayat kumanya yetmezmi gibi şimdi bir de bu ikençe çıkmıştı. Tanrılara lanet ederken yanına inatçı okkalı bir yumruk indirdi: ter damlaları çevreye saçılmış ama sineği ıskaladı.

"Kahrolası sinekler!" diye yere tükürdü.

"Aldırma," dedi arkadaşı.

"Beni çıldırtıyorlar! Neredeyse onları dümanlarımızın gönderdiğine inanacağım."

Arkadaşı omuzlarını silkti. "Belki de öyledir. Amonların garip güçleri oldu bunu söylerler. Onların, istedikleri zaman vahşi hayvanlara dönüşüklerini duymuştum. Çakal, aslan falan gibi."

"İstedikleri hayvana dönüşünler," diye homurdandı Yunanlı. "Onları elime geçirince bu lanet yürüyüşün hesabını sormasını bilirim. Dört haftadır buradayız! Dört hafta!"

Yunanlı omzundaki su torbasını indirip içerken içindeki sıcak, yağlı sıvıya yüz buru turdu. Naxos'un da pınarlarından serin ve taze dört bardak su için ne vermezdi; içinde sanki vebalı elli orospuyıkanmış gibi tatmayan suya.

"Ben bu paralı askerliği bırakıyorum," dedi. "Bu kampanya sonuncum olacak."

KAMBIZ'IN KAYIP ORDUSU

"Her seferinde bunu söylersin."

"Bu kere kararım kesin. Naxos'a dönüp kendime bir e ve esash bir parça toprak bulaca ım. Zeytin a açları o i te para var, biliyor musun?"

"Dayanamazsın."

"Dayanaca ım." Yunanlı sine e yine bo bir tokat salladı. "Bu kere farklı artık."

Bu kere gerçekten farklıydı. Yirmi yıldır ba kalarının sava larında bo u uyordu. Bu çok uzun bir süreydi ve bunun da farkındaydı. Bu yürüyü lere artık dayanamıyordu. Ve o eski ok yarasının sancısı da bu yıl çok azmı tı. Artık kalkan tutan kolunu gö sünden yukarı kaldıramıyordu. Bir sefer daha, sonra bu i sona erecekti. Do du u adada zeytincilik yapacaktı.

Sudan bir yudum daha alarak, "Bu Amonlar kim?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi arkada ı. "Kambiz'in yıkılmasını iste-di i bir tapınakları varmı . Orada bir kâhin var anladı ım kadarıyla. Bütün bildi im bu i te."

Yunanlı homurdandı ama konu maya devam etmedi. Aslında sava tı ı ki ilerle pek ilgilenmezdi. Libyalılar, Mısırlılar, Kariler, İbraniler, hatta kendi Yunanlıları hepsi birdi onun için. Sava a giderdin, öldürmen gerekenleri öldürürdün, sonra yeni bir sefere katılırdın ve bu kere belki de bir önceki sava ta parasını aldı ın insanları öldürmeye koyulurdun. Bugün efendisi Persli Kambiz'di. Bir süre önce Mısır ordusu saflarında aynı Kambiz'e kar ı sava mı tı. Bu i böyleydi i te.

Sudan bir yudum daha alarak Teb'i, çöle çıkmadan önce orada-ki son gününü dü ündü. O ve arkada ı Makedonyalı Phaedis bir kırba bira alıp büyük nehir Iteru'yu geçip pek çok kralın gömülü oldu u söylenen Ölüler Kapısı vadisine gitmi lerdı. Ö leden son-rasını orada içerek ve ke fe çıkarak geçirmi lerdı. Bir moloz yı nın dik yamacının dibinde dar bir geçit bulup içeri girmi lerdı. çe-ride duvarlar ve tavan ba tanba a resimlerle kaplıydı. Yunanlı bıça-mı çıkartıp yumu ak ta a Yunan harfleriyle adını kazımı tı: "Ben, Naxoslu Menendes'in o lu Dymmachus, bu harikaları gördüm. Yarın Amonlarla sava a gidiyorum. Tanrılar..."

Ama yazısını bitirmeden zavallı Phaedis bir akrebin üzerine

KAMBİZ N KAYIP ORDUSU

basını , müthiş bir çalkılık atarak, ürkmü bir kedi gibi geçitten dı arıya fırlattı. Kendi haline nasıl da gülmüştü!

Ama son gülen arkadaşı oldu. Phaedis'in bacağı kütük gibi i ince ertesi gün orduyla sefere çıkamamı ve böylece de çölde dört haftalık cehennemi ya amaktan kurtulmuştu. Zavallı Phaedis mi? Talihli Phaedis demek daha doğru olurdu herhalde!

Arkadaşının sesiyle, daldığı hayalden uyandı.

"Dymmachus! Hey, Dymmachus!"

"Ne var?"

"Sersem herif, önüne baksana. İleri."

Yunanlı gözlerini kaldırıp yürüyüş kolunun ilerisine baktı. Yüksek kum tepeleri arasındaki geniş bir vadiden geçiyorlardı ve önlerinde öle güneşin kavurucu ışığı altında muazzam bir piramit ekinde kaya yükseliyordu; kenarları adeta özellikle o ekinde yontulmuş gibi dümdüzdü. Hiçbir özelliği olmayan çölün ortasında böyle sessiz ve tek başına durduğunda adeta tehdit edici bir şey vardı. Yunanlı farkında olmadan elini boynundaki işis muskasına götürüp kötü ruhları kovmak için acele bir dua mırıldandı.

Yarım saat kadar yürüdüktan sonra öle yemeği molası verildiğinde Yunanlının bölüğü neredeyse kayanın altına varmıştı. Yunanlı o yana gidip altındaki daracık gölge parçasına yığıldı.

"Daha ne kadar gidece iz?" diye inledi. "Ey Zeus, daha ne kadar gidece iz?"

O lanlar ekmek ve incir getirdiler, askerler yemeklerini yiyip sularını içtiler. Bazıları kayanın üzerine adlarını yazmaya koyulurken Yunanlı arkasına yaslanıp gözlerini kapatarak aniden esmeye başlayan hafif rüzgârın keyfini çıkardı. Yanağına bir sinek konunca bunun sabahtan beri kendisine eziyet eden aynı sinek olduğundan emindi. Bu kere sineğe vurmaya kalkımadan dudaklarında ve gözkapaklarında dolaşmasına izin verdi. Sinek havalandı, tekrar kondu, bir daha havalanıp yine konarak kendisinin kararlılığını sınıyor gibiydi. Yunanlı yine de kıılmamayınca sahte bir güvenlik duygusuna kapılan sinek sonunda alnında karar kıldı. Yunanlı elini gayet dikkatle kaldırdı, yüzünden bir karı ötede hiç kıpırdamadan tuttu, sonra olanca gücüyle alnına indirdi.

Avucunda ezilmi sineğe bakarak, "Sonunda geberttim seni!" dedi.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Ancak zaferi pek kısa ömürlü oldu, hemen ardından yürüyü kolunun gerisinden bir korku mırıltısı yükseldi.

Yunanlı, sine i silip kalkarken kılıcına el attı. "Ne oluyor? Saldırıya mı u radık?"

"Bilemiyorum," dedi yanındaki adam. "Arkamızda bir eyler oluyor."

Gürültü giderek artıyordu. Yanlarından, a ızlarından köpükler saçarak dört deve sırtlarındaki yükleriyle uçar gibi geçti. Çı lıklar ve bo uk haykırmalar duyuluyordu. Rüzgâr da giderek artıyor, yüzüne çarpıyor, saçlarını dalgalandırıyor.

Yunanlı elini gözlerine siper ederek vadinin güneyine do ru baktı. Arkalarından bir tür karanlık yakla ıyor gibiydi. Yunanlı önce, bir süvari saldırısı, diye dü ündü. Sonra yüzüne sert bir rüzgâr tokat gibi indi ve o ana kadar bo uk bir çı lık olarak gelen eyi açık seçik duydu.

" sis," diye mırıldandı.

"Ne?" dedi arkada ı.

Yunanlı döndü. Gözlerinde korku vardı. "Kum fırtınası."

Kimse konu madı, kimse kıpırdamadı. Hepsi de batı çölünün aniden çıkıp önlerindeki her eyi yutan kum fırtınalarını duymu - lardı. Koca kentlerin onların altında kaldı ı, uygarlıkların tümüyle yok oldukları söylenirdi.

Libyalı rehberlerden biri onlara, "Kum fırtınasıyla kar ıla ırsanız yapacak bir ey vardır," demi ti.

"Nedir o?" diye sormu lardı.

"Ölmek," demi ti rehber.

"Kurtarın bizi!" diye biri ba ırdı. "Tanrılar bizi korusun!"

Ve birden herkes ko up ba ırmaya ba ladı.

"Kurtarın bizi!" diye haykırıyorlardı. "Merhamet edin bize!"

Bazıları sırt çantalarını atıp vadi boyunca çılgın bir ko u tutturmu lardı. Di erleri kum tepesinin yamacından yukarı çıkmaya çalı ıyorlar, diz çöküyorlar ya da piramit kayanın gölgesine sı nıyorlardı. Bir adam a layarak kumların üzerine yüzüstü kapaklandı. Bir ba kası üstüne binmeye çalı tı ı atın ayakları altında ezildi.

çlerinde bir tek Yunanlı oldu u yerde duruyordu. Ne kıpırdıyor, ne konu uyor, sadece o karanlık duvar üzerine do ru hızını

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

artırarak gelirken ayakları ta kesmi gibi durmu beklüyordu. Yanından, yük hayvanları ve silahlarını atmı , yüzleri korkuyla kasılmı askerler geçmekteydi.

"Kaç!" diye ba ırdılar Yunanlıya. "Ordunun yarısı telef oldu bile! Kaç, yoksa mahvolursun!"

Rüzgâr imdi Yunanlının beline kadar kaldırmı tı kumları. Sanki bir cavlan akıyormu gibi bir de gümbürtü vardı. Güne solmu tu.

Arkada ı, "Haydi, Dymmachus, gidelim buradan," diye ba ırdı. "Kalırsak diri diri gömülece iz."

Yunanlı yine de kıpırdamadı. A zı hafif bir gülümsemeyle çarpılmı tı. O kadar çok ey hayal etmi ti de, bunu bir kere olsun dü ünmemi ti. Ve bu onun son seferiydi de! Gülünecek kadar zalim bir eydi bu! Elinde olmadan kıs kıs gülmeye ba ladı.

"Sersem Dymmachus! Neyin var senin?"

"Git!" diye Yunanlı fırtınayı bastırmak isteyen bir sesle ba ırdı. "Sen istersen kaç! Hiç fark etmez. Ben oldu um yerde ölece im."

Yunanlı kılıcını çekti, önünde tutarak parıldayan çeli indeki yılanı baktı. Yılanın açık a zı kılıcın ucuna do ru uzanıyordu. Bunu yirmi yıl önce ilk seferinde Lidyalılara kar ı sava ırken kazanmı tı ve o günden sonra u uru olarak hiç yanından ayırmamı tı. Parmasını kılıcın keskin kenarına sürttü. Arkada ı kaçmaya ba ladı.

Omzu üzerinden, "Sen çıldırmı sın!" diye ba ırdı. "Seni a a ılık çılgın!"

Yunanlı onu dinlemedi bile. Kılıcını daha sıkı kavrayıp giderek yakla an büyük karanlı a baktı. Karanlık az sonra üzerine çökecekti. Kaslarını gev etip bekledi.

"Gel bakalım," diye mırıldandı. "Bakalım ne mene eymi sin."

tçi birden ferahlamı tı. Sava ta hep böyleydi: önce korku, kur un gibi a ırla an kol ve bacaklar ve sonra sava m anı co kusu. Belki de zeytin a acı yeti tirmek ona göre bir i de ildi. O bir *machimostu*. Sava mak onun kanındaydı. Belki de en iyisi buydu. Kem gözlere kar ı eski bir Mısır büyüünün sözlerini mırıldanmaya ba ladı.

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

*Sakhmet'in oku sende!
Thoth'un tılsımı senin gövdede!
sis seni lanetliyor!
Nephtys seni cezalandırıyor!
Horus'un mızra ı kafanda!*

Ve sonra fırtına bin arabalık bir güçle çarptı kendisini. Rüzgâr neredeyse ayaklarını yerden kesecekti, kum gözlerini köreltmi , ceketini parçaladı , etini da lıyordu. Karanlıkta gölgeler vardı, kollar sallanıyor, çı lıklar kulakları sa ır eden kükrere içinde kayboluyordu. Ordunun bayraklarından biri bacaklarına çarptı, bir an orada durdu, sonra rüzgâra kapılıp anafurun içinde kayboldu gitti.

Yunanlı rüzgâra kılıcıyla saldırdı ama rüzgâr onun için bile çok sertti. Kendisini geriye ve yana itti, dizleri üstüne çökertti. Kumdan bir yumruk a zına inince bo ulacak gibi oldu. Her nasılsa yine do ruldu ama aynı anda bir daha çökertildi ve bu kere kalkamadı. Üzerinden bir kum dalgası geçti.

Yunanlı birkaç dakika direndi, sonra kıpırtısız kaldı. Birden çok büyük bir yorgunluk hissetti ti, sanki suyun altında yüzüyormu gibi sakindi. Kafasının içinden a ır a ır görüntüler geçiyordu: do up büyüdü ü Naxos; Teb'deki mezar; Phaedis ve akrep; yıllar önce o vah i Lidyalılara kar ı ilk seferi ve kılıcını kazanması. Son bir irade gücüyle kılıcı ba mın üstüne kaldırdı. Kendisi tümüyle kumlar altında kaldı ı zaman bile kılıcın ucu kumların üstünde kalmı tı ve üzerindeki yılan, Yunanlı'nın dü tü ü yeri i aret ediyordu.

1

KAHİRE, EYLÜL 2000

Bir balina kadar siyah, uzun ve parlak Limuzin Büyükelçili in bahçe kapısından çıkınca bir an durakladıktan sonra trafi e girdi. ki motosikletli polis önünden gidiyor, ikisi de arkasından geliyordu.

Konvoy yüz metre kadar, iki yanı a açıklı ve binaların sıralandı ı yolda dümdüz gittikten sonra sa a ve tekrar sa a saparak Corniche el Nil'e girdi. Di er sürücüler Limuzinin içinde kim oldu unu görmek için bakıyorlarsa da camları siyah oldu u için iki bulanık ba m dı nda bir ey belli olmuyordu. Arabanın sol ön tarafında küçük bir Amerikan bayra ı dalgalanmaktaydı.

Konvoy bir kilometre sonra yollar ve üst geçitlerle dolu bir kavşa a geldi. Öndeki motosikletler yava ladılar, sirenlerini çalıp hızlarını artırarak Limuzini bu asfalt labirentinden kurtarıp trafi in fazla yo un olmadı ı bir üst yola çıkardılar. Konvoy hızını artırarak havaalanına do ru yol almaya ba ladı. Arkadaki motosikletliler birbirlerine uzanarak konu maya ba ladılar.

Patlama o kadar ani ve hafif olmu tu ki, bir patlama oldu u bile pek anla ılamamı tı. Bo uk bir çarpma sesinin ardından Limuzin havaya kalktı, üst yolun ortasından kayıp beton bir duvara çarptı. Bu kere daha yüksek sesli bir patlama arabayı sarstı, alt taraftan fı kıran alevlerden bunun basit bir yol kazasından ba ka bir ey oldu u anla ıldı.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Motosikletler kayarak durdular. Limuzinin ön kapısı açıldı, ceketini alev almı olan sürücüsü haykırarak dı arı attı kendini. Motosikletlilerden ikisi adamı kendi ceketleriyle söndürdüler. Di erleri içerden yumruklama seslerinin geldi i arka kapılara atıldılar. Havaya kara bir duman sütunu yükseliyor, ortalık yanan benzin ve lastik kokuyordu. Arabalar yava lıyor, sürücüler gözlerine inanamayarak bakıyorlardı. Limuzinin sol ön çamurlu u üzerindeki Amerikan bayra ı alev aldı ve bir anda küle dönü tü.

2

BATI ÇÖLÜ , BİR HAFTA SONRA

"Lanet olasıca!"

Toyota dört çekerli bir kum tepesinin üzerinden fırlayıp öteki yana inmeden çirkin beyaz bir ku gibi havada asılı kaldıktan sonra öteki yana konunca sürücüsü bir çılık attı. Bir an direksiyon hâkimiyetini kaybedecek gibi olduysa da sonunda yamacın altına inince arabayı düzeltti ve sonra gaza bir daha basarak bir sonraki tepeye tırmanmaya başladı.

"Seni lanet olasıca!" diye gürlledi.

Yirmi dakika kadar cipin stereo hoparlörlerinden yayılan kulak tırmalayıcı bir müzik eli inde sarı saçları rüzgârda uçuarak yirmi dakika kadar gittikten sonra, yüksek bir kumulun tepesinde kayarak durup motoru kapattı. Sigarasından bir nefes çekti, yanında duran dürbünü alıp dışarı çıktı.

Çöl, insanı ürkütecek kadar sessiz, hava sıcaktı, gökyüzü yukarıdan insana bastırıyordu sanki. Adam bir an durup çevresinde yavaş ve hareketten yoksun düzensiz kum tepeleri ve aralarında taçlı bölümler halinde uzanan manzaraya baktı, sonra sigarasından bir nefes daha çekip dürbünü gözlerine götürerek kuzeybatı yönüne çevirdi.

Görü alanında hilal biçimli bir yamaç ve dibinde yeşil bir vaha vardı. Palmiye ağaçları ve tuz gölleri arasında küçük beyaz

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

köyler serpilmi ti; ekili arazinin batı ucundaki daha büyükçe beyazlık ise küçük bir kasabaydı.

Adam sigaranın dumanını burnundan çıkararak, "Siwa," diye gülümsedi. "Tanrıya ükürler olsun."

Birkaç dakika kadar oldu u yerde kalıp dürbünü sa a sola çevirdi, sonra cipe dönüp motoru çalı tırdı.

Bir saat sonra vahanın kenarına varmış , araba çölden çıkıp toprak yola girmişti. Sa nda üç radyo dire i ve beton bir su kulesi vardı. Bir yabancı köpek sürüsü tekerleklerin çevresinde zıplayıp duruyordu.

"Hey, ben de sizi gördü üme sevindim!" Adam güldü, kornasını öttürdü, cipi sa a sola kaydırıp arkasında bir toz bulutu kaldırarak hayvanları da ılmaya zorladı.

Birkaç uydu çana ı ve derme çatma bir asker kampını geçtikten sonra girdi i asfalt yol kendisini kum tepesinden gördü ü büyük yerle im yeri olan Siwa Kasabasının tam ortasına götürdü.

Kasaba adeta terk edilmişti. Yolda bir iki e ek arabası vardı, kasabanın büyük meydanında ise bir kadın grubu tozlu bir sebze dükkânının önüne topla mışlardı; pamuklu ba örtüleri burunlarına kadar indirilmişti hepsinin. Ö le sıca ı herkesi evine kaçırmıştı.

Adam cipi meydanın bir yanında, yıkık binaların bulundu u kayalı ın altına park etti, arka koltu un üzerindeki büyük zarfı aldı ve arabanın kapılarını kilitlemeyi dü ünmeden meydanın öteki ucuna yürüdü. Kasaba ma azasına u rayıp sahibiyile bir eyler konu tu, adama bir kâ ıtlı bir tomar para verdi, ba ını Toyota'dan yana salladı, sonra bir yan soka a girip kenarında Welcome Oteli yazan köhne bir binadan içeri girdi. O içeri girer girmez tezgâhın ardındaki adam bir sevinç çı lı ı atarak yerinden fırlayıp kendisini kar ılamaya ko tu.

"Dr. John! Döndünüz demek! Sizi gördü üme çok sevindim!"

Adam Berberice konu mu tu, genç adam da aynı dilde kar ılık verdi.

"Ben de seni gördü üme sevindim, Yakub. Nasılsın bakalım?"

"İyiyim. Ya sen?"

"Kırlıyım," diyen genç adam 'Mısır'ı Severim' ti örtünün tozla-rını havalandırdı. "Du yapmam gerek."

KAMBÎZ N KAYIP ORDUSU

"Elbette. Nerede oldu unu biliyorsun. Sıcak suyumuz yok, ama so uk su istedi in kadar var. Muhammedi Muhammedi"

Yan odadan bir o lan çıktı.

"Dr. John döndü. Du alması için ona sabunla havlu getir."

Çocuk aya ındaki terlikleri ta zeminde aplatarak ko tu.

"Yemek ister misin?" diye sordu Yakub.

"Elbette isterim. Son sekiz, haftadır sadece fasulye ve konserve sardalye yedim. Ve her gece Yakub'un baharatlı tavu unu gördüm rüyalarımda."

Adam güldü. "Yanında patates kızartması da olsun mu?"

"Patates kızartması da istiyorum, taze ekme de, so uk Coke da, bana verebilece in her eyi istiyorum."

Yakub'un kahkahaları arttı. "Hep aynı Dr. John!"

Çocuk küçük bir kalıp sabun ve bir havlu getirip verdi.

Genç adam, "Önce bir telefon etmeliyim," dedi.

"Nasıl istersen. Gel."

Otelci genç adamı duvarına epey ellenmi kartpostallarla dolu tel bir rafın dayalı oldu u kalabalık bir odaya soktu. Telefon dosya dolabının üstündeydi. Genç adam zarfı bir iskemleye bırakıp telefonun almacını kaldırıp numarayı çevirdi. Bir süre çaldıktan sonra öteki taraftan ses geldi.

Adam imdi de Arapça, "Alo," dedi. "Acaba bana..."

Yakub elini sallayarak odadan çıktı. İki dakika sonra kola i e- siyle döndü ama mü terisi hâlâ konu makta oldu u için i eyi dosya dolabının üstüne koydu ve yemek hazırlamaya gitti.

Otuz dakika sonra du unu almı , tıra olmu , saçlarını güne yanı ı alnından geriye taramı olan genç adam otel bahçesinde budaklı bir palmyenin gölgesinde oturmu aç kurtlar gibi önündeki yeme e saldırıyordu.

"Dünyada neler oluyor bakalım, Yakub?" Genç adam iri bir parça ekme kopartıp taba ında kalan salçayı temizledi.

Yakub meyveli gazozunu yudumladı.

"Amerikan Büyükelçisini duydun mu?"

"Hiçbir ey duymadım. Son iki aydır Merih'te ya ıyordum diyebilirim."

"Arabasıyla havaya uçuruldu."

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Genç adam hafif bir ıslık çaldı.

"Bir hafta önce," dedi Yakub. "Kahire'de. intikam Kılıcı."

"Öldü mü?"

"Hayır, kıl payıyla kurtuldu."

Genç adam homurdandı. "Yazık. Bütün bürokratları öldürür sen dünya çok daha sa lıklı olur. Bu salça ahane olmu , Yakub."

Avrupalı iki kız bahçenin öteki ucundaki masalarından kalkıp yanlarından geçtiler. Biri genç adama bakarak gülümsedi. Genç de onu ba ıyla selamladı.

Kızlar gidince Yakub kıs kıs güldü. "Senden ho lanıyor galiba."

"Belki. Ama ona arkeolog oldu umu söylersen arkasına bakmadan kaçır. Arkeolojinin ilk kuralı udur, Yakub: yaptı mın i i asla bir kadına söylemeyeceksin. Ölüm öpücü üdür bu."

Genç adam son lokmasıyla, patateslerini de bitirip arkasına yaslandı. Ba mının üzerindeki a açta sinekler dolanıp duruyordu. Hava sıcak ve odun ate i ve kızarmı et kokuyordu.

"Ne kadar kalacaksın?" diye sordu Yakub.

"Siwa'da mı? Bir saat kadar."

"Sonra çöle mi döneceksin?"

"Sonra çöle dönece im."

Yakub ba mını salladı.

"Bir yıldır oradasın. Buraya geliyorsun, yiyecek ikmalî yapıp sonra yine kayboluyorsun. O ıssızlı mın ortasında ne yapıyorsun ki?"

"Ölçüler alıyorum," diye gülümsedi genç adam. "Çukurlar kazıyorum. Planlar çiziyorum. Gerçekten heyecanlı bir gün ise birkaç poz resim de çekebilirim."

"Ne arıyorsun? Mezar mı?"

Genç adam omuzlarını silkti. "Öyle de diyebilirsin sanırım."

" imdiye kadar buldun mu?"

"Kim bilir, Yakub? Belki. Belki de bulamamı ımdır. Çöl insana çe itli oyunlar oynar. Bir ey buldum sanırsın ama sonra bulmadı mın ortaya çıkar. Ya da bir ey bulmadı mını sanırsın ve birden bir ey bulmu oldu unu fark edersin." Genç adam cebinden sigara paketiyle küçük bir torba ot çıkardı. Bir sigara sarıp yaktı, dumanı ci erlerine çekti, ba mını palmiyenin gövdesine dayayıp tuttu u nefesini keyifle bıraktı.

KAMBIZ' N KAYIP ORDUSU

Mısırlı, "Dr. John, o nesneyi fazlaca içmeye ba ladın," dedi. "Bu seni delirtabilir."

Genç adam gözlerini kapattı. "Aksine dostum, çölde beni aklı - mı kaybetmekten koruyan tek ey budur."

Genç adam yarım saat sonra zarf hâlâ elinde olarak otelden çıktı. Güne batıya do ru alçalmı , rengi sulu bir sarıdan limoniye dönü - mü tü. Genç adam imdi malzeme kutularıyla dolu cipine döndü, motoru çalı tırdı, elli metre ilerideki kasabanın tek garajına gitti.

Benzinciye, "Depoyu da, varilleri de doldur," dedi. "Plastik kutulara da su doldur."

Adama anahtarları atıp yüz metre ilerideki postaneye yürüdü. çeri girince zarfı açtı, içinden çıkardı ı foto rafları kontrol etti, sonra yine zarfa koyup a zını kapattı.

Tezgâhın ardındaki adama, "Bunu taahhütlü göndermek isti - yorum," dedi.

Memur zarfı aldı, tarttı, masanın altından bir kâ ıt çıkartıp dol - durmaya ba ladı.

Önünde yazılı adı yüksek sesle okudu: "Profesör brahim ez Zahir. Kahire Üniversitesi."

Genç adam kâ ıdın kopyasını aldı, parasını ödedi, zarfı bırakıp garaja döndü. Cipun deposu, variller ve su kapları doldurulmu tu. Kasaba meydanına son bir kere baktıktan sonra cipe bindi, motoru çalı tırdı ve a r a r kasabadan uzakla tı.

Çölün kıyısında kısa bir an durup hüzünle kasabaya baktı. Sonra stereoyu açtı, gazı kökledi ve kumlara atıldı.

*

Genç adamın cesedini iki ay sonra buldular. Ya da en azından yanmı cipinin fırınında kavrulmu vücudunun kalıntılarını. Çölde safariye çıkmı bir turist grubu cipe Siwa'nın elli kilometre güney - do usunda rastladı. Bir kum tepesinin dibinde tersine yatan parça - lanmı madeni gövde içinde insanı andıran bir ey. Anla ıldı ı kadarıyla çok dik olmamasına ra men tepeyi a arken araba savrulup devrilmi olmalıydı. Garip olan, bölgede ba ka tekerlek izlerinin de

. KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

bulunmasıydı: sanki kaza oldu u anda yalnız de ilmi gibi. Ceset o kadar tanınmayacak haldeydi ki, te his ancak Birle ik Devletler'den di kayıtları geldikten sonra yapılabildi ti.

3

LONDRA, ON DÖRT AY SONRA

Dr. Tara Mullray gözlerine dü en bir tutam bakır rengi saçı kaldırıp yükseltildi geçit boyunca yürümeye devam etti. Lambaların altı epey sıcaktı, düzgün ve soluk alını terle kaplanmı tı. Altında, kutularının üstündeki havalandırma deliklerinden yılanları görüyordu ama onlar kendisine aldırı etmedikleri gibi o da onlara bakmıyordu. Bu sürüngenler evinde dört yıldır çalımakta oldu undan sakinleri artık kendisi için bir yenilik olmaktan çıkmı tı.

Kaya pitonunu, engerek yılanını, halı engere ini ve Gabon engere ini geçip kara boyunlu kobranın üzerinde durdu. Hayvan kutusunun bir kö esinde çöreklenmi ti ama kadın gelince ba mını kaldırdı, dilini uzattı, kalın ve zeytin rengi gövdesi bir metronom gibi iki yana sallanmaya ba ladı.

Tara elindeki yılan çengelini ve kutuyu yere bırakıp çömeldi. "Bugün nasılsın bakalım?"

Yılan meraklı bir tavırla kutusunun kapa mının alt kısmını ara tırdı. Tara kalın me in eldivenlerini giydi, koruyucu gözlü ünü taktı: kobra zehir tükürebilirdi.

Yılan çengelini tutarak, "Haydi bakalım, ilaç zamanı," dedi.

Öne e ilip kutunun kapa mını gev etti, yılanın ba ı yükselirken geriye çekildi. Sonra bir tek koordine hareketle kapa ı kaldırırken yılanı da çengelle yakaladı, üzerinden gözlerini bir an bile ayırmadan

getirdi i kutuya sokup kapa nı kapattı. Kobra yeni mekânını ara - tırırken kutunun içinden sürtünme sesleri geliyordu.

"Bu senin iyili in için, Joey. Kızmana hiç gerekiyok."

Kara boyunlu kobra, koleksiyondaki sevmedi i tek ylandı. Di erlerinin, hatta taipanın yanında bile çok rahattı. Ama kobra kendisini huzursuz ediyordu. Hayvan kurnaz, saldırgan ve aksi huy - luydu. Bir yıl önce temizlemek için kutusundan çıkardı nda ken - disini ısırma tı. Gövdesinin biraz a a ısından tutunca yılan ba nı çevirip elinin üstüne uzanma tı. Neyse ki ısırırken zehir salma de ildi. Ama Tara çok sarsılma tı. Yılanlarla on yıldır çalı yordu ve bir kere bile ısırılma de ildi. O günden sonra kobraya çok dikkade yakla ma ve di er yılanlarla çalı rken yaptı nın aksine onun yanına giderken hep eldivenlerini giymi ti. Kapa n sıkıca kapanma oldu - nu kontrol ettikten sonra kutuyu alıp yükseltildi geçit boyunca yürüdü, öteki uçtaki basamaklardan gayet dikkatle indi ve korido - run ucundaki odasına do ru yürüdü. Kutunun içinde yılanın kıpır - dadı nı hissediyordu, hayvanı fazla sarsmamak için adımlarını yava lattı. Hayvanı gere inden çok huzursuz etmenin anlamı yoktu.

Yardımcısı Alexandra büroda bekliyordu. Kobrayı birlikte kutudan çıkarıp tezgâhın üzerine yatırdılar. Alexandra hayvanı düz tutarken Tara da muayene etmek için çömeldi.

Yılanın sırtındaki i kin yere bakarak, " imdiye kadar iyile mesi gerekirdi," dedi. "Ama yine kayasına sürtmü . Ona iyile me fırsatı vermek için kutusunu bir süre bo altmamız iyi olacak sanırım."

Tara bir dolaptan antiseptik alıp yarayı temizlemeye ba ladı. Yılanın dili a zından çıkıp duruyor, kara gözleri kadına kötü kötü bakıyordu.

Alexandra, "Uça n kaçta?" diye sordu.

Tara duvardaki saate baktı. "Altıda. Burada i im biter bitmez gidece im."

"Ben de babamın yurtdı nda ya amı olmasını isterdim. Bu, ili kiyi çok daha egzotik yapardı."

Tara gülümsedi. "Alex, babamla ili kimizi tanımlamak için pek çok deyim vardır ama egzotik bunlardan biri de ildir. Ba ma dik - kat et."

Tara iltihaplı alanı temizledi, parma nının ucuna bir parça krem

KAMBIZ' N KAYIP ORDUSU

alıp yılanın sırtına sürdü.

"Ben yokken iki günde bir temizlenmeli, tamam mı? Ve Cumaya kadar antibiyotik verilecek. Selülitisin yayılmasını istemiyorum."

"Sen git ve tatilin keyfini çıkar."

"Bir sorun var mı diye hafta sonunda ararım."

" u kaygılanmayı bırak artık. Her ey yolunda gidecek, inan bana, hayvanat bahçesi sensiz iki hafta ayakta kalabilir."

Tara gülümsedi. Alexandra haklıydı. ini çok ciddiye alıyordu. Babasından almı tı bu huyunu. ki yıldır ilk kez tatil yapıyordu ve bunu de erlendirmesi gerekti inin farkındaydı. Yardımcısının kolunu ok adı.

"Özür dilerim."

"Yılanlar seni özleyecek de iller ki. Yılanların duyguları yoktur."

Tara sanki alınmı gibi akadan yüzünü astı. "Bebeklerim hakkında nasıl öyle konu abilirsin? Ben yokken her gece arkamdan a layacaklardır."

kisi de güldüler. Tara yılan çengelini aldı, birlikte kobrayı kutusuna soktular.

"Artık sen yerine götürürsün, de il mi?"

"Elbette," dedi Alexandra. "Sen git haydi."

Tara ceketini ve kaskını alıp kapıya yürüdü.

"Cumaya kadar antibiyotik, unutma."

"Git artık Tanrı a kına!"

"Ve ta ını çıkartmayı unutma."

" nsaf, Tara!"

Alexandra eline geçirdi i bir bezi fırlattı. Tara gülerek koridora ko tu.

Omzu üzerinden, "Yerine koyarken gözlük takmayı unutma," diye seslendi. "Tedaviden sonra nasıl aksilendi ini bilirsin!"

Ö leden sonrasının trafi i yo unsa da, Tara mopedi üzerinde ustalıklarla arabaların arasına girip çıkararak Thames'i Vauxhall Köprüsü'nden geçti, ve Brixton'a olan son birkaç milde gazı sonuna kadar çevirdi. Arada sırada saatine bakıyordu. Uça ı üç saate kadar kalkacaktı ve daha e yalarımı bile toplamamı tı.

Brockwell Parkına bakan büyük bir zemin kat dairesinde yalnız ya ıyordu. Evi annesinden kalan parayla be yıl önce satın almı tı; en iyi arkada ı Jenny de bir odasına kiracı olarak yerle mi ti.

İki yıl boyunca bohem hayatı ya amı lar, partiler vermi ler, il - kilere girip çıkmı lar, hiçbir eyi ciddiye almamı lardı. Sonra Jenny Nick'ie tanı mı , bir iki ay sonunda birlikte bir eve çıkmı lar, koca daire Tara'ya kalmı tı. potek taksitleri ba tan yukarıysa da ba ka kiracı almamı tı. Kendine ait özel mekânı olmasından ho lanıyor - du. Kimi zaman Jenny gibi bir erkekle ya ayıp ya ayamayaca mı merak ediyordu. Yıllar önce biri olmu tu ama o i de çoktan kapanmı tı. Do rusunu söylemek gerekirse tek ba ına ya amaktan memnundu.

İçeri girdi inde dairesi berbat durumdaydı. Kendine bir kadeh arap doldurdu, bir Lou Reed CD'si koyup çalı ma odasına geçti, telesekreterin dü mesine bastı. Metalik bir kadın sesi, "Altı mesa - jınız var," dedi.

kisi üniversiteden eski arkada ı Nigel'dandı, birincisinde Cumartesi günü yeme e davet ediyor, ikincisinde gidece ini hatırladı ı için daveti iptal ediyordu. Bir mesaj Jenny'dendi: onu deveye binmemesi için uyarıyor, bütün devecilerin sapık olduklarını söy - lüyordu; bir mesaj yılanlar hakkında bir konferans verece i okulun onayını bildiriyordu; biri de iki aydır pe inde olan ve kendisinin hiçbir telefonuna kar ılık vermedi i borsacı Harry'dendi. Sonun - cusu ise babasından.

"Tara bana biraz viski getir. Ve de *The Times*... bir sorun olursa beni ararsın, her ey yolunda ise seni havaalanında kar ılayaca m. ey... seni özlemle bekliyorum. Evet evet. Ho ça kal."

Tara gülümsedi. Babası sevgisini ıletecek bir ey söylemeye kalkı tı nda hep böyle beceriksizdi. Pek çok akademisyen gibi Profesör Michael Mullray ancak fikirler dünyasında rahat ederdi. Duygular do ru dürüst dü ünmeye engel olurlardı. O yüzden annesiyle ayrılmı lardı. Annesinin duygu ihtiyacı ile ba a çıkama - dı ı için. Karısı altı yıl önce öldü ünde bile duygu göstermesi epey güç olmu tu. Cenazede arka sırada kendi ba ına, dü üncelerine gömülü olarak oturmu ve törenden sonra hemen bir konferans vermek üzere Oxford'a gitmi ti.

KAMBIZ'IN KAYP ORDUSU

Tara arabını bitirdi, kadehini bir daha doldurmak için mutfağa gitti. Evini toparlaması gerektiğini biliyordu ama zamanı giderek kısalırdı için yatak odasına eşyalarını toplamaya gitmeden sadece çöpü çıkartıp bulaşıkları yıkadı.

Babasını yaklaşık bir yıldır, İngiltere'ye son geldiğinden bu yana görmemişti. Arasına telefonda konu uyorlardı ama konu maları duygusal olmaktan çok ilerlevseldi. Babası ona yeni çıkardı bir nesneden ya da ders verdi sınıfından söz eder, o da arkadaşlarıyla ya da işi hakkında bir iki şey anlatırdı. Konu maları birkaç dakikadan uzun sürmezdi. Babası her yıl bir doğum gününü kutlayan kart gönderirdi ve kart her yıl bir hafta geç gelirdi.

te bu nedenle geçen ay babası telefon edip de kendisini kalmak üzere yanına çağırırdı. İnda çok ayrımtı. Be yıldır yurtdışında yaşıyordu ve böyle bir davet ilk kez yapılmaktaydı.

"Mevsim sona erdi sayılır," demişti. "Ada uçağa gel. Kazı evinde kalırsın, ben de sana çevreyi gezdiririm."

Tara'nın ilk tepkisi kaygı olmuştu. Babası yetmiş yaşını geçmişti, kalbi zayıftı ve sürekli ilaç alırdı. Belki de sağlığının bozulduğunu ve ölmeden önce kızıyla vedalaşmayı istemişti. Ancak Tara sorduğunda babası gayet iyi olmuştu, baba kızın bir süre bir arada olmalarının iyi bir şey olacağını düşünüyordu. Bu ona o kadar aykırı bir şeydi ki, Tara'ya kulanmış, ama sonra aman ne çıkar deyip uçağa yer ayırtmıştı. Geleceğini bildirmek için aradığında babası gerçekten sevinmiş gibiydi.

"Çok iyi!" demişti. "Bak ne güzel vakit geçireceğiz!"

Tara yatağının üzerine serdiği giyeceklerinden seçtiklerini bir valize tıktı. Bir sigara içmek isterdi ama direnmeyi beğenmiyordu. Bir yıla yakındır içmemiştir ve yeniden başlamak istemiyordu, hele on iki ay dayandı bir takdirde Jenny'den yüz sterlin kazanacakken. Canı sigara çektiğinde her zaman yaptığı gibi yine buzdolabından bir parça buz alıp ağzına atıp emmeye koyuldu.

Babasına bir armağan götürüp götürmemeyi düşünüyordu ama artık buna vakit kalmamıştı. Üstelik ne alsaydı nasıl olsa beğenmeyecekti. Çocukluğunda Noel'de ona alacağı armağanı haftalarca planladıktan sonra babasının paketi açıp, "Tam da istediğim gibi," dedikten sonra yine gazetesine gömüldüğünde duyduğunu kırık

KAMBİZ' N KAYIP ORDUSU

lı ını hiç unutmamı tı. Ona gümrüksüz ma azadan bir i e viski ile bir *Times* gazetesi ve belki de bir tıra losyonu alacaktı, onunla idare etsindi artık.

Çantaya son birkaç ey de tıktıktan sonra banyoya gidip bir du aldı. Bir yanıyla bu yolculu a çıkmak istemiyordu. Ne kadar kaçınmaya çalı salar da sonunda tartı acaklarını biliyordu. Di er yandan heyecanlanmaktan kendini alamıyordu ama. Yurt dı ına çıkmayalı epey olmu tu ve i ler umdu u gibi gitmezse birkaç günlü üne kendi ba ma dola abilirdi. Artık bir çocuk de ildi, babasına ba ımlı da de ildi. Canının istedi ini yapabiliirdi. Sıcak suyu açıp gö üslerine ve karnına vurması için ba ını geriye attı. Bir yandan da bir arki mırıldanıyordu.

Daha sonra bütün pencereleri kilideyip evden çıktı, kapıyı sertçe çekip kapattı. Hava kararmı tı, ba layan hafif ya murda sokak lambalarının altında kaldırımlar parıldıyordu. Genelde böyle hava canını sıkarsa da bu ak am keyifliydi.

Pasaportunu ve biletlerini kontrol ettikten sonra istasyona do ru yürürken gülümsüyordu. Kahire'de ısı otuz derecenin üstünde olmalıydı.

4

KAHIRE

"Küçüküm dükkânı kapama zamanı geldi," dedi ya lı kbar.
"Sen de artık evine git bakalım."

Kız hiç kıpırdamadan durmuş, saçlarıyla oynuyordu. Yüzü kirliydi, burnunun altında bir sümük balonu parlıyordu.

"Haydi, git artık," dedi İkbar. "stersen yarın yine gelip yardım edersin."

Kız bir şey söylemeden yüzüne bakıyordu. Ya lı adam sendeleyerek kıza doğru bir adım attı, güçlükle soluk alıyordu.

"Haydi bakalım, benimle oyun oynama. Ben ya lı ve yorgun bir adamım."

Dükkânın içi iyice karanlıktı. Bir tek çıplak ampulün zayıf ışığı köşeleri aydınlatmıyordu bile. Öteberi yılları sanki suya gömülürmüş gibi karanlıkta kayboluyordı. Dışarıda bir moped kornası öttü, birinin çekiş sesleri duyuldu.

İkbar bir adım daha attı, entarisinin altında karnı kocamandı. Çürük karar mıdişleri ve bir gözünü örten kara meşin parçasından ürktücü bir şey vardı. Ancak sesi sevecendi ve kız kendisinden korkmuyor gibiydi.

"Evine gidiyor musun, gitmiyor musun?"

Kız başını salladı.

Adam dönüp dükkânın ön tarafına yürüdü. "O zaman seni bu

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

gece buraya kilideyece im. Geceleri hortlakların çıktı mı bilirsin."

Kapıda durup cebinden bir tomar anahtar çıkardı.

"Sana hortlaklardan söz etmi miydin? Mudaka etmi imdir. Bütün antikacı dükkânlarında hortlak vardır. Örne in u lambada"... Bir rafta duran bakır lambayı gösterdi. "Onun içinde ei Gul adında bir cin ya ar. On bin ya ındadır ve istedi i ekle girebilir."

Kız iri gözlerle lambaya baktı.

"Ya u eski tahta sandı ı görüyor musun, kö edekini, hani kocaman bir kilidi var? Onun içinde bir timsah vardır, kocaman ye il bir timsah. Gündüzleri uyur ama geceleri çıkıp çocuk arar. Neden mi? Onları yemek için. Diri diri bir lokmada yutar yakaladı ı çocukları."

Kız dudaklarını ısırды, bakı ları lamba ile sandık arasında gidip geliyordu.

"Ve u duvardaki ucu kıvrık hançer. O bir kralındı. Çok zalim bir adamdı. Her gece buraya gelir, hançerini alır ve önüne çıkanın bo azını keser. Evet, bu dükkân hortlaklarla doludur.Eger bu gece burada kalmak istiyorsun kalabilirsin, benim küçük dostum."

Adam kıs kıs gülerек kapıyı açınca bir dizi çingırak öttü. Kız içeriye kilitlenece ini sanarak iki adım attı. Onun kıpırdadı mı duyan İkbar ellerini sanki pençeymi gibi kaldırıp kükredi. Kız bir çı lık atıp güldü, dükkânın arkasında gölgelere girip hasır sepetlerin arkasına saklandı.

"Demek saklambaç oynamak istiyorsun, öyle mi?" diye gürlenen ya lı adam sendeleyerek arkasından gülerек ko tu. "İkbar'ın elinden kaçmak kolay mı sanıyorsun? İkbar'ın tek gözü olabilir ama gayet sa lamdır. Kimse İkbar'ın elinden kurtulamaz."

Adam kızın sepetlerin arasından kendisine baktı mı görüyordu. Kızın keyfini bu kadar çabuk bozmamak için yanından geçerek eski bir dolabın kapılarını açtı.

"Acaba buraya mı saklandı?"

Dolabın içine bakar gibi yaptı.

"Dolapta da yokmu . Bu kız sandı ımdan da kurnazmı yahu."

Dolabı kapatıp dükkânın arkasındaki odaya girdi, çekmeceleri gürlütleyle açıp kapayıp dosya dolaplarına yumruklar indirdi.

KAMBÎZ' N KAYIP ORDUSU

"Orada mısın, küçük canavar? Benim gizli odama mı saklandın yoksa? Çok kurnazmı sını do rusu!"

Adam bir süre daha oyalandıktan sonra odadan çıkıp sepederin önünde durdu. Kızın bo uk kıkırdamalarını duyabiliyordu.

"Dur, hele bir dü üneyim. Dolapta de ildi, odada de ildi, herhalde tahta sandıkta timsahın yanına girecek kadar aptal da de ildir. O zaman saklanaca ı bir tek yer kalıyor. Bu sepetlerin arkası. Bakalım ya lı İkbar haklı mıymı ?"

Adam e ildi. Tam o anda kapıdaki çingiraklar sallandı ve dükkâna biri girdi. İkbar do rulup döndü. Kız saklandı ı yerden çıkmadı.

Kapının hemen içinde duran iki adama do ru aya ını sürüyerek yürürken, "Kapatıyorduk," dedi. "Ama e er öyle bir bakmak istiyorsanız, buyurun."

Adamlar kendisini duymazdan geldiler. Yirmili ya lan içinde iki gençti, ikisinin de sırtlarında siyah birer cüppe, ba larında alınlarına kadar inen siyah bir sarık vardı. Bir an dükkâna halandılar, sonra biri dı arı çıkıp eliyle bir i aret yaptı. Bir an sonra arkasında beyaz bir adam oldu u halde içeri döndü.

"Size nasıl hizmet edebilirim?" diye sordu İkbar. "Özellikle aradı ınız bir ey var mı?"

Yeni gelen sarı ın ve iri yarı bir devdi, ucuz keten elbisesi kalın baldırları ve geni omuzları üzerinde gerilmi ti. Bir elinde yarısı içilmi bir puro, di erinde bir evrak çantası vardı. Çantanın yıpranmış kahverengi derisi üzerinde CD harfleri seçiliyordu. Yüzünün sol tarafında aka ından a zına kadar kıvrık bir do um lekesi iniyordu. İkbar korkuyla ürperdi ini hissetti.

"Size nasıl yardım edebilirim?" diye sordu.

riyarı adam dükkân kapısını kapattı, anahtarı çevirip kilitledi, sonra arkadaşlarına ba ını salladı. Öteki ikisi ifadesiz yüzlerle İkbar'a yakla tılar. Dükkâncı tezgâha dayanana kadar geriledi.

Öksürmeye ba layarak, "Ne istiyorsunuz?" dedi. "Lütfen, ne istiyorsunuz?"

riyarı adam İkbar'ın önünde durdu, karınları neredeyse birbirine de ecekti. Bir an yüzüne gülümseyerek baktı, sonra purosunu kaldırıp ya lı adamın gözünü örten me in parçası üzerinde söndürdü. İkbar ellerini yüzüne kaldırarak ba ırdı.

KAMB Z'IN KAYIP ORDUSU

"Lütfen, yapmayın!" Öksürdü. "Param yok benim. Ben yoksul bir insanım!"

"Sende bize ait bir şey var," dedi dev. "Antika bir parça. Sana dün geldi. Nerede oldu onu söyle."

İkbar kollarını başı üzerine kaldırmı , iki büklüm oldu tu.

"Neden söz etti inizi bilmiyorum," diye inledi. "Bende antika bulunmaz. Antika ticareti yasaktır!"

Dev iki adamına bir işaret yaptı; adamlar ya lı adamın bileklerini tutup doğrulttular. İkbar sanki saklanmak istermiş gibi yanamını omzuna dayandı. Adamlardan birinin başındaki erp hafifçe yukarı kayınca alnın ortasında, derisine yapılmış bir sülü ü andıran soluk renkli bir yara izi ortaya çıkmıştı. Ya lı adam bunu görünce korkmuş görünüyordu.

"Lütfen! Lütfen yapmayın!" diye inledi.

"Nerede?" diye sordu dev.

"Lütfen!"

Dev kendi kendine bir şeyler mırıldandı, çantasını yere bırakıp küçük bir malaya benzer bir şey çıkardı. Baklava biçimli bıça nın kenarları keskinle tirilmişti.

"Bunun ne oldu nu biliyor musun?" diye sordu.

Ya lı adam korkudan dili tutulmuş çasına bakıyordu.

"Bu bir arkeolog malasıdır," diye sırttı dev. "Bununla topra ı gayet dikkatle, öyle kazarız..." Malayı ya lı adamın korkudan gerilen yüzü önünde ileri geri salladı. "Ama başka işlere de yarar elbette."

Sarı nın adam anı bir hareketle —cüssesinden beklenmeyecek kadar hızlı bir hareketle— malayı yukarı savururken ya lı adamın yanına de dirdi. Deri bir a ız gibi açıldı, kanlar adamın cüppesine bo andı. İkbar bir çığlık attı.

"İmdi sana tekrar soruyorum," dedi dev. "Parça nerede?"

Septelerin ardındaki kız cin el Gul'un lambasından çıkıp ya lı adama yardım etmesi için dua etti.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Uçak piste kondu unda saat geceyarısını geçmi ti.

Tara uçaktan sıcak hava ve dizel buharı karı ımına çıkınca hostes, "Kahire'ye hoş geldiniz," dedi. "Keyifli günler dileriz."

Uçu olaysız geçmi ti. Tara kırmızı yüzü bir çiftin yanında, koridor yanındaydı. Yolculu un ilk yarısında çiftin Mısır yemekleri konusunda çekece i mide sorunları uyarılarını dinleyerek, ikinci yarısını uyuyarak geçirmi ti. Bir iki kadeh votka içmi , gösterilen filmin yarısını seyretmi , hostesten bir i e viski almı , sonra koltu- unu arkaya yaslayıp bakı larını tavana dikmi ti. Her uçu unda oldu u gibi canı sigara çekmi , ama onun yerine buz istemi ti.

Babası Tara'nın çocuklu undan beri Mısır'da çalı mı tı. Bu i leri bilenlere göre zamanının en ünlü Egiptologlardan biriydi. Babasının meslektarlarından biri kendisine, "Yeri Petrie ile Carter arasındadır," demi ti. "Eski Krallı ı anlayı ımızı onun kadar ileri götüren bir ba kasının oldu unu sanmıyorum."

Tara'nın gurur duyması gerekirdi. Ama babasının akademik ba arıları kendisinde hiçbir heyecan uyandırmı de ildi. Çocuklu- undan beri bildi i babasının kendi ailesinden çok 4000 yıl önce ölmü bir dünya ile daha mutlu oldu uydu. Kendisinin Tara adı bile içinde Mısır güne tanrısı Ra'nın adını ta ıdı ı için seçilmi ti.

Babası her yıl kazı yapmak üzere Mısır'a giderdi. Önceleri sadece bir iki ayı ına gitmi , Kasımdan Noele kadar kalmı tı. Tara büyü- dükçe anababasının evlilikleri de a ır a ır kopmaya ba lamı ve babası Mısır'da giderek daha uzun süreler kalmı tı.

Annesi bir keresinde Tara'ya, "Baban ba ka bir kadına tutul- du," demi ti. "Kadının adı Mısır'dır." Bu bir aka ise de, ikisi de gülmemi lerdi.

Sonra kanser gelmi ve annesi hızlı bir çökü e girmi ti. Tara bu dönemde babasından ilk kez nefret etmi ti. Hastalık annesinin ci erlerini ve karaci erini yiyip bitirirken babası hep evden uzak kalmı , bir iki destek sözcü ünü bile kendisinden esirgemi ti. Tara kendi etinden ve kanından olanlardan çok mezarlara ve çanak çömlek parçalarına de er veren bu adam hakkında büyük bir öfke hissetmeye ba lamı tı. Annesinin ölümünden birkaç gün önce Mısır'a telefon etmi ve babasına savurdu u küfürlerin iddetine kendisi de a mı tı. Cenazede birbirlerine so uk durmu lar, babası

KAMBÎZ' N KAYIP ORDUSU

daha sonra Mısır'a yerle mi , sekiz ay Kahire'deki Amerikan Üniversitesinde ders vermeye, dört ay da kazı yapmaya başlamı tı. Yakla ık iki yıl hiç konu mamı lardı.

Ama babası hakkında iyi anıları da vardı. Bir kere çocuklu unda Tara her nedense a lıyorken babası bir sihirbazlık oyunu yapmı , ba parma nı elinden ayırmı tı. Tara buna katıla katıla gülmü babasından hileyi tekrar tekrar yapmasını istemi ti.

On be inci do umgünü —bu, Tara'nın en sevdi i arasıydı— sabah uyandı nda masanın üstünde kendi adı yazılı bir zarf bulmu tu. Zarfta kendisini bütün evde dola tıracak olan bir hazine avının ilk ipucu vardı. Sonunda tavan arasında eski bir sandı nın dibinde gayet zarif bir altın kolye bulmu tu. Her ipucu iir gibi kafiyeli olarak bir paça par ömene yazılmı ve bir esrar havası vermesi için simgeler ve çizimlerle süslenmi ti. Babası bunu saatler boyunca çalı arak hazırlamı olmalıydı. Daha sonra annesiyle Tara'yı ak am yeme ine götürmü , kazılar, ke ifler ve garip akademisyenler hakkında ilginç hikâyeler anlatmı tı.

Yeni altın kolyesini düzeltmek için e ilirken, "Çok güzel görünüyorsun, Tara," demi ti. "Dünyanın en. güzel kızısn. Seninle çok gurur duyuyorum."

i te çok seyrek olan bu anlar her nasılsa babasının so uklu unu ve bencilli ini unutturur ve Tara'yı ona ba lardı. Annesinin ölü münden iki yıl sonra bu nedenle babasını aramı ve uzun sessizli in ardından barı malarını istemi ti. Ve bir bakıma imdi Mısır'a da bunun için gidiyordu. Babasının sayısız kusuruna ra men ta içinde onun iyi bir insan oldu unu, kendisini sevdi ine ve ona ihtiyacı oldu unu biliyordu. Tıpkı Tara'nın ona ihtiyacı oldu u gibi. Ve tabii her zaman bir umut vardı: belki bu kere her ey de i ik olurdu. Belki birbirlerini ba ırıp surat asmazlar, normal bir baba kız gibi mutlu olurlardı. Beiki bu kere ...

Uçak inmeye ba larken, sanki mümkünmü gibi, diye dü ündü. Be dakika kadar onu gördü üne sevineceksin, sonra yine tartı maya ba layacaksın.

Kom usu keyifli bir sesle, "Uçak kazaları en çok ini sırasında olur, biliyor musunuz," demi ti.

Tara da hostesten yine buz istemi ti.

KAMBÎZ' N KAYIP ORDUSU

Uçak indikten neredeyse bir saat sonra çıkı salonuna varabil mi ti. Pasaport kontrolünde, ardından bagaj yerinde uzun süre bekle mi ti.

Yolculardan biri ba mı sallayarak, "Sayfel Thar," demi ti. "Ne kadar sıkıntıya neden oluyor. Bir tek adam bir ülkeyi durma noktasına getirebiliyor."

Tara ne demek istedi ini soramadan adam bavulunu bulmu , bir hamalla almasını i aret ederek kalabalı a karı mı tı. Tara'nın valizi de bir iki dakika sonra gel mi , o da ba ka her eyi unutarak, valizi yüklendi i gibi kalbi heyecanla çarparak gümrük kontrolüne do ru yürümü tü.

Babası kendisini kar ılamaya gelece ini söyledi i için onu karısında bulmayı bekliyordu; ikisi de birer sevinç çı lı ıyla birbirlerinin kollarına atılacaklardı. Ama kendisini kar ılayan sadece i pe inde olan bir taksi sürücüsü oldu. Tara bekleyenler tarafına bak tıysa da aralarında babasını göremedi.

Saatin geç olmasına ra men terminal kalabalıktı. Aileler gürlüğü patırtı arasında birbirleriyle vedala ıyorlar, çocuklar plastik koltuklar arasında ko u yuyor, turist grupları kendilerini kar ılayacak tur temsilcilerini arıyorlardı. Silahları gö üslerinde, siyah üniformalı polisler her yerdeydiler.

Tara bir süre bekledikten sonra salonda dola maya çıktı. Bir ara dı arı çıkıp baktı, sonra tekrar içeri girdi, beklerken para bozdurdu, bir kahve alıp kapıyı gören bir koltu a oturdu.

Bir saat kadar sonra babasına telefon etti: ama ne kazı evinden ne de Kahire'deki dairesinden bir yanıt alabilirdi. Taksisi trafi e mi takıldı acaba, diye dü ündü. Babası araba kullanmayı ö renmedi-ine göre herhalde taksiyle gelirdi. Belki de hastalanmı tı. Babası ile ilgili bir olasılık daha vardı: Tara'yı kar ılayaca mı unutm u olabilirdi.

Ama bu kere unutmazdı. Gelece ini duydu unda o kadar sevinmi ti ki. Sadece geç kalmı tı. Hepsini buydu i te. Tara bir kahve daha alıp koltu a yerle ti, kitabını açtı.

Tüh, diye dü ündü. *Times*ı almayı unuttum.

LUKSOR, ERTESÎ SABAH

Müfetti Yusuf Izzeddin Halife sabah gün a armadan kalktı, yıkanıp giyindikten sonra namaz kılmak için oturma odasına geçti. Her sabah oldu u gibi yorgun ve sinirliydi. Namaz kılmak, ayakta durmak, çömelmek, secdeye varmak, dua etmek kafasını temizlemi ti. Namazı bitti inde taptaze, sakin ve güçlü hissediyordu kendini. Her sabah oldu u gibi.

"Allaha ükür," diye mırıldanarak kahve yapmak için mutfak a gitti. "Allah büyüktür."

Kaynaması için su koydu, bir sigara yaktı, mutfak penceresinden a a ıda ve üç metre ileride olan kar ı çatıda çama ır asan kadına baktı. Zaman zaman kendi binasından aradaki dar soka ı a ıp onunkine atlamanın mümkün olup olmadığını dü ünürdü. Daha genç olsaydı bunu denerdi herhalde. Karde i Ali bu i i mutlaka yapardı. Ama Ali ölmü tü ve sorumluluk artık onun omuzlarına yüklenmi ti. Yerden yirmi metre yükseklikteydi ve bir karı ve üç küçük çocukla bu tür tehlikeleri göze alamazdı. Ya da bu sadece bir mazeretti. Ne de olsu yüksekliklerden hiç ho lanmazdı.

Kaynayan suya kahve ve eker ekledi, cezvenin kenarına kadar köpürttüktan sonra bir fincana bo alttı ve fincanı alıp dairenin bütün odalarının açıldı ı lo holden geçti. Altı aydır burada bir fiskiyeli havuz yapmaya çalı tı ı için yerler çimento torbaları, fayanslar

KAMB Z N KAYP ORDUSU

ve plastik borularla doluydu. Küçük bir havuz olacaktı ve iki üç haftada bitmesi gerekirdi. Ama hep araya bir engel girdi i için haftalar ayları bulmu tu ve i in ancak yarısını tamamlayabilmi ti. Aslında havuza yer yoktu, karısı da hem pisli i hem de masrafı için söylenip durmu tu, ama kendisi oldum olası bir fiskiyeli havuz isterdi, böylece epey donuk olan evinin havasına belki de bir parça renk katacaktı. Halife çömeliip parma ını kum yı ınına sokarken belki de büroya gitmeden bir iki çini yerle tirecek zamanım vardır, diye dü ündü. Telefon çaldı.

Halife yatak odasına girerken karısı uykulu bir sesle, "Seni arıyorlar," dedi. "Muhammed Sariya."

Kadın telefonu kocasına uzattı, yataktan çıkıp be i inden bebe i alarak mutfa a gitti. O lu içeri girip yata ın üzerinde zıplamaya ba ladı.

"Git buradan, Ali!" diye Halife o lunu iteledi. "Yapma diyorum sana! Alo, Muhammed. Saat da çok erken, ne oldu?"

Yardımcısının sesi gelince Halife bir eliyle almacı kula ına bas- tırıp öteki eliyle o lunun darbelerini savu turmaya çalı tı.

"Nerede?" diye sordu.

Yardımcısı heyecanlı bir sesle konu uyordu.

" imdi orada mısınız?"

Halife'nin o lu gülüyor, yastıkla babasına vurmaya çalı ıyordu.

"Yapma dedim, Ali. Özür dilerim, ne dedin? Tamam, sen oldu- un yerde kal. Kimse yanına yakla masın. Ben hemen geliyorum."

Halife telefonu kapattı, o lunu yakaladı ı gibi ba a a ı çevirdi, çıplak ayaklarını öptü. Çocuk kahkahadan kırılıyordu.

"Salla beni, baba," diye ba ırdı. "Salla beni."

" imdi seni pencereden a a ı sallarım da gününü görürsün," dedi Halife. "O zaman belki uçarsın da eve biraz huzur gelir."

Çocu u yata a yatırıp karısı Zenab'ın bebe ini emzirerek kahve yaptı ı mutfa a gitti. Oturma odasından kızının arkısı yükseliyordu.

Halife karısını öpüp bebe in ayaklarını gıdıklayarak, "Bu sabah nasıl bakalım?" dedi.

"Aç," diye güldü karısı. "Babası gibi. Kahvaltı ister misin?"

"Vaktim yok," dedi Halife. "Batı yakasına geçmem gerek."

"Kahvaltını etmeden mi?"

"Bir i çıkmı ."

"Ne?"

Halife karıda çamaır asan kadına baktı. "Bir ceset," dedi. "Herhalde ö le yeme ine de gelemeyece im."

Halife Nil'i iki kıyı arasında sefer yapan parlak renkli motorlardan biriyle geçti. Genellikle vapura binerdi ama bu kere acelesi oldu u için bir motor kiralamı tı. Kıyıdan ayrılacakları sırada kolunun altında tahta bir kutu olan ya lı bir adam ko arak geldi. Motorun demirine tutunup içeri atladı.

Kutusunu Halife'nin ayakları dibine yerle tirek, "Günaydın, Müfetti ," dedi. "Boyayım mı?"

Halife gülümsedi. "Hiç kaçırmazsın, de il mi, İbrahim?"

Ya lı adam sırtınca iki sıra altın di leri ortaya çıktı. "Ekmek parası. Bir insanın ayakkabılarının da temiz olması gerek. Böylece birbirimize yardım etmi oluyoruz."

"Boya bakalım. Ama acele et. Öteki kıyıda i im var, oraya vardı mızda oyalanmak istemem."

"Beni bilirsiniz, Müfetti Bey. Luksor'un en hızlı ayakkabı boyacıyım ben."

İbrahim bezlerini, fırçasını, cilasını çıkardı, Halife'nin ayakkabılarını koymasına için kutusuna bir aplak indirdi. Arkada genç bir o lan ilgisiz bir yüzle dı tan takma motorun ba nda oturuyordu.

Cam gibi sular üzerinde kayarlarken önlerindeki Teb Tepeleri sabahın ilk ı ıklarında griden kahverengiye renk de i tiriyordu. Yanlarından her iki kıyıya da motorlar geçmekteydi. Bir grup Japon turisti herhalde Krallar Vadisi üzerinde balonla dola ıp güne in do u unu seyredeceklerdi. Bu, Halife'nin de çok yapmak istedi i bir eydi ama, üç yüz dolan verecek durumda de ildi. Polis maa mın ne oldu u dü ünülürse herhalde hiç de olmayacaktı.

Batı yakasına varınca iki teknenin arasına girip çakıllarda kayarak karaya çıktılar. Ya lı adam Halife'nin ayakkabılarının burunlarını son bir kez fırçaladıktan sonra boyadan lekelenmi ellerini birbirine vurarak i inin bitti ini belirtti. Dedektif adama iki Mısır lirası verdi, iki lira da motorcuya verdikten sonra kıyıya adadı.

"Sizi bekleyece im," dedi delikanlı.

KAMBÎZ'İN KAYIP ORDUSU

"Zahmet etme. Yine görüürüz, brahim."

Dedektif dönüp büyük bir kalabalıın vapur bekledi i iskeleye çıktı. Kalabalı ı yararak geçti, bir duvarla paslı bir telörgü çit arasından geçip nehrin kıyısındaki, dar toprak yola çıktı. Çiftçiler tarlalarda çalı ıyorlar, mısır ve ekerkamı ı hasadı yapıyorlardı. Belle-rine kadar sulama kanalına girmi iki adam otları temizlemekteydi-ler. Teniz beyaz gömlekl i çocuk grupları okula gidiyorlardı. Sıcak artmaya ba lamı tı. Halife bir sigara daha yaktı.

Cesede varması yirmi dakika sürmü , bu arada batı Luksor'un binaları uzakta bir karaltıya dönü mü ve yeni boyanmı ayakkabı-ları toza bulanmı tı. Bir kamı lıktan geçip açıklı a çıktı nda yar-dımcısı Sariya'nın kıyıda ıslak bir paçavra yı nını andıran bir eyin yanında çömelmi oldu unu gördü. Halife yakla ırken Sariya aya a kalktı.

"Hastaneye telefon ettim," dedi. "Birini gönderiyorlar."

Halife ba mını sallayarak su kıyısına indi. Ceset yüzüstü yatıyordu, kolları iki yana açılmı , yüzü çamura gömülmü tü, gömle i parça-lanmı ve kanlıydı. Belinden a a ısı hâlâ suyun içindeydi ve dalga-lardan uykusunda sallanan biri gibi a ır a ır gidip gelmekteydi. Halife'nin burnuna hafif bir çürüme kokusu geldi.

"Ne zaman bulundu?"

"G ün do madan hemen önce," dedi yardımcı. "Herhalde nehrin yukarisından gelmi ve vapurlardan birinin pervanesine takılmı tır. Kolları o yüzden parça parça."

"Buraya geldi inde böyle miydi? Bir eye dokundun mu?"

Sariya ba mını salladı.

Halife cesedin yanında çömeldi, çevresindeki topra ı inceledi. Ölü adamın bile inden tutup kaldırınca kolundaki dövme-yi gördü.

Hafifçe gülümseyerek, "Bir bokböce i," dedi. "Ne kadar uygunsuz?"

"Neden?"

"Eski Mısırlılar için bokböce i yeniden do u un ve yenilenme-nin simgesiydi. Buradaki dostumuzun ba ma geleceklerin de il." Adamın bile ini bıraktı. "Kimin haber verdi ini bilmiyorsun demek."

Sariya ba mını salladı. "Adını vermedi. Karakolu paralı bir tele

KAMBIZ' N KAYIP ORDUSU

fondan arayıp balık tutmaya geldi inde cesedi buldu unu söyledi."

"Paralı telefon oldu undan emin misin?"

"Evet. Sanki parası bitmi gibi sözünün yarısında hat kesildi."

Halife bir an dü ündü, sonra ba mını kaldırıp elli metre ilerideki a açlı ı ve onun ötesinde görülen bir evin damını i aret etti. ince siyah bir telefon kablosu çatının altında açıkça görülüyordu. Sariya ka larını kaldırdı.

"Yani?"

"En yakın paralı telefon iki kilometre ötede, kentte. Neden uradan etmesin ki?"

"Herhalde oka u ramı tı. Bu kıylara pek ceset vurmaz."

"Çok do ru. O yüzden polise mümkün oldu u kadar çabuk haber vermek isteyecekti. Ve neden adını vermedi? Buralarda nasıl insanlar ya ar bilir misin? Gazeteye adlarının geçmesi için hiçbir fırsatı kaçırmazlar."

"Sizce bir ey mi biliyordu?"

Halife omuzlarını silkti. "Sadece garip. Sanki cesedi kendisinin buldu unun bilinmesini istemiyormu gibi. Sanki korkuyormu gibi."

Bir balıkçıl sazlar arasından havalandı, hantal harekederle yükse- lip nehrin a a ısna do ru uçtu. Halife bir an ku u seyretti sonra ba mını sallayarak dikkatini cesede çevirdi. Ellerini cesedin pantolo- nunun ceplerine soktu, bir çakı, ucuz bir çakmak ve katlanmı bir parça ıslak kâ it çıkardı. Kâ ıdı cesedin sırtına dayayıp dikkatle açtı.

Suluk yazıları okuyabilmek için e ilerek, "Tren bileti," dedi. "Kahire'ye dönü . Dört gün öncesinin."

Sariya'nın uzattı ı plastik torbaya koydu hepsini.

"Bana bir el ver imdi."

Birlikte cesedin yanında çömeldiler, ellerini altına sokup sırtüstü çevirdiler. Çamur ayaklarında vıcık vıcıktı. Adamın yüzünü görünce Sariya gerileyip ö ürmeye ba ladı.

"Allahüekber," dedi bo ulur gibi bir sesle.

Halife dudaklarını ısrarak kendini bakmaya zorladı. Daha önce çok ceset görmü tü, ama bu durumda olanına rastlamı de ildi. Çamur maskesine ra men yüzden geriye fazla bir ey kalmadı ı görülüyordu. Sol göz çukuru imdi sadece parçalanmı bir et

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

parçasıydı. Halife yüze bir süre bakarak onu bir zamanlar canlı olan bir eyle ili kilendirmeye çalı tı. Sonra aya a kalkıp Sariya'nın yanına gitti, elini omzuna dayadı.

"İyi misin?"

Sariya ba mını salladı, bir parma ıyla burun deli ine bastırdı, bir sümük parçası uçup kuma yapı tı. "Buna ne olmu ?"

"Bilmiyorum. Belki dedi in gibi pervanedir, ama pervane nasıl göz çıkarır ya da o yaraları yapar orasını bilemiyorum."

"Yani sizce bunu biri isteyerek mi yapmı ?"

"Öyle bir ey demedim. Bir pervane eti böyle dilim dilim do ramaz. u deriye bak..." Halife yardımcısının yine kusmak üzere oldu unu görünce sözünü yarıda kesti. Bir an durakladıktan sonra, "Otopsi sonucunu bekleyelim," dedi.

iki sigara yakıp birini Sariya'ya verdi. Sariya sigaradan derin bir nefes çekti, sonra bir yana fırlatıp tekrar kusmaya ba ladı. Halife dönüp nehir kıyısına indi, kar ı kıyıya baktı. Kıyıda Nil gezinti tekneleri sıralanmı tı, arkalarında da Karnak tapına ının ilk sütunu görünüyordu. Görü alanından dev üçgen yelkeni gökyüzünü bıçak gibi kesen bir tekne geçti. Halife sigarasını suya atıp içini çekti. Uzun bir süre havuzu üzerinde çalı amayacaktı.

Müfetti Halife nehir kıyısındayken e ekler üstünde bir grup turist arkasındaki tepelerden yukarı çıkmaktaydılar. Ço u Amerikalı yirmi ki i önlerinde rehberleri Mısırlı çocuk oldu u halde tek sıra halinde gidiyorlardı. Arkada da geride kimsenin kalmaması için bir çocuk daha vardı. Turistlerden bazıları dik patikada huzursuz bir ekilde semerlerine yapı mı lar, her sallantıda yüzlerini buru turuyorlardı. Omuzları güne te yanmı iriyarı bir kadın bu deneyimden hiç ho nut de ildi.

"Bana bu kadar dik olac a mını söylememi lerdı," diye ba ırıp duruyordu. "Çok kolay bir çıkı olacak demi lerdı. Aman Tanrım!"

Di erleri daha sakın görünüyorlar, manzarayı daha iyi görebilmek

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

için semerleri üzerinde sa a sola dönüyorlardı. Güne artık yüksel-
mi ti ve altlarındaki ova sıca ın altında titreyip parılıyordu. Daha
uzakta Nilin döne döne uzanan gümü kurdelesı, onun da ötesinde
Do u Luksor ve ardında da çöl ve beyaz mavi gökyüzünde bir leke
gibi duran da lar seçiliyordu. Rehber zaman zaman durup a a ıdaki
görülecek yerleri i aret ediyordu: uzaktan oyuncak gibi görünen
Memnon Heykelleri; Ramesseum harabeleri; Medinet Habu'daki
III. Ramses'in büyük tapına ı. Fazla heyecanlı olmayanlar foto raf
makinelerini kaldırıp birer poz çekiyorlardı. E eklerin nal sesleri ve
omuzları yanık kadının sesi dı ında tam bir sessizlik içinde tırman-
maktaydılar.

Bir adam karısına, "Minnesota bunun yanında hiç kalır," diye
mırıldandı.

Tepelerin doru una vardıklarında patika geni ledi, bir süre
düzlük olarak devam ettikten sonra geni ve kayalık bir vadiye do ru
inmeye ba ladı.

Rehber, "Önümüzde Krallar Vadisi," diye ba ırdı. "Sıkı tutu-
nun. Yol çok diktir."

"Tanrım!" diye hemen arkasından tiz bir ses yükseldi.

Tam bir sırttan geçmek üzereydiler, e ekler kayalar arasında
zızzaklar çizerek yol bulmaya çalı ırken aniden bir adam yattı ı kaya
dibinden fırlayarak önlerini kesti. Ü stündeki entarisi pis ve yırtıktı,
keçele mi saçları omuzlarına kadar iniyordu. Elinde ambalaj kâ ı-
dına sarılı bir ey vardı.

"Merhaba merhaba günaydın tünaydın," diyerek karmakarı ık
bir eyler söylemeye ba ladı. "Lütfen buraya bakın dostlar. Çok
ho unuza gidecek bir ey var."

Rehber adama Arapça ba ırdı ama o aldırı etmeden turistler-
den geni hasır güne apkalı genç bir kadına yakla tı. Elindeki nes-
neyi kaldırıp ambalaj kâ ıdını çekerek kara bir ta tan yontulma bir
kedi heykelini gösterdi.

"Bak Hanımım çok güzel bir heykel. Sen bunu satın al. Ben çok
yoksul, var yemek yemek. Sen güzel Hanım bunu al."

Bir eliyle heykeli kadına uzatırken di er elini a zına götürmü
yer gibi yapıyordu.

"Sen al. Ben yemek yok üç gün. Lütfen al sen. Aç. Aç."

KÂMBÎZ' N KAYIP ORDUSU

Kadın adamı görmezden gelerek önüne bakıyordu, adam birkaç adım onun ardından ko tuktan sonra pes edip arkadaki adama döndü.

"Bak Bayım güzel heykel. Çok iyi kalite. Bana sen vermek kaç para, kaç para."

Rehber omzu üzerinden, "Ona aldırmayın," diye seslendi. "Delidir."

"Evet evet deli," diye güldü pejmürde adam. Oldu u yerde bir iki kere dönüp dans eder gibi aya nı yere vurdu. "Deli deli. Siz bunu yok almak ben aç kalmak. İyi kalite bayım bana para söyle."

Adam da aldırı etmeyince deli sırayla hepsine yalvarmaya başladı. Sesi kısıldı tı.

"Kedi siz sevmez bende ba ka heykeller var. Hem de çok. Lütfen lütfen alın. Antika ister misiniz? Bende antika da var. Yüzde üç bin gerçek. Rehber ister misiniz? Ben çok iyi rehber. Bu tepeleri karı karı bilir. Size Krallar Vadisi ve Kraliçeler Vadisi çok ucuza gösterir ben. Çok güzel mezarlar gösterir. Kimsenin bilmedi i yeni mezar. Yemek gerek. Üç gündür aç."

Adam artık sıranın sonuna gelmişti. Arkadaki ekli olan yanından geçerken bir tekme vurup adamı kovaladı. Adam yere devrildi, turistler yollarına devam ettiler.

Yaralı bir hayvan gibi yerde debelenirken, "Te ekkürler te ekkürler," diye ba ırıyor. "Güzel turistler bana yardım etmek. Kedi istemez mezar görmek istemez, rehber istemez. Ben var ölmek."

Adam yüzünü yere bastırıp ahyor, yumruklarıyla topra ı dövüyordu.

Ancak turistler Krallar Vadisi'ne inmeye başladıkları için adamı görmüyorlardı. Rehberin uyardı ı gibi ini çok dikti, sa taraflarında ise neredeyse dikey bir uçurum vardı. Omuzları yanını kadın e e in boynuna sarıldı, ikâyet için a zını açamayacak kadar korkuyordu. Delinin çı lıkları giderek zayıfladı ve sonunda i itilmez oldu.

6

KAHIRE

Tara havaalanında sabah saat ona kadar bekledi; artık uykusuzluktan gözleri kızarmı , yorgunluktan yere yı ılacak hale gelmi ti. Yarım saatte bir babasına telefon ediyor, salonda dola ıyordu; hatta bir keresinde babasının geli salonu yerine yanlı lıkla gidi salonuna gitmi olabilece ini dü ünerek taksiyle oraya gitmi ti. Hepsi bo u naydı. Babası havaalanında de ildi, kazı evinde de ildi, Kahire'deki dairesinde de ildi. Tara'nın tatili daha ba lamadan berbat olmu tu. Belki bininci kere koltu un üzerine çıkıp çevresini dolduran kalabalı a baktı. Sonra indi, telefona gidip kazı evi ile dairesini son bir kere aradı. Sonra çantasını omzuna attı, güne gözlüklerini taktı, dı arı çıkıp bir taksi ça ırdı.

Kalın bıyıklı ve nikotinden sararmı parmaklı iriyarı bir adam olan sürücü, "Kahire'ye mi?" diye sordu.

"Hayır." Tara arka koltu a yı ılır gibi oturdu. "Sakkara'ya."

*

Babası elli yıla yakın bir süredir eski Mısır'ın ba kenti Menfis'in mezarlı ı olan Sakkara'da kazı yapıyordu.

Kuzeyde Tanis ve Sais'den yukarı Sudan'da Kustul ve Nauri'ye kadar ba ka yerlerde de kazılar yapmı tı ama ilk a kı hep Sakkara olarak kalmı tı. Her mevsim kazı evine yerle ir, üç dört ay orada

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

kalır, büyük bir titizlikle yıkıntının küçük bir alanında çalır, tarihin birkaç metresini daha ortaya çıkarırdı. Bazı mevsimler hiç kazı yapmaz, bir önceki yılın bulgularını kayda geçirip restorasyonla u rardı.

Çok dar, adeta ke i vari bir ya antısı vardı —sadece kendisi, bir a çı, birkaç gönüllü. Ancak Tara orasının onun dünyada gerçekten mutlu oldu u yer oldu una inanırdı. Pek seyrek mektuplarında çalmasıнын gayet ayrıntılı tariflerinde ya amının ba ka alanlarında hiç olmayan bir mutluluk duygusunu iletirdi. Tara o yüzden kendisini yanında kalmaya ça ırmasına a ırmı tı —bu babasının dün yasıydı, onun özel yeri idi.

Havaalanından yolculuk pek rahat geçmedi. Sürücüsünde yol güvenli i diye bir kavram yoktu, kö elerde sert dönü yapmayı, üzerine gelen trafi e aldırılmamayı marifet sanıyor olmalıydı. Yolun pis kokulu ye il bir kanalın yanından geçen kesiminde önündeki küçük kamyoneti sollamı ve kar ıdan gelen kamyonu görmü lerdı. Tara adamın yine yerine dönece ini dü ün mü tü. Ama o eliyle kornaya bastırımı , gazı kökleme ve sanki yarı taymı lar gibi hızını artıran kamyoneti geçmeye çalı mı tı. Kar ıdan gelen kamyon her an giderek büyüyordu; Tara çarpı acaklarından emindi. Sürücüsü ancak son saniyede, çarpı manın kaçınılmaz oldu u anla ıldıktan sonra direksiyonu sa a kırmı , kamyonetin arkasına girmi ve kamyonu ancak birkaç santimetreyle sıyrı mı tı.

Tekrar hızlandıklarında gülererek, "Korktunuz mu?" diye sordu.

"Evet, korktum," dedi Tara.

Daha sonra anayoldan çıkıp birkaç kilometrelik daha dar ve iki yanı a açıklık yola girince Tara derin bir soluk aldı. Çok geçmeden dik bir kumluk yamacın önünde durdular. Hemen arkada basamaklı bir piramit yükseliyordu.

Sürücü sa daki bir binanın penceresini i aret ederek, "Bileti buradan alacaksınız," dedi.

"Bilet gerekir mi acaba? Babam burada çalıyor. Onu ziyarete geldim."

Sürücü uzanıp pencere önünde oturan adama seslendi. Aralarında Arapça konu tular, sonra binadan genç bir adam çıkıp taksinin camından ba mını uzatarak Tara'ya baktı.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

"Babanız burada mı çalı ıyor?" İngilizcesi gayet koyu aksanlıydı.

"Evet. Profesör Michael Mullray."

"Mükemmel!" Adam gülümsedi. "Doktor'u herkes tanır. Dünyanın en ünlü Egiptologudur. Benim iyi arkada ımdır. Bana o ngilizce ö retti. Sizi kazı evine ben götürüyüm."

Adam taksinin öteki yanına geçti, sürücüye yolu tarifedip yan koltu a oturdu.

Hareket edince, "Adım Hasan," dedi. "Burada tefti te çalı ıyorum. Ho geldiniz." Tara, adamın uzattı ı elini sıktı.

"Babamla havaalanında bulu acaktık. Ama birbirimizi göremedik sanırım. İmdi burada mı?"

"Özür dilerim, ben yeni geldim. Herhalde kazı evindedir. Siz de ona gibi benziyorsunuz."

"Ona," dedi Tara. "Ona benziyorum, 'gibi'ye gerek yok."

Adam güldü. "Ona benziyorsunuz," diye tekrarladı. Ve onun gibi iyi bir ö retmensiniz."

Dik bir yoku tan çıktıktan sonra çölün hemen kıyısındaki engebeli toprak yola girdiler. Piramit İmdi arkalarındaydı, yakınlarda yıkılmı ve küçülmü iki piramit daha vardı. Sa tarafta Nil ovasının tarlaları sabah sıca İnda adeta titremekteydi; solda çöl bombo ve ıssız ufka kadar uzanmaktaydı.

Yüz metre gittikten sonra Hasan sürücüye küçük bir yerle İm biriminin ortasında durmasını İ aret etti.

Sa daki büyük sarı binayı göstererek, "Burası tefti tir," dedi. "Sakkara ana bürosu. Ben burada İnıyorum. Babanızın kazı evi *Beyt Mullray* daha İleridedir. Sürücüye oraya nasıl gidece İni anlattım. Bir sorun olursa buraya gelirsiniz."

Hasan sürücüye bir ey söyledi, araba tekrar hareket etti, İki kilometre sonra alçak, tek katlı bir evin önünde durdular.

"*Beyt Mullray*," dedi sürücü.

Burası tozlu pembeye boyanmı uzun, köhne bir bina olup kumluk bir avlunun üç yanına yerle İmi İti. Avlunun ortasında tel ve ah aptan dev bir kazı süzgeci vardı. Üzerinde bir su deposu olan derme çatma ah ap bir binanın bir ucunda, bir sandık yı İmi İteki uçundaydı. Sandıkların gölgesinde bir köpek uyukluyordu. Pencerelerin ve panjurların hepsi kapalıydı. Ortalıkta kimse görünmüyordu.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Sürücü bekleyece ini, babası yoksa onu Kahire'ye bildi i iyi otellerden birine götürece ini söyledi.Tara adamın teklifini reddetti, çantasını alıp ücretini ödedi, eve do ru yürüdü. Taksi bir manevra yapıp bir toz bulutu ardında kayboldu.

Tara avludan geçerken bir kö ede branda altında bir sıra renkli ta a benzeyen bir eyler gördü. Sokak kapısını yumrukladı, ama bir yanıt alamadı. Kapı kolunu yokladı. Kapı kilitliydi.

"Baba!" diye seslendi. "Ben geldim! Tara!"

Ses yoktu.

Evin arka tarafına yürüdü. Ev boyunca uzun ve gölgelik bir teras uzanıyordu. Do uya do ru ye il Nil Vadisi'nin çok esash bir manzarası vardı ama Tara hiçbirini görmüyordu. Güne gözlü ünü çıkartıp panjuru kapalı pencerelerden birine gidip aralıktan baktı. çerisi karanlıktı ve üzerinde bir kitap olan bir masa dı nda hiçbir ey göremiyordu. Daha ilerideki bir panjurdan bakınca altında iyice yıpranmı bir çift çöl botunun durdu u bir yatak gördü. Evin yine ön tarafına geçip kapıyı bir daha yumrukladı. Yine ses yoktu. Bu kere yola çıktı, bir süre sa ma soluna baktıktan sonra terasa dönüp beton banklardan birine oturdu.

Artık iyice kaygılanmı tı. Babası kendisini hatırlamayacak kadar çok dü kırıklı ina u ratmı tı, ama bu sefer çok farklı oldu unu hissediyordu. Belki hastalanmı ya da bir kaza geçirmi ti. Kafasının içinden her biri di erinden beter senaryolar geçiyordu. Kalkıp panjurları yumrukladı yine.

"Neredesin, baba?" diye mırıldandı. "Hangi cehennemdesin?"

Evde iki saat kadar bekledi, zaman zaman kalkıp panjurlardan içerisini görmeye çalı tı, kapıyı yumrukladı. Alnı terle kaplanmı , gözleri yorgunluktan kapanacak duruma gelmi ti. A a ıda, köyde oynayan çocuklar kendisini görünce binanın arkasındaki toprak yoku tan ko a geldiler. "Okul kalemi! Okul kalemi!" diye ba rı-ıyorlardı. Tara çantasından bir iki kalem çıkartıp çocuklara da ı-tırken beyaz saçlı uzun boylu bir adam görüp görmediklerini sor-du. Ama çocuklar kendisini anlamı görünmüyorlardı, kalemleri alır almaz tekrar a a ı ko up Tara'yı sinekler ve sessiz evle ba ba a bıraktılar.

Güne tam tepesine çıktı nda Tara artık gözlerini açık tutama

yacak duruma gelmi ti. Gidip Hasan'ı aramaya karar verdi. Babası e er bir yere takılıp kalmı sa onun ortalı ı tela a vermesine kıza caktı, ama artık kendisi de onun öfkesine aldırılmayacak kadar kaygılanmı tı. Kalan tek kalemiyle bir not yazıp kapıya sıkı ardı. Sonra güne in altında basamaklı piramite do ru yürümeye ba ladı. Ayak seslerinden ve yanından geçen sineklerin vızıltısı dı nda, dünya sessizdi.

Ba ı öne e ik olarak be dakika kadar yürümü tü ki, birden sa tarafında gözüne bir ey takıldı. Bir anlık bir parıltı, iki yüz metre kadar ileride çölde bir kum tepesinin üstünde birileri duruyordu. Ancak çok uzaktılar, güne çok parlaktı ve çok uzun boylu olup beyazlar içinde olmaları dı nda ba ka bir ey seçilemiyordu. Bir parıltı daha olunca adamların dürbünle baktıklarını, güne in dürbünün merceklelerinden yansıdı nı dü ündü.

Harabeleri gezen bir turist oldu unu dü ünerek döndü. Ama sonra belki de bunun babasını tanıyan bir arkeolog olabilece ini dü ündü. Seslenmek üzere geriye baktı nda gördü ü her kimse ortadan yok olmu tu. Tara deniz dalgaları gibi uzanan kumlara baktı ama kimseyi göremedi. Belki de yorgunlu u ve kaygısı nedeniyle bir hayal görmü oldu unu dü ünerek yoluna devam etti. Ba ı dönüyor, akakları zonkluyordu. Yanında biraz su olmasını istedi.

Tefti 'e vardı nda bir yirmi dakika daha geçmi , bluzu terden sırlısklam olmu tu. Hasan'ı bulup durumu anlattı.

Adam kendisini odasında bir koltu a oturttu. Tela lanacak bir ey oldu unu sanmam," dedi. "Belki babanız yürüyü e çıkmı tır. Ya da kazıya gitmi tir."

"Bir not bırakmadan mı?"

"Belki de Kahire'de sizi bekliyordur."

"Dairesine telefon ettim ama açan olmadı."

"Bugün gelece inizi biliyor muydu?"

"Elbette biliyordur," dedi Tara sert bir sesle. Bir anlık bir sessizlik oldu. "Özür dilerim," dedi. "Çok yorgunum ve çok kaygılıyım."

"Anlıyorum, Bayan Mullray. Lütfen sakın olun. Onu bulaca ız."

Hasan masasının üstündeki telsiz cihazını aldı, yanındaki dü -meye bastı. 'Doktora Mullray' sözcüklerinin üzerine basa basa bir eyler söyledi. Bir parazit çatırtısından sonra kar ı tarafta birbiri

ardına yanıtlar geldi. Hasan hepsini dinledi, bir ey daha söyledi, telsizi bıraktı.

"Kazı yerinde de ilmi . Kendisini gören olmamı . Burada bekleyin lütfen."

Hasan kar ıdaki odaya girdi. Alçak sesli konu malar duyuldu. Bir dakika sonra geldi.

"D ün sabah Kahire'ye gitmi ve ö leden sonra Sakkara'ya dönmü . Ondan sonra kendisini gören olmamı ."

Hasan telefonu kaldırdı. Yine kısa bir konu ma ve 'Doktora Mullray' sözcüklerinin vurgulanması. Telefonu kapattı nda ka ları çatılmı tı.

"Ahmet'ti. Babanızı götüreren taksinin sürücüsü. Babanızın dün gece *Beyt Mullray*'a gelip kendisini havaalanına götürmesini istemi . Ama Ahmet oraya gitti inde babanız yokmu . imdi ben de kaygılanmaya ba ladım. Doktora böyle biri de ildir."

Hasan bir an parmaklarıyla masaya vurarak dü ündü, sonra bir çekmeceden bir tomar anahtar çıkardı. "Bu kazı evinin yedek anahtarlarıdır. Gidip bakalım."

Bürodan çıkınca kapı önünde park edilmi duran hurda beyaz Fiat'ı gösterdi. "Arabayla gidelim. Daha çabuk."

Hasan arabayı hızlı sürüyordu, engibeli yolda uçar gibi gittikten sonra evin önünde durdular. Kapıya varınca Tara yazdı ı notun orada olmadığını gördü. Birden heyecanlanarak öne atıldı, kolu çevirmeye çalı tı. Ancak kapı kilitliydi ve yumruklamasına ra men içeriden açan yoktu. Hasan bir anahtar seçip kilide soktu, kapıyı açıp içeri girdi. Tara da arkasından yürüdü.

Duvarları badanalı uzun bir odadaydılar, kendilerine yakın uçta dikdörtgen bir masa, bir iki eski koltuk ve bir ömine vardı. Sa da ve solda di er odalar vardı, Tara birinde ah ap bir karyolanın kenarını görüyordu. çerisi lo ve serindi, havada hafif tatlımsı bir koku vardı. Tara bir an sonra bunun puro dumanı oldu unu fark etti.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Hasan gidip pencerelerden birini açtı. Güne yere vurdu. Uzak duvara yaşlı duran cesedi ilk gören Tara oldu.

"Tanrım! Olamaz!" Bo ulacak gibiydi.

Ko up diz çökerek babasının elini tuttu. El so uk ve katıydı. Onu canlandırmaya çalı madı.

Adamın da ınık beyaz saçlarını ok ayarak, "Babacı ım," diye mırıldandı. "Benim zavallı babacı ım."

7

LUKSOR

Müfetti Halife cesede bakarken babasının cesedini eve getirdikleri günü hatırladı.

O zaman altı yaındaydı ve olup bitenin pek farkında olmamı tı. Babasını oturma odasına getirip masanın üzerine yatırmı lardı. Annesi a layıp üstünü ba mını parçalayarak babasının ayakları dibinde diz çökmü , kendisiyle karde i Ali ba ucunda durmu lar, el ele tutu up babalarının solgun ve tozlu yüzüne bakmı lardı.

Ali, "Sen hiç üzülme, anne, ben sana da Yusuf a da bakarım. Yemin ediyorum," demi ti.

Kaza oturdukları yerden bir iki sokak ileride olmu tu. Dar sokaklardan çok hızlı geçen bir turist otobüsü kontrolden çıkıp babasının üzerinde çalı tı ı ah ap iskeleye çarpmı ve iskeleyi yıkmı tı. Üç ki i bir ton ah ap ve tu la altında ezilmı lardı. Turizm irketi sorumlulu u kabul etmedi inden, bir kuru bile tazminat alamamı lardı. Otobüstekilere bir zarar gelmemi ti.

O günlerde Gize platosunun eteklerinde Nazlat el Sam mam'da, damından piramitleri ve Sfenksi görebildikleri kerpiçten bir kulübede ya arlardı.

Ali kendisinden altı ya büyük, güçlü, akıllı ve korkusuz bir çocuktur. Halife ona tapar, sürekli ardından gider, onun yürüyü ünü ve konu masını taklit ederdi. Bugün bile canı sıkıldı ında

KAMBÎZ' N KAYIP ORDUSU

'Dammit!' diye mırıldanırdı; bunu a abeyinden o da bir İngiliz turistten öğrenmişti.

Babaları öldükten sonra Ali söz verdi gibi okulu bırakıp onları geçindirmek için çalı maya başlamıştı. Deve ahırlarında bir bulmuştu: ahırları temizler, semerleri onarır, develeri turist gezdirmek için platoya çıkarırdı. Halife'nin pazar günleri ona yardım etmesine izin verilirdi. Ama hafta içi de il. Kendisi a abeyine bütün gün yardım etmek için yalvarmıştı, ama Ali onun okuması için ısrar etmişti.

"Oku, Yusuf," demişti. "Kafanın içini doldur. Benim yapamadığım şeyleri yap. Seninle gurur duymamı sağla."

Halife Ali'nin kendilerini yedirip içirip kiralarını vermediğinde günün birinde kendisini üniversitede okutmak için bir kenara para ayırdığını ancak yıllar sonra öğrenmişti. A abeyine çok borçluymuştu. Her şeyini borçluymuştu. O yüzden ilk o luna onun adını vermişti borcunu kabul ettiğini göstermek için.

Ancak o lu amcasını görmemişti ve hiç de görmeyecekti. Ali dönmemek üzere gitmişti. Onu nasıl da özliyordu! Her şeyin çok farklı olmasını nasıl da isterdi.

Halife barmını sallayıp kendisini önündeki ipe verdi. Luksor Hastanesinin bodrumunda beyaz fayans döşeli bir odadaydı ve önündeki metal masa üzerinde o sabah buldukları ceset çıplak bir halde yatıyordu. Barmının üzerinde bir vantilatör dönüyor, bir tek floresan ampul soğuk ve steril havayı ısıtıyordu. Patolog Dr. Enver cesedin üzerine eğilmişti, eldivenli elleriyle orasını burasını yoklamaktaydı.

"Çok garip," diye mırıldanıp duruyordu. "Hiç böylesini görmemiştim. Çok garip."

Cesedin karaya vurduğu yerde foto raflarını çekmişler, sonra bir ceset torbasına sokup motorla Luksor'a getirmişlerdi. Cesedin muayene edilebilmesi için epey kırtasiye işlemi gerektiğinden şimdi saat ikindiye geçmişti. Halife Sariya'yı otuz kilometrelik çevrede bir kayıp olup olmadığını ara tırmaya göndermişti ve böylece de yardımcısını otopsiyi izleme nahı görevinden kurtarmıştı. Kendisi öürmemek için çabalamaktaydı. Bir sigara içmek için can atıyor, arasıra cebindeki Kleopatra paketine uzanıyor, ama paketi

çıkarmıyordu. Dr. Enver, morgunda sigara içilmemesi konusunda gayet titizdi.

Halife serin çini duvara yaslanıp gömle inin dü mesiyle oynayarak, "Bana ne söyleyebilirsiniz?" diye sordu.

Enver bir an dü ündü. "Eh, kesinlikle ölü diyebilirim." Bir kahkaha attı, kendinden memnun bir tavırla göbe ine bir aplak indirdi. Enver'in kötü akaları sigaradan nefreti kadar ünlüydü. "Özür dilerim," dedi. "Pek yersiz oldu."

Bir daha güldü, sonra ciddile ti. "Ö renmek istedi in nedir?"

"Ya ?"

"Kesin bir ey söylemek güç, ama yirmili ya ların sonu diyebilirim, belki az bir ey daha büyük."

"Ölüm zamanı?"

"On sekiz saat kadar önce. Belki yirmi. En fazla yirmi dört."

"O kadar zamandır suda mı kalmı ."

"Öyle diyebiliriz."

"Yirmi dört saatte suda ne kadar sürüklenmi olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben akıntılarla de il, cesetlerle ilgilenirim."

Halife gülümsedi. "Peki, ölüm nedeni?"

Enver parçalanmı yüze bakarak, "Bunun pek a ikâr oldu unu sanıyordum," dedi. Adamın yüzünün çamurları silinince Hali fe'nin ilk gördü ünden daha beter bir hal almı tı, kötü kesilmi bir et parçası gibi. Gövdenin çe itli yerlerinde —kollarda, omuzlarda, karında, bacakların üst kısımlarında yaralar vardı. Hatta Enver'in büyük bir zevkle gösterdi i gibi hayalarında da bir delik görölüyordu. Halife, bu adam, i i konusunda da fazla hevesli diye dü ündü.

"Yani demek istedim ki..."

"Biliyorum," dedi patolog. " aka yapıyordum. Yaralara neyin neden oldu unu bilmek istiyorsunuz."

Doktor muayene masasına yaslandı, eldivenlerini çıkarttı.

"Pekâlâ, sırayla gidelim. oktan ve kan kaybından ölmü , ikisi de gördü ün yaralardan kaynaklanıyor. Ci erlerinde pek az su olması önce bo ulup sonra yaralanmadı nı gösteriyor. Bu yaralar karada yapımı ve ceset sonra nehre atılmı . Bulundu u yere yakın bir yerden atıldı nı tahmin ederim."

"Bir vapur pervanesi yapmı olamaz demek?"

KAMB Z N KAYIP ORDUSU

"Kesinlikle hayır. O zaman çok farklı bir yara olurdu. Daha az temiz. Et daha çok parçalanmış ."

"Timsah?"

"Saçmalama, Halife. Bu adam özellikle do ranmış . Ayrıca Assuan'ın kuzeyinde timsah yoktur. Hele sigara içen türü." Adamın kollarını, gö sünü ve yüzünü gösterdi. "Ü ç yanık izi. urada, urada ve urada. Puro sanırım. Sigara için çok büyük."

Doktor cebinden bir torba fıstık çıkartıp Halife'ye uzattı. Dedektif ikramı reddetti.

Enver, "Nasıl istersen," diyerek ba mını geriye attı, fıstıkları a zına bo alttı. Halife iki adım ötesinde o parçalanmış yüz dururken onun nasıl yiyebildi ine a arak baktı.

"Ya kesikler? Onlar nasıl olmu ?"

Enver çi nenerek, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Bir tür madeni nesne, keskin. Bir bıçak olabilir. Ho , pek çok bıçak yarası gördüm, ama böylesini hiç görmemi tim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yaralar yeterli kadar temiz de il. Anlatması güç. Bilimden çok sezgi. Ucu keskinle tirilmiş bir bıçak türü, ama bildiklerimden de il. una bak." Adamın gö sündeki yarı ı gösterdi. "Bıçakla olsaydı yara daha dar olurdu. Ve bak, bir ucu öteki ucundan daha derin. Kesin bir ey söylememi bekleme, Halife, çünkü söyleyemem. Sadece ola andı ı bir silahla kar ı kar ıya oldu umuzu kabul et."

Müfetti cebinden küçük bir not defteri çıkartıp bir iki not aldı. Oda Enver'in çi neme sesiyle yankılanıyordu.

"Adam hakkında ba ka bir ey söyleyebilir misin?"

"İçkiyi severmi . Kanında alkol düzeyi yüksek. Eski Mısır'la da ilgili görünüyor."

"Bokböce i dövmesi mi?"

"Evet. Pek sık rastlanan bir dövme de ildir. Ve uraya bak."

Halife biraz daha yakla tı.

"Kolların üst kısımlarındaki bereleri görüyor musun? Etin renk de i tirdi i uraları. Bu adam öyle tutulmuş ."

Enver Halife'nin arkasına geçti, parmaklarını etine gömerek kollarını kavradı.

"Sol koldaki bere daha büyük ve geni , bu da adamı iki ki inin

tuttu unu ve her birinin farklı tutu ları oldu unu gösteriyor olabilir. Berelerin derinli inden maktulün epey mücadele etti i anlaşıyor."

Halife ba mı sallayarak not defterine e ildi. "En az üç ki i. kisi adamı tutuyor, biri de bıça ı ya da her neyse, onu kullanıyor."

Enver ba mı salladı, kapıya gidip ba mı dı arı uzattı, koridorun öteki ucunda birine seslendi. Bir dakika sonra tekerlekli bir sedye iten iki adam geldi. Cesedi sedyeye yatırdılar, üzerini örtüp dı arı çıkardılar. Enver fıstıklarını bitirdi, gidip elini yıkadı. Odada vantilatörün vızıltısından ba ka ses yoktu.

Sesi birden ciddile en patolog, "Do rusunu istersen oka u radım," dedi. "Otuz yıldır bu i i yaparım ama böylesini hiç görme mi tim. Bu...bu..." sırtı Halife'ye dönük ellerini sabunlarken bir an sustu— "...adeta Allah'a inanmayan birinin i i."

"Senin dindar oldu unu bilmiyordum."

"De ilim. Ama bu adama olanı anlatacak ba ka bir sözcük yok. Onu sadece öldürmemi ler. Kasap gibi do ramı lar."

Muslu u kapatıp ellerini kuruladı.

"Bunu yapanları bul, Halife. Bul ve içeri tık."

Adamın sesindeki ciddiyet Halife'yi a ırttı. "Elimden geleni yapaca m," dedi. "E er yeni bîr ey çıkarsa bana haber vermeyi unutma."

Not defterini cebine sokup kapıya yürüdü. Yolu yarılardı ı sırada Enver arkasından seslendi.

"Bir ey var."

Halife döndü.

"Bir sezgi, ama adamın heykeltıra oldu unu sanıyorum. Turistler için heykelcikler falan yontan biri. Tırnak altlarında su mermeri tozu vardı ve kolları çekiç ve keski kullanıyormu gibi geli mi ti. Yanılıyor olabilirim, ama yerinde olsam ara tırmaya su mermeri i leyenler arasından ba lardım."

Halife doktora te ekkür edip koridora çıkınca cebinden sigara paketini çıkardı. Enver'in sesi kendisini kovalıyordu:

"Hastaneden çıkana kadar sigara içmek yasak!"

8

KAHÎRE

"Purodan nefret ederdi," dedi Tara.

Büyükelçilik yetkilisi kadına baktı. "Efendim?"

"Puro. Babam purodan nefret ederdi. Sigaradan da. i renç bir alı kanlık, derdi. *Guardiam* okumak gibi."

"Ha," dedi a iran memur. "Anladım."

"Kazı evine ilk girdi imizde bir koku vardı. Önce ne oldu unu anlayamadım. Sonra puro kokusu oldu unu fark ettim."

Crispin Oates adındaki memur gözlerini yola çevirerek önlerindeki kamyonu korna çaldı.

"Bu önemli mi?"

"Dedi im gibi, babam sigaradan nefret ederdi."

Oates omuzlarını silkti. "Demek içen bir ba kasıymı ."

"Ama benim de söylemek istedi im bu i te," dedi Tara. "Kazı evinde sigara içmek yasaktı. Bu kesin bir kuraldı. Bana bir kere gönüllülerden birini sigara içti i için kovdu unu yazmı tı."

Bir motosiklet iç taraftan kendilerini geçip önlerine geçince Oates frene bastı.

"Sersem herif!"

Bir an konu madan sürdü arabayı.

Sonra, "Nereye varmak istedi inizi anlayamadım," dedi.

"Ben de," diye Tara içini çekti. "Sadece... kazı evinde puro dumanı olmamalıydı. Bunu bir türlü aklımdan çıkartamıyorum."

KAMB ZÎN KAYIP ORDUSU

"Bence bu sadece... eh, ne de olsa bir ok geçirdiniz."

Tara içini çekti. "Do ru," dedi yorgun bir sesle. "Ondan olmalı."

Kahire'nin do ruca merkezine giden yükseltildi yoldaydılar. Hava kararmaya başlamı , kent in ı kları altlarında ve iki yanda göz alabilirdi ine uzanıyordu. Hava hâlâ çok sıcaktı, Tara camını indirdi inden saçları arkasında flama gibi dalgalanıyordu. Son birkaç saatin olayları sanki bir tür rüyaymı gibi, kendini her eyden kopuk hissetmekteydi.

Doktor gelene kadar bir saat babasının cesedi yanında beklemişti. Doktor babasını muayene etmiş ve zaten bildikleri şeyi söylemişti: yaşlı adam herhalde geçirdiği ağır bir kalp krizi sonucunda ölmüştü; ancak daha birkaç test yapılması gerekecekti. Bir cankurtaran ve hemen ardından sivil giyimli iki polis gelmiş, Tara'ya babasının yaşı, saçları, milliyeti, mesleği konusunda zorunlu soruları sormuşlardı. ("Lanet bir arkeologdu," demişti Tara sinirlenerek. "Burada ne aradığınızı sanıyordunuz ki?") Puro dumanından söz etmiş, daha sonra Oates'a açıklayacağı gibi kazı evinde sigara içmenin yasak olduğunu söylemişti. Polisler not almışlardı, ama konuyu fazla önemli bulmadıkları belliydi. Tara da üzerinde daha fazla durmamıştı. Hiç aklamamıştı. Babasının ölümüne ilk tepkisi tam bir tepkisizlik olmuştu. Cesedinin cankurtarana taşınmasını seyrederken, götürülen sanki tanımadığı birisiniymiş gibi hiçbir şey hissetmemişti.

Sanki kendi kendinden bir yanıt almak istermiş gibi, "Babam öldü," diye mırıldanmıştı. "Öldü. Babam öldü."

Sözcükler kendisinde hiçbir etki yaratmamıştı. Birlikte geçirdikleri iyi günleri hatırlamaya çalışmıştı —ikisinin de zevk aldıkları kitaplar, hayvanat bahçesinde geçirilen günler, on beşinci doğum günü için hazırladığı hazine avı ama bunlarla herhangi duygusal bir bağa girememişti. Hissettiği —ve hissettiği için utandı — tek şey seyahatinin berbat olmasına duyduğu üzülmüydü.

Bundan sonraki on beş günü formlar doldurarak ve cenaze işleriyle uğraşarak geçirecekti, diye düşünmüştü. Ne tatil ama...

Babasının öldüğü anlaşıncaya hemen büyükelçiliğe haber verildiği için Oates cankurtaran giderken gelmişti. Sarımsıkı, çenesiz, yirmili yaşlarının sonunda ve sapına kadar İngiliz olan adam sanki

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Bu i çok ya amı biri gibi pek de inandırıcı olmadan taziyelerini sunmu tu.

Sonra kırık dökük Arapçasıyla doktorlar konu mu , Tara'ya nerede kaldı mı sormu tu.

"Burada," demi ti Tara. "En azından planımız öyleydi. Ama imdi bu pek uygun olmaz sanırım."

Oates de aynı fikirdeydi. "Bence en do rusu sizi Kahire'ye geri, götürüp bir yere yerle tirmek olacak. Hele bir iki telefon edeyim."

Takım elbisesinin cebinden bu sıcakta insanlar nasıl takım elbise giyerler, diye a mı tı Tara— bir cep telefonu çıkartıp dı arı çıkmı , birkaç dakika sonra dönmü tü. "Tamam," demi ti. "Size Ramses Hilton'da yer ayırttık. Burada yapacak bir ey yok sanırım, e er kazırsanız..."

Tara kazı evinde bir an duraklamı , kitap dolaplarına ve güve yeni i koltuklara bakıp babasının kazıda bir günden sonra orada dinlendi ini hayal etmi ti. Sonra da Oates'un arabasına binmi ti.

"Çok garip," demi ti Oates. "Üç yıldır Kahire'deyim, Sakka ra'ya ilk kez geliyorum. Do rusunu söylemek gerekirse arkeolojile pek ilgim yoktur."

"Benim de," diye içini çekmi ti Tara.

Nil'in yanında, i lek caddeler kav a mın kıyısında çirkin bir beton gökdelen olan otele vardıklarında hava artık kararmı tı, içe-risi parlak ı ıklarla aydınlatılmı tı, çe itli barların, dinlenme salon-larının ve ma azaların açıldı ı ma aramsı mermer fuayede kırmızı üniformalı bell boylar marka valizleri yüklenmi olarak ko u turup duruyorlardı. Tara dı arıdaki sıcaktan sonra içerisini, serin —hatta so uk bulmu tu. Odası on dördüncü kattaydı: geni , derli toplu, steril. Çantasını yata ın üzerine bırakıp ayakkabılarını çıkardı.

Kapıda duran Oates, "Sizi bırakayım da yerle in," dedi. "Resto-ranı gayet iyidir, ayrıca oda servisi de var."

"Te ekkür ederim ama do rusu hiç aç de ilim," dedi Tara.

"Elbette. Anlıyorum." Oates kapı kolunu tuttu. "Yarın bazı forma-liteler var, o nedenle sizi saat on birde alırım, Büyükelçili e gideriz."

Tara ba mını salladı.

"Küçük bir nokta. Gece tek ba mınıza soka a çıkmayın. Sizi ür-kütme istemem, ama dı arısı u sıralarda turistler için biraz riskli. Bazı köktendinci faaliyetler oldu da. Sonradan pi man olmaktan iyidir."

Tara havaalanında bagajını beklerken kar ıla tı ı adamı hatırladı. Söyledi i adı tekrarlayarak, "Sayfel Tamar," dedi.

"El Taar," diye Oates düzeltti. "El Ta ar. Evet, onun grubu olmalı. Lanet çılgınlar. Yetkililer bastırdıkça daha çok karga a yaratıyorlar. Ülkenin bir kısmına gidilmez oldu." Tara'ya kartını uzattı. "Her neyse, bir ihtiyacınız olursa beni arayın, iyi uykular."

Oates kadının elini ciddi bir tavırla sıktı, kapıyı açıp koridora çıktı.

O gidince Tara mini bardan bir bira alıp kendini yata mın üzerime attı. ngiltere'deki Jenny'yi arayıp teiesekreterine mesajını bırakıp nerede oldu unu bildirdi ve ilk fırsatta kendisini aramasını söyledi. Ba ka telefonlar da etmeliydi: halasına, babasının Yakındo u Arke-oloji Profesörü oldu u Amerikan Üniversitesi'ne, ama sonra bu i i yarına bırakmaya karar verdi. Balkona çıkıp a a ıdaki soka a baktı.

Otelin önünde siyah bir Mercedes durdu. Araba yolu kısmen tıkadı ı için arkasındaki arabalar çevresinden dola mak zorunda kalmı lardı, korna seslerinden, bundan pek memnun kalmadıkları anla ılıyordu.

Tara ilk ba ta arabaya pek dikkat etmemi ti. Sonra arka kapı açılıp da biri inince birden gerginle ti. Bunun Sakkara'da gördü ü adam kendisi dola rken seyreden adam oldu undan emin ola-mazdı, ama içinde bir ses o oldu unu söylüyordu. Üzerinde açık renk bir elbise vardı ve o kadar yüksekte bile yanından gelip geçenlerden epey uzun oldu u görülüyordu.

Adam e ilip Mercedes'in sürücüsüne bir eyler söyledi, araba hareket edip trafi e girdi. Adam arabanın arkasından baktı, sonra dönüp ba mını yukarı kaldırdı. Tara onun gözlerinin nereye çevril-mi oldu unu kestiremeyecek kadar uzaktaysa da adamın kendine baktı mını hissetti. Bakı sadece bir anlıktı, adam ba mını e di, otelin yan kapısına do ru ilerlerken elindeki uzun puroyu a zına soktu. Tara ürpererek odaya döndü, kapıyı kapatıp kilitledi.

KAMBÎZİN KAYIP ORDUSU

NÎL NEHRİ, LUKSOR İLE ASSUAN ARASI

SS Horus nehrin yukarısına doğru giderken suları köpürterek yarıyor, ırlıkları suyun üzerine ürkütücü bir parıltı yayıyordu. Her iki kıyıda gölgeler arasında kamı ormanları akıp gidiyor, arada bir kulübe veya ev görülyordu. Ancak saat gece yarısını geçti i için güvertede onları görecek pek kimse kalmamı tı. Kıç tarafta bir çift, kucak kuca a öpü üyorlardı; gezi teknesinin arka tentesi altında bir grup ya lı kadın kâ it oynamaktaydılar. Güverteler bunların dı nda bo tu. Yolculardan ço u ya yatmı lardı ya da salonda i man bir Mısrılının söyledi i popüler arkıları dinlemekteydiler.

Hemen hemen aynı anda iki patlama oldu. Birincisi teknenin arkasındaydı ve alevler bir anda çifti sarmı tı. kincisi ana salondaydı; masalar ve koltuklar ve cam kırıkları dört bir yana yayılmı tı. Kabare arkıcısı sıcaktan yüzü kavrulmu bir halde geriye fırladı; sahne yakınında oturan bir grup kadın parçalanmı ah ap ve metal ya muru altında kaldılar. nlemeler, a lamalar arasında dizleri kopmu olan bir adamın çı lıkları duyuluyordu. Tente altında herhangi bir hasara u ramamı kadınlar kıpırdamadan donup kalmı - lardı oldukları yerde. Biri a lamaya ba ladı.

Kamı lar arasında bir kayanın üzerinde oturan üç adam tekneye baktılar. Yanan güvertelerden yükselen alevler sakallı yüzlerini aydınlatıyordu. Her birinin alnında derin bir dikey yara izi vardı. G ülümsüyorlardı.

"Sayfel Taar," diye mırıldandı biri.

"Sayfel Taar," diye tekrarladı di erleri.

Ba larını salladılar, aya a kalkıp gecenin içinde kayboldular.

9

KAHIRE

Kararla tırdıkları gibi Oates, Tara'yı saat on birde otelin lobisinden alıp arabayla on dakika uzaklıktaki Büyükelçiliğe götürdü.

Tara yorgunluğuna rağmen pek de iyi uyuyamadı. O iriyarı adamın görüntüsü kendisinde açıklayamadığı bir rahatsızlık vermiş, bir türlü gözlerinin önünden gitmemişti. Sonunda bir ara uykuya dalmış, ama ondan da telefonun sesiyle uyanmıştı. Arayan Jenny idi.

Bir saat kadar konuşmuşlar, arkadaşını ilk uçakla yanına gelmeyi teklif etmişti. Tara az daha gelmeyecekti ama sonunda kaygılanması için bir neden olmadığını söylemişti. Gerekli her şey yapıyordu, hem zaten formaliteler tamamlandıktan sonra birkaç güne kadar dönecekti. Daha sonra bir süre televizyon seyretmiş, CNN'den MTV Asya'ya, BBC World'a gidip gelmiş, sonunda uyuyakalmıştı.

İkinci kere uyandıığında gecenin yarısıydı; birden kötü bir şey oldu ve izlenimine kapılmıştı. Dünya sessiz, perdeler arasındaki bir yarıktan karlı duvardaki aynaya bir ışık demeti düşmesine rağmen oda karanlıktı.

Tara kendisini rahatsız edenin ne olduğunu anlamaya çalışarak bir an öylece durmuş, sonra tekrar uyumak üzere dönmüştü. Tam o anda kapı tarafından gelen hafif bir gacırtı duymuştu. Bir süre soluk bile almadan dinledikten sonra kapı kolunun döndürülmeye çalışıldığını anlamıştı.

KAMB Z'IN KAYIP ORDUSU

"Kim o?"

Sesi çok tiz çıkmı tı.

Gacırtı bir an durmu , sonra devam etmi ti. Tara kalbi yerinden kopacak gibi atarak kapıya gitmi , durup a a ı yukarı sallanan kola bakmı tı. Sanki a ır çekimdeymi gibi. Tekrar ba ırmayı dü ün mü , ama uzanıp kolu sıkıca tutmu tu. Öteki tarafta kısa bir direnme olmu , ardından uzakla an ayak sesleri i itilmi ti. Tara be e kadar saydıktan sonra kapıyı açınca koridorun bo oldu unu görmü tü. Ya da hemen hemen bo ; çünkü bir ey geride kalmı tı: puro dumanı kokusu.

Tara ondan sonra gece ı ıklarını hiç söndürmemi , ancak gün do arken biraz uyuklamı tı. Oates iyi bir gece geçirip geçirmedi ini sordu unda yanıtı gayet kısa olmu tu: "Hayır, geçirmedim."

Oates arabayı Büyükelçili in krem rengi dı duvarlarından içeri soktu, kimli ini nöbetçiye gösterdikten sonra küçük bir otoparka girdi. Tara'yı binaya yan kapıdan sokmu tu. Uzun bir koridordan geçip bir kat yukarı çıktılar. Burada kendilerini zayıf, beyaz saçlı, kalın ka lı, boynunda bir gözlük asılı bir adam kar ıladı.

"Günaydın, Bayan Mullray." Gülümseyerek elini uzattı. "Kültür Ata esi Charles Squires." Sesi yumu ak, el sıkı ı sertti. "Crispin, bize kahve getirsene, odamda olaca ız."

Adam Tara'yı çifte kapılardan geçirip büyük ve güne li bir odaya soktu; bir masa çevresinde dört koltuk vardı. Pencere önünde biri daha duruyordu.

Squires, "Antik Ça Üst Konseyi'nden Dr. erifCemal," dedi. "Bu sabah burada olmayı özellikle istedi."

Adam kısa boylu, geni omuzlu, çiçek bozu u yüzlüydü. Bir adım ilerledi.

"Babanızın ölümü için lütfen taziyelerimi kabul edin. Büyük bir bilimadamı ve ülkenin gerçek bir dostuydu. Kendisini çok arayaca ız."

"Te ekkür ederim," dedi Tara.

Masanın ba ına geçtiler.

"Büyükelçi de taziyelerini sunuyor," dedi Squires. "Babanızın

KAMBİZ N KAYIP ORDUSU

önemi nedeniyle bizzat burada olmak isterdi. Ama ne yazık ki, belki duymu sunuzdur, dün gece Assuan yakınlarında yeni bir terörizm eylemi yapıldı ve ölenlerden ikisi İngiliz'di. O nedenle u anda çok me gul."

Squires konu urken hiç kıpırdamıyordu, zayıf ve tüysüz elleri kuca nda birle tirilmi ti.

"Ama gerek onun, gerekse bütün elçilik çalı anları adına babanızın ölümüne çok üzüldü ümüzü bilmenizi isterim. Kendisiyle birkaç kere kar ıla mı tık. Büyük bir kayıp."

Oates bir tepsiyle döndü.

Squires, "Süt?" diye sordu.

"Sade olsun," dedi Tara. " eker de istemem. Te ekkür ederim."

Squires ba ıyla i aret edince Oates kahveleri doldurup fincanları da ıttı. Odada huzursuz bir sessizlik vardı.

Sonunda Cemal, "Ben ö renciyken bir mevsim Sakkara'da babanızla çalı ma mutlulu una eri mi tim," dedi. "1972'de. Ptah hotep'in mezarını buldu umuz yıl. Tabut odasına ilk girdi imizdeki heyecanımızı asla unutamayaca ım. Tabuta mühürlendi i günden beri el sürülmemi ti. Giri te ahane bir ah ap heykel var, boyu u kadardı..." elleriyle gösterdi "...gayet gerçekçi, mükemmel durumda. u anda Kahire Müzesi'ndedir. Size onu göstermeme izin vermelisiniz."

"Görmek istedim," dedi Tara heyecanlı görünmeye çalı arak.

"Babanız bana çok ey ö retti," diye Cemal devam etti. "Ona çok ey borçluyum. yi insandı."

Epey duygulandı ı anla ılan adam bir mendil çıkartıp burnunu gürlütle temizledi. Dördü de kahvelerini yudumlayarak yine sustular. Bir süre sonra Squires, "Doktor babanızın ölümünün ani oldu unu ve hiç ıstırap çekmedi ini söyledi," dedi. "Anla ıldı ı kadarıyla kalp kriziymi ."

Tara ba nını salladı. "Kalp ilaçları alırdı."

"Lütfen yanlı anlamayın," dedi Cemal. "Ama bence babanız ölüm yerini seçebilseydi Sakkara olmasını isterdi. Orada çok mutluydu."

"Evet, gerçek yuvası gibiydi."

Oates fincanlarını tekrar doldurdu.

KAMBÍZ' N KAYIP ORDUSU

Squires özür dilercesine, "Korkarım yerine getirilmesi gereken bazı formaliteler var," dedi. "Crispin size yardımcı olacak." Elini fincanının üstüne koydu. "Te ekkür ederim, bana bu kadarı yeter. Babanızın naa mı ne yapmak istedi inize de karar vermelisiniz. Mısır'da mı kalacak, yoksa ngiltere'ye mi gönderilecek. u güç anınızda bir eye ihtiyacınız olursa lütfen çekinmeden isteyin."

"Te ekkür ederim," dedi Tara. Bir an susup fincanıyla oynadı. "Bir ey vardı... ey..."

Nasıl devam edece ini bilemeyerek sustu. Squires'ın ka ları kalktı.

"Do rusu nasıl anlataca mı bilemiyorum. Aslında kula a çok gülünç geliyor. Ama..."

"Evet?"

"ey..." Tara yine durakladı. "D ün kazı evine girdi imde içeride puro kokusu vardı. Babam, çevresinde sigara içilmesine asla izin vermedi inden bu garipti. Bunu polise söyledim. Crispin'e de."

Oates ba mı salladı. Cemal cebinden ye im bir tespih çıkartıp çekmeye ba ladı. Tara üç adamın kendisine baktıklarını hissediyordu.

"Daha önce de o adamı görmü tüm, iriyarı..."

"Iriyarı mı?" Squires öne e ildi.

"Evet, uzun boylu, normalden iri. Özür dilerim, imdi anlatınca çok saçma geliyor..."

ingiliz Cemal'e bakıp Tara'ya devam etmesi için elini salladı. Tespih imdi adamın parmakları arasında daha hızlı bir tempoyla çekiliyordu, sanki bir step dansçısı gibi.

"Bana beni dürbünle gözetliyormu gibi geldi."

"ri yarı adam mı?" diye sordu Cemal.

"Evet. D ün gece de aynı adamı, ya da ona çok benzeyen birini otele girerken gördüm. Puro içti inden eminim. Gece yarısı odanın kapısının kurcalandı mı duydum. Kapıyı açtı imda kimse yoktu, ama koridorda puro kokusu vardı."

Tara anlattıklarının kula a ne kadar paranoyakça geldi inin farkında olarak hafifçe gülümsedi. Kafasının içinde ku kulu ve tehdit edici görünen olaylar, imdi ba kalarına anlataca tesadüften ba - ka bir ey de ilmi gibiydi.

"Size gülünç oldu unu söylemi tim," diye mırıldandı.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

"Hiç de de il." Squires öne e ilerek kızın koluna dokundu. "Çok güç anlar ya ıyorsunuz. Ko ullar gözönüne alındı ında kendinizi... güvensiz hissetmenizde a ilacak bir ey yok. Ne de olsa yabancı bir ülkedesiniz ve size çok yakın birini kaybettiniz. Böyle durumlarda perspektif duygusunu kaybetmek gayet normaldir."

Tara adamın kibar olmaya çalı tı ının farkındaydı. " çimde bir eyler oldu u duygusu vardı," dedi. "Sanki..."

"Kötü bir ey mi?"

"Evet."

Squires gülümsedi. "Kendinizi üzmemelisiniz, Bayan Mullray. Mısır insanın arkasında bir eyler döndü ünü hayal etmenin kolay oldu u bir ülkedir; böyle bir ey olmasa da. Siz de aynı fikirde misiniz, Dr. Cemal?"

"Kesinlikle. Birinin aleyhime komplo kurdu unu dü ünmedi-im bir tek günüm bile yoktur. Antik Ça Servisinde de genelde bu yapılır ya!"

Üç adam da güldü buna.

Squires, "Sözünü etti iniz eylerin zararsız bir açıklaması olduğundan eminim," dedi. Bir an durakladı. "Tabii, bize her eyi anlatıyorsunuz." Bunu bir aka olarak söylemi ti, ama sesinde tehdit edici bir ton vardı, sanki kadını bir eyleri gizlemekle suçluyormu gibi.

"Bize her eyi anlattınız mı?" diye sordu.

Kısa bir sessizlik.

"Sanırım," dedi Tara.

Squires bir an kadının yüzüne baktı, sonra arkasına yaslanıp yine güldü. "Eh, gördünüz i te. Bence geceleri yata ınızda rahat uyuyabilirsiniz, Bayan Mullray."

On dakika daha sohbet ettikten sonra Squires aya a kalktı.

"Sanırım yeteri kadar zamanınızı aldık. Crispin sizi odasına götürüp gerekli i lemlerde yardımcı olsun."

Kapıya do ru yürürlerken kadına kartını uzattı.

"Konu mak istedi iniz takdirde beni aramaktan çekinmeyin. Size yardım için elimizden geleni yapacağız."

Kadının elini sıkarak antreye u urladı. Cemal de veda edercesine el salladı.

"Haydi, imdi bir eyler yiyin bakalım," dedi Oates.

KAMBÎZ N KAYP ORDUSU

Squires ve Cemal sessizce oturdular, Squires pencereden bakıyor, Cemal da tespih çekiyordu. İlk konu an **Cemal oldu.**

"Kadın do ru mu söylüyor?"

"Tahmin ederim." Squires'm ince ve soluk dudakları çevresinde hafif bir gülümseme belirdi. "Kadın bir ey bilmiyor. Ya da bir ey bilmedi ini sanıyor."

Elini cebine sokup çıkardı ı ekerin ambalajını açmaya koyuldu.

"Neler oluyor?" diye sordu Cemal.

Squires ka larını kaldırdı. "Sorun da bu, de il mi? Draviç'in izin ardında oldu u anla ılıyor, ama Mullray'in i e nasıl karı tı mını ben de ancak senin kadar biliyorum." Kâ ıdı çıkartıp ekeri a zına attı. Oda tespih akırtısıyla çınlıyordu.

"Massey'e söyledin mi?" diye sordu Cemal. "Amerikalıların bil-meleri gerek."

"Gere ine bakıldı, dostum. Pek mutlu de iller ama o kadarı da beklenen bir eydi zaten."

" imdi ne yapaca ız?"

"Yapabilece imiz fazla bir ey yok. Mezarı bildi imizi bilmele-rine izin veremeyiz. Bu öldürücü olur. Kıpırdamadan oturup i le-rin yoluna girmesini ummalıyız."

"Ya girmezse?"

Squires ba mını yana e di, ama bir ey söylemedi.

Cemal tespihiyle oynayarak, "Ho uma gitmiyor," dedi. "Belki bu i in ardını bırakmalıyız."

"Haydi haydi. Bu insanın ömründe bir kere gelen bir fırsat. Ödülleri bir dü ün."

"Bilemiyorum. ç ırından çıkıyor." Mısırlı kalkıp odanın içinde dola maya ba ladı. "Ya kadın?"

Squires parmaklarıyla koltu un kolunda trampet çalarken ekeri öteki yana ina kaydırdı.

"Bence o bize yardımcı olabilir... Durumu aydınlatmamıza yar-dım edebilir. Aklına geleni uluorta söylemezse. Bu hiç iyi olmaz. Sen kendi tarafını idare edebilirsin sanırım."

"Polis benim sözümü dinliyor," dedi Cemal. "Gereksiz sorular sormayacaklardır."

"Çok iyi. O zaman ben Bayan Mullray'in gere ine bakarım.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Crispin onu gözaltında tutuyor. İ in üzerinde ba ka adamlarım da var. Önemli olan öteki tarafın kadını kullandı ımızı anlamamaları. O felaket olur." Squires kalkıp pencereye yürüdü, büyükelçili in bakımlı bahçesine baktı. "Elimizi çok dikkatli oynamalıyız. Bunu yaptı ımız takdirde hedefimize eri ece iz."

"Umarım öyle olur," dedi Cemal. "Hepimiz için. Yoksa hapyuttuk demektir."

Squires güldü. "Ne de güzel konu uyorsun, dostum."

ekeri di leri arasında parçalarken çatırtı sesleri odayı doldurdu.

10

LUKSOR

Halife, Luksor'da bu kadar çok su mermeri atölyesi oldu unu dü ünmemi ti... Bunların çok oldu unu biliyordu tabii, ama hepsini tek tek ziyaret etmeye ba ladı nda aradı ı bir tanesini bulmanın ne kadar güç oldu unu ancak anlamı tı.

Sariya ile bir gün önce, otopside hemen sonra, kendisi batı kıyısına, Sariya do u kıyısına gidip ellerinde bokböce i dövmesinin resmiyle dola ıp onu tanıyan biri olup olmadı nı aramaya ba lamı lardı. Gece karanlı na kadar devam etmi ler, sonra bu sabah saat altıda yeniden ba lamı lardı. imdi ö leydi ve Halife'nin tahminine göre elli dükkân dola mı lar ama bir sonuç alamamı lardı.

Bir atölyenin önünde daha durdu: "Su Mermerinde Kraliçe Tiye, Luksor'un en iyisi.' Atölyenin vitrininde Kabe'nin yanı sıra çizilmi olan bir uçak ve bir deve sahibinin Hacca gitti ini gösteriyordu. Bir grup i çi bir tentenin altında ba da kurmu lar, elleri yüzleri tozdan bembeyaz kesilmi bir halde mermer parçalarını i liyorlardı. Halife, adamları ba ıyla selamladı, bir sigara yakıp içeri girdi. Arka odadan çıkan bir adam kendisini gülümseyerek kar ıladı.

Halife kimli ini göstererek, "Polis," dedi. Adamın gülümsemesi silindi.

"Ruhsatımız var," dedi.

"Size bir iki soru sormak istiyorum. çileriniz hakkında."

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

"Sigorta konusu mu?"

"Sigorta veya ruhsat de il. Kayıp birini arıyoruz." Halife cebinden bir foto raf çıkartıp gösterdi. "Bu dövme yi tanıyor musun?"

Adam foto rafı alıp baktı.

"Ee?"

"Belki."

"Belki de ne demek? Ya tanıyorsun ya tanıyorsun."

"Evet, tanıyorum."

Nihayet, diye dü ündü Halife, "i çilerinden biri mi?"

"Geçen hafta kovana kadar i çimdi. Ne oldu, ba ı belada mı?"

"Öyle de diyebilirsiniz. Öldü."

Adam resme baktı.

"Öldürüldü," dedi Halife. "Cesedini dün nehirde bulduk."

Bir duraklama oldu, adam resmi geri verip döndü. " çeri gelse-niz iyi olur."

Boncuklu bir perdeyi aralayıp dükkânın arkasındaki büyük odaya girdiler. Bir duvar dibinde bir yatak, bir sehpa üzerinde bir televizyon ve ortada üzerinde ekmek, so an ve bir kalıp peynir duran bir masa vardı. Yata mın ba ucunda fesli bir adamın resmi —Halife bunun patronun bir atası oldu unu tahmin etti— ve Kuran'ın birinci suresinin çerçeve lenmi kopyası asılıydı. Açık bir kapıdan i çilerin çalı tı ı bir avluya çıkılıyordu. Patron kapıyı bir tekmede kapattı.

Halife'ye dönerek, "Adı, Ebu Nayar'dı," dedi. "Burada bir yıl kadar çalı tı. İyi bir i çiydi, ama ayya tı. Geç gelir, kendini i ine vermezdi. Ba ı beladan kurtulmazdı."

"Nerede oturdu unu biliyor musun?"

"Eski Kurna'da. Rekhmire'nin mezarının orada."

"Ailesi?"

"Bir karı, iki çocuk. Karısına köpekmi gibi davranırdı. Döverdi."

Halife sigarasından bir nefes çekerek kö ede duran boyalı kireç ta mından büste baktı: Berlin müzesindeki ünlü Nefertiti ba mın kopyası. Çocuklu undan beri kopyalarını Gize ve Kahire atölyele-rinin vitrininde gördü ü ba m özgününü görmek isterdi. Ama görebilece ini sanmıyordu. Krallar Vadisi'nde balon turuna çıka-madı ı gibi Berlin'e de gidemezdi. Patrona döndü. "Bu Ebu

Nayar'ın dü manı falan var mıydı? Kendisine kin duyan biri falan?"

"Hangisinden ba lamamı istersiniz? Uçan ku a borcu vardı, herkese hakaret ederdi, kavgasız günü geçmezdi. Onun ölümünü isteyecek elli ki i sayabilirim. Hatta yüz."

"Belirli biri? Kan davası falan?"

"O tarafını bilemem."

"Yasadı ı i lere bula mı mıydı? Uyu turucu? Antika e ya?"

"Ne bileyim ben?"

"Burada herkes herkes hakkında her eyi bilir. Haydi, benimle oyun oynama."

Adam çenesini ka ıdı, yata ın kenarına çöker gibi oturdu. Dı a rıda i çiler bir halk türküsü okumaya ba lamı lardı.

Patron uzun bir duraklamadan sonra, "Uyu turucuya karı ma mı tı," dedi.

"Ya antika eserler?"

Adam omuzlarını silkti.

"Ya antika eserler?" diye tekrarladı Halife. "Satar mıydı?"

"Öteberi i te."

"Nasıl öteberi?"

"Fazla bir ey de il. Bir iki *abti*, birkaç bokböce i falan. Tanrı a kına, herkes satar bunları. Büyük bir i de ildir."

"Yasadı ıdır."

" nsanın ya aması gerek."

Halife sigarasını bir kül tablasına bastırdı. "Ya de erli eyler?"

Dükkân sahibi omuzlarını silkti, uzanıp televizyonu açtı. "Kendisini öldürtecek kadar de erli eylerle u ra mazdı." Siyah beyaz ekranda bir televizyon oyunu belirdi. Adam bir süre ona baktı. Uzun bir sessizlikten sonra, "Söylentiler vardı," dedi.

"Söylentiler mi?"

"Sözde bir ey bulmu ."

"Ne?"

"Tanrı bilir. Bir mezar. Büyük bir ey." Adam öne e ilip sesi ayarladı. "Ama hep söylenti vardır, de il mi? Her hafta biri yeni bir Tutankhamon bulur. Hangisinin do ru oldu unu kim bilebilir ki?"

"Bu do ru muydu?"

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

Adam omuzlarını silktilti. "Belki do ruydu, belki de ildi. Ben o i lere karı mam. î im iyidir, ondan ba ka bir eyle ilgilenmem."

Adam sustu, dikkatini ekrana verdi. Dı arıda i çiler hâlâ türkü okuyorlar, aletlerinin gürültüsü durgun ikinci havasında yankılanıyordu. Adam konu tu unda sesi neredeyse bir fısıltıydı.

"Nayar üç gün önce annesine yeni bir televizyon ile bir buzdolabı satın aldı. î siz bir insan için büyük para. Artık bundan bir sonuç çıkarabilirsiniz. Bir kahkaha attı. " una bakın!" diye ekranda bir soruya yanlı yanıt veren yarı macıyı gösterdi. "Sersem!"

Kahkahası zorlamaydı. Dedektif, adamın ellerinin titredi ini fark etti.

Halife, ülkesinin tarihiyle oldum olası ilgilenirdi. Çocuklu unda evlerinin çatısına çıkıp piramitlerin ardından güne in do u unu seyretti ini hatırlıyordu. Köyünün öteki çocukları anıtları do al olarak kabul ederlerdi, ama Halife için onlarda tılsımlı bir ey vardı: sabah sisinde yükselen büyük uçgenler, ba ka bir zamana ve dün-yaya açılan kapılar. Onların yanında büyümek kendisinde, geçmi i ö renmek için asla doymak bilmeyen bir istek yaratmı tı.

Bu iste ini a abeyi Ali ile payla ırdı; günlük ya antısının ezici güçlüklerinden bir kaç ı sa ladı ı için Ali tarih tutkusunda adeta fanatikti. Her. gece i ten yorgun ve kir pas içinde döner, yıkanıp yemek yedikten sonra odanın bir kö esine çekilip arkeoloji kitaplarından birine gömülürdü. Kimi mahallenin medresesinden alınma —herhalde çalınma kitaplarıyla epey bir koleksiyonu vardı. Küçük Halife'nin a abeyi titrek mum ı ı nda yüksek sesle okurken yanında oturmak kadar sevdi i ba ka ey yoktu.

A abeyinin omzuna yaslanarak, "Bana Rases'i anlat, Ali," derdi.

"Ramses," diye Ali gülerek onu düzeltirdi. "Bir zamanlar kinci Ramses adında büyük bir kral varmı ; dünyanın en güçlü insanı oymu , altından bir arabası ve elmaslardan bir tacı varmı ..."

Halife Mısırlı oldukları için çok anslı olduklarını dü ünürdü. Ba ka hangi ülkenin çocuklarına aktaracak böyle hikâye zenginli i vardı ki? Allah'ım, bu ülkede do mama izin verdi in için sana ükürler olsun!

ki karde Gize platosunda küçük kazılar yaparlar, ta lar ve

çanak çömlek parçaları çıkarırlar, büyük arkeologlar olduklarını hayal ederlerdi. Babalarının ölümünden kısa bir süre sonra Sfenks'in altında bir yerde kireçta mından küçük bir firavun ba ı bulmu lar, gerçekten eski ve de erli bir parça bulduklarını sanmı - lardı. Ama Halife yıllar sonra onu oraya a abeyinin kendisinin babasının kaybını unutmaması için koydu unu ö renmi ti.

İki karde otostopla Sakkara, Dha ur ve Ebusir'e ve Kahire'nin merkezine gitmi ler, orada okul grupları arasına karı arak Antik Eserler Müzesine girmi leri. Halife o gizli çocukluk ziyaretlerinden binayı o kadar iyi hatırlıyordu ki, bugün bile müzeyi ba tan a a ı hayalinde dola abilirdi. Bu ziyaretlerinden birinde ya lı bir akademisyen olan Profesör el Habibi kendileriyle dost olmu tu. Onların bu gençlik heyecanından etkilenen Profesör kendilerine müzeyi gezdirmi , ilgilerini te vik etmi ti. Yıllar sonra Halife üniversitede geçmi zaman tarihi okumaya hak kazandı nda aynı Profesör el Habibi ö retmeni olmu tu.

Evet, geçmi i severdi. Geçmi te mistik bir ey, parıltılı bir ey vardı, ta zamanın ba langıcına kadar uzanan bir altın zincir. Halife onu rengi ve büyüklü ü için, her nasılsa imdiki zamanı çok daha zengin gösterdi i için severdi.

Ama en çok Ali'nin sevmi oldu u için severdi. Bu onların payla tıkları özel bir eydi: her ikisinin de güç ve hayat aldıkları ortak bir kalp. Ali'nin ölmü olmasına ra men zamanla elleri uzanır ve birle irdi. Halife için eski dünya her eyden çok, kaybetti i karde - ine olan sevgisinin kanıtıydı.

Ali, "On sekizinci hanedanın kralları kimlerdi?" diye onu sınırdı.

"Ahmose," derdi Halife. "Birinci Amenhotep, birinci ve ikinci, Tutankhamon, Hatshepsut, üçüncü Tutmosis, ikinci Amenhotep, dördüncü Tutmosis, üçüncü Amenhotep, Akhenaten, ve ey... ey... onu hep unutuyorum..."

"Smenkhkare," derdi Ali.

"Tamam, biliyordum i te! Smenkhkare, Tutankamon ve... Horemheb."

"Ö ren bunları, Yusuf. Ö ren de büyü!"

Ne güzel günlerdi onlar.

*

KAMB Z'İN KAMP ORDUSU

Halife'nin Nayar'ın evini bulması epey zamanını aldı. Ev bir tepenin yamacında, eski ça larda mezar çukurları olup imdi tepelene çöp yı nlarıyla dolu bir alanda, di er binaların arkasındaydı. Evin dı nda kaburgaları derisinin altında bir ksilofon çubukları gibi görünen bir keçi ba lıydı.

Halife kapıyı tıklattı. Kısa bir beklemeden sonra parlak ye il gözlü ufak tefek bir kadın göründü.

Kadın daha otuzuna varmamı tı ve bir zamanlar güzel olmalıydı. Pek çok *fellah* kadını gibi çocuk do urmak ve günlük ya antının güçlükleri kendisini zamanından önce ya landırmı tı. Halife kadının sol yana nda bere izleri oldu unu gördü.

Kimli ini göstererek, "Sizi rahatsız etti im için özür dilerim," dedi. "Ben..." Söylenecek do ru sözleri aranıyordu. Bu i i çok yapmı ama hiç alı amamı tı. Babasının ölüm haberini getirdiklerinde annesinin tepkisini, nasıl yere yı ılıp saçlarını yoldu unu, yaralı bir hayvan gibi uludu unu hatırlıyordu. O tür bir ıstıraba neden olma fikrinden nefret ediyordu.

"Ne?" dedi kadın. "Yine mi sarho tu?"

"İçeri girebilir miyim?"

Kadın omuzlarını silkip geriledi, dedektifi iki küçük kızın çıplak beton zemin üstünde oynadıkları odaya aldı. çerisi bir ma ara gibi karanlık ve serindi, tek mobilyası bir duvar boyunca uzanan kerevet ve bir kö ede duran televizyondu. Televizyon yeniydi.

"Ee?"

"Korkarım kötü haberlerim var," dedi dedektif. "Kocanız..."

"Tutuklandı mı?"

Halife dudaklarını ısırıldı.

"Öldü."

Kadın bir an adama baktı, sonra oturup elleriyle yüzünü örttü. Halife kadının a ladı nını tahmin ederek teselli etmek için bir adım attı. Ama kadına yakla nca parmakları arasından gelen bo uk seslerin hıçkırık de il, kahkaha oldu unu fark etti.

Kadın iki kızı kendisine ça rarak, "Fatma, iman," dedi. "Fevkalade bir ey olmu ."

11

KÂHÎRE

Büyükelçilikte i i biten Tara babasının dairesine gidip e yalarını gözden geçirmek istiyordu.

Babası Sakkara'daki dört ayı için yanına pek az ey almı tı bir iki kat giyecek, birkaç not defteri, bir foto raf makinesi. E yalarından ço u Kahire'deki dairesindeydi. Günlükler, slaytları, giysileri, Mısırlı yetkililerin kendisinde kalmasına izin verdikleri çe itli antika öteberi. Ve tabii binlerce ciltten olu an ve hepsi de me in ciltli kitap koleksiyonu. Babası, "Kitaplarla dünyanın en yoksul izbesi bile bir saraya dönü ür," derdi. "Kitaplar her eyi daha katlanılabilir yaparlar."

Oates arabasıyla götürmek istemi se de, ev yaya olarak, sadece birkaç dakika uzaklıktaydı ve Tara bir süre yalnız kalmak istemi ti. Oates telefon edip kapıcıda yedek anahtar oldu unu ö rendikten sonra Tara'ya yolun bir krokisini çizip verdi ve kendisini bahçe kapısına kadar geçirdi.

"Otele döndü ünde telefon et," dedi. "Ve daha önce de dedim gibi karanlıktan sonra dı arıda olmamaya çalı . Özellikle de bu nehir gemisi i inden sonra."

Oates gülümseyerek Büyükelçili e döndü.

Saat artık geç olmu , batan güne e ri bü rü kaldırım üzerinde gölge lekeleri dü ürüyordu. Tara çevresine bakındı, Büyükelçilik

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

duvarlarındaki mevzilere, yol kenarında çömelmi duran bir dilenciye, karpuz dolu bir arabayı çeken adama baktı, krokisine bir göz attıktan sonra yola koyuldu.

Oates, Kahire'nin o kısmının Bahçe ehir olarak anıldığını söylemişti; Tara açlıklı caddeler labirentinden geçerken bunun nedenini görebiliyordu. Burası kentin geri kalanından daha sessiz ve daha arıba lıydı, sömürge ça ının solgun bir kalıntısı, büyük villalar, açlar, sarma ıklar, amber, zakkum, yasemin, mor salkım. Hava yeni biçimli çimen ve portakal çiçe i kokuyordu. Ortalıkta fazla bir kalabalık yoktu, çocuk arabası iten birkaç kadın ve arada bir de takım elbiseli bir bürokrat. Villaların ço unun önünde park etmiş Limuzinler ve kapılarında polisler vardı.

Tara on dakika yürüdüktan sonra ari Ahmet Pa a'ya vardı; babasının dairesi kö edeki, yüzyılın ba ından kalma geniş pencere ve süslü korkuluklu balkonları olan apartmandaydı. Bina bir zamanlar ne eli bir sarıya boyalı olmalı idiye de, imdi dı toz ve topraktan griye dönüşü mü tü.

Tara merdivenleri çıkıp kapıyı açtı, serin mermer bir antreye girdi. Bir yanda bir masa arkasında ya lı bir adam, herhalde kapıcı oturuyordu. Tara i aretler ve karma ık bir konu madan sonra kim olduğunu ve neden geldi ini anlatabildi. Adam söylene söylene aya kalktı, bir çekmecedeki bir tomar anahtar çıkarttı, ayaklarını sürüyerek kö edeki asansöre yürüdü, kapıları açıp Tara'yı içeri soktu.

Daire üçüncü katta sessiz ve kasvetli bir koridorun ucundaydı. Kapının önünde durdular, adam üçüncü denemeden sonra do ru anahtarı buldu.

Adam kapıyı açarken Tara, "Te ekkür ederim," dedi.

Adam kıpırdamadı.

"Te ekkür ederim," diye tekrarladı Tara.

Adam yine kıpırdamaya niyeti yokmu gibi duruyordu. Sıkıntılı bir sessizlikten sonra kendisinden ne beklendi ini anlayan Tara çantasından çıkardı ı birkaç banknotu adamın eline sıkı tırdı. Adam paraya baktı, homurdandı, anahtarları kapının üzerinde bırakıp yine ayaklarını sürüyerek uzakla tı. Tara adamın gitmesini bekledi, sonra dönüp içeri girdi, anahtarları da alıp kapıyı arkasından kapattı.

Ah ap zeminli, lo bir holdeydi, be kapısı yatak odasına, ban-
yoya, mutfa a ve silme kitap dolu iki odaya açılıyordu. Bütün pen-
cerelerin ve kepenklerin kapalı olması daireye küflü ve terk edilmi
bir hava vermi ti. Tara bir an bir puro kokusu alır gibi oldu, ama
bu emin olamayaca ı kadar hafif oldu undan havayı bir iki kere
kokladıktan sonra herhalde cila falan olmalı diye dü ündü.

Büyük odaya girerken geçti i yerlerde ı ıkları yakıyordu. Her
tarafıta kâ ıtlar ve kitaplar vardı. Yerlerde kuru yaprak yı nları gibi
kâ ıtlar istif edilmi ti. Duvarlarda kazıların ve anıtların resimleri
asılydı; uzak kö ede çatlak çömlerle fayans *abfılei'in* bulundu u
tozlu bir vitrin vardı. Bitki yoktu.

Gelecek için korunmu bir yer gibi, diye dü ündü. nsanlara,
ba ka bir zamanda nasıl ya andı ını göstermek için.

Odadada dola maya ba ladı, öteberiyi elliyor, çekmeceleri açıyor,
babasını arıyordu. Sudan'da kazı yaptı ı 1960'lardan kalma bir
günlü ünü buldu; babasının küçük, kesin yazısı topraktan çıkardı ı
nesnelerin solmaya yüz tutmu kur unkalem çizimleriyle bezen-
mi ti. Odalardan birinde babasının yazdı ı kitaplardan bazılarını
buldu: *Nekropolis'te Ya am: Sakkara Kazıları, 1955 85; Snofru'dan
Shepsekafa Dördüncü Hanedan Notlan; Mentu Nefer Kabri;
Birinci Ara Dönemde Krallık ve Karı ıklık*. Bir foto raf albümünü
karı tırdı: kumluk bir hende in resimleri, sayfaları açtıkça hendek
derinle iyiyor ve sonlarına do ru ta bir duvar görünmeye ba lıyordu.
Evde babasının çalı malarından ba ka bir ey yok gibiydi. Sıcaklık,
sevgi ya da duyuğu belirtecek hiçbir ey. Güne ait hiçbir ey.

Tara tam bo ulur gibi olmaya ba ladı ında iki sürprizle kar ı-
la tı. Babasının cezaevi ranzası gibi dar ve sert yata ı yanında anne-
siyle dü ün günü çekilmi bir foto rafı vardı: babası gülüyordu,
yakasında beyaz bir gül vardı.

Ve oturma odasındaki tozlu vitrinde, iki çömler arasında bir
çocu un çizimi olan bir melek resmi, kenarları yaldızlı. Tara bunu
yıllar önce anaokulunda Noel için yapmı tı. Babası bunca zaman-
dır saklıyor olmalıydı. Resmi alıp çevirdi, arkasındaki çocuk yazısı-
nı okudu: 'Babam için.'

Resme bir an baktı, sonra aniden, ne oldu unu anlamadan,
a lamaya ba ladı. Koltu a yı ılmı , hıçkırıklarla vücudu sarsılıyordu.

"Baba," diye inledi. "Çok üzgünüm, çok ama çok üzgünüm."

Daha sonra gözya ları dinince yatak odasındaki resmi de aldı, ikisini birden çantasına soktu. Babasının büyük bir ta lahit önünde iki Mısırlı i çi arasındaki resmini de aldı.

Kitaplarından bir ikisini de alıp almamayı dü ünürken telefon çaldı. Tara açıp açmamayı dü ündü. Bir an sonra açması gerekti i ne karar vererek oturma odasına geçti, telefonun bir tomar kâ ıdın üzerinde durdu u masaya do ru yürüdü. Tam telefona varmı tı ki, telesekreter devreye girdi, oda birden babasının sesiyle donuverdi.

"Alo, ben Michael Mullray. Aralık ayının ilk haftasına kadar yokum, o yüzden lütfen mesaj bırakmayın. Beni ya dönü ümde ararsınız ya da e er üniversiteyi ilgilendiren bir i se fakültenin 7943967 numaralı telefonunu arayın. Te ekkür ederim, tyi günler."

Tara sanki babasının bir kısmı ölmemi de, bir tür elektronik bo luk içinde kalmı gibi, ne bu dünyadaymı ne de bu dünyadan tam ayrılmı gibi a ırarak durdu. Kendini toplarladı nda makine biplemi ve kayda geçmi ti.

Öteki uçtan ses gelmedi i için Tara önce telefon eden ki inin kapattı mını sandı. Sonra çok hafif bir soluma duydu ve hâlâ kapatmadı mını, öylece bekledi ini anladı. Telefona do ru bir adım atıp elini uzattı, ama sonra çekti. Adam hâlâ kapatmamı güdüsel olarak onun bir erkek oldu unu biliyordu—bekliyordu, sanki kendisinin evde oldu unu biliyormu ve bildi ini onun da bilmesini istermi gibi. Sessizlik bir ömür boyu sürdü sanki, sonra bir klik sesi duyuldu ve çevir sesi ba ladı. Tara bir an donup kaldı, sonra öteberisini topladı ve daireden çıkarak kapıyı hızla kapattı, kilitledi. Bina kendisini ürkütüyordu sanki: lo koridor, gacırdayan asansör, sessizlik. Koridorda ko arak ilerlerken gözü temiz beyaz mermer üzerinde iri bir böce e takıldı. Bakmak için adımlarını a ırla tırdı; ama gördü ü böcek de il, iri pir parça gri puro külüydü. Bir tavla pulu kalınlı nda. Tara ko maya ba ladı.

Asansör katta olmadı ı için onu beklemek yerine merdivenlere atılıp iki er iki er inmeye ba ladı. Bir an önce temiz havaya çıkmak istiyordu artık. Alt kata varınca hole do ru döndü ü anda önüne biri çıktı. Tara korkuyla bir çı lık attı. Ama kar ısında kapıcı vardı.

Suluk solu a, "Özür dilerim, birden a ırdım," dedi.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Adam Tara'nın uzattığı anahtarları aldı. Alçak ve sert bir sesle bir şeyler söyledi.

"Ne var?"

Adam sözlerini tekrarladı.

"Anlamıyorum." Tara'nın sesi yükseliyordu. Bir an önce oradan çıkmalıydı.

Adam yine parmağını sallayarak bir şeyler söyledi, sonra elini cebine soktu. Tara birden mantıksız bir korkuya kapıldı: adam bir silah çıkaracaktı. Korkuyla geriye çekilip ellerini yüzüne götürdü. Ama adamın elinde sadece küçük beyaz bir zarf vardı.

Zarfı Tara'nın yüzü önünde sallayarak, "Profesör Mullray," dedi. "Profesör Mullray gelmek."

Tara soluk soluğa zarfa baktı, sonra güldü. "Teşekkür ederim," diyerek mektubu aldı.

Adam dönüp masasına doğru yürüdü. Tara bir an ona bir bahçeyi daha vermesi gerekir gerekmediğini düşündü, ama öyle bir şey bekliyor gibi görünmediğinden kendini sokağa attı. Kolalı beyaz gömleklili birkaç öğrenciyle, göğüs madalyalarla dolu üniformalı bir adamın yanından geçti. Yolun kenarında tulum giymiş bir bahçıvan elindeki hortumla gülleri suluyordu.

Tara yirmi metre kadar gittikten sonra elindeki zarfa baktı. Yüzü birden bembeyaz kesildi.

Tanıdık el yazısına bakarken, "Olamaz," diye mırıldandı. "Bu kadar zaman sonra olamaz."

Bahçıvan kadının arkasından baktı, sonra başını bir yana çeverek, yakasına doğru konu mayabandı.

12

KUZZEY SUDAN , MISIR SINIRI BOYLARI

Çocuk çadırdan çıkıp ayakları altında kumları kaldırarak koarken önündeki keçileri ürkütüp kaçırdı. Sönmü bir kamp ateinin, üzerleri a la kaplı helikopterin, sandıkların yanından geçip kampa biraz uzakta kurulmuş ba ka bir çadırın önünde durdu. Cebinden bir kâ it çıkartıp çadır kapısını aralayarak içeri girdi.

çeride gözleri kapalı, dua ederken dudakları kıpırdayan bir adam duruyordu. Sakallı yüzü uzun ve zayıf, burnu kemerliydi ve gözleri arasında derin bir dikey yara izi vardı. Yara izi sanki derisi iyice parlatılmış gibi düz ve parlaktı. Kendinden geçmi çesine gülümsüyordu.

Adam diz çöktü, ellerini yere dayadı, burnunu ve alnını kilimin üzerine dayadı. Oldu u yerde kıpırdamadan durup korkuyla kendisini seyreden o lanın farkında de il gibiydi. Aradan bir iki dakika geçti, adam namazını kılariken kalkıyor, çömeliyor, secde ediyor, ama o kendinden geçmi gülümsemesi yüzünden hiç eksik olmuyordu. Namazın sonu gelmeyecek gibiydi, o lan tam çıkıp gidecekti ki, adam son bir kere daha secde etti, âmin dedi ve aya a kalkıp döndü. Çocuk yanına gelip kâ ıdı uzattı.

"Doktor Dravic'ten geldi, efendim."

Adam kâ ıdı okurken ye il gözleri yarı karanlıkta parlıyordu.

Adamda tehdit edici bir ey, adeta bastırılmış bir iddet havası

vardı, ama gariptir ki, elini sanki güven vermek istercesine o lanın baına koyu unda da bir yumu aklık seziliyordu. Çocuk hem korkusundan hem hayranlıından sadece ayaklarına bakabiliyordu.

Adam okumasını bitirip kâ ıdı geri verdi.

"Allah verir ve Allah alır," dedi.

O lan yere bakmaya devam ediyordu.

"Anlamıyorum, Efendi," diye mırıldandı. "Anlamıyorum."

"Anlamak bizim i imiz de il, Mehmet." Adam o lanın çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktı. O lanın da alınının ortasında bir yara izi vardı.

"Tanrının bir amacı vardır ve biz de o amacın bir parçasıyız, bunu bilmemiz yeter. Tanrı'yı sorgulayamazsın. Sadece onun emirlerini yerine getirebilirsin. Sorgulamadan. Duraksamadan."

"Evet, Efendi," diye mırıldandı a kına dönen çocuk.

"O bize büyük bir görev verdi. Ba arırsak ödülü büyük olacak. Ba aramazsak..."

"Ne, Efendi? Ba aramazsak ne olacak?" O lan deh ete dü mü görünüyordu.

Adam çocu u saçlarını ok ayarak teselli etti. "Ba arısızlık yok." Gülümsedi. "Yol çetin olabilir ama sonuna varacağız. Ben sana söylemedim mi? Biz Allahın seçkin kullarıyız."

O lan gülümsedi, kollarını adamın beline doladı. Adam çocu u iteledi.

"Çok i imiz var. Dr. Dravic'e telefon et. Eksik parçayı bulmasını söyle. Anladın mı? Eksik parçayı bulmalı."

"Eksik parçayı bulmalı," diye çocuk tekrarladı.

"Bu arada her ey planlandı ı gibi devam edecek. Hiçbir de i-iklik olmayacak. Bunu hatırlayabilecek misin?"

"Evet, Efendi."

"Bir saate kadar kampı bozuyoruz. Git imdi."

Çocuk çadırdan çıkıp ko arken Sayf el Taar arkasından baktı.

O lanı dört yıl önce Kahire'nin çöp y ı nları arasında bir hayvan gibi yiyecek bir eyler ararken bulmu lardı. Okuması yazması yoktu, anababası yoktu, vah iydi; temizlenip yıkanmı , doyurulmu ve zamanla onlardan biri olmu , alınına imanının i areti yapılmı , yalnızca güçlülük ve sadakatin rengi olan siyah giyece ine yemin etmi ti.

KAMBIZ' N KAYIP ORDUSU

İyi bir o landı: basit, masum, sadık. Onun gibi yüzlercesi, binlercesi vardı. Zenginler karınlarını i irip sahte putlarına taparlar-ken Mehmet gibi çocuklar açlıktan ölüyorlardı. Dünya hastaydı. Küfür içindeydi. Ama kendisi yanlı ları düzeltmek için mücadele veriyordu. Ezilmi leri aya a kaldırmak için. Dinsizleri sürüp atmak için. Müminlerin iktidarını yeniden ba a geçirmek için.

Ve imdi adeta tılsımlı bir ekilde görevini tamamlama imkânı kendisine gösterilmi ti. Ama sadece gösterilmi ti. Tanrı verir ve Tanrı alırdı. Bu çok dü kıncı bir eydi. Ama yine de bunda bir amaç oldu unu biliyordu. Tanrı'nın her zaman bir amacı vardır. Ve burada? Hizmetkârını sınamak için elbette. Kararlılı mını sınamak için. Rahat bir ya antı, imanını sı la tırırdı. İnsan güçlükler karşısında inancının derinli ini ke federdi. Allah onun imanını sınyordu. Onu dü kırıklı ina u ratmayacaktı. O nesne bulunacaktı. Kendisi, hizmetkâr, efendisini dü kırıklı ina u ratmayacaktı. Ve kendisi do ru yolda kaldı ı sürece efendisinin kendisini ödüllendirece ini biliyordu. Zayıflamadı ı sürece. Çocu un arkasından bir an daha baktıktan sonra çadıra girdi, dizleri üstüne çöktü, alnını yere de direrek namazına devam etti.

13

KAHİRE

Tara otele döner dönmez mektubu açtı. Açmaması, çöpe atması gerektiğini biliyordu, ama kendine engel olamadı. Altı yıl sonra bile bir parçasını erkeğe bırakamıyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldanarak parmağını sokup zarfı yırttı. "Geri döndüğün için lanetler olsun sana."

Merhaba Michael,

Birkaç haftalıma kentteyim. Sakkara'dan döndün mü? Otel Salahaddin'deyim (753127), ama beni çoğu geceler Ahmed Mahir ve Bursa'deki sokakları köşesindeki çayhanede bulabilirsin. Adı Ahwa Wadood sanırım.

Mevsimin iyi geçtiğini ve seni görebileceğimi umuyorum.

Daniel L.

Not: Schenker'i duyduğunu mu? Mhotep'in mezarını bulduğunu söylüyor! Sersem herif.

Tara elinde olmadan gülümsedi. Tipik Daniel: ciddiymi gibi davranıp aniden bir küfür. Çok uzun zamandır ilk kez böyle azındaki o daralmayı, midesindeki o bulguları tekrar hissetti. Tanrım, adam kendisini nasıl da incitmişti.

Notu bir kere daha okuduktan sonra avucunda bir top yapıp fırlattı. Mini bardan bir votka alıp balkona çıktı, ama hemen içeri dönüp yata a uzandı, tavana baktı. Be dakika geçti, on dakika, on iki dakika. Yine kalktı, çantasını aldı, odadan çıktı.

Otelin önündeki taksi dura ndaki ilk arabaya binerken sürücüyeye, "Ahwa Wadood çayhanesi," dedi. "Ahmed Mahir ve..."

"Bursa'id kö esi," dedi adam. "Biliyorum."

Hareket ettiler.

Budala, diye dü ündü Tara, camdan aydınlık vitrinlere bakarken. Seni zavallı, zayıfbudala.

Soka ın kar ısında tozlu bir Mercedes kaldırımından ayrılp arkalarına geçti. Avını kovalayan bir panter gibi.

Tara ilk kar ıla tıkları günü o kadar iyi hatırlıyordu ki. Ne kadar olmu tu? Tanrım, neredeyse sekiz yıl.

Kendisi University College London'da zooloji okuyor, üç arkada ıyla bir daireyi payla ıyordu. Ailesi Oxfor'daydı, evlilikleri hızla bir çökü e gidiyordu, Tara da bir ak am yemek için eve gitmi ti.

Yemekte sadece üçü olacaktı ki, anababasının o günlerde birbirleriyle pek konu mamaları yüzünden berbat bir gece geçirece ini biliyordu. Ancak eve girdi inde babası bir meslekta mın da gelece ini söylemi ti.

"İginç biri," dedi. "Yarı ingiliz, yarı Fransız, senden pek büyük de il. Teb nekropolisinde Geç Dönem gömülme uygulamaları üzerinde tez yazıyor. Krallar Vadisi'ndeki üç aylık kazıdan yeni döndü. Tam bir dâhi. Lahit ikonografisi ve öteki dünya kitapları konusunda herkesten çok ey biliyor."

"Ne kadar ilginç," diye homurdandı Tara.

"Ondan ho lanaca ından eminim." Babası kızın sesindeki alayı fark etmemi , gülümsüyordu. "Biraz gariptir. Saplantılı. Ho , hepimiz bir dereceye kadar öyleyiz, ama o hepimizden fazladır. Bir konu üzerindeki bilgisini artıracaksa kendi elini bile kesebilece i izlenimine kapılırsın. Ya da ba kasının elini. Tam bir fanatiktir."

"Eh, fanatik fanati in halinden anlar elbette."

"Do ru. Ama benim için annen ve sen varsın. Daniel'in kimsesi

yok sanırım. Do rusunu istersen onun için kaygılanıyorum. Çok saplantılı. Korkarım çok ya amaz bu dünyada."

Tara yemek öncesi votkasını içti. Teb nekropolisinde Geç Dönem gömülme uygulamaları. nsaf.

Daniel bir saat gecikmi ti, kapı çaldı nda yeme e onsuz ba la- yıp ba lamamayı konu maktaydılar. O anda artık kafayı bulmu olan Tara kapıyı açmaya giderken kendini nazik olmaya zorluyordu.

E er ansım varsa yemekten sonra çeker gider. Tanrım ne olur, yeme ini yer yemez gitsin buradan.

Kendini toparlamak için bir an durakladı, sonra kapıyı açtı.

Tanrım, ne müthi eysin sen!

Tara bunu yüksek sesle söylemedi i için memnundu, ama yüzünden bir eyler anla ıldı ndan da hiç ku kusu yoktu. Erkek, bekledi i her eyin tam aksiydi: uzun boylu, esmer, çikık elmacık kemikli, siyah denecek kadar koyu kahve gözler. Durup baktı.

"Geç kaldı ım için özür dilerim." İngilizcesinde hafif bir Fransız aksanı seziliyordu. "Bitirmem gereken bir i vardı da."

"Teb nekropolisinde Geç Dönem gömülme uygulamaları," dedi Tara. Utanmı gibi.

Daniel güldü. "Ashında bir burs formu dolduruyordum. Herhalde ötekinden daha ilginçtir." Elini uzattı. "Daniel Lacage."

Tara adamın elini sktı. "Tara Mullray."

Gere inden bir an daha fazla öylece durdular, sonra içeri girdiler.

Yemek ahaneydi. ki erkek Yeni Krallık tarihinin karanlık bir noktası üzerinde tartı tılar: Amehotep III ile o lu Akhenaten arasında bir ortak krallık dönemi olup olmadı ı hakkında. Tara bu tür tartı maları çok dinlemi ve her seferinde kendini çevresinden kopartmı tı. Ama imdi i in içinde Daniel olunca tartı ma garip bir aciliyet kazanmı gibiydi. Sanki tarihin bile unuttu u eski bir ça da olanlar hakkındaki bu kuru akademik tartı ma, onları imdi ve orada etkiliyormu gibi.

"Çok özür dilerim." Tara'nın annesi tatlı servisini yaparken Daniel kızı bakıp gülümsedi. "Bütün bunlar sizin için çok sıkıcı olmalı."

"Hiç de de il," dedi Tara. "Hayatımda ilk kez Mısır gerçekten ilginç geldi."

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

"Çok te ekkür ederim," dedi babası somurtarak.

Yemekten sonra Tara ile Daniel sigara içmek için arka bahçeye çıktılar. Hava sıcak, gökyüzü yıldızlarla bezeliydi. Paslı salıncaklı koltu a oturdular.

Daniel a zına iki sigara sokup yaktı, birini Tara'ya verdi. " çeride nezaket gösterdiniz," dedi. "Buna gerek yoktu.

"Ben asla nazik de ilim. En azından bu gece de ildim."

Bir süre a ır a ır sallanarak öylece oturdular, vücutları birbirine yakındı, ama aralarında temas yoktu. Erke in bir kokusu vardı, tıra losyonu de il ama, daha dolgun, daha az seri üretim sonucu olan bir koku.

"Babam sizin Krallar Vadisi'nde kazı yaptı ınızı söyledi."

"Ashında vadinin üzerinde. Tepelerde."

"Belirli bir ey mi arıyorsunuz?"

"Geç Dönem mezarlarından bazılarını. Yirmi Altıncı Hanedan. Fazla ilginç bir ey de il."

"Bu konuda fanatik oldu unuzu sanıyordum."

"Öyleyim. Ama bu gece de il."

Gülü tüler, gözleri bir an birle ti, sonra dönüp gökyüzüne baktılar. Ba ları üzerinde ya lı bir çamın dalları birbirine dolanmı kol-lar gibi iç içe geçmi ti. Uzun bir sessizlik daha oldu.

"Krallar Vadisi büyüü bir yerdir," derken Daniel Tara ile de il de, sanki kendi kendine konu ur gibiydi. "Bir zamanlar orada gömülü olan hazineleri dü ündükçe insanın tüyleri diken diken oluyor. Tutankhamon ile neler bulduklarına bir bak. Ve o sıradan bir firavundu. Bir hiçti. Gerçekten büyük bir hükümdarla neler gömülmü olabilir, bir dü ün. Bir III. Amonhotep veya bir Horemheb, ya da I. Seti."

Kendi dü üncelerine dalmı bir halde ba mı öne e ip gülümsedi.

"Böyle bir ey bulmanın nasıl bir ey olaca ını hep merak ederim. Tabii, bir daha asla olmayacak. Tutankhamon benzersizdi, mezarına el sürülmemi olma olasılı ı milyarda birdi. Ama yine de dü ünmekten kendimi alamıyorum. O heyecan. Hiçbir ey onunla kıyaslanamaz. Yeryüzündeki hiçbir ey. Ama tabii..."

içini çekti.

"Ne?"

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

"Heyecan uzun sürmez herhalde. Arkeolojinin püf noktası da budur. Bir bulgu asla yeterli de ildir. Hep kendini a maya çalı ır-sın. Carter'e bak. Tutankhamon'un mezarıyla i i bittikten sonra ömrünün son on yılını herkese Büyük skender'in gömüldü ü yeri bildi ini söyleyerek geçirdi. Arkeoloji tarihinin en büyük bul-gusunun yeterli olaca mını dü ünür insan, ama de ildi i te. Arkeoloji budur i te. Tüm ömrünü geçmi in sırlarını ortaya çıkararak geçi-rirsin ve aynı zamanda bulacak ba ka sır kalmayacak diye kaygıla-nırsın."

Daniel bir an sustu, alını kırıtı, sonra sigarasını salınca in kolunda söndürüp güldü. "Beni dinle. ddiaya girerim ki içeride kalıp bula ı a yardım etmek isterdin."

Gözleri bir daha birle ti, parmakları sanki bedenlerinden ba ımsız hareket ediyorlarmı gibi birbirlerini buldu. Bu masum, adeta fark edilemeyecek bir jestti. Bakı larını çevirdiler. Ama par-mak uçları öylece kalmı , aralarında geri çevrilemeyen bir akım ba lamı tı.

Üç gün sonra Londra'da bulu tular ve bir hafta geçmeden sevi -tiler.

Bu tılsımlı bir andı, Tara'nın ya amının en güzel anı. Danielin Gower Soka ı'nda bir dairesi vardı iki tavan pencere ve kalori-fersiz küçücük bir çatı katı ve burası inleri olmu tu. Gece gündüz demeden sevi yiyorlar, tavla oynuyorlar, yatakta yemek yiyorlar, yine sevi yiyorlar, birbirlerini tüketiyorlardı.

Daniel gayet usta bir ressamdı ve Tara kur unkalemle, karaka-lemle, renkli kalemle resmi çizilirken utanarak ve kıpkırmızı kesil-mi bir halde yatakta çırılçıplak yatardı. Daniel sanki her çizim her nasılsa birlikteliklerinin resmi onayımı gibi kâ ıtları arka arkaya dolduruyordu.

Daniel'in bir arkada mın hurda Triumph motosikletiyle kırlara açılırlardı. Tara kollarını erke in beline dolar, yalnız olacakları gizli kö eler ararlardı: sessiz bir orman, bo bir ırmak kıyısı, ıssız bir deniz kenarı.

Daniel, Tara'yı British Museum'a götürmü , kendisi için özel olan nesnelere göstermi , tarihçelerini anlatmı tı: Amarna'dan bir

çivi yazısı tableti; mavi sırlı bir suaygırı; bir erke in bir kadına arkadan sahip oldu unu gösteren resimli bir çanak parçası.

Ta m yanındaki hiyeroglifi okuyarak çevirdi, "Tenimin arzusu sakindir."

"Benimki de il," diye güldü Tara ve çevrelerindeki turistlere aldırı etmeden erke i yakaladı ı gibi tutkuyla öptü.

Petrie, Bodleian gibi ba ka koleksiyonları da gezdiler, I. Seti'nin lahdini görmek için Sir John Soane Müzesine gittiler. Tara da erke i Londra Hayvanat Bahçesine götürdü; orada çalı an bir arkada ı bir piton yılanı çıkartıp Daniel'in eline verdi ki, Daniel bundan hiç ho nut kalmamı tı.

Tara'nın anababası bu arada evliliklerini bitirmi lerdı, ancak Tara kendi ya amına öylesine dalmı tı ki, ayrılıkları kendisini etkilememi ti bile. Üniversiteden mezun olup doktora kursuna yazıldı nda bile neler oldu unun farkında de ildi; anababası sanki kendi ili kişi gerçe inin tümüyle dı nda paralel bir evrende ya ıyorlardı. Kendisi çok mutluordu. Bütünle mi ti.

Gayet ate li bir sevi me sonrasında bir gece, "Ba ka ne var ki?" dedi. "Ba ka ne isteyebilirim ki?"

"Ne?" diye sordu Daniel.

Tara erke e biraz daha sokularak, "Hiçbir ey," dedi. "Yeryüzünde ba ka hiçbir iste im yok."

ili kisini anlattı nda babası, "Daniel çok yetenekli bir insandır," dedi. "Ö rencilerimin içinde en esaslısı. Çok esaslı bir çift olursunuz."

Bir an durakladı. "Ama dikkatli ol, Tara," diye devam etti. "Bütün yetenekli insanlar gibi karanlık bir yanı vardır. Seni incitmesine izin verme."

"incitmez, baba," dedi Tara. "Böyle bir ey yapmayaca mını biliyorum."

Iğınç olanı, Daniel'in yaptı ı ey için ondan çok babasını suçlamasıydı, sanki ili kilerini hakkında uyarıldı ı ki i de il de, o uyarısıyla babası bozmu gibi.

Ahwa Wadood çayhanesi yerlere tala serpilmi , masa ba larında çay içip domino oynayan ya lı adamların oturdu u sala bir yerdı. Tara içeri girer girmez Daniel'i çayhanenin öteki ucunda gördü:

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

nargile içerken tavla tahtasının üzerine e ilgi ti. Altı yıl önce son gördü nden pek farklı de ildi, sadece saçları biraz uzamı , yüzü biraz daha yanmı tı. Tara bir an baktı, kusmak iste ini bastırdı ve ilerledi. Daniel ba mını kaldırdı ında tam yanba ındaydı.

"Tara!"

Erke in kara gözleri irile ti. ikisi de konu madan uzun bir an birbirlerine baktılar, sonra Tara masanın üzerine e ildi, elini kaldırdı ve adamın yüzüne bir tokat indirdi.

"Seni namussuz!" diye fisıldadı.

LUKSOR, TEB TEPELERİ

Deli ate inin yanında çömelmi elindeki de nekle korları karı - tırıyordu. evresinde yamaçlar sessiz ve dimdik yükseliyorlardı. Kendisi dı ında tek ya am belirtisi vah i bir kpe in havlamalarıydı. Omzu üzerinde göz kama tıran beyaz bir hilal asılı duruyordu.

Yüzü toz toprak içinde olan, pis saçları d m d m omuzlarına kadar sarkan deli alevlere baktı. Ate in içinde tanrılar görüyordu: insan gövdeli, hayvan ba lı garip yaratıklar. Bir akal ba lı vardı, sonra bir ku ba lı, uzun timsah ba lı. Bunlar kendisini hem korkutuyorlardı hem de çok ho una gidiyorlardı. meldi i yerde iki yana sallanmaya ba ladı, dudakları titriyordu, aya mın dibindeki ate ten yaratıklarla bylenmi gibiydi.

Alevler imdi kendisine ba ka sırları açıklıyorlardı: karanlık bir oda, bir lahit, mcevheler, bir duvarın dibine yı ılmı e yalar, kılıçlar, kalkanlar, hançerler.

Alevler bir anlı ına sner gibi oldu, ate tekrar parladı ında oda kaybolmu , yerine ba ka bir ey gelmi ti. Bir l. Kilometrelerce uzanan kavurucu kumlar ve üzerinde yürüyen büyük bir ordu. Toynakların gürültüsünü, zırh akırtılarını, bir arkının yükseldi ini duyabiliyordu. Bir ses daha vardı: aslan kükremesi gibi bir ey. Gmbrt kumun altından geliyor, o arttıkça di er sesler içinde kayboluyordu. Adamın gözkapakları açılıp kapanmaya ba ladı, so-lukları hızlandı. Zayıfellerini gürültünün artık a rıtmaya ba ladı ı

KAMBÎZ'İN KAYIP ORDUSU

kulaklarına götürdü. Alevler yükseldi, delicesine bir rüzgâr esti ve sonra deh etli bakı ları altında çölün kumlan su gibi kabarıp köpürmeye ba ladı. Kumlar dalgalara dönü üp önünde yükseldiler ve koca orduyu kapladılar. Deli çı lık çı lı a ba ırarak kendini geri attı. Kaçmadı ı takdirde kendisinin de kumların altında kalaca mını biliyordu. Aya a kalktı ve çılgıncasına ba ırarak tepelere do ru ko tu.

"Hayır!" Çı lıkları gecede yankılanıyordu. "Allahım, koru beni! Beni koru Allahım! Merhamet et! Haynır!"

14

KAHÎRE

Jenny o haftayı Tara'nın Mike Tyson haftası diye nitelendirmişti. Önce Daniel kendisini terk etmiş, hemen ardından annesinin imkânsız bir kanser türüne yakalandığını öğrenmişti. Birbiri ardından inen bu iki darbe Tara'yı yere sermişti.

"Mike Tyson da böyle yapıyor işte," demişti Jenny.

Geriye bakınca ve Tara son altı yıldır geriye bakmaktan, hep aynı şeyi zihninde seyretmekten başka bir şey yapmamıştı belirtilerini tanıyan biri orada olduğunu görebiliyordu.

Yakınlıklarına rağmen Daniel'in bir parçası kendisinden hep uzaktı. Seviyelerinin hemen ardından sanki az önce gösterdiği duyguların derinliklerinden ürkmü gibi hemen okumaya dönerdi. Konuşurlardı ama her nasılsa Daniel kendisiyle ilgili hiçbir şey anlatmazdı. Birlikte geçirdikleri bir yılda Tara onun geçmişi hakkında hemen hiçbir şey öğrenememişti. Paris'te doğmuştu, ana babası onun yaşındayken bir araba kazasında ölmüştü, İngiltere'deki teyzesinin yanında yaşamış, Oxford'da birinci olmuştu. Hepsi bu kadar. Sanki kendi geçmişi olmadığını, kendini Mısır tarihine gömerek telafi etmekteydi.

Evet, belirtiler tanıyan biri oradaydı. Kendisi onları görmezden gelmişti. Kabul etmeyi reddetmişti. Onu çok seviyordu.

Son, hiç uyarıda bulunulmadan gelivermişti. Tara, birlikte

çıkma ya ba ladıklarından on sekiz ay sonra bir ak am Daniel'in evine gitmi ti. Kucakla mı lar, öpü mü ler, sonra da Daniel geri çekilmi ti.

Tara'nın gözlerine bakmadan, "Bugün Antik Ça Üst Kuru-lundan yanıt geldi," demi ti. "Krallar Vadisi'nde kazı yapma izni verildi. Kendi heyetimin ba ında."

"Daniel, bu harika bir ey!" Tara erke i kucaklamı tı. "Seninle gurur duyuyorum."

Bir an erke in omuzlarına asılı kalmı , sonra onun kucaklama-sına kar ılık vermedi ini görerek çekilmi ti. Daha bitmemi ti.

"Ne?"

Erke in gözleri her zamankinden daha karaydı. "Bu, bir süre Mısır'da ya amam demek olacak."

Tara gülmü tü. "Elbette Mısır'da ya aman demek olacak! Ne yapacaktın yani? Gidip gelecek miydin?"

Daniel gülümsedi, ama ifadesinde sahte bir ey vardı. "Bu büyük bir sorumluluk, Tara. Dünyanın en büyük arkeolojik alan-larından birinde kazı yapabilmek. Büyük bir eref. Bütün dikkatimi i ime vermek zorundayım."

"Bundan do al bir ey olabilir mi?"

"Bütün dikkatimi."

'Bütün' sözcü ünü vurgulamasında bir ey Tara'yı ürpertmi ti; yakla an daha büyük bir depremin uyarıcı sarsıntısı gibi.

"Sen ne demek istiyorsun, Daniel?" Sessizlik. Tara bir adım ilerleyip erke in ellerini elleri içine aldı. "Önemi yok. Birkaç ay sensiz ya ayabilirim."

Daniel'in arkasındaki masada bir i e votka duruyordu, ellerini Tara'nın ellerinden kurtarıp i eyi aldı, bir kadeh doldurdu.

"O kadar da de il."

Tara'nın içinde bir ürperti daha dola tı. "Ne demek istedi ini anlayamıyorum."

Daniel votkayı bir yudumda içti."

"Bu i bitti, Tara."

"Bitti mi?"

"Bu kadar açık konu tu um için özür dilerim, ama bunu söyle-menin ba ka yolu da yok. Bütün ömrümce böyle bir fırsat bekle-dim. Hiçbir eyin önüme çıkmasına izin veremem. Senin bile."

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Tara sanki midesine bir yumruk yemi gibi geriledi, dü memek için kapaıya tutundu. Oda çevresinde dönüyordu.

"Ben sana nasıl engel olurum ki?"

"Bunu anlatamam, Tara. Kendimi i ime vermem gerek. Üzerimde hiçbir yük olmamalı."

"Yük mü!" Tara sesine hâkim olmaya çalı tı. "Ben senin için yük müyüm, Daniel? Ben yüküm, ha?"

"Öyle demek istemedim, i imi yapmak için... özgür olmam gerek. Herhangi bir ba ım olmamalı. Kusura bakma, ama öyle. Bu yıl hayatımın en iyi yılıydı. Ama..."

"Ama daha iyi bir ey buldun."

Bir duraklama oldu.

"Evet," dedi Daniel.

Tara o zaman yere yı ıldı, gözya larından utanıyor, ama kendini tutamıyordu.

"Tanrım!" Bo uluyordu sanki. "Daniel, bana bunu yapma."

Yirmi dakika sonra içi tümüyle kazanmı gibiydi. İki gün boyunca hiç haber alamadı ve sonunda kendine engel olamayarak erke in evine gitti. Kapaıyı açan olmadı.

Alt katta oturan bir ö renci, "Ta ındı," dedi. "Mısır'a mı nereye gitti. Haftaya yeni bir kiracı geliyor."

Daniel bir not bile bırakmamı tı.

Tara ölmek istemi ti. Hatta be i e aspirinle bir i e votka bile almı tı.

Aynı hafta annesinin kanser oldu u haberi gelmi ve bu her nasılsa Daniel'in gidi inin ıstırabını azaltmı tı.

Annesine dört kısacık ay bakabilmi , onun her gün biraz daha ölüme yakla masını seyrederken ili kisinin sona ermesine alı mı , bunu kabullenmi ti. Annesi ölünce Tara bir yıl Avustralya'ya, sonra da Güney Amerika'ya gitmi ti. Dönü ünde oturdu u daireyi almı , hayvanat bahçesinde i e girmi , bir tür dengeye kavu mu tu.

Ama acısı tümüyle kaybolmu de ildi. Ba ka ili kileri olmu tu ama kendini hep tutmu , Daniel olayında çekti i i kencenin binde birinin bile tekrarlanmaması için hep dikkadi olmu tu.

Onu bir daha ne görmü ne de bir haber almı tı. Bu geceye kadar.

KAMBIZ' N KAYIP ORDUSU

"Bunu hak etmi tim sanırım," dedi Daniel.

"Evet, etmi tin."

Dik bakı lar ve mırıltılar arasında çayhaneden çıkmı lar, Ahmed Mahir Caddesi'nde kentin Müslüman mahallesinin merkezine do ru yürüyorlardı. Hava baharat ve çöp ve pislik kokuyordu; yüzlerce farklı sesler kulaklarına saldıyordu: çekiç sesleri, müzik, korna sesleri ve bir dükkândan dev bir tel ehriye makinesinin a ır ve tempolu dönü ü.

Bir kav a a gelince süslü, ta bir kemerden sola döndüler. Ba ları üzerinde bir çift minare yükseliyordu. Önlerinde az önce geçtiklerinden daha kalabalık dar bir sokak vardı. Elli metre sonra yine dar bir soka a girip kalın ah ap bir kapının önünde durdular. Duvardaki tabelada Otel Salahaddin yazıyordu. Daniel kapıyı itip açtı, ortasında kuru bir havuz olan küçük ve toprak bir avluya girdiler. Ba ları üstünde avluyu çevreleyen ah ap bir balkon vardı.

"Yuvam sevgili yuvam," dedi.

Odası üst katta balkona açılan basit ama temiz bir yerdı. Daniel ı ı ı yaktı, panjurları itti, ikisine de büyükçe birer kadeh viski doldurdu. A a ıdan araba tekerlekleri gacırtıları ve insan sesleri geliyordu. Odada uzun bir sessizlik oldu.

Daniel sonunda, "Ne söyleyece imi bilemiyorum," dedi.

"Üzgün oldu unu söylesen."

"Bunun bir yararı olur mu?"

"Bir ba langıç olurdu."

"O zaman üzgünüm, Tara. Gerçekten üzgünüm."

Yanındaki masanın üzerindeki paketten bir puro alıp yaktı. Huzursuz ve sinirli görünüyordu, gözleri kadına takılıyor, sonra hemen ba ka tarafa kayıyordu. Tara odanın so uk ve berrak ı ı nda onun ilk sandı ndan daha da ya lanmı oldu unu gördü. Kara saçlarında beyazlar, alnında çizgiler vardı. Ama yine de yakı ıklydı. Tanrım, çok yakı ıklydı.

"Bunları içmeye ne zaman ba ladın?"

Daniel omuzlarını silkti.

"Birkaç yıl önce. Carter içerdi. Ben de içersen belki talihinin bir kısmı bana bula ır diye dü ündüm."

"Bula tı mı?"

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

"Sayılmaz."

Daniel kadehlerini bir daha doldurdu. Bir moped a a ıda kala-balık arasında yol bulmaya çalı ırken kornasını uzun uzun öttüdü.

"Beni nasıl buldun? Çayhaneye tesadüfen girmedin herhalde."

"Babama yazdı ın notu gördüm."

"Tabii! Baban nasıl?"

Tara olanları anlattı.

"Tanrım! Çok üzüldüm. Hiç bilmiyordum. Gerçekten bilmi-yordum."

Daniel kadehini bırakıp Tara'nın yanına geldi, kucaklamak istermi gibi kollarını uzattı. Tara onu uyarırcasına elini kaldırıncsa kolları iki yanına dü tü.

"Çok üzüldüm, Tara. E er yapabilece im...?"

"Gereken her ey yapıldı."

"Yine de e er..."

"Her ey yapıldı."

Daniel ba mını sallayarak geri çekildi. Yine uzun bir sessizlik oldu. Tara orada ne i i oldu unu dü üdü, ne elde etmeye çalı ı-yordu? Puro dumanı tavadaki ampulü sarıyordu.

"Son altı yıldır ne yapıyordun?" diye sordu. Daha sorarken bile bunun ne kadar gereksiz bir soru oldu unu biliyordu.

Daniel viskisini bir yudumda içti. "Her zamanki eyler. Kazılar. Konferanslar. Bir iki kitap yazdım."

" imdi burada mı ya ıyorsun?"

Daniel ba mını salladı. "Luksor'da. Kahire'ye bir iki günlü üne gelmi tim. î için."

"Babamla görü tü ünü bilmiyordum."

"Görü müyordum. eyden beri konu madık..." Daniel sözünü yarım bıraktı, kendine bir kadeh daha doldurdu. "Onu görmek iyi olur diye dü ündüm. Nedenini bilmiyorum. Eski günlerin anısına falan i te. Yanıt vermesini beklemiyordum. Yaptı ım ey için ben-den nefret ediyordu."

"Demek senden nefret eden iki ki iymi iz."

"Öyle görünüyor."

Viskiyi bitirirken yüzeyde kalıp derine inmeyerek bu süre içinde olanları anlattılar. Dı arıda sokakta gürültü arttı, doruk noktasına

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

vardı, sonra dükkânlar birer iki er kapanıp, insanlar da ılmaya başladıkça hafifledi.

"Bana yazmadın bile," dedi Tara. Saat çok geçti ve kafası içki ve yorgunluktan durma raddesine gelmişti. Sokak artık boş ve sessizdi, uçuş anları parçaları sanki kentin dökülen derisiydi.

"Yazmamı ister miydin?"

Tara bir süre düündü, sonra başını salladı. "Hayır."

Kendisi yatağın kenarında oturuyordu. Daniel karışık duvara yaslanmış tozlu bir kanepedeydi.

"Hayatımı mahvettin," dedi Tara.

Daniel başını kaldırdı, gözleri bir an birleşti, Tara başını geri atıp içkiyi bitirdi.

"Her neyse, her şey geçmişi te kaldı," dedi. "Bitti."

Ama bunu söylerken bile öyle olmadığını biliyordu. Hâlâ gelecek olan bazı şeyler vardı.

Dışarıda, daha önce altından geçtikleri büyük taş kemerin ötesinde tozlu siyah Mercedes kaldırım kenarında sessizce beklemekteydi.

LUKSOR

Halife sigarasını bo kahve fincanına bastırarak yorgun bir tavırla, "Yeni bir ke if hakkında bir ey bilmiyorsun demek?" dedi.

Önündeki adam ba mını salladı.

"Bir mezar? Bir gizli depo? Ola andı ı herhangi bir ey?"

Ba yine sallandı.

"Haydi haydi, Ömer. E er bir ey varsa nasıl olsa ö renece iz, Adam omuzlarını silkti, burnunu gömle inin koluna dildi.

"Hiçbir ey bilmiyorum. Hiç. Beni sorguya çekerek bo una vakit kaybediyorsunuz."

Sabahın sekiziydi ve Halife gece yatmamı tı. Gözleri a rıyordu, a zı kurumu , ba ı dönüyordu. Namaz ve yemek dı ında on yedi saattir Sariya ile birlikte Luksor'da antika ticareti yaptı ı bilinen herkesi sorguya çekmi ler, Ebu Nayar olayından bir ipucu bulmaya çalı mı lardı. Dün ö leden sonra ve gece boyunca aria el Kar nak'taki karakoldan bütün bilinen antika satıcıları sırayla geçit resmi yapmı lar ve hepsi de sorularına aynı yanıtları vermi lerdiler: hayır, yeni bir ke if hakkında bir ey bilmiyorlardı; hayır, piyasaya sürülen yeni antika eserlerden haberleri yoktu; evet, e er ba ka bir ey hatırlarlarsa mutlaka bildireceklerdi. Bu, aynı bant kaydını arka arkaya dinlemekten farksızdı.

Halife bir sigara daha yaktı. Aslında sigara falan içmek istemiyordu, sadece kendisini uyanık tutacak bir eye ihtiyacı vardı.

"Ebu Nayar gibi biri nasıl oluyor da annesine yeni bir televizyon alabiliyor?"

"Ne bileyim ben?" diye homurdandı kısa kesimli saçlı, dolma burunlu ufak tefek bir adam olan Ömer. "Onu pek tanımadım bile."

"Bir ey buldu, de il mi?"

"Siz öyle diyorsanız öyledir."

"Bir ey buldu ve o nedenle öldürüldü ve sen de onun ne olduğunu biliyorsun."

"Ben hiçbir ey bilmiyorum."

"Sen bir Abdülfaruk'sun, Ömer! Luksor'da senin ailenin bilmediği hiçbir ey olamaz."

"Bu sefer bilmiyoruz ama. Kaç kere söyleyece im? Bilmiyorum. Hiçbir ey bilmiyorum."

Halife kalkıp pencereye yürüdü, sigarasından bir nefes çekti. Bo una zaman kaybetti ini biliyordu. Ömer bir ey söylemeyecekti. Suratı morarana kadar soru sorabilirdi, ama yine de bir i e yaramazdı. çini çekti.

Dönmeden, "Pekâlâ, Ömer," dedi. "Gidebilirsin. Aklına gelen bir ey olursa bana bildirirsin."

Ömer odadan çıkıp Halife ile yardımcısını ba ba a bıraktı.

"Kaç ki i kaldı?" diye sordu Halife.

"Bu kadar." Sariya öne e ilip ellerini oву turdu. "Hepsini sorguya çektik. Ba ka kimse kalmadı."

Halife bir iskemle çöküp bir sigara daha yaktı. Ötekisi söndürmeden pencere pervazında bıraktı ını fark etmedi.

Belki de kendisi yanılıyordu. Belki Nayar'ın ölümünün eski eser i iyle bir ilgisi yoktu. Duydu u kadarıyla adamın ölümünün istenmesi için pek çok neden vardı. Eski eserlerle ba lantı kurabilecek i bir tek kanıt bile yoktu elinde.

Yine de açıklamakta güçlük çekiyorsa da ta içinde Nayar'ın ölümünün eski eser ticaretiyle ilgili oldu unu hissediyordu; tıpkı arkeologların önemli bir ke fin e i inde olduklarını hissetmesi gibi. Bu altıncı duyuydu. Bokböce i dövmeli adamın cesedini

gördü ü anda bunun sadece geçmi le açıklanabilecek bir vaka olaca mını hissetmi ti.

Ve bazı ipuçları vardı. En azından soru turmasını tümüyle anlamsız göstermeyecek kadar. Nayar eski eser ticaretine bula mı tı. Son zamanlarda eline bol para geçmi ti: ailesini geçindirmek için orada burada çalı masıyla açıklanmayacak miktarda bir para. D ün ö leden sonra kısa bir süre sorguladı ı karısı Nayar'ın elinde eski eser olup olmadı mını söylemi ti; bu a irtıcı de ildi, ama ilginç ola nı kadının bu bilgiyi kendisi soruyu sormadan vermi olmasıydı. Sanki soruya önceden hazırlanmı gibi. Sonra konu tu u eski eser satıcılarının tepkileri vardı.

Tavana do ru bir duman halkası gönderdi, ardından bakıp tavanda geni leyip da ılmasını izledi. "Korku," dedi.

"Ne?"

"Korkuyorlar, Muhammed. Satıcılar. Hepsi. Deh et içindeler."

"Hiç a madım. Çalıntı antika eser bulundurmaktan be yıl yiyebilirler."

Halife bir halka daha üfledi. "Korktukları biz de iliz. Ba ka bir ey. Ya da ba ka biri."

Sariya gözlerini kasti. "Anlamadım."

"Biri onlara bizden önce eri mi , Muhammed. Saklamaya çalı yıyorlar ama hepsi de korkudan ta kesilmi lerdı. Nayar'ın resimle rini gösterdi imizde açıkça görülüyordu korkulan. Sanki aynı eyin kendi ba larına da geldi ini görüyorlarmı gibi bembeyaz kesildiler. Luksor'daki bütün eski eser satıcıları u anda donlarına etmekte. Daha önce hiç böyle bir ey görmemi tim."

"Onu kimin öldürdü ünü biliyorlar mı sizce?"

"Ku kulandıkları kesin. Ama konu mayacaklar. Bizden çok Nayar'ı do rayanlardan korkuyorlar, gerçek bu."

Sariya esnedi. Halife yardımcısının a zında di ten çok dolgu oldu unu dü ündü.

"Kar ımızda kimler var sizce?" diye sordu çavı . "Yerel çeteler mi? Kahire çeteleri mi? Köktendinciler mi?"

Halife omuzlarını silkti. "Onlardan herhangi biri de olabilir, hiçbiri olmayabilir de. Ama kesin bir ey var: bu i büyük i ."

"Yeni bir mezar buldular mı dersiniz?"

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

"Olabilir. Ya da ba ka biri bulmu tur ve Nayar da haber almı - tır. Ya da sadece birkaç parçadır. Ama de erli bir ey olmalı, onu öldürmeye de ecek kadar."

Sigarasını pencereden dı arı fırlattı. Sariya bir kere daha esnedi.

"Özür dilerim, efendim. Son günlerde pek uyuyamadım da, yeni bebek falan i te."

"Do ru ya." Halife gülümsedi. "Unutmu tum. Kaçınıcı?"

"Be ."

Halife ba mını salladı. "Bu enerjii nereden buluyorsun bilemiyorum. Ü ç tanesi beni neredeyse öldürecekti."

"Daha çok bezelye yemelisiniz," dedi Sariya. "Gayet esaslı güç veriyor."

Yardımcısı bu ö üdü o kadar içtenlikle vermi ti ki, Halife gülme ye ba ladı. Sariya bir an kırılır gibi oldu. Sonra o da kakkahayı patlattı.

"Evine git, Muhammed," dedi Halife. "Biraz bezelye ye, uyu, rahatla. Sonra batı kıyısına geçip Nayar'in karısı ve ailesiyle konuşun. Bakalım bir eyler ö renecek misin?"

Sariya kalktı, ceketini iskemenin arkasından aldı. Kapıya yürürken geri döndü. "Amirim?"

"Efendim?"

Sariya gömle inin kolu ile oynuyor, Halife'ye bakmıyordu.

"Lanete inanır mısınız?"

"Lanet mi?"

"Evet. Eski zamanların lanederi. Tutankhamon'un laneti gibi."

Halife gülümsedi, "ölülerin uykusunu bozanlar felakete u racaklardır falan gibi mi?"

"Öyle bir ey i te."

"Yani öyle bir eyle mi kar ı kar ıyayız? Bir lanetle?"

Yardımcısı omuzlarını silkti.

"Hayır, Muhammed, ben lanete inanmam. Bana sorarsan hepsi de saçma körinançlardır." Halife sigara paketini aldı, bo oldu unu görünce top yapıp bir kö eye fırlattı. "Ama kötülü e inanırım. nşanın aklını ve kalbini ele geçirip onu bir canavara döndüren karanlık bir eye. Bunu gördüm de. Ve burada kar ımızda kötülük var. Saf kötülük."

KAMBİZ'İN KAYIP ORDUSU

Halife öne e ilip parmaklarıyla gözlerini ovu turdu.

"Allah bize yardımcı olsun," diye mırıldandı. "Allah bize güç versin."

Halife kahvaltı olarak iki ha lanmı yumurtayla bir parça peynir yedikten sonra nehri a ıp bir dolmu a bindi, Dra Ebu el Naga'ya kadar gitti, yirmi be kuru ücreti ödedikten sonra Deir el Bah ri'deki Hatshepsut Tapına ma giden yolda yürümeye ba ladı.

Tapınak Halife'nin en sevdi i anıttı, insanın solu unu kesen salonlar, teraslar ve sütunlar yüz metrelik bir yamacın altındaki kayalara oyulmu tu. Halife tapına ı her gördü ünde bu görkem kar ısında a ırıp kalırdı. Bu Luksor'un harikalarından biriydi. Hatta Mısır'ın. Dünyanın.

Ama lekeli bir harika. 1997'de ço unlu u turist, altmı iki ki i orada köktendinciler tarafından öldürülmü tü. Halife o sırada yakınlardaki bir köyde bir soru turma yapmaktaydı ve olay yerine ilk varan polislerden biri olmu tu. Ondan sonra aylar boyunca geceleri ter içinde uyanmı , hep o kana bulanmı yerlerdeki vıcık vıcık ayak seslerini duymu tu. imdi tapına ı her görü ünde hayranlı ın yanı sıra bir de mide bulantısı vardı.

Halife yolun sa ında anı e yası satılan dükkânlara kadar yürüdü. Sahipleri dükkânlarının önünde durmu lar, geçen turistlere sesleniyorlar, gelip kartpostallarını, takılarını, güne apkalarını ve su mermeri yontularını görmeleri için ça ırıyorlar, her biri kendi malının Mısır'ın en kaliteli ve en ucuz malları oldu unu iddia ediyordu. Biri Halife'nin önüne, üzerinde parlak bir hiyeroglif olan bir ti örtle atıldı ama dedektif, adamı, elini sallayarak uzakla tırıp sa a döndü, asfalt otoparkı geçip seyyar bir tuvaletin önünde durdu.

"Süleyman! Hey, Süleyman, orada mısın?"

Soluk ye il bir entari içinde ufak tefek bir adam haffçe topallayarak ortaya çıktı. Sol gözünün yanından ba layan uzun bir yara izi çaprazlamasına saç çizgisine kadar uzanıyordu.

"Müfetti Halife, siz misiniz?"

"Selamın aleyküm. Nasılsın, dostum?"

"Elhamdülillah." Adam gülümsedi. "Allaha ükürler olsun. Çay içer misin?"

"Te ekkür ederim."

"Otur, otur!"

Adam Halife'ye yakındaki bir binanın gölgesindeki bankoyu gösterdi, karavanın arkasında çay suyu kaynatmaya başladı. Çay olunca iki bardak doldurup düürmemeye çalıarak dikkatle Halife'ye taktı. Çaylardan birini verdikten sonra kendisi de bardağını yanına bıraktı. Halife adamın elini tutup avucuna plastik bir torba sıkı tırdı.

"Sigara getirdim."

Süleyman el yordamıyla torbayı yoklayıp bir karton Kleopatra çıkardı.

"Zahmet ettiniz, Müfetti Bey. Asıl benim size borcum vardı."

"Bana borcun falan yok."

"Hayatım dımda."

Süleyman el Ra id dört yıl önce tapınakta bekçi olarak çalışıyordu. Köktendinciler geldiklerinde sviçreli bir kadın ve çocuk grubunu korumaya çalışırken barmandan vurulmuştu. Saldırıdan sonra herkes onu ölü diye bir kenara bırakmışken Halife nabzının attığını fark edip salık ekiplerini çağırması. Adam haftalarca komada kalmı, sonunda kurtulmuştu. Ancak kör oldu u için bekçilik yapamıyor, imdi tuvaletlerden birini i letiyordu.

"Barman nasıl?" diye sordu Halife.

Süleyman omuzlarını silkerek akaklarını ovuşturdu. "Eh, öyle böyle. Bugün biraz arıyor."

"Düzenli olarak doktora görünüyor musun?"

"Doktor mu ! Hah!"

"Ararmı varsa kontrole gitmelisin."

"Ben iyiyim, te ekkür ederim."

Süleyman gururlu bir insan oldu u için Halife fazla ısrar etmemesi gerektiğini biliyordu. Karısını ve çocuklarını sordu, takımını el Ahli Halife'nin tuttuğu takım olan el Zamalek'e yenildi u için biraz akalattı. Sonra da sustular. Halife otobüslerinden inen bir grup turiste baktı.

"Yardıma ihtiyacım var, Süleyman."

"Elbette, Müfetti . Ne isterseniz yapmaya hazırım. stemeniz yeter."

KAMB Z N KAYIP ORDUSU

Halife çayını yudumladı. Dostunu bu i e karı tırmaktan, onun borçluluk duygusunu kullanmaktan hiç ho lanmıyordu. Adam zaten çok çekmi ti. Ama bilgiye ihtiyacı vardı. Ve Süleyman'ın kula ı delikti.

"Bir ey bulunmu sanırım," dedi. "Bir mezar ya da bir hazine, önemli bir ey. Kimse konu muyor, bu a irtıcı de il, ama onların sesini kısıan açgözlülük de il, korku, insanlar korkuyorlar." Çayını bitirdi. "Bir eyler duydun mu?"

Süleyman konu madan akaklarını ovu turmaya devam etti.

" nan bana, bunu sana sormaktan hiç ho lanmıyorum. Ama bir ki i öldürüldü, ba kalarının da öldürülmesini istemiyorum."

Süleyman hâlâ susuyordu.

"Yeni bir mezar mı var?" diye sordu Halife. "Buralarda olup biten her eyi duyarsın sen."

Süleyman oturu unu de i tirdi, çayını alıp yudumladı.

Dimdik önüne bakarak, "Bazı eyler duydum," dedi. "Kesin bir ey de il ama. Dedi in gibi, insanlar korkuyorlar."

Ba mı tepelere çevirdi, görmeyen gözleriyle parıldayan kaya duvarları Taradı.

Adamın bakı mını izleyen Halife, "Sence gözetleniyor muyuz?" diye sordu.

"Gözetlendi imizi biliyorum, Müfetti Bey. Her yerdeler. Karıncalar gibi."

"Her yerde olan kim? Neler biliyorsun, Süleyman? Neler duydun?"

Süleyman çayını yudumlamaya devam etti. Halife adamın gözlerinin sulandı mını fark etti.

"Söylentiler. malı sözler. urada burada söylenmi bir söz."

"Yani?"

Süleyman fısıltıyla, "Bir mezar bulmu lar," dedi.

"Ve?"

" çinde ola anüstü bir ey varmı . Paha biçilemez bir ey."

Halife barda mının dibindeki çay yapraklarını karı tırdı. "Nerede oldu u hakkında bir fikrin var mı?"

Süleyman ba mı tepelerden yana salladı. "Oralarda bir yerde."

"Oralar çok büyük bir alan. Biraz daraltamaz mısın?"

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Adamın ba ı sallandı.

"Emin misin?"

"Eminim."

Uzun bir sessizlik oldu yine. Otoparkın asfaltı sıcakta dalgalanıyordu. Arkalarında bir yerden bir e ek anırması geldi. Yakınlarında Avrupalı bir çift bir taksi sürücüsüyle nehir kıyısına gitmek için pazarlık ediyorlardı.

"Süleyman, insanlar neden bu kadar korkuyorlar?" diye Halife gayet yumu ak bir sesle sordu. "Onları böyle korkutan kim?"

Sessizlik.

"Kar ımda kimler var?"

Süleyman aya a kalktı, bo bardakları aldı. Soruyu duymamı gibiydi.

"Süleyman? Kim bunlar?"

Tuvalet bekçisi tuvalet karavanına do ru yürüdü. Konu urken ba mını çevirmemi ti.

"Sayfel Taar," dedi. "Sayfel Taar'dan korkuyorlar. Özür dileirim, Müfetti bey, çok i im var. Geldi inize memnun oldum."

Adam karavanın merdivenlerini çıkıp içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı.

Halife bir sigara yakıp duvara dayandı. "Sayf el Taar," diye mırıldandı. "Kar ıma senin çıkaca ını nasıl da biliyordum?"

EBU S MBEL

Beyzbolcu kasketini gözlerine kadar indirmiş genç Mısırlı kalabalığın arasına karı mı tı. Dört dev heykelin ayakları çevresinde dola an öteki turistlerden tek farkı kendi kendine bir eyles mırıldanıyor olması ve ba ı üzerindeki dev heykellere pek ilgi duymamasıydı. Dikkati daha çok yakınlardaki bir sıra üstünde oturan üç beyaz üniformalı bekçiye dönüktü. Genç adam saatine baktı, omzundaki çantasını indirdi, kayı larını çözmeye başladı.

Daha ö len olmamı tı. Az önce gelen iki otobüs dolusu Amerikalı turistlerin çevresinde kartpostal ve öteberi satıcıları dola ıyordu.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Genç adam çantasını açtı. Dizüstü çöküp ellerini içine soktu. Solunda bir grup Japon turisti kendisini göstermek için elinde bir sinek kovucusu tutan rehberlerinin çevresini sarmışlardı.

"Büyük tapınak İÖ on üçüncü yüzyılda Firavun II. Ramses tarafından yaptırılmıştır," diye kadın rehber anlatıyordu. "Tanrı Re Harakhaty, Amun ve Ptah için yapılan..."

Üç bekçiden biri kendi kendine konu an gece bakıyor, diğ erleri kendi aralarında konu arak sigaralarını içiyorlardı.

"Dört oturan heykel Kral Tanrı Ramses'i temsil etmektedir. Her biri yirmi metre yükseklikte olup..."

Amerikalı turistler konu up gülü erek o yana yürüdüler. Birinin elinde video kamerası vardı: karısına ileri gitmesini, sola geçmesini, başını kaldırıp gülümsemesini söylüyordu. Genç Mısırlı, bir kolu hâlâ çantanın içinde olarak aya a kalktı. Bekçi hâlâ kendisine bakıyordu; sonra arkadaşlarını dürtükledi, onlar da konu mayı bırakıp gence döndüler.

"Ramses'in bacakları arasındaki küçük heykeller kralın annesi Muttuya, gözde e i Nefertari ve çocuklarından bazıları..."

Genç adamın sesi birden yükseldi. Birkaç kişi dönüp kendisine baktı. Genç adam bir an gözlerini kapattı, sonra çantadan kolunu çekti. İm di elinde bir Heckler ve Koch yarı makineli tüfek vardı. Aynı hareketin devamında kasketi de başından çekince kolları arasındaki derin ve dikey yara izi ortaya çıkmıştı.

Silahı kalabalık adan rultarak, "Sayf el Taar!" diye başırdı ve teti i çekti. Bir tık sesi işitildi, silah ateş almadı.

Üç polis aya a fırlayarak tüfeklerini kavradılar. Herkes dehşet içinde donup kalmıştı. Genç adam çılgıncasına silahını kurcalarken bir an için ortalıkta çıt çıkmadı. Genç teti işesildi, Heckler ve Koch bu kere ateş başladı. Kurunlar kalabalığı tarıyor, etler parçalanıyor, kemikler kırılıyor, kumlar kana bulanıyordu. İnsanlar kaçmaya başlanmışlardı, kimi arkasına bakmadan kaçıyor, kimi askinlıktan silahlı adama doğru kouyordu. Videolu adam yere yığıldı; üç polis geriye fırlayıp devrildiler. Silahının kükremesi ve imdat çıkışları arasında genç adamın arkı söyleyip kahkahalar attığı duyuluyordu.

Ateş on saniye devam etti ama bu büyük heykellerin ayaklan

KAMBÎZ' N KAYP ORDUSU

dibinde cesetlerden bir halı bırakmaya yeterliydi. Heckler ve Koch birden yine tutukluk yapınca havaya ani bir sessizlik çöktü. Genç adam bir an silahını kurcaladı, sonra bir yana fırlatıp çöle do ru ko maya ba ladı.

Ama fazla ileri gidemedi. Satıcılardan be i kendisini kovalıyordu, satıcılar adamı yere devirip çıplak ayaklarıyla tekmelemeye ba ladılar, gencin ba ı bir top gibi oradan oraya savruluyordu.

A zından ve burnundan kanlar bo anırken, "Sayfel Taar," diye haykırdı. "Sayfel Taar!"

16

KAHIRE

Tara irkilerek uyandı. Uykulu gözlerle do rulunca Daniel'in otel odasında yatakta oldu unu fark etti. Deh etli bir an belki de... Sonra hâlâ giyinik oldu unu ve kar ıdaki kanepenin üzerindeki çar af ları gördü. Daniel herhalde orada yatmı olmalıydı. Saatine bakınca neredeyse ö len oldu unu anladı.

Ba ı zonklayarak aya a kalktı.

Yata ın yanında bir i e maden suyu vardı. Kapa ını açıp içti. Dı arıda sokaktan gürültüler geliyordu. Daniel'den bir iz yoktu. Herhangi bir *not* da.

D ün geceki kar ıla madan içinde bir eyin kirlenmi oldu unu hissediyordu, sanki oraya gelmekle kendi kendini dü kırıklı ma u ratmı gibi. Daniel dönmeden oradan çıkmalıydı. Suyu bitirdi, uyuyakaldı ı için özür dileyen bir not yazdı, çantasını alıp odadan çıktı. Kendisinin nerede kaldı ını yazmamı tı.

Soka a çıkınca bir gece önce altından geçtikleri büyük ta kemere yöneldi. Ama sonra Daniel'e rastlamaktan korkarak aksi yöne döndü ve dar soka ı izleyerek eski Müslüman mahallesinin daha da içine girdi.

Hava sıcak ve tozluymuştu, çevresi kalabalıklarla sarılıydı kadınlar ba ları üzerinde taze ekme dolmuş sepetler ta ıyorlar, satıcılar mallarını satmaya çalı ıyor, e eklerin sırtında çocuklar geçiyordu.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Ba ka ko ullar altında olsaydı Tara bu sahneden zevk alabilirdi: yabancı sesler ve kokular, hurma ve kurutulmuş amber çiçekleri sepetleriyle renkli tezgâhlar, tav an, ördek ve tavuklarla tıkabasa dolu kafesler.

Tara yorgun ve a kındı. Ani sert sesler kula nı tırmalıyor çekiç gürültüleri, bir mopedin kornası, bir radyodan yayılan müzik— kafasını oyuyor, zihnini karı tırıyordu. Çöp ve baharat kokusu midesini bulandırırken kalabalı n dört bir yandan kendisini sarmalında klostrofobik bir ey vardı. Bir kamyonun bakır levhalar indiren çocukların, bir çuval yı mın üstünde duran bir kız çocu unun, yol kenarında domino oynayan iki ya lı adamın yanından geçerken hepsi kendisine bakıyorlarmı gibi geldi. Ah ap bir iskele üzerindeki bir adam kendisine seslendi, ama Tara ona kulak asmayıp insanlara çarpa çarpa, soluk almakta güçlük çekerek, serin, sessiz ve güvenli otel odasında olmayı isteyerek yoluna devam etti.

On dakika sonra kar ısına yol kenarında tavuk kesen bir kasap çıktı. Adam hayvanları kafesten birer birer çekiyor, ba parma ıyla gagalarını arkaya itiyor ve bo azlarını kesip kanatlarını hâlâ cırpan hayvanları mavi plastik bir varile atıyordu. Kasabın çevresini seyirciler sarmı tı, sahneden midesi bulanana ama her nasılsa sanki seyretmek zorunlulu unu hisseden Tara da onlara katıldı.

Kasabın bıça mın tavukların yumu acık pembe beyaz bo azlarında kaymasından öylesine büyülenmi ti ki, ilk anda adamları fark etmedi. Bir iki dakika kadar seyrettikten sonra ba nı kaldırıncaya sakallı, siyah entarili ve sarıklı iki adamın kendisine bakmakta olduklarını gördü.

Tara bir an adamlarla göz göze geldi, sonra bakı larını yine kasaba çevirdi, iki tavuk daha kesildikten sonra bir daha baktı. Adamlar göz kırpmadan, sert ifadelerle kendisini seyrediyorlardı. Birden huzursuzlu a kapılarak seyirciler arasından sıyrılıp yoluna devam etti. ki adam bir an bekledikten sonra kendisini izlemeye başladılar.

Tara elli metre kadar sonra tavla satılan bir dükkânın önünde durdu. Siyah cüppeli adamlar da durdular, kendisini gözetlediklerini saklamak için hiçbir giri imde bulunmuyorlardı. Tara yine

KAMB Z N KAYIP ORDUSU

yürüyünce, adamlar da yürüdü, otuz metre gerisinden geliyorlar, gözlerini bir an bile üzerinden ayırmıyorlardı. Tara adımlarını hızlandırıp ilk kö eden sa a döndü. On adım, yirmi adım, adamlar yine arkasmdaydılar. Tara'nın kalp atı ları hızlandı. Bu sokak öncekinden daha dardı ve ilerledikçe bir kerpetenin a zı gibi giderek daralıyor, kalabalık artıyordu. Kendisini izleyen adamların yakla tıklarını hissediyordu, ileride sa a açılan bir sokak görünce kalabalı ı yararak oraya do ruldu.

Bu sokak bo oldu u için kalabalıktan kurtuldu una sevinmi ti. Ama hemen sonra yanlı bir ey yaptı ı korkusuna kapıldı. Burada çok açıktaydı; yardım isteyece i kimse yoktu. Soka ın bo lu u birden tehdit edici oluvermi ti. Dönüp geri giderek tekrar kalabalı ın arasına girmek istedi, ama adamlar tahmininden daha çabuk gelmi lerdı ve imdi sadece on metre berideydiler. Tara bir an donup kaldı, adamlara baktı, sonra dönüp ko maya ba ladı. Be saniye sonra arkasından ko an adamların ayak seslerini duydu.

"Yardım edin bana!" diye ba ırdı. Sesi sanki bir kuma ın ardından geliyormu gibi bo uk ve zayıftı.

Elli metre sonra sola saptı, sonra sa a, sonra yine sola saptı; artık gitti i yere bakmıyor, sadece kaçmak istiyordu. Her iki yanında kalın ah ap kapılar vardı; bir ara durup birini yumrukladı ama açılmayınca yine ko maya ba ladı. Durakladı ı takdirde yakalanacağından korkuyordu. Adamların ayak sesleri daracık sokakta büyüyerek yankılandı ı için arkasından oldu u gibi önünden geliyormu izlenimini yaratıyordu. Artık tüm yön hissini kaybetmi ti. Ba ı zonkluyordu. Korkudan midesi bulanıyordu. Bu arka sokaklar labirentinde zikzaklar çizerek bir ömür boyu gibi gelen bir süre ko tu ve sonunda küçük, güne li ve birkaç soka ın açıldı ı bir meydana vardı. Ortadaki güdük bir palmiyenin gölgesinde ya lı bir adam oturuyordu. Tara do ruca adama ko tu.

"Lütfen, yardım edin bana," dedi. "Lütfen."

Adam ba nını kaldırdı. Her iki gözü de beyazdı. Elini uzattı.

"Bah i ," dedi. "Bah i ."

"Hayır, bah i yok. Bana yardım edin!"

Adam Tara'nın kolunu tutarak, "Bah i ," dedi. "Bah i vermek."

KAMB Z' N KAMP ORDUSU

Tara kolunu kurtarmaya çalı tı ama adam bırakmıyordu, parmakları bluzuna pençe gibi yapı mı tı.

"Bah i ! Bah i !"

Biri ba ırdı, ko u an ayak sesleri duyuldu. Tara çılgın bir korkuyla çevresine bakındı. Kendi geçti i ile birlikte meydana dört sokak açılıyordu. Sesin nereden geldi ini kestirmeye çalı arak bakı larını sokakların giri lerinde dola tırdı. Sanki biri davul çalı yormu gibi meydan ayak sesleriyle çınılıyordu. Bir an hareketsiz kaldı, hangisine girece ine bir türlü karar veremiyordu. Sonra korkusunun verdi i güçle kolunu kör adamın elinden kurtardı ve az önce çıktı ı soka ın tam kar ısındaki soka a daldı. Daha soka a giremeden iki sakallının ileriki kö eden çıkıp kendisine do ru ko - tuklarını gördü. Hemen yön de i tirip öteki soka a yöneldi, ama tam o anda açıklayamadı ı bir içgüdüyle bir kere daha dönüp az önce meydana çıktı ı soka a saptı.

Soka ın ba ında durup soluklanmaya çalı arak arkasına baktı. Kara entarili iki adam meydana giriyorlardı. Tara'yı görünce yava - layıp sa larına, Tara'nın az önce girece i ama son anda vazgeçti i soka a baktılar. Bir an sonra sokaktan dev yapılı biri çıktı: Sakka ra'da ve otelinin önünde gördü ü adam. Elbisesi buru uk, yüzü ter içindeydi. Bir an soluyarak Tara'ya baktı, sonra cebinden küçük bir duvarcı malasına benzeyen bir ey çıkardı.

Tara'ya do ru yürüyerek, "Nerede?" diye sordu. "Parça nerede?"

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Tara.

"Nerede?" diye adam tekrarladı. "Eksik parça. Hiyeroglifler. Nerede?"

Adam imdi meydanın ortasına, palmiyenin yanına varmı tı.

"Bah i !" diye inliyordu kör adam. Devın keten ceketine asıldı. "Bah i !"

Dev adamın elinden kurtulmak istedi, ama ba aramadı. Bir küfür savurup elindeki malayı kaldırdı, kör adamın burnuna indirdi. Bir dal kırılıyormu gibi bir ses çıktı, ardından bir çı lık koptu. Tara ne olaca nı beklemeden dönüp ko maya ba ladı. Arkasından ayak sesleri geliyordu.

Kulakları zonklayarak ko tu, sola dönüp bir kemerin altından geçti, kadınların çama ır yıkadıkları bir avluya girdi. Onların

KAMB Z' N KAYP ORDUSU

arasından geçip öteki uçtaki kapıdan ba ka bir soka a daldı. Burası daha kalabalıktı. Oradan sa a sapınca birden kendini dükkânların sıralandı ı çok kalabalık bir sokakta buldu. Bir anlı ma yava ladı, derin soluklar aldı, sonra yine ko maya devam etti. Ama tam o anda güçlü eller kendisini yakalayıp çevirdi.

"Hayır!" diye ba ırdı Tara. "Hayır! Bırakın beni!"

Kendisini tutan ki iyi yumruklamaya çalı tı.

"Tara!"

"Bırak beni dedim sana!"

"Tara!"

Kar ısında Daniel vardı. Onun ardında da ö leden sonrası gö üne yükselen çifte minareler ve otelin yakınlarındaki ta kemer. Tara tam bir daire çizmi ti.

Soluk solu a, "Beni öldürmeye çalı ıyorlar," dedi. "Beni öldürmeye çalı ıyorlar ve sanırım babamı da öldürdüler!"

"Kim? Kim seni öldürmek istiyor?"

"Onlar."

Tara dönüp gösterdi. Ama sokak öylesine kalabalıktı ki, kendisini kovalayanlar orada olsalar bile seçmek imkânsızdı. Tara bir an çevresine bakındı, sonra dönüp yüzünü Daniel'in omzuna gömererek erke e sarıldı.

LUKSOR

Halife, Süleyman'ın anlattıklarını dü ünerek Hatshepsut Tapına ından uzakla ırken deve sırtında Dra Ebu el Naga'dan gelen iki çocukla kar ıla tı. Çocuklar gülüyorlar, ellerindeki de neklerle develeri dürterek deve sürücülerinin geleneksel deyi lerini tekrarlıyorlardı: *Yallah besara! Yallah nim eh Halife* dönüp onlara bakarken ya adı ı o an birden uçup gitti ve tekrar çocuklu una döndü. A abeyi Ali ile her ey altüst olmadan önceki günlerde Giza'daki deve ahırlarındaydı.

Halife Ali'nin Sayf el Taar saflarına ilk ne zaman katıldı nı tam olarak bilemiyordu. Bu öyle ani bir ili ki olmamı tı. Aksine

KAMBÎZ'İN KAYIP ORDUSU

gayet a ır bir özümseme olmu , a abeyi arkada larından ve ailesinden koparak iddetin kuca na atılmı tı. Halife Ali'deki de i ikli i daha önce görebilseydi belki de bir eyler yapabilece ini sık sık dü ünürdü. Ama bunu fark etmemi ti. En azından kendini durumun göründü ü kadar kötü olmadı na inandırmaya çalı mı tı. Ve Ali bu yüzden ölmü tü i te. Onun yüzünden.

slam her zaman ya amlarının bir parçası olmu tu ve bütün büyük dinlerde oldu u gibi onda da bir öfke unsuru vardı. Halife mahalle camiinde imamın cuma hutbesinde Siyonistlerin, Amerikalıların ve Mısır hükümetinin aleyhinde nasıl konu tu unu, *Küfrin* ümmeti yok etmeye çalı tı ı uyarılarını hâlâ hatırlardı. Onun sözlerinin Ali'nin kafasına tohum saçtı ı ku kusuzdu. "

E er gerçe i söylemek gerekirse, aynı tohumlar Halife'nin kafasına da ekilmi ti, çünkü imamın söylediklerinin ço u do ru ydu. Dünyada kötülük ve yozlaşma vardı. sraillilerin Filistinlilere yaptıkları ba ı lanamazdı. Zenginler ceplerini doldururken yoksullar ve muhtaç olanlar gözardı ediliyorlardı.

Ancak Halife bununla iddet kullanımı arasındaki ba lantıyı asla kuramamı tı. Ali ise bu köprüyü yava yava in a etmeye ba lamı tı.

Her ey gayet masumane ba lamı tı. Konu malar, okuma, toplantılar. Ali toplantılara katılmı , bro ür da ıtmı , hatta halk önünde konu malar yapmı tı. Tarih kitaplarından uzaklaşmı , dini kitaplara dönmü tü. Bir keresinde Halife'ye, "Gerçek olmadan tarih ne i e yarar?" demi ti. "Ve gerçek insanların eylemlerinde de il, Allah'ın sözündedir."

Ali'nin yaptıklarının ço u iyi eyler oldu undan Halife onda olagelen de i ikliklerden korkmaya gerek olmadı na inanmı tı. Ali yoksullar için para topluyor, cahil çocuklara okuma yazma ö retiyor, seslerini duyuramayanların adına konu uyordu.

Ancak bu arada sözlerinde bir serde me ba lamı , içindeki öfke giderek kabarmı tı. Köktendinci örgütlere karı mı , önce birine, sonra bir ba kasına girmi , giderek en a ırılarını seçmeye ba lamı , anafora her an biraz daha çekilmi , iman ile öfke arasındaki çizgi giderek bulanıklaşmı tı. Ve sonunda Sayf el Taar'a katılmı tı.

Sayf el Taar. Bu ad Halife'nin zihnine bir ökü zün sırtındaki

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

damga gibi kazanmı tı.Ali'yi bozan eden oydu. Yaptı ı o eyleri yaptiran oydu. On dört yıl önce o korkunç günde ölümüne gönderen oydu.

Ve imdi bu olayla çember tamamlanmı oluyordu. Kendisi sadece bir ölümü soru turmakta de ildi. imdi ba ka bir ölümün de intikamını almak istiyordu. Onun oldu unu tahmin etmi ti. Bunu biliyordu. Ne kadar kaçarsan kaç, geçmi , insanı aniden yakalayiverirdi.

Bir korna sesiyle kendine geldi. Farkında olmadan yola çıkmı tı ve bir turist otobüsü kendisine do ru geliyordu. Halife kendini kenara atarak develi çocuklara baktı, ama ikisi de bir dönemecin ardında kaybolmu lardı. Bir sigara yaktı, otobüsün geçmesini bekledi, sonra yoluna devam etti.

KAHÎRE

"Seni bırakmamalıydım," dedi Daniel.

"Bu sabah mı, yoksa altı yıl önce mi?"

Daniel kadının yüzüne baktı.

"Ben bu sabahtan söz ediyordum."

Daniel'in otel odasında idiler, Tara kanepeye oturmu , dizlerini çenesine kadar çekmi ti, Daniel pencere kenarında ayakta duruyordu. Tara bir viski içmi ti ama son ya adıklarının etkisiyle hâlâ titriyordu.

"Müzedede birisiyle bulu acaktım," dedi Daniel. "Görü memiz tahminimden uzun sürdü. Burasının arka sokakları hakkında seni uyarmalıydım. Yabancılar, özellikle kadınlar için çok tehlikeli olabilir. Hırsızlar, yankesiciler..."

"Bunlar yankesici de illerdi." Tara alnını dizlerine dayadı. "Onları tanıyorum."

Daniel ka larını kaldırdı.

"En azından birini," dedi Tara. "Babamın ölüsünü buldu um gün Sakkara'da görmü tüm. Sonra da otelde. Ve adam Mısırlı de ildi."

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

"Yani biri seni özellikle izledi mi demek istiyorsun?"

"Evet."

Daniel bir an sustu, sonra kanepeye gelip kadının elini tuttu.

"Bak, Tara, çok kötü bir iki gün geçirdin. Önce baban, imdi de bu. Bence sen olmayan eyleri..."

Tara elini çekti. "Bana üstünlük taslama, Daniel. Bu isterik bir kuruntu de il. Adam beni izliyor. Nedenini bilmiyorum ama beni izliyor."

Tara aya a kalkıp pencereye gitti, evlerin çatılarına baktı. Hava çok sıcaktı, gö sünden a a 1 ter indini hissediyordu.

"Eksik bir parça hakkında bir eyler söyledi. Bana onun nerede oldu unu sordu birkaç kere. Bende kendisine ait bir eyin oldu unu sanıyor galiba." Odaya döndü. "O her ne ise, onun babamda oldu unu da sanıyordu. Kazı evindeydi. Ve herhalde babamın dairesinde de. Puro kokusu bırakıyor ardında. Bir eyler oluyor, Daniel. Bana inanmalısın. Kötü bir eyler oluyor."

Daniel hiç konu madan kanepeye oturup kadının yüzüne baktı. Cebinden bir puro çıkartıp yaktı.

Tara, "Lütfen inan bana," dedi. "Bir eyler oluyor."

Kısa bir sessizlik oldu, Tara erke in kalkıp yanına geldi ini duydu. Daniel elini kadının omzuna koydu. Tara omzunu silkeledi, ama Daniel elini bir daha koyunca kıpırdamadı. Erke in avucu içinden geçen sıcaklığı hissediyordu.

"Sana inanıyorum, Tara."

Daniel dönüp kadını kolları arasına aldı. Tara bir an direndi, ama sadece bir an. Erkek o kadar güçlü ve güvenli geliyordu ki. Yüzünü omzuna dayadı, gözleri ya ardı.

"Ne yapacağımı bilemiyorum, Daniel. Neler olup bitti ini bilemiyorum. Biri beni öldürmeye çalışıyor ve bunun nedenini bile bilmiyorum. Elçilikte söylemeye çalıştım ama bana inanmadılar. Benim hayal gördü üümü sandılar. Ama hayal falan görmüyorum."

"Tamam," dedi Daniel. "Her ey yoluna girecek, üzülme."

Kadını saran kolları kasıldı, Tara ona bu kadar yakın olmanın tehlikesini bile bile sesini çıkarmadı. Bir süre öyle kaldılar, sonra Daniel kadını kendisinden hafifçe uzakla tırıp parma ıyla gözündeki yaları sildi.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

"Üç ki iydiler dedin, de il mi?"

Tara ba mı salladı, "iki Mısırlı ve bir beyaz. Beyaz adam iri ya rıydı ve yüzünde bir do um lekesi vardı. Dedi im gibi, onu daha önce de gördüm. Sakkara'da ve otelimin dı nda."

"Sana tam olarak ne dedi?"

"Nerede oldu unu sordu. 'Nerede o? Eksik parça nerede?' deyip duruyordu."

"Bu kadar mı?"

"Hiyeroglifler hakkında bir ey söyledi."

Daniel'in gözleri kasıldı. "Hiyeroglif mi?"

"Evet. 'Hiyeroglifler nerede?' dedi."

"O sözcü ü kullandı mı? Hiyeroglif dedi mi? Bundan emin misin?"

"Sanırım. Her ey o kadar karı ıktı ki."

Daniel purosunun mavi gri dumanını a zının kenarından üfledi.

Tara'dan çok kendi kendine konu ur gibi, "Hiyeroglifler?" dedi. "Ne hiyeroglifi?" Bir nefes daha çekip odanın içinde dola maya ba ladı. "Mısır'a geldi inden beri bir ey satın almadım, de il mi? Eski eser falan?"

"Alı veri e zamanım olmadı."

"Ve bu adam babanın kazı evindeydi diyorsun, öyle mi?"

"Evet, bundan kesinlikle eminim."

Daniel sustu, akaklarını ovarak dü ündü. Pencereden giren bir arı Tara'nın viski kadehinin kenarına kondu. Sessizlik.

"Sende kendilerine ait bir ey oldu unu dü ünüyor olmaları," dedi Daniel. "Ve senden önce babanda oldu unu dü ündükleri bir ey. u halde iki soruya yanıt aramalıyız: birincisi, bu nesne nedir? Ve ikincisi, onun neden babanda oldu unu dü ünüyorlardı?"

Daniel dü üncelere dalmı bir halde gidip kanepeye oturdu. Tara onun bu halini birlikte geçirdikleri günlerden hatırlıyordu; bir sorunu dü ünürken adeta transa girmi gibi oturur, kafası makine gibi çalı ırdı, bu süreçten ıstırap çekmesine ra men sanki aynı zamanda ho una da gidiyormu gibi yarım bir gülümseme olurdu. Bir an sessiz oturduktan sonra yine aya a kalktı.

"Yürü."

Purolarını alıp kapıya do ru yürüdü.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

"Nereye? Polise mi?"

"E er bir yanıt arıyorsan, hayır. Onlar ifadeni alırlar ve sonra da unuturlar. Nasıl çalı tıklarını çok iyi bilirim."

"Nereye gidiyoruz, peki?"

Daniel kapıyı açtı.

"Sakkara'ya. Babanın kazı evine. Oradan ba layaca ız. Geliyor musun?"

Tara erke in gözlerinin içine baktı. Orada tanıdı ı o kadar çok ey vardı ki güçlülük, kararlılık, irade. Ama ba ka bir ey daha vardı. Onda daha önce görmedi i bir ey. Bunun ne oldu unu ancak bir an sonra anladı: suçluluk.

"Geliyorum," diyerek çantasını aldı, arkasından koridora çıktı.

LUKSOR

Halife Deir el Bahri'den dönü ünde Batı Teb Eski Eserler Müdürü Dr. Masri el Masri'ye u radı.

El Masri Eski Eserler Bürosunda bir efsaneydi. Büroya gençliğinde girmi ti ve imdi yetmi ya ma geldi inde çok daha yüksek bir makamda bulunma hakkına sahipti. Kendisine çe idi kereler daha yüksek makamlar önerilmi , ama hepsini geri çevirmi ti. Dünyanın o bölgesinin yerlisiydi ve bölgenin anıtlarına özel bir yakınlık duyardı. Tüm ya amını onların korunmasına harcamı tı ve resmi bir akademik kariyeri olmamasına ra men kendisine hem saygıdan hem de korkudan Doktor denirdi. El Masri'nin öfkesinin, Mısır gökgürültüsü tanrısı Seth'inkinden daha beter oldu u söylenirdi.

Halife geldi inde el Masri toplantıda oldu undan dedektif onun bürosu dı nda bir duvara oturdu, bir sigara yaktı, yolun öteki tarafındaki III. Amenhotep'in mezar tapına nın kalıntılarına baktı. Arkasından iddetli bir tartı manın yükselen sesleri geliyordu.

Halife de bir zamanlar Eski Eserler Bürosuna katılmak istemi ti. Ali ölüp de annesine bakma sorumlulu u kendisine dü meseydi katılacaktı da. O sırada üniversitede okuyordu ve bir süre rehber

KAMBIZ'IN KAYIP ORDUSU

lik olarak para kazanarak ö renimine devam etmeye çalı mı tı. Ama Zenab'la evlendikten ve karısı ilk çocuklarına hamile kaldıktan sonra bu yeterli olmamı tı.

Böylece Egiptoloji bölümünden ayrılıp polis olmu tu. Annesi ve Zenab gibi ö retmeni Profesör el Habibi ö renimini yarıda bırakmaması için yalvarmı lardı, ama ailesini geçindirebilmek için ba ka bir yol görememi ti. Ücreti çok fazla de ilse de, küçük bir eski eserler müfetti ininkinden çok daha iyiydi ve polislik hiç olmazsa gelecek için bir tür emniyet sa lıyordu.

O sırada çok üzgündü. Hâlâ da üzgündü aslında. O kadar sevdi i anıtlar ve nesnelere arasında çalı mak ho bir ey olacaktı. Ancak sevdiklerini birinci sıraya yerle tirme kararından da hiç pi man olmu de ildi. Üstelik arkeoloji ve dedektiflik birbirlerinden o kadar ayrı eyler de ildi. kisinde de ipucu kovalamak, kanıtları analiz, esrar çözüme vardı. Tek fark arkeologun topra ın altından harika eyler çıkarmasına ra men dedektifin kaderi ço unlukla korkunç eyler bulmaktı.

Halife sigarasından bir nefes çekti. Arkasındaki tartı ma iddetleniyordu. Biri sanki yumru unu masaya vuruyordu. El Masri'nin odasının kapısı aniden açılıp kirli bir entari içinde ufak tefek bir adam fırladı. Arkasına dönüp, "U marım mezarına köpek sıçar!" diye ba ırdı ve öfkeyle ayaklarını vurarak, kollarını sallayarak bina dan çıktı.

El Masri arkasından, "Ben de umarım seninkine iki köpek sıçar ve hem de i er!" diye gürlledi.

Halife gülümsedi, sigarasını fırlatıp aya a kalktı. Yürüyüp açık olan büro kapısından ba mını uzattı.

"Ya Doktor?"

Ya lı adam üzeri kâ it dolu küçük bir kontrplak masanın ba nda oturuyordu. Uzun boylu ve zayıftı, esmer ve kıvrıkcık kısa saçlıydı tipik bir Yukarı Mısır insanı, bir Saidi idi. Adam ba mını kaldırıp baktı.

"Halife. Gir içeri."

Dedektif girdi, el Masri duvar dibindeki koltuklardan birine oturmasını i aret etti.

Ba mını kapıdan yana sallayarak, "Lanet köylü," dedi. "Tarlala

rından birinde I. Sethi'nin mezar tapına nın uzantısına benzer bir ey bulduk ve herif imdi tarlayı sürüp ebegümecei ekmek istiyor."

"insanın yemesi gerek," diye gülümsedi Halife.

"Tarihimizi yok etmek pahasına ise yiyemez! Bırak açıklıktan gebesin! Cahil barbar!" Yumru unu masaya indirince kâ ıtlar havada uçu tu. Toplamak için e ildi i sırada, "Çay?" dedi.

"Te ekkür ederim."

El Masri seslenince içeri bir genç girdi.

"Mahmut, bize iki çay getir." El Masri kâ ıtları bir deste yaptı, sonra onu ikiye bölüp iki ayrı destenin üstüne koydu, o da olma mı ki, bir çekmece açıp hepsini içine tıktı. "Canı cehenneme hepsinin. Zaten okuyaca ım yok ya."

Sonra arkasına yaslanıp ellerini ensesinde kavu turarak Hali fe'ye baktı. "Senin için ne yapabilirim? Benden i istemeye geldin, de il mi?"

Doktor, Halife'nin geçmi ini bilir ve akala mayı severdi. Pek söylemese de dedektife hayrandı. Halife el Masri'nin geçmi e olan tutkusu konusunda kendisiyle boy ölçü ebilece i tek ki iydi.

"Pek sayılmaz," diye güldü Halife.

E ilip sigarasını masanın üstündeki kül tablasına bastırdı, sonra da el Masri'ye, Ebu Nayar cinayetini anlattı. Ya lı adam ses çıkar madan dinledi.

Halife, "Bir ey duymadınız herhalde," dedi.

"Elbette duymadım. Buralarda yeni bir ke if oldu unda en son duyan biz oluruz. Aydakiler bile bizden çabuk haber alırlar."

"Ama bir ey bulunmu olması mümkün mü?"

"Elbette mümkün. Bugüne kadar bulunanların eski Mısır'dan kalanın sadece yüzde yirmisi oldu unu söyleyebilirim. Belki daha da azı. Teb Tepeleri ke fedilmemi mezarlarla doludur. Burada daha be yüz yıl yeni ke ifler yapılacaktır."

Mahmud çaylarını getirdi.

Halife kendisine uzatılan tepsiden aldı ı çayı yudumlarken, "Bunun büyük bir ey oldu unu sanıyorum," dedi. "insanların cinayet i lemeye hazır oldukları bir ey. Ya da sırlarını saklamak için."

"Burada bir iki *abti* için adam öldürecek insanlar vardır."

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

"Hayır, bu ondan fazla bir ey. insanlar korkuyorlar. Luk sor'daki bütün eski eser satıcılarını sorguya çektik, hepsi korkudan donlarına ediyorlar. Bu çok önemli bir ey."

Ya lı adam çayını alıp yudumladı. Sakin görünüyordu, ama Halife onun ilgilendi inin farkındaydı. El Masri çayından bir iki yudum daha aldı, sonra barda nı bırakıp aya a kalktı, odanın içinde dola maya ba ladı.

"İginç," diye mırıldandı. "Çok ilginç."

"Ne olabilece i hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu Halife. "Bir kral mezarı olabilir mi?"

"Sanmam. Hiç sanmam. II. Tuthmosis ve VII. Ramses dı ında büyük kralların mezarlarından ço u biliniyor. KV55'teki mumyanın Akhenaten'e ait oldu unu kabul edersen, ki ben etmiyorum, belki de Smenkhkare."

"I. Amenhotep'in mezarının hâlâ kayıp oldu unu sanıyordum," dedi Halife.

"Saçma. Her akılı ba ında arkeologun bilebilece i gibi o KV39'da gömülüydü; e er büyük bir kral mezarı ise mutlaka Kral-lar Vadisi'nde olması gerekir, ama kaç ki iyi öldürürsen öldür orada bir mezar ke fini saklayamazsın. Orası turistlerle öyle dolu ki, adım atacak yer bile bulamıyorsun zaten."

El Masri ellerini arkasında kavu turmu , ba parmaklarını birbiri üzerinden geçiriyordu. Arada sırada dilini çıkartıp alt duda nı yalıyordu.

Halife ana vadiden biraz uzakta ve daha az ziyaret edilen yeri kastederek, "Ya Batı Vadisi?" dedi.

"Evet, orası o kadar i lek de ildir, ama yine de bir ey bulunsa haberimiz olurdu. O kadar da ıssız bir yer de il ne de olsa."

"Bir mumya deposu olabilir mi?" cache

"Ama depolanacak kadar mumya kalmadı ki. Ya da bir iki geç dönem Ramses'i dı ında büyük birinin mumyası kalmadı. Cinayet i lemeye de er bir ey."

"Kral ailesinden birinin mezarı öyleyse. Bir prens veya prenses, ikinci derecede bir kraliçe."

"Onlar da Krallar veya Kraliçeler Vadisi'ne gömülürlerdi. Nek ropolisın ortalarında bir yere. Bu insanlar birbirlerinden ayrılmayı

KAMB ZÎN KAYIP ORDUSU

sevmezlerdi.

Halife öne e ilip bir sigara yaktı. "Önemli bir bürokrat? Bir soylu?"

"O olasılık daha güçlü," dedi ya lı adam. "Ama yine de öyle bir ey olsa a ırırım. Bugüne kadar buldu umuz her önemli bürokratin mezarı ya vadideydi ya da vadiye yakındı. Tesadüfi bir kazıyı mümkün kılmayacak kadar yakın. Ve bu mezarlarda de erli e ya bulunmaz. Tarihsel de erleri vardır, ama altın falan yoktur. En azından cinayet i lemeyi haklı gösterecek kadar."

El Masri pencerenin önünde durdu, dönen ba parmakları da neredeyse durdu denilecek kadar yava lamı tı.

"Beni a kına çevirdin, Halife. Birinin yeni, bir mezar bulması a ırtıcı de ildir. Dedi im gibi tepeler mezarlarla doludur. Ama birinin içindekilerin adam öldürmeye de er oldu u bir mezar bulması ve bu mezarın saklı tutulacak kadar normal alanlardan uzak olması, i te bu gayet ola andı ı bir ey olur."

"Hiçbir fikriniz yok öyleyse?"

"Hayır. Ku kusuz, tepelerde gömülmü büyük hazineler hikâyeleri her zaman vardır. Karnak rahiplerinin istilacı Perslerin eline geçmemesi için tapına ın bütün altınını Kurn'un altında bir ma araya sakladıkları söylenir. Sözde on tonmu . Ama bunlar sadece kocakarı hikâyeleri. Hayır, Müfetti , korkarım bu konuda ben de senden fazla bir ey bilmiyorum."

Doktor dönüp masası ba ina oturdu. Halife çayını bitirip aya a kalktı, iki gecedен beri uyumadı ı için ani bir yorgunluk çökmü tü üstüne.

"Pekâlâ," dedi. "Ama bir ey duyarsanız bana haber vereceksiniz. Amatör hafiyelik yok. Bu polislik bir i tir."

El Masri elini salladı. "Senin o lanet mezarını bulmak için tek ba ima o tepelerde dola aca ımı gerçekten dü ünüyor musun?"

"Tam üstüne bastınız," diye Halife sevgiyle baktı ya lı adama.

El Masri bir an ka larını çattı, sonra kıs kıs güldü. "Pekâlâ, Müfetti . Nasıl istersen. Bir ey duyarsam ilk sana haber verece im."

Halife kapıya yürüdü. "*Ma'a salama, ya Doktor.*"

"Güle güle, Müfetti ."

Halife ba mını sallayarak çıktı.

KAMB Z N KAYIP ORDUSU

"Müfetti ," diye el Masri arkasından seslendi.

Halife ba ını kapıdan içeri uzattı.

"E er gelip benden i isteyecek olursan sana i vermek beni mutlu eder, bunu da bilmi ol. iyi günler."

17

SAKKARA

Sakkara'ya taksiyle, Tara'nın iki gün önce gitti i yollardan geçerek gittiler. Babasının cesedini birlikte buldu u Hasan büroda de ildi. Ancak arkada larından biri Tara'yı tanıdı ı için kazı evinin anahtarlarını verdi. Binanın önünde durduklarında sürücüye beklemesini söyleyip içeri girdiler.

Kazı evi lo ve serindi. Daniel bir iki pencere açıp panjurları itti. Tara üzüntüyle beyaz badanalı duvarlara, yıpranmış koltuklara, derme çatma kitap raflarına bakarak babasının orada ne kadar mutlu oldu unu ve binanın bir anlamda kendi ya amının da parçasına dönü tü ünü dü ündü. Bluzunun koluyla gözlerini silip duvardaki çerçeveli bir resme bakmakta olan Daniel'e döndü.

"Tam olarak aradı ımız nedir?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Daniel omuzlarını silkti. "Eski görünen bir ey herhalde. Üzerinde hiyeroglifler olmalı."

Daniel resmin önünden ayrılıp kitap raflarından birini incelemeye koyuldu. Tara çantasını bir iskemleye bırakıp ana holden açılan odalardan birine girdi. Bir kö ede dar bir yatak, duvarın önünde bir dolap ve kapıya asılı eski bir safari ceketı vardı. Ceketin cebinden bir cüzdan çıkarırken dudaklarını ısırđı. Babasının cüzdanı.

"Babamın odası burası," diye seslendi.

Daniel geldi, birlikte babasının e yalarını incelemeye koyuldular.

KAMBÎZ'İN KAYIP ORDUSU

Fazla bir ey yoktu: bir iki kat elbise, foto raf makinesi, birkaç not defteri ve yata ın yanındaki iskemle üzerinde bir günlük. Günlü-ün giri leri kısaydı ve genelde o mevsimin çalı malarıyla ilgiliydi. 'T' olarak sözünü etti i Tara'dan birkaç kere söz ediyordu ve sonuncu giri de Tara'nın *Mısır'a*, gelmesinden bir gün öncesine, hayatının son gününe aitti:

*Sabah Kahire'ye. Amerikan Üni. Gelecek yılın müfredatı konu-
sunda toplantı. Eski Eserler Bürosunda ö le yeme i. Ö leden sonra T
için Han el Halili'den alı veri . Ak ama do ru S ya dönü .*

Bu kadar i te. Son olaylara ık tutacak bir ey yoktu. Günlü ü bir kenara bıraktılar.

"Aradıkları her neyse belki de bulmu lardır," dedi Tara.

"Sanmam. O zaman seni neden kovalasınlar ki?"

"Peki, aradı ımız eyin Kahire'de de il de burada oldu unu nereden biliyoruz?"

"Bilmiyoruz. Ben o ey her neyse babanın sadece birkaç gün önce ele geçirmi oldu unu tahmin ediyorum. Son üç aydır da burada ya adı ı için buradan ba lamak mantıklı olurdu. Öteki odaları da bir dola bakalım."

Bir saat boyunca evde ara tırmadıkları bir dolap ya da bir çek-mece kalmadı, hatta yerlere yatıp yatakların altına bile baktılar. Ama bo una. Babasının foto raf makinesi malzemesinden ba ka sıradan bir *hırsız hile* ilgilendirecek bir ey yoktu.

Daniel umutları kırılmı çasına, "Sanırım yanlışm ım," diye söylendi.

Tara yatak odalarından birindeydi. Ara tırma boyunca damar-larındaki adrenalini arttı tı. İmdiye üzerine ani bir yorgunluk çökmü tü. Bir anlı ma unuttu u babasının ölümü bütün iddetiyle geri gelmi , iddedi bir kayıp ve çaresizlik duygusuna kapılmı tı. Ellerini saçları arasından geçirerek yata a oturdu, yastı a yaslandı. Altında bir hı ırtı hissetti. Do rulup yastı ı kaldırdı. Altında üze-rinde siyah mürekkeple Tara yazan katlanmı bir papirüs vardı. Tara kâ ıdı açıp okudu.

"Daniel, una bak," diye seslendi.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Daniei odaya gelince kâ ıdı uzattı. Daniel yüksek sesle okudu:

*Sekizin biri, zincirde ilk halka,
ipucundan ipucunu, basamaklar gibi,
Sonunda bir ödül, gizli bir ey,
Ama bu bir hazine mi, yoksa eski kemikler mi?
E er nazikçe sorarsan Tanrılar sana yardımcı olurlar,
Imhotep belki, ya da sis veya Seth,
Ben olsam daha yakınlara bakardım,
Mariette'den iyi bilen bir ba kası yok çünkü.*

"Hazine avı için biraz ya lı de il misin?" diye sordu Daniel.

"On be ya ımdayken babam do umgünüm için böyle bir ey yapmı tı. Beni gerçekten sevdi ini hissetti im üç be kereden biriydi. Bu onun eski yaraları onarma yolu sanırım. Bir tür barı ça rısı."

Daniel kadının omzunu ok ayıp papirüse bir daha baktı.

"Acaba?.." diye söylendi.

"Yani sence...?"

"Aradı ımız ey babanın ödülü mü diyeceksin? Hiçbir fikrim yok. Ama ö renmeye de er."

Daniel yine büyük odaya döndü.

"Mariette Auguste Mariette'tir," dedi omzu üzerinden. "Egip tolojinin kurucularından biri. Sakkara'da çok çalı tı. Seraum'u buldu."

Arkasından yürüyen Tara Daniel'i daha önce baktı ı resmin önünde buldu.

"Auguste Mariette," dedi Daniel. Resimde geleneksel Mısır ba lıklı ve takım elbiseli sakallı bir adam vardı. Daniel resmi indi rip arkasını çevirdi. Arkasına selobantla ba ka bir papirüs ili tirilmi ti.

"Tam isabet." Daniel'in gözleri parlıyordu.

"Aç bakalım," dedi vücudu yeniden adrenalin pompalamaya ba layan Tara.

Daniel papirüsü çıkartıp açtı.

KAMBIZ'IN KAYIP ORDUSU

*Firavunun kraliçesi, ama kendisi de firavun,
Kocasını ile kocasının o lu arasında hüküm sürdü,
Adı Nefertiti, güzel bir ad,
Ve onunla güzel olan geldi.
Sapkın koca, lanetli Akhenaten,
Tanrıları terk etti i için tanrılar tarafından terk edilmif,
Birlikte ya adular ama Nefertiti nerede ya adı?
Yanıt belki de bir kitapta bulunacak.*

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Tara.

"Nefertiti Firavun Akhenaten'in ba e iydi. Adının anlamı Güzel Geldi'dir. Akhenaten öldükten sonra adını Smenkhkare'ye de i tirdi ve firavun olarak hüküm sürdü. Onun yerine Akhenaten'in ba ka bir kadından olan o lu Tutankhamon geçmi tir."

"Demek öyle," diye homurdandı Tara.

"Akhenaten Mısır'ın geleneksel tanrılarını terk edip tek tanrı olan Aten'e tapınmayı getirdi i için daha sonraki ku aklar kendisini lanetlediler. Akhenaten ve Nefertiti buradan iki yüz kilometre güneyde yeni bir ba kent kurdular. Buna Akhetaten, Aten'in Ufku adı verildi. Ama günümüzde Arapça adı Tel el Amarna ile anılır. Bir kere orada kazı yapmı tım."

Daniel kitap dolabına do ru yürüdü.

"Amarna hakkında bir kitap bulmamız gerekiyor sanırım."

Birlikte kitapları gözleriyle taradılar. Adında 'Amarna' olan pek çok kitap vardı, ama hiçbirinin içinde ipucu yoktu. Yatak odalarından birindeki kitap dolabında da bir ey bulamadılar. Tara çaresizlikle ba mını salladı.

"Tipik babam i te. Bir Egiptolojist bana ipuçlarını bulmamda yardım edemiyorsa, kendi ba ıma ne yapardım? Benim bunlarla uzaktan yakından ilgilenmedi imi bir türlü anlayamamı tı."

Daniel onu dinlemiyordu bile. Yere çökmü , gözleri kasılmı tı. "Nerede ya adı?" diye mırıldanıyordu. "Nefertiti nerede ya adı?"

Birden aya a fırladı. "Ben budalanın biriyim."

Büyük odaya ko tu, kitap dolabının önünde çömelerek parmanını tek tek kitapların üzerinden geçirdi. Sonra ince bir cildi çekip çıkardı.

KAMBIZ'IN KAYIP ORDUSU

"Haddinden fazla kurnaz olmaya çalı ıyordum, ipucu gayet acıklmı ." Kitabın adını gösterdi: *Nefertiti Burada Ya adı*. Kendinden memnun bir tavırla gülümsüyordu. "Kazılar hakkında yazılmı en iyi kitap budur herhalde. Mary Chubb'ın eseri. Bir kere kar ı la mı tık. Büyüleyici bir kadın. İmdi ipucuna bakalım."

Eski Mısır hanedanları hakkındaki bir sonraki ipucunun çözü mü di erlerinden kolaydı ve onları mutfaktaki Tutankhamon'un ölüm maskesine götürmü tü. Be inci ipucu yatak odalarından birindeki bir amforanın içinde, altıncısı öminenin bacasına tuttu rulmu tu, yedincisi tuvalette rezervuarın arkasındaydı. Sonuncu olan sekizinci büyük odada bir dolapta bir aydinger kâ ıdı rulusunun içinden çıktı. Artık ikisi de beklentinin heyecanına kapılmı lardı. Sonuncu ipucunu birlikte okudular.

*Sekizin sekizincisi, onun da sonuncusu,
En gücü bu, kafanı kullan,
Oldu un yerin yakınında, ama içinde de il,
Ölüler için be bin yıllık bir tümsek
On be adım güneyde (ya da on be kuzeyde),
Tastamam ortasında, artık gözlerini kullan,
Çakal Anubis'in i aretini ara,
Çünkü ödülü Anubis koruyor.*

"Ölüler için tümsek mi?" diye sordu Tara.

"*Mastaba*," dedi Daniel. "Kerpiçten yapılmı dikdörtgen bir mezar türü. *Mastaba* bunun Arapçısıdır. Yürü."

Tara çantasını alıp erke in arkasından çıkınca evin serinli inden sonra yüzünü yalayan sıcak dalgasıyla irkildi. Sürücü taksisini binanın önündeki gölgeli e çekmi , çıplak ayaklarını camdan çıkarak uyumu tu. Daniel bir an durup çevresine bakındı, ellerini gözlerine siper etti, sonra elli metre ileride ve solda kumlar arasındaki dikdörtgen yükseltiyi gösterdi.

" u olmalı. Ortalıkta ba ka *mastaba* göremiyorum."

Yolu geçip tepeye do ru yürüdüler. Tara biraz yaklaınca tepenin kurutulmu balçık tu lalardan yapılmı oldu unu görebiliyordu. Daniel bir kö esine gitti, on be adım saydı; *mastaba'nın* yüksekli i boyun düzeyindeydi.

KAMBÎZ'İN KAYIP ORDUSU

Duvarın ortalarını i aret ederek, " uralarda bir yerde olmalı," dedi. "Bir çakal resmi arıyoruz."

Çömelerek düzgün olmayan yüzeyi gözleriyle taramaya başladılar. Aradıklarını bulan Tara oldu.

" te!"

Tu lalardan birinin üzerinde pençeleri açılmış , kulakları dikilmiş , yatan bir çakal resmedilmişti. Tu la gev ek gibiydi, Tara parmaklarını çevresine geçirerek dı arı çıkarmaya çalıştı. Tu la daha önce çıkarılmış olmalıydı ki, kolaylıkla yerinden çıktı ve arkasındaki derin bir boşluk ortaya çıktı. Daniel kollarını sıvadı, içeride akrep olup olmadığına baktı, sonra içeri sokup düz bir karton kutu çıkardı. Kutuyu diz üstüne dayayıp baktı oldu u ipi çözmeyle başladı.

"Nedir o?" diye sordu Tara.

"Bundan emin de ilim. Epey a r. Sanırım..."

Yukarıdan üzerlerine bir gölge dü tü, metalik bir klik sesi duyuldu. a rarak başladılarını kaldırdılar. *Mastaba'nın* tepesinde elinde silahıyla siyah entarili, alınına kadar inmiş sarıklı, sakallı bir adam duruyordu. Adam aya kalkmalarını i aret ederek Arapça bir eyler söyledi.

"Ne dedi?" Tara'nın sesi korkudan kısılmıştı.

"Kutuyu istiyor," dedi Daniel.

Kutuyu adama uzatırken Tara kolunu yakaladı.

"Hayır."

"Ne?"

"içinde ne oldu unu öğrenene kadar hayır."

Adam silahını sallayarak yine konutu. Daniel yine kolunu uzatmaya çalıştı ve Tara onu yine önledi.

"Hayır dedim sana. Bu insanların bunu neden yaptıklarını bilmeden olmaz."

"Tanrı a kına, Tara! Bu bir oyun de il! Bizi öldürecek. Ben bu adamları iyi bilirim!"

Adam tela lanmaya başladı. Silahı Tara'nın başına do rulttu, sonra Daniel'e çevirdi, sonra da *mastaba'nın* üstüne çevirdi ve tu lalara ate etti. Daniel kolunu Tara'nın elinden kurtarıp kutuyu mezarın üstüne attı.

"Bırak diyorum, Tara. içinde ne oldu unu ben de senin kadar

KAMB Z N KAYIP ORDUSU

ö renmek istiyorum, ama buna de mez. înan bana, bırakmak bizim için daha iyidir."

Adam silahını üzerlerinden ayırmadan çömeldi, bir elini uzatıp kutuyu arandı. Kutu hafifçe soluna dü mü tü ve parmakları tam oraya kadar eri emiyordu. Bir an için gözlerini yere indirdi. Tara yaptı ı hareketin farkında bile olmadan kolunu uzattı, adamın entarisini yakalayıp çekti. Adam ba ırdı ve *mastaba'nın* kenarından ikisinin arasına kumların üstüne dü tü. Ba ı garip bir açıyla kıvrılıp kalmı tı.

Bir an ikisi de hareket etmediler. Daniel Tara'ya bakarak çömeldi, adamın elini tutup nabzını yokladı.

"Bayılmı mı?" Tara her nedense fısıltıyla konu uyordu.

"Ölmü ."

"Aman Tanrım!" Tara ellerini a zına götürdü. "Aman Tanrım!"

Daniel cesede baktı, sonra uzanıp adamın siyah yünlü sarı mı geriye itince alnındaki derin dikey yara izi ortaya çıktı. Daniel ise bir süre baktı, sonra aniden aya a kalktı ve Tara'nın kolunu tuttu.

"Gidiyoruz."

Kadını çekmeye ba ladı, ama Tara bir iki metre sürüklendikten sonra kolunu kurtardı, *mastaba'nın* üzerine sıçrayıp yerde duran kutuyu aldı.

Arkasından gelen Daniel kadının omzunu yakaladı. "Tara, Tanrı a kına bırak diyorum sana! Burada senin anlamadı ın eyler oluyor... daha ba kaları da gelecek..."

Tara omzunu silkti. "Onlar babamı öldürdüler!" diye meydan okuyan bir sesle ba ırdı. "Sen istedi ini yapabilirsin ama ben bunu onlara bırakmayaca ım! Anlıyor musun, Daniel? Bunu alamayacaklar."

Gözleri bir an birle ti, Tara sonra erke i itip kazı evine do ru yürüdü. Bir yandan da kutuyu çantasına sokmu tu. Yüzü çaresiz bir öfkeyle kasılan Daniel bir an arkasından baktı, sonra kendi kendine söylenerek onu izledi.

Silah sesi sürücüyü uyandırmı , adam yolda durmu kendilerine bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir ey," dedi Daniel. "Bizi Kahire'ye götür."

KAMBÎZ' N KAYIP ORDUSU

"Silah sesi duydum."

"Çalı tır u!.."

Bir silah sesi duyuldu. Arkalarına dönünce yolun ötesinden siyah entarili iki adamın kendilerine do ru ko tuklarını gördüler. Birden arkalarından da bir silah sesi duyuldu. Çölden çıkan iki ki i de onlara do ru ko uyorlardı. Sürücü bir çı lık atarak yere yattı.

"Sana bu kadarla kalmayaca mı söyledim!" diye ba ırdı Daniel. "Kazı evine! Ko !"

Tara'nın kolunu tuttu, birlikte eve ko maya ba ladılar. Bir kur-un Tara'nın ba mın yanından geçerken bir di eri hemen önlerinde kumlan havalandırdı. Binanın yan tarafına eri ip arka terasa adadı-lar. Terasın hemen ötesinde kumlu bir yamaç a a ıdaki köye kadar iniyordu. nsanlar evlerinden çıkmı lar, gürültüyü merak ederek yukarı bakmaktaydılar.

"Yamaçtan a a ı," diye ba ırdı Daniel.

"Ya sen?"

"Sen kaymaya ba la. Ben seni izlerim."

"Seni bırakmam."

"Tanrım!"

Ko an ayak sesleri duyuluyordu. Daniel çevresine bakınca bir bankoya dayalı bir tırmık gördü. Tırmı ı kaptı ı gibi evin yan tarafına ko tu, duvara yaslandı. Ayak sesleri artmı tı. Tırmı ı kaldırdı, derin bir soluk aldı, sonra kö eden çıkan adama do ru salladı. Madeni ba lık iç bulandıran bir çatırtıyla adamın yüzüne çarptı ve adamı çalılıarın arasına savurdu. Heckler ve Koch silahı hâlâ elin-deydi. Daniel ileri fırlayıp tabancayı aldı.

"Haydi!" diye ba ırdı. "Henüz fırsat varken!"

Terasın kenarından atladılar, toz bulutları arasında yamaçtan a a ı kaymaya ba ladılar. Dipte bir kumluk, onun ilerisinde de sık bir palmiye korusu kıyısında kurulmu olan köy vardı. Daniel kendile-rine do ru gelen bir arabaya el salladı. Sürücü yava ladı, tabancayı görünce durdu. Yukarıdan silah sesleri geliyordu. Daniel dönüp ate etti. Köylüler çı lıklar atarak kaçtılar. Daniel bir el daha ate etti, sonra parma mını tetikten çekmeden arjör bo alana kadar yamacın tepesini taradı. Kur unu bitince silahı atıp arabaya döndü. Sürücü inmi , motoru çalı ır halde bırakmı tı. Daniel direksiyona geçti.

KAMBIZ N KAYIP ORDUSU

"Bin abuk!" diye ba ıdı. "Bin!"

Tara arabaya atlar atlamaz Daniel gazı kökledi, yola do ru hareket ettiler. Bir kur un arka yan camlardan birini parçaladı, bir di eri kaputu deldi. n tekerlek bir çukura girince araba savruldu ve bir an sanki bir duvara bindirecek gibi oldular, ama Daniel direksiyona hâkim oldu ve silah seslerini arkalarında bırakarak hızla oradan uzakla tılar. Kazı evi bir toz bulutu altında kalmı tı.

"O lanet kutunun içinde ne oldu unu bilmiyorum ama bütün bunlara de ece ini umarım!" dedi Daniel.

18

LUKSOR

Halife ikinci saatinde eve döndü ünde yorgunluktan gözlerini açacak durumda de ildi.

Kapıdan girer girmez o lu üzerine atladı. "Baba! Baba! Ebu Haggag için bir borazan alır mısın?"

Ebu el Haggag Bayramı bir iki güne kadar ba layacaktır. Ali ile okul arkada ları haftalardır çocukların yürüyü üne katılmaya hazırlanıyorlardı.

"Alır mısın?" diyen çocuk, Halife'nin ceketini çeki tirdi. "Mustafa'nın borazanı var. Said'in de."

Halife o lunu kaldırıp saçlarını ok adı. "Elbette."

Ali babasının kollan arasında sevinçle zıpladı.

"Anne! Babam Ebu Haggag için borazan almama izin verdi."

Halife o lanı omzuna atıp holdeki in aat malzemeleri arasından geçerek oturma odasına girdi. Zenab kanepede kuca nda bebekle oturuyordu. Yanında kızkarde i Sema ile Sema'nın kocası Hüsnü vardı. Halife kimseye belli etmeden gö üs geçirdi.

O lunu yere indirerek, "Merhaba, Sema. Merhaba, Hüsnü," dedi.

Hüsnü kalktı, iki adam kucakla tılar. Ali ko up kanepenin arkasına saklandı.

Zenab hafifçe suçlayıcı bir sesle, "Az, önce Kahire'den geldiler,"

KAMBÎZ' N KAYIP ORDUSU

dedi. Kocasına kendisini birkaç günlü üne ba kente götürmesi için yalvarıp duruyordu, ama Halife her nedense buna bir türlü vakit ayıramıyordu. Zaten o masrafı kaldıracak durumda da de illerdi.

"Uçakla geldik," dedi Sema. "Trenden o kadar hızlı ki."

" ,," dedi Hüsnü. "Yeni bir bayi ile görü mem gerekiyordu."

Hüsnü yemeklik ya i inde çalı ırdı ve i inden ba ka bir ey konu mazdı,

" u anda talebi kar ılamakta güçlük çekiyoruz," diye devam etti. " nsanların yemeleri gerek ve yemek için de ya olmalı. Esaslı bir pazardır."

Halife ilgisini gösterdi ini umdu u bir yüz ifadesi takındı.

"Zenab söyledi mi bilmiyorum, ama yeni bir susam ya ı mar-kası pazarlamak üzereyiz. Normal ya dan biraz pahalı, ama çok kaliteli, istersen sana iki teneke gönderebilirim."

"Te ekkür ederim, çok memnun olurduk," dedi Halife. "Öyle de il mi, Zenab?"

Karısı yapmacık bir gülümsemeye kendisine bakıyordu. Hali fe'nin, Hüsnü'nün i yle ilgileniyormu gibi davranması karısını pek e lendirirdi.

Zenab, "Haydi Sema, biz erkekleri ba ba a bırakalım," dedi. "Bir bardak *karkaday* ister miydin, Hüsnü?"

"Bayılırım."

"Yusuf?"

"Lütfen."

Kızkarde ler mutfa a gittiler. Halife ile Hüsnü ne diyeceklerini bilemeyerek gözlerini birbirlerinden kaçırdılar. Uzun bir sessizlik oldu.

Hüsnü bir süre sonra, "Emniyette i ler nasıl?" diye sordu. "Bugün hiç katil yakaladın mı?"

Bacana ı Halife'nin i yle, Halife'nin kendi i ine duydu u kadar bile ilgi duymazdı. Aslında onu hep küçümserdi. Tanrı'nın verdi i saatler böyle az para getiren bir meslekte harcanır mıydı! Zenab kendinin altında biriyle evlenmi ti. Evet, daha kötüsüne de dü ebilirdi. Ama daha iyi bir evlilik de yapabiliirdi. Örne in yemeklik ya i inde olan biriyle evlenseydi. Gelecek o i teydi. Yeni susam ya ı ile yükseli birden hızlanabiliirdi.

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

"Bugün yakalayamadım," dedi Halife.

"Ne?"

"Bugün katil yakalamadım."

"Ha. İyi. Yani kötü." Hüsnü konu mayı neresinden sürdüreceğini bilemeyerek a ırdı. "Terfi için ba vurmu sun diye duydum," dedi. "Edecek misin dersin?"

Halife omuzlarını silkti. "in allah."

"Bence Allah'tan çok patronunun istemesine ba lı bu."

Hüsnü yaptı ı akaya kendisi güldü.

"Sema!" diye seslendi. "Hey, Sema! Yusuf Allah isterse terfi edeceğini söyledi, ben de bunun daha çok patronunun istemesine ba lı oldu unu söyledim."

Sema da espriyi kocası kadar ho bulmu olmalıydı ki, mutfaktan anırmayı andıran bir kahkaha yükseldi. Ali kanepenin arkasından çıkmı Hüsnü'nün kafasına bir yastık indirmeye hazırlanırken babasının öfkeli bakı ıyla yine ortadan kayboldu.

Söyleyecek bir eyler bulmak için çırpınan Hüsnü uzun bir sessizlikten sonra, "Havuz i i nasıl gidiyor?" dedi.

"Fena de il. Bakmak ister misin?"

"Elbette."

ki ad am hole çıkıp çimento torbaları ve boya kutuları arasında durup Halife'nin günün birinde fiskiyesinden su fı kıraca mı umdu u epey zavallı görünü lü havuza baktılar.

"Biraz sıkı ık," dedi Hüsnü.

"Bu pislik temizlenince epey yer açılacak."

"Su nereden gelecek?"

"Mutfaktan hat dö eyece iz."

Hüsnü alay edercesine çenesine ka ıdı. "Neden sanki...?"

Ama o sırada gelen Ali yüzünden sözünü tamamlayamadı. Çocuk beyaz ispirto içinde duran boya fırçalarını devirdi, beton zemine beyazımsı bir sıvı yayıldı.

"Lanet olsun, Ali!" diye ba ırdı Halife. "Zenab! Bir bez getirir misin?"

Karısı yerdeki pisli e baktı. "Bunu temizlemek için güzelim bezlerimi zıyan edemem. Gazeteyle sil."

"Gazetem yok."

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

Hüsnü, "Çantamda eski bir *el Ahram* var, onu kullanabilirsin," dedi.

Öteki odadan gazeteyi getirip sayfaları ispiro birikintisinin üzerine yaymaya başladı.

"Bak, emmeye başladı bile."

Hüsnü bir sayfa daha alıp yere sererken Halife kolunu yakaladı. "Dur!"

Dedektif çömeldi.

"Bu hangi günün gazetesi?"

ey...

"Tarihi ne?"

Halife'nin sesi telaşlıydı.

"Dünün gazetesi," dedi Hüsnü.

Halife'nin dizlerinden biri yerdeki birikintiye girmişti, ama farkında bile değildi. Sayfanın alt kısmındaki yazıyı okuyordu. Ali de gelip yanında çömeldi, babasını taklit ederek parmağını ıslak sayfanın üzerinden geçirdi.

Halife okumayı bitirince kendi kendine, "Dün," dedi. "Dün. Bakalım: Nayar Cuma günü öldürüldü, aynı gün... Lanet olsun!" Aya fırladı. Dizindeki kara leke şimdi geni lemeye başlamıştı.

"Lanet olsun!" diyen Ali de arkasından aya kalktı.

"Ne oldu?" diye sordu Hüsnü.

Halife ona aldırıp etmeden mutfağa koştu. Yorgunluğunu falan unutmamıştı artık. "Zenab, gitmem gerek."

"Gitmek mi? Nereye?"

"Kahire'ye."

"Kahire mi!"

Karısı bir an hır çıkaracak gibi oldu. Ama sonra kocasının yanına gidip alnından öptü.

"Temiz pantolonunu çıkarayım," dedi.

Hüsnü Halife'nin okuduğu yazıya bakıyordu. Gözünün birini bir bezle kapalı çirkin bir yaşlı adamın fotoğrafı altında, 'Kahireli Antikacı Vahî Bir Cinayete Kurban Gitti' yazıyordu. Hüsnü başını salladı. Yemeklik yaşlı inde hiç böyle şeyler olmazdı.

LUKSOR

Kahire'ye dönerken ikisi de konu madılar. Daniel bütün dikkatini yola vermi , izlenip izlenmediklerini anlamak için sık sık dikiz aynasına bakıyordu. Tara ise gözlerini kuca ındaki çantasından ayırmadan oturuyordu. Kahire Gize asfaltına varıp da sa a saparak kent merkezine giden kalabalı a karı tıkları zaman Daniel sessizli i bozdu.

"Tara, çok özür dilerim ama sen bu i in ne kadar tehlikeli olduğunu anlamıyorsun. O adamlar Sayf el Taar'ın adamlarıydı. Alnındaki o yara izi i aretleridir.

Tara çantasının fermuarıyla oynayarak, "Bu Sayf el Taar kimdir?" dedi. "Geldi imden beri adını duyup duruyorum."

Daniel ba ında bir tepsi simit ta ıyan bir bisikletliye çarpmamak için direksiyonu kırdı. "Köktendinci bir lider. ' ntikam Kılıcı' demektir adı. Mısır milliyetçili i ve a ını islamiyet savunucusu. Seksenli yıllarda ortaya çıktı ı ve ço u Batılılar olmak üzere pek çok ki iyi öldürdü ü dı ında hakkında fazla bir ey bilinmiyor. Bir yıl kadar önce Amerikan Büyükelçisini havaya uçurdu. Hükümet, ba ına bir milyon dolar ödül koydu."

Kadına bakıp ne esizce gülümsedi.

"Aferin sana, Tara. Mısır'ın en tehlikeli adamını kendine dü - man ettin. Bravo!"

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Birkaç kilometreyi daha konu madan geçtiler, kent artık giderek bütün çevrelerini kapatıyordu. Trafik bir tıkanınca be dakika hiç kımıldayamadılar. Daniel bir küfür savurarak arabayı iki yanı çöp yu inlanıyla dolu bir yan soka a sokup park etti. Arabadan indiler.

Daniel çevresine bakınarak, "Sokaklardan uzakla maya çalı ma lıyız," dedi. "Bizi izlediklerini sanmıyorum, ama hiç bilinmez. Bunların her tarafta adamları vardır."

Yürümeye ba ladılar. Az sonra Tara'nın büyük bir park oldu unu tahmin etti i bir yeri saran parmaklı a vardılar. Ama sonra orası nın bir hayvanat bahçesi oldu unu fark etti. Daniel kadını kolundan tutup otuz metre ilerideki kapıdan içeri soktu.

"Buraya girelim. Hem pek fark edilmeyiz, hem kullanabilece i miz bir telefonu vardır."

Yirmi kuru giri ücretini ödeyip turnikelerden geçtiler. Kentin gürültüsü birden kesilmi gibi bir sessizlik oldu. A açlarda ku lar ötüyor, aileler dola ıyor, genç sevgililer bankolarda el ele oturuyorlardı. Yakınlarda bir yerden bu su arıltısı gelmekteydi.

Gölgelik bir yoldan yürürken gözleri hep arkalarındaydı. Bir suaygırı bölmesini, bir maymun kafesini, bir denizaslanı havuzunu ve flamingolarla dolu bir gölügeçerek altında ta bir banko olan bir banyan a acına vardılar. Be metre ileride bir telefon kulübesi, karıda da bir aya ı kalın bir zincirle parmaklıklara ba lı kötü bakı lı bir fil vardı. Daniel oraya açılan yürüyü yollarını kontrol ettikten sonra Tara'nın çantasını alıp içinden kutuyu çıkardı.

"Önce bunun ne oldu una bir bakalım," dedi.

Çevresine bir kere daha baktıktan sonra ipi çözüp kapa ı kaldırdı. Kutuda saman üzerinde bir gazete parçasına sarılmı düz bir ey, üzerinde de selobantla tutturulmu küçük bir kart vardı:

Tara. Bu uygun olur diye dü ündüm. Sevgiler. Baban.

Daniel kadına baktı, sonra nesneyi kutudan çıkartıp ambalajını açtı. Elinde dört kö eye yakın, kenarları pürüzlü, alçıya benzer bir ey vardı. Yüzeyi açık sarıya boyanmı olup siyahla üç sıra hiyeroglif yazısı iniyor, sol tarafta dördüncü sıradan bir parça uzanıyordu.

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

Dipte ba ları havaya kalkmı bir sıra yılan vardı: Tara, babasının bu parçayı kendisi için seçmesinin nedeninin bu oldu unu dü ündü.

Daniel parçayı elinde çevirirken sanki ne oldu unu anlamı gibi hafifçe ba mını salhyordu.

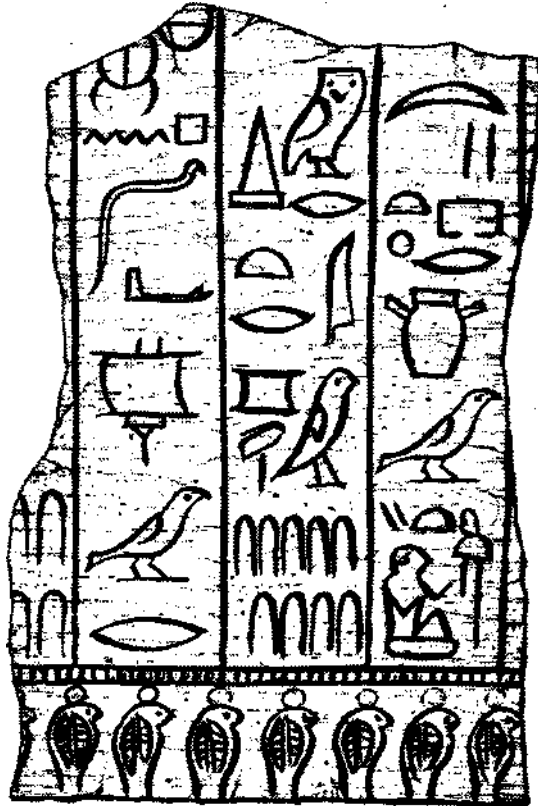
"Ne oldu unu biliyor musun?" diye sordu Tara.

Daniel hemen bir yanıt vermeyince soruyu tekrarladı.

"Alçıtı ı sıvası," dedi Daniel. "Bir lahit süslemesi. Hiyeroglifler daha uzun bir metnin parçaları bak bunlar yarıda kesilmi . İyi i çilik. Hatta, çok iyi." Kendi kendine gülümsedi.

"Gerçek mi?"

"Kesinlikle. Görünü üne bakılırsa Geç Dönemden kalma. Yunan belki, ya da Roma. Pers i gali olabilir, ama daha eski de il. Fakat Luksor'dan oldu u kesin."

"Bundan nasıl emin olabilirsin?"

Daniel ba ıyla parçanın sarıldı ı kâ ıdı gösterdi. Üst kısmında Arapça bir yazı vardı.

"*El Uksur*, "dedi. "Luksor. Yerel bir gazete."

Tara parçayı alıp baktı. "E er gerçekse, babamın bunu neden satın aldı nı anlayamadım," dedi. "Eski eser ticaretinden nefret ederdi. Sürekli olarak bunun ne kadar zararlı oldu unu söylerdi."

Daniel omuzlarını silkti. "Sahte bir parça sanmı tır. Ne de olsa onun döneminden kalma de il. Geç dönem lahit sanatında uzman de ilsen sahtesiyle gerçe ini pek kolay ayırt edemezsin. E er Eski krallık olsaydı anında söyleyebilece ini tahmin ederim."

"Zavallı babacı ım." Tara içini çekti. "Bilmi olsaydı mahvolurdu." Parçayı geri verdi. "Hiyerogliflerde ne yazıyor?"

Daniel parçayı kuca ına koyup yazıyı inceledi.

"Sa dan sola okunur. Metin hep simgelerin yüzlerine do ru dur. Birinci sütunda *abed* yazıyor ki, ay demek, sonraki çizgiler üç sayısını gösteriyor ve sonra *peret*, bu da Mısır yılının bölümlerinden biri olup bizim kı mızın e itidir. Böylece: *peretin üçüncü ayı*. Sonra... bir ada benziyor *ib tuer imenty*, Batının Büyük Kalbi; *ib wer*, büyük kalp; *imenty*, batının. Bu bir addan çok bir lakap. Kraliyete ait adlardan biri de il. Ya da ben biliyorum."

Daniel bir an dü ündü, adı kendi kendine tekrarladı, sonra parma nını metnin ikinci sütununa kaydırıldı.

"Üstteki sözcük *mer*, piramit demek. Sonra *iteru*, eski bir ölçü birimidir, ardından doksana sayısı. Böylece, *piramit doksana iteru*. Bir sonraki sütun *kheper en* gibi bir ey var, ama üst iki hiyeroglif kırık..." Parçayı kaldırıp ı ı üstüne vurdurdu. "Hayır, bu kesinlikle *khepere en*, oldu demek, sonra da *dja iver*, büyük fırtına. Sonra soldaki bu parçası kopuk ekil bir ba ka sayı ama ne oldu u anlamıyor. Bu kadar i te."

Daniel parçaya bir daha baktı, elinde çevirerek ba nını salladı, sonra kutusuna sokup kutuyu Tara'nın çantasına yerle tirdi.

"Bu Geç Döneme ait bir Teb lahdinden geliyorsa gerçekten nadir bir parçadır. Yeni krallık sonrasında pek boyalı mezar süslerine rastlanılmaz. Yine de parasal de er olarak birkaç yüz dolardan fazla etmez. Bunun için birini öldürmeye de mez yani."

KAMB Z N KAYIP ORDUSU

"Peki, bu insanlar bunu neden istiyorlar?"

"Tanrı bilir. Belki de metnin tamamını elde etmek istiyorlardır. Ama metin neden bu kadar önemli , do rusu hiçbir fikrim yok." Daniel cebinden bir puro çıkartıp yaktı, dumanını üfledi. "Sen hele biraz bekle."

Daniel telefon kulübesine gitti, deli e bir telefon kartı sokup bir numara çevirdi. Bir an kadına baktı, sonra dönüp konu maya ba ladı. Üç dakika kadar konu tu, bir ara sinirli bir iki jest yaptı, sonra telefonu kapatıp bankoya döndü. Tara onun alnının terlemi oldu unu gördü.

"Otelime gelmi ler. Uç ki i. Anladı m kadarıyla odamı altüst etmi ler. Otelcinin ödü patlamı . Bu ne pis i böyle, Tanrım."

Öne e ilip yüzünü ovu turdu. Küçük bir kız geldi, ikisine de baktı, sonra ko a ko a gitti. Yakınlarda bir yerde bir maymun ba ırıyordu.

"Polise gidelim," dedi Tara.

"Bir araba kaçırıp iki Mısırlıyı öldürdükten sonra mı? Asla."

"Ama biz kendimizi savunuyorduk! Onlar teröristti!"

"Polis olayı öyle görmeyebilir, inan bana, onların nasıl dü ün-
düklerini gayet iyi bilirim."

"Ama biz..."

"Olmaz dedim, Tara! Bu, durumu daha da kötüle tirir. E er daha kötü olabilirse."

Gergin bir sessizlik oldu.

"Peki ne yapaca ız? Burada böyle oturamayız."

Bir sessizlik daha.

"Elçilik," dedi Daniel. "ingiltere Büyükelçili ine gideriz. Tek güvenli yer orası. Korunmaya ihtiyacımız var."

Tara ba mı salladı.

"Elçili in numarası var mı?" diye sordu Daniel.

Tara cebinden Squires'in bir gün önce verdi i kartı çıkardı.

"Pekâlâ. Ona telefon et. Olanları anlat. Yardıma ihtiyacımız oldu unu söyle. Acil olarak."

Kadına telefon kartını verdi. Tara telefona gidip numarayı çevirdi. Telefon ikinci çalı ta açıldı.

"Charles Squire."

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

O rahatlatıcı ses.

"Bay Squires? Ben Tara Mullray."

"İyi günler, Bayan Mullray." Adam Tara'nın aramasına a ır mamı gibiydi. "Her ey yolunda mı?"

"Hayır. Bir arkada ın yanındayım ve biz..."

"Arkada mı?"

"Evet. Bir arkeolog. Daniel Lacage. Babamı tanırdı. Bakın, ba ımız dertte. Telefonda anlatamam. Bazı eyler oldu."

Bir dur ıklama.

"Daha açık konu amaz mısınız?"

"Biri bizi öldürmeye çalı ıyor."

"Sizi öldürmeye mi?"

"Evet. Korunmaya ihtiyacımız var."

Yine bir sessizlik.

"Bu bana dün söyledi iniz eyle mi ilgili? Hani birinin sizi izledi ini söylemi tiniz."

"Evet. Bir ey bulduk ve o yüzden bizi öldürmeye çalı ıyorlar."

Tara sözlerinden pek bir anlam çıkmadı ının farkındaydı.

"Pekâlâ," dedi Squires o sakinle tirici sesiyle. "Sakin olalım. Neredesiniz?"

"Kahire'de. Hayvanat Bahçesinde."

"Hayvanat Bahçesinin neresinde?"

" ey... fil kafesinin yanında."

"Bu, buldu unuz eski eser yanınızda mı?"

"Evet."

Adam bir an sustu. Tara onun a ızlı ı kapatıp yanında biriyle konu tu u izlenimine kapıldı.

"Tamam, Crispin'i hemen oraya gönderiyorum. Arkada mızla orada kalın. Anladınız mı? Oldu unuz yerden kıpırdamayın. Mümkün oldu u kadar çabuk gelece iz."

"Peki."

"Her ey yoluna girecek."

"Te ekkür ederim."

"Görü üruz."

Squires telefonu kapattı.

Tara geri dönünce Daniel, "Ne oldu?" diye sordu.

KAMBIZ'IN KAYIP ORDUSU

"Birini gönderiyor. Burada beklememizi söyledi."

Daniel ba mı salladı. Bir süre konu madılar. Daniel purosunu içiyor, Tara da çantasına bakıyordu. O esrarengiz parçanın olanları aydınlatamı sanmı tı ama aksine sanki gayet karma ık bir ifreye yeni bir eylemler eklenmi gibi durum daha da karı mı tı. Korkuyordu.

"Belki de Dr. Cemal bize yardım edebilir," dedi. Daniel, o da kim dermi gibi ka larını kaldırdı. "Babamın eski bir meslekta ı," dedi Tara. "D ün elçilikte kar ıla tım. Belki o bu nesnenin neden bu kadar önemli oldu unu bilir."

Daniel omuzlarını silkti. "Adını bile duymu de ilim."

"Eski Eserler Bürosu Müdür Yardımcısı."

"Eski Eserler Bürosunun Müdür Yardımcısı Muhammed Fesal'dir."

"Her neyse, Eski Eserler Bürosunda bir ey i te."

Bir sessizlik oldu. Daniel purosundan bir iki nefes çekti. "Cemal mi dedin?"

"Evet. Dr. erif Cemal."

"Ben, Dr. erif Cemal diye birini hiç duymadım."

"Duymam ı gerekirdi?"

"E er Büro'da önemli biriye, elbette. Bütün gün o adamlarla i im olur benim." Purosunu kaldırdı ama bu kere sadece yüzünün önünde tuttu. "Bu Dr. Cemal ba ka ne dedi?"

"Çok bir ey söylemedi. Babamla Saqqara'da çalı mı . Birlikte bir mezar bulmu lar. 1972'de. Benim do du um yıl."

"Ne mezarı."

"Hatırlamıyorum. Horet gibi bir eydi."

"Ptah hotep mi?"

"Evet."

"Sen az önce kiminle konu tun, Tara?"

"Ne?"

"Elçilikte. Kiminle konu tun?"

"Neden? Ne oldu?"

Daniel'in alınıdaki ter damlacıkları artmı gibiydi. Gözlerinde huzursuzluk vardı.

"Baban Ptah hotep'in mezarını 1963'te buldu. *Benim* do du um yıl. Ve onu Abydos'ta buldu, Sakkara'da de il." Daniel purosunu

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

bir yana fırlatıp aya a kalktı. "Sen imdi kiminle konu tun?"

"Charles Squires. Kültür Ata esi."

"Adam sana ne dedi?"

"Burada beklememizi. Bizi almak için birini göndereceklerini."

"Yani ona nerede oldu umuzu söyledin?"

"Elbette söyledim. Aksi takdirde bizi nasıl bulacaklardı?"

"Ya parça? Parçadan söz ettin mi?"

"Evet, bizim..."

"Ne?"

Tara'nın sırtından bir huzursuzluk ürpertisi geçti.

"Eski eserin yanımızda olup olmadı mı sordu."

"Ee?"

 rperti giderek artıyordu.

"Ben ona eski eser dememi tim. Sadece bir ey buldu umuzu söylemi tim."

Daniel bir an öylece kaldı, sonra kadını kolundan tutup kaldırdı.

"Buradan gidiyoruz."

"Ama ılgınlık bu. Çılgınlık. Elçilik bize neden yalan söylesin ki?"

"Bilemiyorum. Ama Dr. Cemal'in söyledi i ki i olmadı ı kesin ve e er bu böyleyse, o zaman senin dostun Kültür Ata esi de kültür ata esi de ildir."

"Neden ama? Neden?"

"Bilmedi imi söyledim ya. Buradan gitmemiz gerek. Y r ."

Daniel'in sesindeki tela ı anlamamak mümkün de ildi. Daniel kadının çantasını aldı, fil kafesinin yanından geçip a açlıklı bir tepeye do ru giden patıkaya saptılar. Tepeye varınca dönüp arkalarına baktılar.

"Bak!"

Takım elbiseli ve kara g znl kl  üç adam az önce oturdukları bankonun önüne gelmi lerdı. Biri gidip telefon kulübesinin içine baktı.

"Kim bunlar?" diye fısıldadı Tara.

"Bilmiyorum. Ama buraya gezmeye gelmedikleri belli. Bizi görmelerinden önce çıkalım buradan."

Dönüp tepenin öteki yanından Hayvanat Bahçesinden ıktılar. Daniel sokakta bir taksi çevirdi.

KAMBIZ N KAYIP ORDUSU

"Arka camdan bakarak, "Tara, sanırım ba ımıza bir bela sardık," dedi. "Hem de büyük bir bela."

Squires telefonu daha çalarken açtı.

"Alo?"

Otelci uçtaki ses acele konu uyordu. Squires bir eliyle almacı tutarken di er eliyle bir ekerin ambalajını sıyırdı. Kendisi konu - muyordu. Kar ıdaki konu ması bitince, "Te ekkür ederim. Aramaya devam edin," diyerek telefonu kapattı.

imdi soyulmu olan ekeri a zına atmayı masanın üstüne bıraktı ve arka arkaya üç telefon etti. Telefonun her açılı nda, "Kadın kaçtı," dedi ve kapattı. Ancak üçüncü telefonda sonra arkasına yaslandı, ekeri alıp a zına attı.

Squires bir süre gözleri yarı kapalı, parmaklarının uçları sanki dua ediyormu gibi yüzüne bitik, durdu. Son eker parçası da eriyince öne eildi, bir çekmecedен büyük ve kalın bir kitap çıkardı. Kitabın kapa nda çok renkli hiyerogliflerle kaplı bir duvarın foto rafı vardı. *Teb Nekropolisinde Geç Dönem Gömülme Uygulamaları*, Yazarı: Daniel Lacage.

Squires gözlü ünü taktı, arkasına yaslandı, cildi açıp gülümsedi.

20

LUKSOR

Halife, "Bu iki cinayetin ili kili olduklarından eminim," diye ısrar etti.

Luksor Emniyet Müdürlü ü'nün birinci katındaki geni ve gayet düzenli bir bürosundaydı. Masanın arkasındaki lüks siyah deriden müdür koltu unda patronu Ba müfetti Abdül ibn Hasani oturuyordu. Halife Hasani'nin polis hiyerar isindeki üstün konumunu vurgulamak için düzenlenmi bir yerle tirme biçimine uyarak alçak bir taburede oturmaktaydı. Polis Müdürü, adamlarına kimin ba ta oldu unu gösterme fırsatını hiç kaçırmazdı.

"Pekâlâ, hepsini ba tan anlat," dedi Hasani. "Ve bu kere daha yava olsun."

Hasani bir güre çinin geni omuzlarına sahip iriyarı bir adamdı. Kısa kesimli saçlarıyla portresi arkasında asılı duran Cumhurba - kanı Hüsnü Mübarek'e benzerdi.

Halife ile hiç geçinememi lerd. Halife amirinin her eyi kitabına uygun yapma huyundan ho lanmazdı; Hasani Halife'nin üniversite ö renimi görmü olmasını, uzak geçmi e olan hayranlı ını ve kesin gerçeklerden çok kendi sezgilerine güvenmesini ku kuyla kar ıldardı. Müdür tam bir pragmatikti. Binlerce yıl önce olmu eylere ayıracak zamanı yoktu. O gününün cinayetlerini çözmeye u ra ırdı. Ve bunu çok çalı arak, ayrıntılara önem vererek ve amirlerine saygı

KAMB Z'IN KAYIP ORDUSU

göstererek yapardı, üç bin yıl önce ölmü , adları bile güçlkle söylenen insanlar hakkında hayaller kurarak de il. Tarih ilgiyi da ıtılmaktı, bir saplantıydı. Ve ona göre Halife dalgın ve saplantılı bir insandı. O yüzden onun terfiini geciktiriyordu zaten. Adamda polis olmak için gerekli eyler yoktu. O Emniyet'te de il bir kütüphanede çalı malıydı.

Halife, "Gazete haberine göre îkbar denilen bu adam dükkânında yüzü ve vücudu parçalanmı olarak bulunmu ," diyordu.

"Hangi gazete?"

"*El Ahram.*"

Hasani yüzünü buru turarak eliyle devam etmesini i aret etti.

"Bizim Nayar'ın vücudunda buldu umuz yaraların e i. Nayar eski eser alım satımıyla u ra ırdı. İkbar da. En azından bir antikacı dükkânı vardı ki, bu da aynı ey demek. Aynı i te iki adam, aynı ekilde öldürölüyorlar ve birbirlerinden birkaç gün arayla. Bunun bir rastlantıdan daha fazla bir ey olması gerek. Hele Nayar'ın tren biletini de hesaba katarsanız. İkbar'ın öldürölmesinden bir gün önce Kahire'deydi. Aralarında bir ba lantı olması gerek."

"Ama elimizde kanıt var mı? Ben tahmin istemiyorum. Kanıt istiyorum."

"Kahire'nin adli tıp raporunu henüz görmedim ama..."

" u halde ölüm ekli aynı olmayabilir. Gazetelerin nasıl abartıklarını bilirsin. Özellikle de *el Ahram* gibi paçavralar."

"Adli tıp raporunu henüz görmedim," diye Halife sözünü tekrarladı. "Ama ikisinin de aynı ekilde öldürölüklerinin ortaya çıkacaklarını biliyorum. Bu iki cinayet birbirleriyle ili kilidir, bundan hiç ku kum yok."

"Pekâlâ, anlat bakalım," dedi Hasani bıkkın bir sesle. "Kuramın nedir?"

"Bence Nayar bir mezar buldu..."

"Mezarların i in içine girece ini bilmeliydim!"

"Ya da ba ka biri buldu ve Nayar bunu haber aldı. Her iki durumda da olay çok büyüktü. Kahire'ye gitti. İkbar'a birkaç parça sattı. Parasını aldı. Geri döndü. Parayı harcadı. Artık paranın sonunun gelmeyece inden emindi herhalde. Ama mezarı biri daha biliyordu. Ve o ki i ganimeti payla ma fikrinden ho lanmıyordu."

"Halife, bunların hepsi varsayım."

Dedektif onu duymazdan gelerek devam etti.

"Belki Nayar de erli bir ey almı tı ve onu geri almak istiyorlardı. Belki de mezarı bilmesi ölüm emrinin imzalanması için yeterliydi. Herhalde ikisi de. Her ne olursa olsun, bu insanlar onu yakaladılar, ke fi ba ka kimin bildi ini ö renmek için i kence yaptılar, sonra Kahire'ye gidip Ikbar'a da aynı eyi yaptılar. Ve e er onları yakalamazsak aynı ey ba kalarımın da ba ına gelebilir. Hatta belki de bunu yapmı lardır bile."

"Peki, bu insanlar kimler? Birkaç parça tozlu ta parçası için insanları öldürmeye hazır olan bu insanlar kim?"

Hasani a ırı hayalgücüne sahip bir çocu u ho nut etmek isteyen bir sesle konu uyordu. Halife bir an durakladı.

"Bu i e Sayf el Taar'ın karı tı ndan ku kullanmak için nedenlerim var."

"Allah a kına, Halife!" diye gürlendi Hasani. "Kar ımızda bir seri katil var demek yetmezmi gibi, bir de Sayf el Taar'ı da i e katıyorsun? Kanıtların nedir?"

"Bir kayna ım var."

"Ne kayna ı?"

"Deir el Bahri'de çalı an biri. Tapınakta. Eskiden bekçiydi."

"Eskiden mi?"

"Olayda yaralanmı tı?"

"Ya imdi? Bu kayna ın imdi ne yapıyor?"

Halife Hasani'nin gösterece i tepkiyi bilerek dudaklarını ısırdı. "Tapına ın tuvaletlerini i letiyor."

"Aman ne iyi!" diye ba ırdı amiri. "Halife'nin büyük kayna ı: kahrolası bir tuvalet temizleyicisi."

"Luksor çevresinde olup bitenleri tanıdı ım herkesten iyi bilir. Ve çok güvenilir bir insandır."

"Bok temizlemeye gelince ondan üstünü olmadı ına eminim. Ama polislik? insaf et birader..."

Halife bir sigara yakıp pencereden dı arı baktı. Ba müfetti in odası Luksor tapına ına bakıyordu ve Luksor'da tapınak en iyi buradan görülürdü. Böyle bir yerin Hasani'ye ait olması yazık diye dü ündü. Dı arıdan müezzinin müminleri ikindi namazına ça ıran sesi duyuluyordu.

Halife, "Kentteki bütün eski eser satıcıları korkuyor," dedi. "Bu olay hakkında konu tu um herkes korku içindeydi. Bir eyler oluyor, efendim."

"Elbette," dedi Hasani. "Ve olan ey senin kafanın içinde."

"Bir günlü üne Kahire'ye gidip öyle bir ara tırma yapsam..."

"Bo una olur, be adam. Bu Nayder midir nedir herhalde bir alacaklısı tarafından öldürülmü tür... Borcu var demi tin, de il mi?"

"Evet, ama..."

"Ya da hakaret etti i biri tarafından... Önüne gelene hakaret etti ini söylemi tin, de il mi?"

Halife omuzlarını silkti.

"Ve Ikbar da, e er i kence görmü se, ki *el Ahram* yazdı na göre herhalde görmemi tir, bir hırsızın saldırısına u ramı tır. Katil aynı ki i de ildir. Sen olmayan eyleri varmı gibi görmeye çalı rıyorsun."

"Ben öyle hissediyorum ki..."

"Polis i inde hisse yer yoktur. Gerçeklere yer vardır. Sa lam dü ünceye, kesin kanıtlara yer vardır. Duygular olayı karı tırmaktan ba ka bir i e yaramaz."

"El Hamdi olayında oldu u gibi mi?"

Hasani öfkeyle baktı memuruna.

Omaya el Hamdi olayı hepsini, hatta Hasani'yi bile deh ete u ratmı tı. Cesedi çıplak ve bo ulmu olarak bir kuyunun dibinde bulunmu tu. Ve kız henüz on dört ya ındaydı.

Kızın köylüsünden geri zekâlı biri tutuklanmı , sorgulama sonunda cinayeti i ledi ini itiraf etmi ti. Ancak Halife her nedense durumdan tatmin olmamı , olayların hiç de sanıldı ı gibi gerçekle medi ini hissetmi ti. Ku kuları Hasani'nin gazabına ve meslekta larının alaylarına neden olmu sa da, o hiçbirine aldırı etmeden soru turmayı ba ımsız olarak yürütmü ve sonunda katilin kızı â ık olan kuzeni oldu unu ortaya çıkarmı tı. Cinayeti çözümlmekteki ba arısı için herhangi bir ödül almamı tı, ama ondan sonra sezgilerine biraz daha fazla saygı gösterilmeye ba lanmı tı.

"Pekâlâ," dedi ba müfetti . " stedi in tam olarak nedir?"

Amirinin zayıflamakta oldu unu hisseden Halife, "Kahire'ye

KAMBÎZ' N KAYIP ORDUSU

gitmek istiyorum," dedi. "İkbar cinayeti konusunda bilgi edinip, o olayın buradaki cinayete ık tutup tutamayacağı ara tırmak. Bunun için bir gün yeter."

Hasani koltu unu pencereye do ru çevirdi. Parmaklarıyla masası üzerinde trampet çaldı bir süre. Kapı vuruldu.

"Bekle!" diye ba ırdı.

"Uçak masrafı olmasın diye gece treniyle gidebilirim," dedi Halife.

"Elbette gece treniyle gideceksin! Burası turizm ırketi de il!" Koltu unu yine dedektife çevirdi. "Bir gün. Sadece bir gün. Bu gece git. Yarın gece dön. Ve ertesi sabah raporun masamın üzerinde olacak. Tamam mı?"

"Evet, efendim."

Halife kalkıp kapıya yürüdü.

"Bu konuda haklı oldu unu umarım," dedi Hasani. "Senin iyi- li in için. Aksi takdirde senin hakkında imdikinden daha kötü eyler dü ünece im."

"Ya haklıysam, efendim?"

"Çık dı arı!"

KAHİRE

Taksi sürücüsü, "Nereye?" diye sordu.

"Nereye olursa," dedi Daniel. "Kent merkezine."

"Tahrir Meydanı'na mı?"

"Evet, olabilir."

iki dakika kadar gittikten sonra Daniel öne eildi. "Hayır, Tahrir Meydanı'na gitmeyelim. Bizi Zamalek'e götür. aria Abdül Azim'e."

Sürücü baını sallayınca Daniel yine arkasına yaslandı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Tara.

"Muhammed Samali'ye. Herhalde Kahire'nin en güvenilir adamıdır, ama u anda bize yardım edebilecek ba ka biri aklıma gelmiyor."

Arkalarına yaslanıp camlardan dı arı baktılar. Birkaç dakika sonra Daniel uzanıp Tara'nın elini tuttu. kişi de ne konu tular ne de birbirlerine baktılar.

Zamalek villaların ve yüksek apartmanların ço unlukta oldu u a açlıklı, lüks bir semtti. Bakımlı bahçeleri, camla kaplı bir holü olan modern bir apartmanın önünde durdular. Taksinin parasını verdikten sonra merdivenden yukarı çıktılar. Duvara gömme parlak metalden bir dahili telefon vardı. Daniel 43 numaralı zile bastı.

Otuz saniye kadar bekledikten sonra bir daha bastı. Yine uzun bir beklemeden sonra bir ses duyuldu.

"Evet?"

"Samali sen misin? Ben Daniel Lacage."

"Daniel, ne ho bir sürpriz bu! Çok uygunsuz bir anda yakaladın beni. Acaba..."

"Acil durum. Konu mamız gerek imdi."

Bir duraklama oldu,

"A a ıda be dakika bekle, sonra yukarı çık. Biliyorsun, dördüncü kat."

Bir klik sesiyle kapı açıldı, halı dö eli hole girdiler. Klimalar çalı tı ı için içerisi serindi. Be dakika bekledikten sonra asansörle dördüncü kata çıktılar. Samali'nin dairesi yeri halılı, duvarlarında eski anıtların resimleri olan bir koridorun tam ortasıdaydı. Kapıyı vurup beklediler. Az sonra yumu ak ayak sesleri duyuldu.

"Onun önünde dikkatli konu ," diye fısıldadı Daniel. "Ve kutuyu çantandan çıkarma. Görmemesi daha iyi olur. Samali kendisine kar getirece ini bilse gözünü kırpmadan anasını satar. Ne kadar az ey bilirse o kadar iyi."

Birbiri ardından açılan kilit akırtılarından sonra kapı açıldı.

"Bekletti im için özür dilerim. Lütfen içeri buyurun."

Samali uzun boylu, çok zayıf, tümüyle saçsız, sanki nemiendirici sürmü gibi teni hafifçe parıldayan bir adamdı. Konuklarını bir koridordan geçirip, açık renk parke dö emeli, beyaz duvarlı ve pek az deri ve metal mobilya bulunan büyük bir oturma odasına soktu. Tara yandaki açık kapıdan biri bornozlu iki küçük o lan gördü. Ama kapı hızla kapandı ve çocuklar gözden kayboldular.

"Tanı tı ımı sanmıyorum," dedi Samali.

"Tara Mullray," dedi Daniel. "Eski bir dost."

"Ne kadar güzel."

Samali ilerleyip Tara'nın elini tutup parmaklarını öptü. Sanki derisini kokluyormu gibi burun delikleri açılmı tı. Kadının elini bıraktıktan sonra büyük deri kanepeye oturmalarını i aret etti.

"Bir içki?"

"Viski," dedi Daniel.

"Bayan Mullray?"

"Aynısından. Te ekkür ederim."

Samali içki dolabına döndü, bir sürahi alıp iki kadeh doldurdu, her birine birer buz attı. İçkileri verdikten sonra kar ılarına oturdu, ye im bir a ızlık alıp ucuna bir sigara yerle tirdi.

"Sen içmiyor musun?" diye sordu Daniel.

Samali gülümsedi. "Ben seyretmeyi tercih ederim."

Sigarayı yakıp derin bir nefes çekti. Ka ları ince ve çok karaydı. Tara, adamın ka larını boyadı nı fark etti.

"Bu erefi neye borçluyum?" diye sordu Samali.

"Yardıma ihtiyacımız var."

"Ama o çok do al," dedi hâlâ gülümseyen Samali.

Sonra Tara'ya döndü, bacak bacak üstüne atıp pantolonunun kuma nı eliyle düzeltti.

"Ben kaba bir deyimle, i bitirici denilen bir insanım, Bayan Mullray. Birinin gerçekten bir eye ihtiyacı olana kadar çok a a ırlanan bir tür. Ama ondan sonra aniden vazgeçilmez oluruz. Bu epey kârlı bir i tir..." —eliyle pahalı daireyi gösterdi— "... ama aynı zamanda umut kırıcıdır da. Benim mesle imde biri sosyal bir ziyaret diye bir ey olmadı nı kısa zamanda ö renir. Her zaman bir gündem vardır."

Bunu aka edercesine söylüyordu ama gözlerinde so uk bir ifade vardı, sanki onların nezaketinin rol oldu unu anlamı ve kendisinin de öyle oldu unu bilmelerini istermi gibi. Ba nı arkaya yasladı, a ızlı ndan bir nefes daha çekip tavana baktı.

"Neye ihtiyacın var bakalım, Daniel? Kazı ruhsatınla sorunların mı var? Yoksa Steven Spielberg çalı manı filme çekmek istedi de gerekli izinleri mi almak istiyorsun?"

Samali kendi akasına kendisi güldü. Daniel viskisini içip kadehi bir kenara bıraktı.

"Bilgiye ihtiyacım var."

"Bilgi! Ama bu çok ho do rusu. Senin gibi ünlü bir bilimada mı bana geliyor. Benim bildi im de, senin bilmedi in ne olabilir, hiç bilemiyorum, ama sen yine de sor."

Daniel öne e ilirken deri kanepenin altında gacırdadı. Samali'ye baktı ve kendinden büyük adamın bakı larıyla kar ılamak istemeyerek gözlerini pencereye çevirdi.

"Sayfal Taar hakkında bilgi istiyorum."

Samali çok kıza bir an durakladı.

"Özel bir şey mi? Yoksa genel bir özet mi?"

"Sayfel Taar ve eski eserler."

Samali yine çok kısa bir an duraksadı.

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Ayrıntıya girmemem daha doğru olur. Bizim için oldu u kadar senin güvenli için de. Belirli bir parçayı istedi ini sanıyoruz ve bunun nedenini öğrenmek istiyoruz."

"Ne kadar da iftiharlı konu uyorsun, Daniel."

Samali elini kaldırıp tırnaklarını incelemeye koyuldu. Tara yan odadan gelen fısıltıları duyuyordu.

"Bu esrarengiz antika," dedi Samali. "Bayan Mullray'in çanta sındaki kutuda olabilir mi acaba?"

Ne Tara ne Daniel a ızlarını açabildiler.

"Suskunlu unuzdan öyle oldu u anlaşılıyor." Adam Tara'ya baktı. "Görebilir miyim, lütfen?"

Tara bir adama, bir Daniel'e, sonra da kuca ındaki çantaya baktı. Sessizlikte Samali'nin bo ruk kahkahası yükseldi.

"Hiç ku kum yok Dr. Lacage size, onu bana göstermemenizi söylemi tir. Benim iimde olanların kısa zamanda örendikleri di er bir şey de budur. nsana çok seyrek olarak güvenirlir."

Adam ikisine de uzun bir an bakıp elini salladı.

"Hiç önemli de il. E er istedi iniz buysa kendinize saklayım. Bu sadece sorunuzu yanıtlamamı güçleştirir. Bir insanın elindeki kartların tümünü görmeden poker oynamaya zorlanması gibi."

Tırnaklarını incelemeye devam etti.

"Demek antikam Kılıcını ve eski eserleri bilmek istiyorsunuz. Çok tehlikeli bir alan. Ve merak ediyorum, acaba..."

"Sen ne mi alacaksın?" Daniel kalktı, kadehini alıp içki dolabına gitti, bir viski daha doldurdu. Eli titriyor gibiydi. "Hiçbir şey. Bize yüreğinin iyiliğinden yardım etmeni istiyorum."

Samali'nin kalarını havalandı. "Vay vay vay. Önce bütün bilgeliğinin kaynağı olarak gösteriliyorum, sonra da büyük yardımseverimiz bittiğinde kim oldu umu ben bile bilemeyeceğim."

"Sana birkaç yüz dolar verebilirim. Üç yüz, belki de dört yüz dolar."

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Samali, "Lütfen Daniel," dedi. "Ben kendini hiçten yaratmı bir insanım, ama hiç olmazsa bunu gayet zevkli olarak yaptım. Ben verdi i hizmet kar ılı ı para olan adı bir sokak orospusu de ilim. Dört yüz doların sende kalsın."

Sigarasından bir nefes daha çekip Daniel'in huzursuzlu undan keyif alıyormu gibi hafifçe gülümsedi.

"Tabii, hayatta hiçbir ey bedava de ildir. Özellikle Sayfel Taar gibi tehlikeli biri hakkındaki bilgi. O yüzden bana borçlu oldu unu kabul edip bu konunun üstüne gitmeyelim. Günün birinde senden alaca mı isteyebilirim. Tamam mı?"

Bir an birbirlerine baktılar, Daniel içkisini bir yudumda içti. "Tamam." Bir kadeh daha doldurup kanepeye döndü.

Samali sigarasını yanındaki küllü e bastırdı.

"Benim Sayfel Taar örgütüyle herhangi bir ba ım yoktur. Bunu en ba tan böyle bilelim. Söyleyece im her ey kulaktan dolmadır."

"Devam et."

Samali yine pantolonunu düzeltti. "Anla ıldı ı kadarıyla adam operasyonlarını yıllardır gizli eski eser ticaretiyle finanse ediyor." A ızlı a bir sigara daha yerle tirdi. "Mısır eski eserleri konusunda pek çok uzmandan daha çok bilgisi oldu u için, bu kendisi için bir gelir kayna ı olu turmakta. Eylemleri Mısır'daki di er bütün köktendinci örgütleri kendisinden uzakla tırdı ı için, hatta tek kaynak diyebilirim. El Cihad bile onun yanına yakla maktan çekiniyor."

Samali aya a kalkıp a ır adımlarla pencereye yürüdü. Ba ından yansıyan ikinci güne i kafasına cilah bakır gibi bir görüntü veriyordu.

"Anlatılanlara göre küçük bir i letmesi var. Kazılardan eserler çalınıyor, yeni bulunan mezarlar ya malanıyor, müze depoları soyuluyor. Sonra bunlar güneyde Sudan yoluyla Avrupa ve Uzak do udaki araçlara gönderiliyor. Oradan da özel alıcıların ellerine geçiyor. Paralar buraya geri getiriliyor ve... eh, ne için kullanıldı mı hepimiz biliyoruz sanırım."

"Yüzünde bir do um lekesi olan iriyarı bir adam var," dedi Tara.

"Dravitt. Drakiç ya da Draviç, öyle bir ey i te. Alman sanırım. Sayfel Taar'ın Mısır'daki gözü ve kula ı. Maalesef hakkında fazla bir ey söyleyemem. Söylentilerin çok naho oldu u dı ında yani."

KAMBÎZ' N KAYIP ORDUSU

Yine konuklarına döndü.

"Daniel, o kutunuzda ne oldu unu bilmiyorum, ama dedi in gibi e er Sayf el Taar onu istiyorsa o zaman er geç alacaktır. Eski eserler onun can damarıdır. Onları ele geçirme konusunda acımasızdır."

"Ama bu de erli bile de il," dedi Daniel. "Neden ille de bu bir tek parçayı istiyor."

Samali omuzlarını silkti. "Bana göstermezseniz bunu size nasıl söyleyebilirim ki? Ben sadece aynı eyi tekrar edebilirim: Sayf el Taar bir eyi istiyorsa er geç alacaktır."

Koltu una döndü, çakma nı alıp sigarasını yaktı.

"Belki ben de bir içki içsem iyi olacak. Ola anüstü bir ikinci sıca ı bastırdı."

içki dolabına gidip kendisine bir kadeh sarı renkli bir likör doldurdu.

"Ya ngiltere Büyükelçili i?" diye sordu Tara.

Bir anlık bir duraklama oldu, sonra Samali kadehine buz atarken bir akırtı.

"ingiltere Büyükelçili i mi?"

Sesi masumdu, ama sanki biri bo azını sıkıyormu gibi hafifçe incelmi ti.

"Onların da bu nesneyi istedikleri anla ılıyor," dedi Daniel. "En azından kültür ata esi istiyor."

Bir akırtı daha. Samali ma ayı bıraktı, kadehini kaldırıp arkası hâlâ onlara dönük olarak uzun bir yudum aldı.

" ngiliz kültür ata esinin elinizdeki parçayı istedi ini nereden çıkardınız?"

"Çünkü bize yalan söylüyor," dedi Tara.

Samali bir yudum daha alıp yine pencereye yürüdü. Uzun bir süre sessiz kaldı.

Sonunda, "Size bir ö üt verece im," dedi. "Ve bunu bedavaya veriyorum. Bu parça her ne ise ondan kurtulun ve Mısır'dan gidin. Bunu hemen yapın, bugün yapın. Aksi takdirde öleceksiniz."

Tara'nın sırtından so uk terler bo andı. Güdüsel bir harekede uzanıp Daniel'in elini tuttu. Erke in avucu terden ıslanmı tı.

"Samali, bildi in nedir?" diye sordu Daniel.

"Çok az. Ve öyle kalmasından da memnunum."

"Ama bir şey biliyorsun?"

"Lütfen," dedi Tara.

Yine uzun bir sessizlik oldu. Samali içkisini bitirdi, bo kadehi elinde öylece durup sigarasından bir nefes çekti. A a ıdaki sokaktan ses gelmedi ine göre camlar çift katlı olmalıydı. Yan odadan gelen fısıldamalar da kesilmi ti.

Bir süre sonra tane tane konu arak, "Bir... yol... var," dedi. "Çalıntı antikalar için. İngiltere Büyükelçili i aracılı ıyla. Ve e er duydukların do ruysa, ki olmayabilir, Amerikan Büyükelçili i 'nde de. Bunlar sadece söylenti, unutmayın. Söylentilerin söylentileri. Müzelerden parçalar alınıyor, diplomatik kurye ile çıkartılıp dı arıda bir ülkede satılıyor, paralar gizli banka hesaplarına yatırılıyor."

"Tanrım," dedi Daniel.

"Bu sadece i in yarısı," diyen Samali kendilerine döndü. "Elçilikler eski eserlerin ülkeden çıkarılması i ini ayarlıyorlar. Onları çalanlar ise kendi Emniyet güçlerimiz. Ya da en azından Emniyet'te biri. Bu i çok güç ve çok derin, Daniel. Bu insanların her yerde adamları var. Her şeyi biliyorlar. Hatta belki de u anda bizi gözetliyorlar ve dinliyorlardır."

"Polise gitmemiz gerek," dedi Tara.

Samali acı acı güldü. "Bayan Mullray, söylediklerimi dinlemiyorsunuz. Bu insanlar polis zaten. Devlet bunlar. Ne kadar büyük güçleri oldu unu anlatamam. Siz farkında olmadan ellerinde oyuncak oluyorsunuz. Onlarla kıyaslandı nda Sayf el Taar en yakın müttefikinizdir."

"Ama neden?" dedi Daniel. "Neden bu parça?"

Samali omuzlarını silkti. "Daha önce de söyledi im gibi buna bir yanıt veremem. Benim gördü üm sadece bir tarafta elçilikler ve gizli servis..." Kadehi tutan elini kaldırdı. "Di er yanda Sayfel Ta ar'ın oldu u..." öteki elini kaldırdı. "Ve arada kalanlar ise param-parça olmak üzereler..."

Midesi bulanan Tara, "Biz," diye fısıldadı.

Samali gülümsedi.

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Tara. "Nereye gidebiliriz?"

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Mısırlı yanıt vermedi. Daniel öne doğru e ilmi yere bakıyordu. Tara'nın kuca ındaki kutu birden sanki bir ton a ırlı indaymı gibiydi. A ırlı ı bacaklarını a rıtıyordu. Hava sessizlikle titre iyor gibiydi.

"Bize bir araç gerek, "dedi Daniel. "Otomobil, motosiklet falan. Bunu sa layabilir misin?"

Samali bir an ikisine baktı, gözlerinde çok hafif bir yumu ama belirdi, telefonu açtı, bir numara çevirip acele bir eyler söyledi. Sonra kapattı.

"Be dakikaya kadar a a ıda bir motosiklet olacak," dedi. "Anahtarları üstünde."

"Ne kadar?" diye sordu Daniel.

"Para istemez." Samali sırttı. "Ben bile, hüküm giymi bir insandan para alacak kadar alçalmadım."

Oda sıcaktı ama Tara elinde olmadan titredini fark etti.

Samali'nin dedi i gibi motosiklet eski bir turuncu Jawa 350 kendilerini bekliyordu. Motosikleti getiren ki iden eser yoktu. Daniel mar a basıp motoru çalı tırdı. Tara arkasına atladı. Çantası sırtında, kutu da çantasındaydı.

" imdi nereye?" diye sordu.

"Bu parçanın neden bu kadar önemli oldu unu ö renebilece imiz tek yere."

"Neresi orası?"

"Geldi i yer. Luksor."

Daniel gaz verdi, Tara'nın saçları arkasında dalgalanarak yola çıktılar.

Samali penceresinden kö eyi dönen motosiklete baktı. Sonra telefona gidip bir numara çevirdi.

"Az önce çıktılar," dedi. "Parça da yanlarında."

KUZEY SUDAN

Helikopter kampın üzerinden uçup birkaç yüz metre ilerideki düzlü e indi. Pervanelerin dönü üyle yerden kalkan kum ve ta lar çadırlara dolu ya armı gibi çarptı. Helikopteri kar ılamaya çıkmı çocuk sırtını çevirip koluyla yüzünü örttü. Helikopter inip de pervaneler durana kadar bir daha dönmedi, sonra ko up yan kapısını açtı.

Helikopterden buru uk elbiseli, bir elinde bir evrak çantası, di erinde bir puro tutan bir adam indi.

"Bekliyor, ya *Doktor.*"

ikisi kampa do ru yürürlerken 'çocuk' sol yanı mor lekeyle kaplı oldu u için çok korktu u adamın yüzüne bakmıyordu. Adamsa çocu un korkusundan habersiz, yanında çantasını sallayarak yürümekteydi.

Kampın kenarından dolanıp di erlerinden biraz uza a kurulmu bir çadırın önünde durdular. Çocuk çadır kapısını açıp içeri girdi. Adam purosunu attı, o da e ilerek girdi.

"Ho geldin Dr. Draviç," dedi bir ses. "Çay içer miydin?"

Sayfel Taar, yüzünün yarısı gölgeler arasında, çadırın ortasında oturuyordu. Yanında bir kitap vardı, ama içerisi karanlık oldu undan adı seçilemiyordu.

"Birayı tercih ederim," dedi Draviç.

"Bildi in gibi burada alkollü içki bulunmaz. Mehmet, Dr. Draviç'e çay getir."

"Ba üstüne, Efendi." Çocuk çıktı.

"Otur lütfen."

Dev adam halı dö eli, yere oturdu. Rahat bir pozisyon bulmak için sık sık kıpırdandı ina bakılırsa yerde oturmaya alı kın de ildi. Sonunda bir baca nını altına alıp, ötekini gö sü önüne çekerek yarı çömelmi bir ekil aldı.

"Neden buraya birkaç iskemle almadı nını anlamıyorum do rusu."

"Biz basit ya amayı severiz."

"Ben sevmem ama."

KAMBAZ'IN KAYIP ORDUSU

"O zaman bir daha gelirken kendi iskemleni getir."

Sayf el Taar'ın sesi öfkeli de il, sadece sertti. Draviç bir eylem mırıldandı, ama konunun üzerinde fazla durmadı. Adamın karısında sinmi bir hali vardı. Cebinden çıkardı ı mendille helikopterden indi inden bu yana geçen iki dakikada ter içinde kalmı alını kuruladı.

"Aldık mı?" diye sordu Sayf el Taar. Draviç'in tam aksine o hiç kıpırdamadan oturuyordu.

"Hayır," diye mırıldandı Alman. "Tahmin etti im gibi Sakarra'daydı. Ama kız kendisine engel olamadan alıp kaçtı. Adamlarımızdan ikisini öldürdü."

"Kız mı?"

"O ve yanındaki adam. Bir arkeolog. Daniel Lacage."

"Lacage?" Adamın ye il gözleri karanlıkta parladı. "Ne kadar ilginç. Onun Geç Dönem mezar ikonografisi hakkındaki kitabını pek severim."

Draviç omuzlarını silkti. "Ben okumadım."

"Okumalısın. Mükemmel bir ara tırma."

Devin yüzünden sıkıntılı bir ifade geçti. Adamın kendisi eski Mısır hakkında bu kadar bilgiye sahipken kendini neden i e aldı ı sorusu bir kere daha zihninden geçti. Sanki kendisiyle alay ediyormu gibi. Kendisinin, bir Mısırlının, kendi ülkesinin geçmi i hakkında bir yabancıнын bilebilece inden çok fazlasını bildi i gerçe ini vurgulayarak. Namussuz herif. E er onun gibi insanlara kalsaydı Mısır'ın geçmi i falan olmazdı. Her ey çoktan kazılıp çıkarılır ve en yüksek parayı verene satılırdı. Yumruklarını sıkınca parmakları bembeyaz kesildi.

Mehmet çayı getirdi, bir barda ı Draviç'e verdi, di erini efendisinin yanına yere bıraktı.

"Te ekkür ederim, Mehmet. Sen dı arıda bekle."

Çocuk yine Draviç'e bakmamaya çalı arak çadırdan çıktı.

Sayf el Taar, "Lacage kıza neden yardım ediyor?" diye sordu.

"Tanrı bilir. Kadın dün yanında kaldı, bu ö leden sonra birlikte Sakarra'ya gittiler, parçayı aldılar ve yine ortadan kayboldular."

"Ya imdi?"

" imdi nerede olduklarını bilmiyorum."

"Polise ba vurdular mı?"

"Hayır. Öyle bir ey olsa haber alırdık."

"Elçilik?"

"Hayır. Sabahtan beri gözetliyoruz."

"O zaman nereye gittiler?"

"Bilemiyorum. Aniden ortadan kayboldular. Her yerde olabili-
ler."

"Yani malın pe ine dü tüler, öyle mi?"

"Bak, bilmiyorum dedim sana! Ben falcı de ilim."

Sayf el Taarf'n a zının kenarındaki hafif kasılma ilk ho nutsuz-
luk belirtisiydi.

"Sakkara'da daha dikkatli olacaktın, Dr. Draviç. Ya lı adamı o
kadar zorlamasaydın bir sürü dertten kurtulurduk."

"Sana söyledim, benim bir kabahatim yoktu," dedi dev.
"Namussuz moru a elimi bile sürmedim. Onu kazı evinde bekle-
dik, ama soru sormaya fırsat bulamadan herif kalp krizi geçirdi.
Malaya bakar bakmaz önümde yı ılıp geberdi. Ben dokunmadım
bile."

"O zaman kazı evini iyi aramaman yazık olmu ."

"Parça kazı evinde de ildi. O yüzden bulamadık. Dı arıya sak-
lamı , *mastabdardan* birinin duvarına."

Adam ba ını a ır a ır salladı, gözlerini Draviç'ten ayırmadan
çayına uzandı. Barda ı a zına götürdü, dudaklarını hafifçe ıslattı,
o kadar. Draviç kendi barda ını kaldırıp a zını apırdatarak içti.
Yüzünden terler bo anıyordu. Öyle bir sıcak vardı ki, soluk almakta
güçlük çekiyordu.

"Onları bulaca ız," dedi. "Bu sadece bir zaman sorunu."

"Zaman da bizde olmayan ey, Dr. Draviç. Bu i i sonsuza
kadar sır olarak saklayanlayız. Parçayı hemen bulmamız gerek."

"İstasyonları, otobüs terminallerinin, havaalanını gözediyoruz.
Her tarafta adamlarımız var. Bulaca ız."

"Umarım."

"Bulaca ız!"

Draviç yine sinirlerine hâkim olmaya çalı ır gibiydi. Sonra san-
ki öfkesini bastırmak istermi gibi kıs kıs gülerek alnını sildi.

"Bu i i ba arırsak hepimiz milyoner olaca ız!"

Sayfel Taar bu görü le ilgilenmi gibiydi. Hafifçe öne e ildi.

"Bu seni heyecanlandırıyor mu, Dr. Draviç? Milyoner olma fikri yani?"

" aka mı ediyorsun? Elbette. Sen heyecanlanmıyor musun?"

"Ne? Kendime harcamak için bir milyon sterlinim olması mı? Varo larda çocuklar aç dola ırken hiçbir i e yaramaz lükse harcama yapmak?" Adam gülümsedi. "Hayır, heyecanlandırmıyor. Hem de hiç. Aksine canımı sıkıyor."

Çay barda nını kaldırıp yine dudaklarını ıslattı.

"Di er yandan, Allah'ın kelamını yaymak için bir milyon sterlin." Gülümsedi. "Zalimleri ezmek ve eriatı yeniden hâkim kılmak için bir milyon sterlin. Yeryüzünü temizlemek ve Allah'ın iradesini gerçekle tirmek. Evet, bu beni heyecanlandırıyor, Dr. Draviç. Hem de çok heyecanlandırıyor."

"Tanrı'yı bo ver sen!" Draviç ensesindeki terleri silerek bir kahkaha attı. "Ben paraya razıyım!"

Sayfel Taar'in gülümsemesi birden kayboldu. Draviç'e bakarken eli arasındaki çay barda nını öylesine sıkıyordu ki, cam her an parçalanacak gibiydi.

"A zından çıkana dikkat et," dedi. "Bazı hakaretler asla a za alınmamalı!"

Ye il gözleri sanki gözkapakları yokmu gibi Draviç'inkileri deliyordu adeta. Dev, adamın gözlerine bakamayarak alnını bir daha kuruladı.

"Tamam tamam," dedi. "Senin kendi önceliklerin var. Benimkiler farklıdır. Tartı mayalım."

"Evet," dedi Sayfel Taar. "Tartı mayalım."

Bir süre konu madan oturdular, sonra adam dı arıda bekleyen çocu u ça ırdı.

"Mehmet, Dr. Draviç'i helikopterine götür."

Draviç tutulan bacakları nedeniyle yüzünü ek iterek do ruldu, dı arı çıkaca ma sevinerek kapıya do ru yürüdü.

"Haber alır almaz bildiririm," dedi. "Luksor'da olaca ım. E er bir yerde ortaya çıkacaklarsa mutlaka orası olacaktır."

"Öyle olaca nını umalım. Burada her ey hazır. Birkaç saat için de sınırı geçip hazır olabiliriz. Ö renmek istedi imiz tek ey nereye

gidece imiz."

Dev ba mını sallayıp çadırdan çıkarken Sayf el Taar'ın sesi kendisini durdurdu.

"Eksik parçayı bul, Dr. Draviç. Bu tür fırsadar insanın hayatında bir kere gelir. İmkân varken fırsatı kullanmalıyız. Parçayı bul."

Draviç homurdanarak çıktı dı arı, iki dakika sonra helikopter havalanarak çöle do ru uzakla tı.

Sayf el Taar yalnız kalınca çadırın arka tarafındaki büyük bir sandı a gitti. Cebinden bir anahtar alıp önündeki asma kilidi çıkardı, kapa mını açtı.

Draviç gibi bir kâfir ile i birli i yapmaktan utanıyordu ama ba ka çaresi de yoktu. Sınırı kendisinin geçmesi tehlikeliydi. Onu gözetliyor ve bekliyorlardı. Hep bekliyorlardı. Yakında, belki parça bulundu unda, ama henüz de il. Ba ka birini kullanabilse kullanırdı ama sadece Draviç gerekli niteliklere sahipti ve daha önemlisi vicdansızdı. O da ona güveniyordu. Yeryüzünün pisli i, insanların en a a ılı ı. Allah'ın yolları gerçekten esrarengizdi.

Sayf el Taar e ildi, sandı mın karanlık içinden sanki bir havuzdan çıkarır gibi küçük bir gerdanlık çıkardı. Gerdanlı ı içeri sızan ı ı a tutunca parladı. Altın. Elinde sallayınca gerdanlı mın yapımı oldu u ince tüpler bir müzik sesiyle çınladı. Onu yerine bırakıp ba ka e yalar çıkardı. Bir çift sandalet. Bir hançer. Me in kayı ları hâlâ yerinde duran zarif i lemeli bir gö üslük. Kedi ekinde gümü bir takı. Herbirini ı ı a tutup kendinden geçmi çesine inceliyordu.

Parçaların gerçek oldu u ku kusuzdu. Draviç mezar haberini ilk getirdi inde inanmamı tı. nanılmayacak bir eydi bu. Ummaya cesaret edilmeyecek bir ey. Ve Draviç daha önce de yanlı lar yapmı tı. Bu konularda fikirlerine her zaman güvenilmezdi. Ancak imdiki gibi parçaları elinde tuttu unda, onlara kendi gözleriyle baktı nda gerçekliklerinden emin olmu tu. Mezar Draviç'in söyledi i kadar vardı. Allah yüzlerine gülmü tü. Hem de bütün cömertli iyle.

Sayf el Taar e yaları sandı a kaldırıp kapa mını kapattı, asma kilidi taktı. Uzaklardan hâlâ helikopterin gürültüsü geliyordu.

KAMBIZ' N KAYIP ORDUSU

Mezar sadece bir ba langıçtı ve eksik parçayı bulmadıkları takdirde sonu olacaktı. Her ey ona ba lıydı. Kaderlerinin dayanak noktası oydu. Eksik parça.

Sayfel Taar çadırdan çıktı. Güne in parıltısından hafifçe gözlerini kısmı tı, ama onun dı ında kavurucu sıcak kendisini rahatsız etmiyordu. Kampın çevresinden dola ıp alçak bir kum tepesine çıktı, çölün do usuna gözlerini dikti. Orada bir yerde, diye dü ündü. O yakıcı bo luk denizinde bir yerde. Bir yerde. Gözlerini kapatıp o günlerin nasıl olmu olabilece ini dü ünmeye çalı tı.

KAHİRE

Luksor'dan Kahire'ye yolculuk on saat sürdü. Tren silme dolu oldu u için Halife tüm yolu cereyanlı bir kompartımanda bir kafes dolusu güvercin taşıyan bir kadınla, öksürüklü ya lı bir adamın arasında geçirdi. Yerinin darlığına, trenin sarsıntısına rağmen ba nını kadadı ı ceketine, ayaklarını büyük bir kuru hurma torbasına dayayıp mı ıl mı ıl uyumu tu. Kafasını kompartımanın penceresine çarpan bir sarsıntıyla uyandı nda kendini taptaze ve dinlenmi hissediyordu. Sabah duasını etti, bir sigara yaktı, Zenab'ın yol için verdi i ekme ve keçi peynirini yanındaki ya lı adamla payla arak kahvaltısını etti.

Kahire'nin varo larına sabah saat altıda vardılar. kbar olayını ara tıran dedektif Muhammed Tauba ile görüşmesi saat dokuzda oldu u için önünde bombo bir üç saat vardı. Trenle Kahire'nin merkezine kadar gidecek yerde Gize'de indi ve istasyondan çıkıp bir dolmu la eski köyü olan Nazlat el Sammam'a gitti.

Köyden on üç yıl önce ayrılı ndan bu yana, bu üçüncü gidi iydi. Çocukken ölene kadar köyde ya ayacı nı hayal ederdi. Ancak Ali'nin ve hemen ardından annesinin ölümünden sonra köyü için aynı duygulan beslememeye ba lamı tı. Her sokak, her ev, her a aç kendisine her eyin ne kadar kötüye gitti ini hatırlatıyordu. Büyük bir bo luk ve kayıp hissi duymadan orada ya aması imkânsızdı.

KAMB Z' N KAYP ORDUSU

Böylece Luksor'a naklini kabul etmi ve köyden ta nımı tı. Ondan sonra köyüne bir daha sadece cenazelere gitmi ti.

Minibüsten i lek bir kav akta inip sabah sisi ardında kısmen kaybolmu olan Keops piramidine baktı, sonra heyecanlı ve tela lı, köy yoluna girdi.

Köy, çocukluk günlerinden bu yana de i mi ti. O zamanlar Gize platosunun ete inde, Sfenks'in sessiz bakı ları altında biti ik evleriyle ve dükkânlarıyla tam bir köydü.

imdi turizm sektörünün geli mesi ve kentin batı eteklerinin önlenemez ilerlemesiyle kimli inin büyük bir kısmını kaybetmi ti. Sokaklarda anı e yası satan dükkânlar sıralanıyordu, eski kerpiç evler yerlerini karactersiz ucuz beton apartmanlara bırakmı lardı. Halife bir süre dola tı, kimi a ina, ço u yeni binalara baktı; oraya neden geldi ini bilemiyordu, içinde sadece eski köyünü görme ihtiyacı vardı. Eski evinin, daha do rusu eski evinin bulundu u yerin ev çoktan yıkılıp yerine dört katlı beton bir otel dikilmi ti—önünden geçti, a abeyi ile çocukluklarında çalı tıkları deve ahırına baktı. Arada sırada tanıdık bir yüze rastlayıp selamla iyordu. Selamlar da sıcak olmaktan çok, nazik, uzak ve hatta kimi zaman so uktu. Ali'ye olanlar dü ünüldü ünde bunda pek a acak bir ey yoktu ya...

Halife orada giderek artan bir melankoliyle bir saat kadar kaldı, gelmekle yanlı bir ey yapıp yapmadı nı dü ündü, sonra saatine bakarak köyün kıyısından platonun kumlarına yürüdü. Artık güne yükseliyor, sisi da ittikça piramitler giderek netle iyordu. Bir süre onlara baktıktan sonra Sfenks'in kar ısındaki duvarla çevrili mezarlı a do ru yürüdü.

Mezarlı nın a a ı kısmı dü z arazide olup süslü mezarları çam ve okaliptüs a açlarının gölgesindeydi. Arkaya do ru bir yamaç yük-seliyor ve mezarlar giderek sadele iyordu. Tıpkı zengin bir kentin yoksul varo ları gibi burada onları hava ko ullarından koruyacak ye illik yoktu.

Halife mezarlı nın o kısmına do ru tırmanıyordu. Dü z ve dik dörtgen mezar kalabalı ı arasından döne döne yamacın en tepesine çıkıp üzerlerine konmu bir kaya ve ön taraflarında Kuran'dan sol-mu bir iki ayet bulunan iki basit mezarın önünde durdu. Babasıyla

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

annesinin mezarları.

Bir süre öylece baktıktan sonra çömeldi, önce annesinin, sonra babasının mezarını öptü, birer dua mırıldandı. Bir an ba ı öne e ik durdu, sonra yine do ruldu ve bacakları kendisini ta ımıyormu gibi güçlkle mezarlı ın en üst kö esine yürüdü. Burada duvar yıkılmı , yer çöp ve keçi pislikleriyle doluydu.

Bu kö ede sanki öteki mezarlar tarafından ta dibe itilmi bir tek mezar vardı. Bu anababasınınkinden de basitti, ucuz çimentodan bir kapak, ayetlerle süslenmemi , ba ka bir yazısı da yok. Onun buraya yerle tirilmesi için mezarlık yetkililerine yalvarmasını hatırladı; mezarı kendi elleriyle, geceleri, köyden kimse görmeden yapmı , çalı rken nasıl da a lamı tı.

Mezarın yanında çömelip e ilerek yana ını serin yüzeyine dayadı.

"Ali," diye mırıldandı. "A abeyim, hayatım. Neden? Neden? Lütfen söyle bana, neden?"

İkbar soru turmasını yürüten dedektif Muhammed Abdül Tauba bir mummyya benziyordu. Derisi kuru bir par ömen gibiydi, yanakları çöküktü, a zı sabit bir gülümsemeye donmu tu.

aria Bur Sa'id'deki binada dört memurla payla tı ı dumanla kaplı odanın bir kö esinde bir masası vardı. Halife dokuzda odaya girdi, selamla ıp birer bardak çay içtikten sonra i e koyuldular.

"Demek ya lı İkbar'la ilgileniyorsun," dedi Tauba izmaritini dolu kül tablasına bastırıp bir yenisini yakarken.

"Luksor'daki bir vaka ile bir ba lantısı olabilece ini dü ünüyorum."

Tauba sigaranın dumanını burun deliklerinden üfledi. "Berbat bir i . Burada epey cinayet olur ama böylesi de il. Zavallıyı kasap gibi do ramı lar." Çekmecesinden bir dosya alıp masanın üstüne attı. "Patolog raporu. Yüzde, kollarda ve gövdede çok miktarda kesik. Yanık da var."

"Puro yanı ı mı?"

Tauba ba ını sallayarak homurdandı.

"Ya kesikler?" diye sordu Halife. "Onlar neyle yapılmı ?"

"Çok garip," dedi Tauba. "Patolog emin olamadı. Metal bir

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

nesne ama bıça a benzemiyor. Mala olabilece ini dü ünüyor."

"Mala mı?"

"Duvarcı malası. Yani çatlaklara çimento doldururken kullanır-
lar ya. Hepsi raporda yazılı."

Halife dosyayı açıp okumaya ba ladı. Ya lı adamın dükkânında
yere yı ılımı resimleri ve sonra da morgda bir balık gibi uzanmı
çıplak cesedi midesini kaldırmı tı. Patologun yorumları, Enver'in
Ebu Nayar için yazdıklarının neredeyse tıpatıp e iydi.

Bütün bu belgelerin o kısaltılmı ve insanlıktan uzakla tırıcı
diliyle rapor öyle sona eriyordu: "Yukarıda belirtilen yaralara
neden olan nesne kesin de ildir. Yaraların patolojisi bıçak yarasına
benzememektedir. Yaranın ekli ve açısı in aatçıların, arkeologların
ve di erlerinin kullandıkları bir malayı akla getirmektedir."

Halife bir an 'arkeologlar' sözcü ü üzerinde durdu, sonra ba mını
kaldırıp Tauba'ya baktı. "Cesedi kim buldu?"

"Kom u dükkâncı. İkbar i e gelmeyince merak etmi . Kapıyı
açık bulunca içeri girmi ve adamı bulmu ."

"Bu ne zaman oldu?"

"Cumartesi sabahı. Gazetelerin bu kadar çabuk haber almalarına
akıl erdiremedim. Yazacak bir ey bulmak için Kahire'deki cinayet-
lerin yarısını onlar i liyorlardır bence."

Halife gülümsedi. "İkbar antika eser satar mıydı?"

"Herhalde. Bu i te hepsi bunu yaparlar. Bizde dosyası yok ama
bu bir anlama gelmez. Sadece büyük çaplı i yapanlarla u ra acak
kaynaklarımız var. Bir iki parça ile u ra anları görmezden geliyo-
ruz, aksi takdirde buradan Ebu Simbel'e kadar bütün cezaevleri
dolardı."

Halife dosyayı yine karı tırdı, 'arkeolog' sözcü üne gelince
durdu.

"Antika piyasasına ola anüstü bir ey geldi ini duydun mu?"

"Ola anüstü mü?"

"De erli yani. Öldürmeye de er."

Tauba omuzlarını silkti. "Sanmıyorum. Eski eserleri kopya
diye ihraç eden bir Yunanlı vardı ama o iki ay önceydi. Daha
yakınlarda bir ey hatırlamıyorum. Sakkara'daki o i i saymazsan."

Halife ba mını kaldırdı. "Sakkara mı?"

"Dün ö leden sonra. Bir İngiliz çift silahlı bir çatı maya karı - mı lar, sonra çalıntı bir taksiyle kaçmı lar. Kadının, kazı evlerinden birinden bir ey aldı ı anla ılıyor."

Tauba koltuk altları ter lekeli i man bir arkada ına seslendi.

"Hey, Hilmi! Senin Gize Emniyeti'nde bir arkada ın vardı. Sakkara'daki o silahlı çatı madan son haberler ne?"

ri bir parça kek ısırın Hilmi, "Pek bir ey yok," dedi. "Kadının bir ey yürüttü ü dı nda kimse ne oldu unu anlamamı . Bir kutu falan."

"Kim oldu u hakkında bir fikrin var mı?"

"Bir arkeolo un kızı oldu u anla ıyor. Tefti dairesi memurlarından biri kendisini tanıdı . Murray gibi bir adı var."

Murray, diye dü ündü Halife. Murray. "Mullray olmasın? Michael Mullray?"

"O i te. İki gün önce öldü. Kalp krizi. Cesedini kızı buldu."

Halife cebinden kalemiyle not defterini çıkardı.

" unu bir kere daha tekrarlayalım: kız iki gün önce babasının cesedini buluyor ve dün gelip kazı evinden bir ey alıyor..."

"Taksi sürücüsü mezarlarından birinden aldıklarını tahmin etti ini söyledi," dedi Hilmi. "Çöle gitmişler ve ellerinde pizza kutusuna benzeyen bir eyle dönmüşler..."

Meslekta larından biri, "Her eye yiyecek bir ey sokmayı ba arırsın, Hilmi!" diye seslendi.

"Sen benim kışımı yala, Aziz... kutuyu almı lar, geri geldiklerinde biri kendilerine ate e ba lamı . Ama köydükiler, ate edenin kızın yanındaki herif oldu unu söylüyorlar. Dedi im gibi, kimse ne oldu unun farkında de il."

"Adamın kim oldu unu biliyor muyuz?"

Hilmi ba ını salladı. Halife bir an dü ündü.

"Gize'deki arkada ınla konu ma imkânım var mı?"

"Var, ama benden ba ka bir ey söyleyecek de il. Hem imdi o soru turmadan alınmı . Dün gece i e el Muhaberat el koymu ."

"Gizli servis, ha?" Halife a ırmı tı.

"Olayın duyulmasını istemiyorlar sanırım. Bir turistin olaya karı ması Mısır için kötü reklam falan. Olay haberlerde bile yoktu."

Halife defterine yazmaya devam etti.

KAMBÎZ' N KAYIP ORDUSU

Bir an durakladıktan sonra, "Konu abilece im ba ka biri var mı?" diye sordu.

Hilmi masasının üstündeki kırıntıları süpürüyordu. "İngiltere Büyükelçili inden biri kadını tanıyordu galiba. Orts bilmemne. Bir ata e. Bütün bildi im bu kadar."

Halife o adı da yazdıktan sonra defterini kaldırdı.

"Sence bir ba lantı var mı?" diye sordu Tauba.

"Hiçbir fikrim yok. A ikâr bir ba lantı görülüyor. Ama..." Cümlesini bitirmeden Ikbar raporunu havaya kaldırdı. "Bunun bir kopyasını alabilir miyim?"

"Elbette."

"Adamın dükkânını da görmek isterdim. Mümkün mü?"

"Sorun de il."

Tauba çekmecesinden bir zarf çıkarttı. "Adres ve anahtarlar. Khan el Halili'de. Bütün parmakizlerini aldık."

Halife zarfı alıp aya a kalktı.

"İki saate kadar dönerim."

"Acele etme. Ben geç saatlere kadar buradayım. Hep geç saatlere kadar buradayım ya."

El sıkı tılar. Halife kapıya varaca ı sırada Tauba arkasından seslendi...

"Hey, sormayı unutuyordum az daha. Halife... ailen Nazlat el Sammamh de ildi, de il mi?" ••

Bir anlık bir sessizlik.

Halife, "Port Saidli'ydi," diyerek koridora çıktı.

LUKSOR

Draviç'in hayatının en büyük pi manlı ı, hatta tek pi manlı ı, kızı öldürmemi olmasıydı. Onu düzdükten sonra bo azını kesip bir hende e atmalıydı. Ama bunu yapmamı , kaçmasına izin vermi ti. Ve tabii kız da do ruca polise gitmi ve Draviç'in yaptıklarını anlatmı tı. Bu da meslek ya antısının sonu olmu tu.

Tamam, iyi bir avukat tutmu ve jüriyi olayın kar ılıklı rıza ile

oldu una inandırmı lardı. Ama atılan çamurun izi kalırdı. Egipto loji dünyası çok küçüktü ve Casper Draviç'in kazı gönüllülerinden birinin ırzına geçti i ve daha da kötüsü, yakasını sıyrdı ı haberi hemen yayılmı tı. Ö retmenlikler birer birer eksilmi , vakıflardan gelen paralar kurumu , yayıncılar telefonlarına çıkmaz olmu lardı. Otuz ya nda mesle i sona ermi ti. Onu neden öldürmemi ti ki? Bu bir daha asla tekrarlamayaca ı bir hata olmu tu. Ve bir daha da aynı hatayı i lememi ti.

Draviç ba mını sallayarak kendini toparladı ve kahvehane sahibine el sallayarak bir kahve daha istedi ini i aret etti. Yanıba nda genç bir iskandinav çifti kalemle bir rehberlik kitabında bir eyley i aret- liyorlardı. Kız gayet çekici, dolgun dudaklı, uzun bacaklıydı. Dra- viç bir an onun daracak pembe kalçaları arasına girerken kadının acı dolu bir kendinden geçmi likle ba ırdı mını dü ündü, sonra kendini mezar i ini dü ünmeye zorladı.

D ün gece e yaların sonuncusunu çıkartmı lardı: ah ap cenaze kitabesi, bazalt Anubis, su mermerinden küpler. imdi geriye sadece parlak boyanmı panoları ve hieroglifleriyle lahit kalmı tı. Onu da bu gece çıkaracaklardı. Di er bütün parçalar sandıklanıp güneye Sudan'a gönderilmi ti. Oradan da Avrupa ve Uzakdo u pazarlarına do ru yollarına devam edeceklerdi.

Esaslı bir parça ele geçirmi lerdı, gördüklerinin en iyilerinden biri. Geç Dönem, Yirmi Yedinci Hanedan, yüz ayrı parça, kaba i çilik ama hepsi de iyi durumda birkaç yüz bin getirirdi. Kendi yüzde on komisyonu da epey yüklü olacaktı. Ama en büyük ödülle kıyaslandı nda bu küçük i ti. Büyük ödülle kıyaslandı nda im- diye kadar kaçırdı ı her ey küçük sayılırdı. Bu büyük i ti. Bekle- di i fırsat. Bütün sıkıntılarının sona ermesi.

Ama o eksik parçayı bulursa. Anahtar oydu. Lacage ile kadın onun gelece ini ellerinde tutuyorlardı. Neredeydiler acaba? Ne planlıyorlardı? Ne biliyorlardı?

Draviç'in ilk kaygısı parçayı do ruca yetkili makamlara götüre- cekleriydi. Bunu yapmamı olmaları kendisi için hem bir rahatlıktı hem de bir kaygı kayna ı. Geri alma fırsatı olabilece i için rahatla- ma. Hazinenin pe ine o ikisinin dü ebileceklerini akla getirdi i için kaygı.

KAMBÎZ' N KAYIP ORDUSU

imdi gerçek korkusu buydu. Sayf el Taar'nın dedi i gibi zaman azalıyordu. Sonsuza kadar bekleyemezlerdi. O parçanın o ikisinde olması hazinenin kendi parmakları arasından kayıp gitmesi demek olabilirdi. Bütün umutları, bütün hayalleri...

Kendi kendine, "Ne yapıyorsun?" diye söylendi. "Ne bok yiyorsun?"

Yakınlardan bir kınama sesi yükseldi. Draviç ba nını kaldırıncı skandinavlı çiftin kendisine baktı nını gördü.

"Ne var?" diye homurdandı. "Ho unuza gitmeyen bir ey mi var?"

Çift paralarını ödeyip kahveden çıktı.

Draviç gelen kahvesini içerken gö ün soluk mavi yastı ı önünde kahverengi ve heybetli Teb Tepeleri'ne baktı.

Lacage ile kadının hazinenin pe inde dü tükleri takdirde bunu bir tek parçayla nasıl yapabileceklerini dü ünemiyordu. Evet, Lacage Egiptologların en iyilerindendi. Belki de bir tek parçadan her eyi birle tirebilirdi. Ama Draviç bunu yapabilece ini sanmıyordu. Daha fazlasına ihtiyaçları olacaktı. Ve daha fazlasını elde etmek için de Luksor'a gelmek zorundaydılar. te kendisi de bu yüzden Kahi-re'de beliyordu. Nasıl olsa burada ortaya çıkacaklardı. Bundan hiç ku kusu yoktu. Bu sadece bir zaman sorunuuydu. Ve kendisinin de fazla zamanı yoktu.

Draviç kahvesini bitirdi, ceketinin cebinden uzun ve tombul bir puro çıkardı. Puroyu parmakları arasında yuvarlayarak kuru tütün yapraklarının çatırtısının keyfini çıkardı, sonra a zına sokup üfle-yerek canlandırdı. Dumanın dama ındaki o ılık ok ayı ı kendisini sakınle tirmi ti. Bacaklarını uzatıp Tara Mullray'i dü ündü dar kalçalar, gergin gö üsler. Ona neler yapabilirdi. Neler *yapacaktı*. Bunun dü üncesi bile zevkten mırıldanmasına neden olmu tu. Kendisi i e koyulunca kadının zevkten mırıldanmayaca ından emindi. Pantolonunun önünde o çirkin kabarıklı a baktı ve gürül-tülü bir kakhaha attı.

23

KAHIRE

İkbar'ın dükkânı Kahire'nin Müslüman mahallesinin tam ortasından geçen aria el Muizz'e açılan dar bir sokaktaydı. Halife'nin soka ı bulması yarım saat, çelik kepengi indirilmi ve önündeki tatlı ve fındık fıstık satıcıları yüzünden yarı yarıya saklı olan dükkânı bulması da bir o kadar sürdü. Sonunda kepengi kaldırdı, kapıyı açtı ve içeri girdi.

Dükkân yerden tavana kadar yükselen öteberi, pirinç lambalar, mobilyalarla silme doluydu. Duvarlardan ah ap maskeler kendisine bakıyor, tavandan doldurulmu bir ku sarkıyordu. Hava me in, hurda metal ve Halife'ye göre ölüm kokmaktaydı.

Bir an gözlerinin karanlı a alı ması için bekleyip dükkânın arka tarafına yürüdü. Dö emenin bir kısmına tebe irle bir daire çilmi , tahtalar İkbar'ın kanıyla boyanmı tı. Büyük daire çevresinde bir gezegenin ayları gibi küçük daireler gri puro külü izlerini belirtiyordu. Halife e ilip birini parma ıyla dürtükledi, sonra do rulup tezgâhın arkasına geçti.

Pek bir ey bulma umudu yoktu. Tahmin etti i gibi İkbar Nayar'dan eski eser almı sa bunlar ya satılmı ya da kendisini öldürenler tarafından alınıp götürülmü tü. Bir ey olsa bile bulması pek olası de ildi. Kahire'nin antikacıları de erli mallarını saklamakla ün salmı lardı. Yine de çevreye bir göz atacaktı.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Halife bir iki çekmece açıp içlerini karıştırdı. Arkasında bir kasa olabilir diye düzünerek duvarda asılı büyük aynanın ucunu kaldırıp baktı. Birkaç eski hasır sepetin yanından geçip arkadaki odaya girdi, elektrik düğmesini çevirdi.

Burası dükkânın di er tarafı gibi e yalarla dolu küçük bir odaydı. Bir duvarda bir dizi eski dosya dolabı ve kö ede Tutankamon mezarının koruyucu heykellerinin ucuz bir taklidi vardı. Dosya dolapları buru turulmu kâ itlarla silme doluydu. Yirmi dakika kadar ara tırdıktan sonra bir ey bulamayacağı nı anlayıp dükkâna döndü.

Süprüntü dolu raflara bakarak, "Saman yığını nda i ne aramak gibi bir ey," diye söyledi. "Ve yığını nın içinde i ne olup olmadığını bile bilmiyorum."

Bir saat kadar dola tı, u kutuyu, bu çekmeceyi açtı ve sonunda pes etti. Ya lı adamın cinayetinin burada herhangi bir ipucu varsa bunlar bu da nıklı mın içinde kaybolmuş lardı ve dükkânı son e yasına kadar bo altmadan bunları bulmasına imkân yoktu. Tezgâhın ardına son bir kere baktı, arka odanın ı ı mını söndürdü, içeri çekerek anahtarları cebinden çıkarıp ön kapıya do ru yürüdü.

Camın ardından bir yüz kendisine bakıyordu.

Küçük ve kirli yüz cama öyle yapı mı tı ki, burnunun ucu dümdüz olmu tu. Halife gidip kapıyı açtı. Be altı ya larında üstü ba ı pejmürde bir kız e ikte durmu , dükkânın arka tarafına bakıyordu. Halife çömeldi.

"Merhaba," dedi.

Kız dükkânın içine öyle dalmı tı ki, adeta onu duymamı tı. Halife kızın elini tuttu.

"Merhaba," dedi yine. "Benim adım Yusuf. Seninki ne bakalım?"

Kızın kahverengi gözleri bir an kendisine çevrildi, sonra yine arkasındaki dükkâna döndü. Elini çekerek karanlı ı gösterdi.

Süslü pirinç bir kilidi olan eski bir ah ap sandı ı göstererek, "Onun içinde timsah var," dedi.

"Öyle mi?" Halife çocuklu unda anababasının yata nının altında ejderha oldu una inandı nı hatırlayarak gülümsedi. "Nereden biliyorsun?"

Kız soruyu duymazlıktan gelerek, "Ye il," dedi. "Geceleri çıkıp insanları yer."

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Kızın kol ve bacakları incecik, karnı i ti. Onu besleyecek durumda olmayan anababası tarafından soka a dilencili e gönderilmi çocuklardan biri. Halife kıza acıyarak gözlerine dü en saçlarını kaldırdı. Köktendincilerin bu kadar destek bulmalarına hiç a mamalıydı. Yöntemleri çirkin olabilirdi ama hiç olmazsa bu insanlara eri meye, onlara daha iyi bir gelecek umudu vermeye çalı yıyorlardı.

Halife do ruldu.

" eker sever misin?"

Kız ilk olarak dikkatini adama çevirdi. "Evet."

"Burada bekle."

Halife dükkânın önündeki ekerciden iki iri pembe eker aldı. Geri döndü ünde kız içeri girmi ti. ekerleri verince yalamaya ba ladı.

Kız büyük bir pirinç lambayı gösterdi. "Onun içinde ne var biliyor musun?"

"Hayır bilmiyorum."

A zı dolu olan kız, "Bir cin," dedi. "Adı el Ghul. On milyon ya nda, istedi i ekle girebilir. Adamlar geldi inde ben Bay Ikbar'a yardım etmesini istedim ama o yerinden çıkmadı." Bunu o kadar masum bir tavırla söylemi ti ki, Halife kızın sözlerinin önemini ancak bir an sonra anladı. Elini hafifçe kızın omzuna dayayıp kendine çevirdi.

"Adamlar gelip Bay Ikbar'a kötü eyler yaptıklarında sen burada miydin?"

Kız ekeri yalıyordu, yanıt vermedi. Halife onu zorlayaca ı yerde ekerini bitirmesini bekledi sessizce.

Kız, "Senin adın ne?" diye sordu.

"Yusuf. Ya seninki?"

"Maya."

"Çok güzel bir adın varmı ."

Kız ikinci ekeri inceliyordu. "Bunu daha sonra yiyebilir miyim?"

"Elbette."

Kız tezgâhın arkasına geçip bir kâ it aldı, ekeri sarıp cebine soktu.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

"Bir ey görmek ister misin?" dedi.

"Evet."

"Gözlerini kapat,"

Halife gözlerini kapattı. Kız tezgâhın arkasından çıkıp dükkânın arkasına ko an ayak seslerini durdu.

" imdi aç," dedi kız.

Halife gözlerini açtı. Kız ortadan kaybolmu tu.

Bir an bekleyip kızın sesinin geldi i yana yürüdü, sonunda eski hasır sepetlerin arkasında ba mını gördü.

E ilerek, "Güzel bir saklanma yeri," dedi.

Kız ba mını kaldırıp gülümsedi. Ancak sonra birden a lamaya ba ladı, sıcak gözya ları yüzünün çamuru arasında çizgiler olu tuyor, zayıfvücutu yaprak gibi titriyordu. Halife uzanıp kızı kaldırdı, omzuna yasladı.

"Haydi haydi, Maya," diyerek kirli saçlarını ok adı. "Korkacak bir ey yok, her ey geçti artık."

Sonra dükkânın içinde a a ı yukarı yürüyerek annesinin kendisine söyledi i bir ninniye okumaya ba ladı. Kızın hıçkırıkları bir süre sonra kesildi, solukları düzenli bir hal aldı.

"Maya, adamlar geldi inde sepetlerin arkasına saklanmı tın, de il mi?"

Kız ba mını salladı.

"Bana onları anlatabilir misin?"

Uzun bir sessizlikten sonra kız Halife'nin kula ma, "Ü ç ki iy diler," diye fısıldadı. "Birin ba nda bir delik vardı."

"Burasında!" Kız Halife'nin alnına dokundu. "Biri dev gibiydi, komik bir yüzü vardı."

"Komik mi?"

"Mordu." Kız elini adamın yana ndan a a ı kaydırdı. "Burası mor, burası beyazdı. Elinde Bay İkbar'ın canını acıttı ı bıçak gibi bir ey vardı. Di er ikisi onu tutuyorlardı. El Gul'un çıkıp yardım etmesini istedim ama çıkmadı."

Kız artık hiç duraklamadan konu uyor, hikâye karmakarışık bir halde a zından dökülüyordu: kötü adamlar gelip İkbar'a sorular sormu lardı; kendisi gizli yerinden onları seyretmi ti; İkbar'ı kesmi ler ve istediklerini söyledikten sonra bile kesmeye devam

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

etmi lerdı; onlar gittikten sonra dükkânda hayaletler oldu u için korkmu , kaçımtı; annesi dilenmek yerine Ikbar'ın yanında oldu- unu duyarsa kendisini dövece i için kimseye bir ey söylememi ti.

Halife kızın hikâyeyi istedi i gibi anlatmasını sabırla dinleyerek, kafasında parçaları birle tirerek anlatmasını bekledi. Kız sonunda pili bitmi bir oyuncak gibi aniden susunca tutup tezgâhın üzerine kaldırdı, mendilini çıkartıp gözlerini sildi. Kız ikinci ekerini de çıkartıp kenarından ısırmağa ba ladı.

Halife kızın burnunu silerek, "El Gul'a kızmamalısın," dedi.

"Yardım etmek istedi ine eminim. Ama lambanın içinden çıkamamı tır."

Kız ekeri üzerinden adama baktı. "Neden?"

"Çünkü bir cin lambasından ancak biri lambayı ovu turunca çıkar. Onu dünyamıza ça ırman gerekir."

Kız bu bilgiyi hazmederken ka ları çatıldı, sonra sanki kendisine ihanet etti i bir dostunun, sonunda sadık oldu unu ö renmi gibi gülümsedi.

"Lambayı imdi ovu turalım mı?" diye sordu.

"Yapabiliriz tabii. Ama bir cinin sadece üç kere ça ırılabilir ini unutma. Onu bo yere ça ırmak yazık olur, de il mi?"

Kızın ka ları yine çatıldı.

"Evet," dedi bir üre sonra. Ardından da yeni aklına gelmi gibi, "Seni sevdim," dedi.

"Ben de seni sevdim Maya. Sen çok cesur bir kızsın."

Halife bir an bekledikten sonra, "Maya, sana bir iki soru sormam gerek," dedi.

Kız hemen kar ılık vermedi, ekerinden bir parça daha ısırıp ayaklarını sallamaya ba ladı, topukları tezgâhın kenarına çarpıyordu.

"Bay kbar'a o kötü eyleri yapan adamları yakalamak istiyorum. Sen bana yardım edebilirsin. Yardım edecek misin?"

Kızın ayakları tezgâha tempoyla çarpmaya devam etti.

"Peki," dedi.

Halife de kızın yanına oturdu. Kız adama sokuldu.

"Kötü adamların Bay Ikbar'dan bir ey aldıklarını söylemi tin, Maya. Bunun ne oldu unu hatırlıyor musun?"

Kız bir an dü ündü, sonra ba mı salladı.

"Emin misin?"

Kızın ba ı yine sallandı.

"Bay kbar'ın adamlara ne söyledi ini hatırlıyor musun? Kendisinin canını acıttıklarında onlara ne diyordu."

"Satıldı mı söylüyordu."

"Kime sattı mı söyledi mi? Bunu hatırlayacak mısın?"

Kız yere baktı, yüzünü buru turdu, inip kalkan ayaklarını seyre koyuldu. Ba mı kaldırdı ında yüzünde özür dileyen bir ifade vardı.

"Önemi yok." Halife kızın saçlarını ok adı. "Gayet iyi gidiyor sun.

Kıza daha fazla yardım etmesi gerekiyordu. Belle ini harekete geçirecek ipuçları vermeliydi. Tauba ile konu masını hatırlayıp uzak bir olasılık da olsa denemeye karar verdi.

"Bay İkbar o eyi bir ngilize sattı mı söyledi mi?"

Kızın ba ı evet anlamında sallandı.

"On u Sakkara diye bir yerde çalı an bir ingilize sattı mı mı söyledi?" Kısa bir duraklamadan sonra kızın ba ı yine öne sallandı. Halife daha geriye gitmeye karar verdi.

"Maya, bu dükkâna birkaç gün önce gelen bir adamı hatırlıyor musun?"

Halife, Profesör Mullray'i yıllar önce Amerikan Üniversitesi'n deki birkaç konferansında görmü tü. Belle ini zorlayarak adamı gözlerinin önüne getirmeye çalı tı.

"Uzun boylu biri olmalı, Maya. Ya lı. Beyaz saçlı, komik yuvarlak gözlüklü..."

Kız heyecanla sözünü kesti. "Ba parma mı çıkarabiliyordu. Çok komikti."

Maya adamın birkaç gün önce ikbar arka odadayken geldi ini anlattı. Kendisine bir sihirbaz numarası görmek isteyip istemedi ini sormu , sonra da ba parma mı çıkarmı tı. Kendisi çok gülmü tü.

"Bay ikbar'dan bir ey satın aldı mı?" diye sordu Halife.

Kız parma mı burnundan içeri soktu. "Bir resim," dedi.

"Resim mi?"

Kız sümükle parıldayan parma mı çekip tezgâhın üstüne bir kare çizdi.

"Böyle bir ey. Alt tarafında yılanlar vardı ve..." Do ru sözcü ü bulmak için dü ündü. "... ekiller."

ekiller, diye dü ündü Halife. ekiller. Hiyeroglif olabilir. Üzerinde hiyeroglif olan bir ey.

Kız, "Bay İkbar'a onu sarması için yardım ettim," diye devam etti. "Bir kutuya koyduk. Ben paket yapmasına hep yardım ederdim."

Kız ekerini ısırdı. Halife tezgâhtan inip dükkânın içinde yürümeye başladı.

Bunlar bulmacanın parçaları diye dü ündü: Nayar Kahire'ye gelip İkbar'a eski bir eser satıyor. Mullray onu İkbar'dan alıp Sakkara'ya götürüyor. Nayar öldürüldü. İkbar öldürüldü. Mullray kalp krizinden öldü ki bu bir tesadüf olabilir de, olmayabilir de. Mullray'ın kızı Sakkara'ya gelip nesneyi alıyor. Meçhul ki iler kendisine engel olmaya çalışıyorlar.

Olay aydınlanacak yerde giderek daha çok karışıyor. Mullray'ın çalıntı eski eserlerle ne vardı? Dü n Sakkara'da ne oldu? Mullray'ın kızı ne nasıl karıştı?

O nesne, diye dü ündü. Anahtar oydu. Herkesin bu kadar çok istediği bu nesne neydi? Ne? Ne?

Yine kıza döndü. Ona resmi bir daha sormanın bir anlamı yoktu. Söyleyebileceği her şeyi söylemişti. Tek olasılık onun İkbar'ın Nayar'dan aldığı ve hâlâ dükkânda bir yerde olabileceğidir eserlerdi.

"Maya, Bay İkbar'ın bu dükkânda gizli bir yeri var mıydı?" diye sordu. "Önemli şeylerini sakladı özel bir yeri?"

Kız yanıt vermedi. Gözleri Halife'nin yüzünden uzaklaştı, dizlerine çevrilmişti. Onun bu tavrı, a zının gerginliği, sıkılı yumrukları Halife'ye, sorusunun bir şeyler hatırlattığını gösteriyordu.

"Lütfen yardım et bana, Maya. Lütfen."

Kız yine konu madı.

Halife kızın ellerini tutarak, "Bay İkbar bana söylemeni isterdim sanırım," dedi. "Eğer söylemezsen ona o kötü şeyleri yapan adamları yakalayamam."

Kız bir an daha sustu, sonra adama baktı.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

"Nerede oldu unu gösterirsem el Gul'un lambasını alabilir miyim?"

Halife gülümseyerek kızı yere indirdi.

"Anla tık. Sen bana gizli yeri göster, ben sana cini vereyim."

Kız pazarlıktan memnun olarak güldü, Halife'nin elinden tutup arka odaya götürdü.

Kö edeki ah ap koruyucu heykele do ru yürürken, "Bu yeri sadece ben biliyorum," dedi. "Hayaletler bile bilmiyorlar burasını."

Heykel siyah boyalıydı, ba ında yaldızlı bir ba lık, ayaklarında sandaletler, elinde asa, üzerinde yaldızlı bir etek vardı. Kız elini tek parça tahtadan ete in altına koyup sıkıca bastırdı. Hafif bir çıt sesi duyuldu ve bir tabancanın arjörü gibi gizli bir çekmece a a ı indi. Kız çekmeceyi yerinden çıkartıp yere koydu, sonra ayak parmaklarından birini dikkatle çevirerek ortaya çıkan bo luktan bir anahtar aldı. Anahtarı çekmecenin kilidine sokup iki kere çevirdi.

"Güzel, de il mi?" dedi.

Halife kızın yanına çömeldi. "Hem de çok güzel."

Çekmece iki bölmeydi. Birinde bir tomar para, bazı resmi belgeler ve bir kavanoz içinde yontulmamı turkuvaz ta lar vardı. Ötekinde ise iple ba lı bir beze sarılmı bir çıkın. Halife çıkını alıp ipi çözünce bir ıslık çaldı.

Önünde yedi nesne vardı: sapında kaba me in bir bant olan demir bir hançer; bir Djed sütunu biçiminde gümü bir muska; üzerinde cüce tanrı Bes'in yüzü olan küçük bir toprak ya kabı; ve üç açık mavi fayans *abti*. Her birini tek tek inceledi, elinde evirip çevirdi, sonra kıza döndü. Ama kız yanında de ildi.

"Maya!" diye seslenerek kalktı. Kızdan yanıt gelmeyince dükkâna döndü. "Maya!"

Kız gitmi ti. Ve onunla birlikte el Gul'un lambası. Halife dükânın önüne çıktı ama kız ortadan kaybolmu tu.

"Güle güle, Maya," diye mırıldandı. "Allah sana muduluk versin."

LUKSOR

Süleyman el Ra id seyyar tuvaletinin arkasındaki gölgelikte uyurken birinin karavanın metal merdiveninden çıktı nını duydu.

Genellikle tuvalet kâ ıdına ihtiyaçları var mı diye sormak ya da çıktıklarında verecekleri bah i i olmak için hemen kalkıp ön tarafa geçerdi. Ancak ö le sıca ı o kadar yo undu ki oldu u yerde ba nını koluna dayamı oturmaya devam etti.

Yukandan gelen ayak seslerinde anormal bir ey fark etmemi ti. Garip bir su sesi vardı ama herhalde mü terisi kö edeki bir kova suyu klozetin içine bo altıyordu. Süleyman karavanı tertemiz tuttu u için buna hiç gerek yoktu, ama bazı insanlar, özellikle de Almanlar bu konularda çok titizdiler.

Ancak Süleyman'ın burnuna bir benzin kokusu gelmi ti. Sonra sanki karavandan yanındaki kumlara bir damlama sesi. Güçlkle aya a kalktı.

Karavanın önüne yürüyerek, "Hey!" diye ba ırdı. "Ne..."

Arkasından inen sert bir darbeye karavanın basamaklarına yüzüstü devrildi.

Yukandan bir ses, "Onu içeri sokun," dedi.

Bir çift güçlü kol Süleyman'ın belinden kavrayıp yukarı kaldırdı. Yukarıdan biri kendini içeri çekti. Direnmeye çalı tı ama ba ına inen darbeden yarı baygın oldu u için kar ı koyamadı. Petrol kokusundan ö ürmeye ba ladı.

Biri, " uradaki boruya kelepçeleyn," dedi.

Bile ine bir ey sarıldı. Kolu yukarı kaldırıldı, bir klik sesi daha duyuldu. Kelepçe etini sıkı tırnca yüzünü buru turdu.

" imdi de benzin."

Süleyman'ın ba ından a a ı bir ey bo altıldı. Kendini kurtarmaya çalı tı ama kolundan sıkı sıkı ba lıydı. Benzin görmeyen gözlerini ve a zını yakıyordu. Saldırganları görmüyordu ama görmesine de gerek yoktu. Kim olduklarını gayet iyi biliyordu.

Benzin dökülmesi sona ermi ti. Bidonun bir kenara atılmasının sesi duyuldu, sonra saldırganların karavandan inen ayak sesleri. Bir

KAMB Z N KAYIP ORDUSU

an her şey sessizdi, sonra bir kibrit çakıldı nını duydu. Korku hissetmemesi çok garipti. Öfke hissediyordu ve ailesi için üzüntü. Onsu nasıl ya ayacaklardı? Ama korkmuyordu.

"bn armutal Ya hainf" diye. bir ses duyuldu dı arıdan. "Orospu çocu u'. Sayf el Taar'a gammazlık edenin sonu budur!"

Kısa bir sessizli in ardından bir alev çatırtısı duyuldu ve Süleyman ince kontrplak zeminden kendisine do ru hızla yakla an alevleri hissetti.

"Allah sizlere acısın," diye mırıldandı. "Allah sizi ba ı lasın!"

Ve sonra alevler çevresini sardı ve i itilen tek şey sadece ç ılık-larıydı.

KAHIRE

Halife, İkbar'ın dükkânından çıktıktan bir saat sonra İngiltere Büyükelçili i'nde Crispin Oates'un kar ısındaydı. Randevu istemek için telefon etmemi , haber vermeden gelmi ti. Oates'un bu ziyaretten ho nut kalmadı ı belliydi ama dedektifi kabul etmekten ba ka çaresi de yoktu. İmdi de üstünlük taslayarak ve yardımcı olmayarak, ama bunu o kusursuz İngiliz nezaketiyle yaparak intikamını almaktaydı.

"Bu Tara Mullray'in nereye gitti i hakkında bir fikriniz yok mu?" diye sordu Halife.

Oates bıkkın bir tavırla gö üs geçirdi. "Hayır, Bay Halife. Birkaç dakika önce de söyledi im gibi Bayan Mullray'i en son otelin-den alıp buraya getirdi im zaman gördüm. Ondan sonra herhangi bir görü memiz olmadı. Şey, özür dilerim ama bu odada sigara içilmiyor."

Halife sigara paketini cebinden çıkarmı tı. Hafifçe öne e ilirken İkbar'ın dükkânından aldı eski eserlerin a ırlı ım hissetti cebinde.

"Garip davranı ları var mıydı?"

"Bayan Mullray'in mi?"

"Evet, Bayan Mullray'in."

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

"Garip demekle ne kastediyorsunuz?"

"Yani... dalgın mıydı?"

"Babasının cesedini bulmu tu. Böyle bir durumda sanırım hepimiz biraz dü ünceliyizdir."

"Yani demek istedi im... İngilizcemin kusuruna bakmayın, ama..."

"Aksine, İngilizceniz kusursuz, Bay Halife. Benim Arapçamdan kat kat üstün."

"Yani demek istedi im, Bayan Mullray'i son gördü ünüzde sıkıntılı mıydı? Belki de korkmu ? Tehdit altında?"

"Hayır," dedi Oates, "hatırlayabildi im kadarıyla bunların hiç-biri de ildi. Bütün bunları Gize'den gelenlere anlattım zaten," dedi. "Tabii, i birli i yapmak bir zevktir, ama... bütün bunlar sadece bir tekrar oluyor da."

"Özür dilerim," dedi Halife. "Zamanınızı daha fazla almamaya çalı aca ım."

Halife yirmi dakika daha kaldı. Soru sordukça Oates'un açıkladı ndan çok ey bildi ine inancı artıyordu. Bildikleri ve bunları neden sır olarak sakladı nı açıklamaya niyeti olmadı ı belliydi. Halife adamın a zından daha fazla bir ey alamayaca na karar verince iskemlesini itip aya a kalktı.

"Te ekkür ederim, Bay Orts," dedi. "Rahatsız etti im için özür dilerim."

"Bir ey de il, Bay Halife. Adım Oates'dur. OATES." Sözcü ü heceledi.

"Elbette. Çok özür dilerim. Ben de *Müfetti* Halife'yim."

El sıkı tılar, Halife kapıya do ru yürüdü. Ancak iki adım attıktan sonra durdu, not defterini çıkartıp bir ey yazdı.

"Son bir soru daha. Bunun sizce bir anlamı var mı?"

Sayfayı Oates'a gösterdi. Kâ ıdın üzerinde kızın İkbar'ın dük-kânında çizdi i kare vardı. Üzerinde hiyeroglifler, altında bir sıra yılan. Oates kâ ıda baktı, yüzü hafifçe kasıldı.

Çok kısa bir duraksamadan sonra, "Hayır," dedi.

Halife bir an adamın gözlerine baktı, sonra not defterini kada yıp cebine soktu.

Yalancı, diye dü ündü.

KAMBIZ'İN KAYIP ORDUSU

Bir an adamın gözlerine baktı, sonra not defterini katlayıp cebine soktu.

"Zaten çok uzak bir olasılıktı," dedi. "Yardımanız için bir kere daha tekkür ederim."

"Pek yardımcı olabildi imi sanmıyorum."

"Aksine, gayet iyi bilgiler verdiniz."

Halife gülümseyerek kapıdan çıktı.

Bürosundaki Charles Squires iki adamın konu malarını dinledi i dahili telefonu kapatıp arkasına yaslandı. Bir an hiç kıpırdmadan tavana bakarken yüzü buru tu, sonra yine öne e ildi. Telefonu açıp çevirdi. Üç çalı tan sonra telefon açıldı.

"Cemal, sanırım bir sorunumuz var," dedi.

24

LUKSOR

Luksor'a yakla ık yirmi saadık bir yolculu un ardından ö leden sonra vardılar.

Yolculu u bunun üçte biri kadar bir zamanda yapabilirlerdi. Ama Daniel Orta Mısır'dan geçmemek için yolu çok uzatmı tı.

"Beni Suef in güneyi köktendincilerle kaynar," demi ti. "Sayf el Taar'ın haberi olmadan yere bile tüküremezsın. Ayrıca her yol kav a nda polis barikatı var. Yabancıların bölgeden bir eskort e - li inde geçmeleri beklenir. On kilometre gidemeden yakalanırız."

Bu nedenle Nil otoyolunu Luksor'a kadar izleyerek ku uçu u güneye gidecekleri yerde el Wastada'da do uya yönelip çöle gir - mi lerdı.

Daniel gidecekleri yolu harita üzerinde göstererek, "Kızıldeniz'e kadar gidece iz, oradan kıyayı izleyerek güneye El Kuseyr'e ince iz," demi ti. "Sonra tekrar içeri dönüp Nil'c urada Kus'ta, Luk sor'un hemen kuzeyinde kavu uruz. Böylece u orta bölüme hiç girmemi oluruz."

"Ama bu yolu uzatmak oluyor."

"Do ru, ama bunun da yararları var. Örne in Luksor'a sa salim gidebilmek gibi."

Buldukları ko ullar gözönüne alındı nda Tara'nın bu yolcu - luktan keyif almı olması a ırtıcıydı. Do uya giden yolda fazla

KAMB Z'tN KAYIP ORDUSU

trafik olmadı ı için Daniel hızını saatte yüz kırk kilometreye çıkar-
mı tı. Güne arkalarında battı ı anda birden karanlı a gömülmü -
ler ve çölün ortasında tek ba larına kalmı lardı. Hava açık ve buz
gibiydi, ba ları üzerinde yddızlardan yanıp sönen bir kubbe vardı.

Issızlık içinde uçar gibi giderlerken Tara, "Çok güzel!" diye
ba ırdı. "Hiç bu kadar çok yıldızı bir arada görmemi tim."

Daniel hafifçe hız kesti. "Mısırlılar yıldızların gök tanrıçası
Nut'un çocukları olduklarına inanırlardı. Nut her gece onları
do urur ve sabah olunca da yutardı. Onların aynı zamanda ölülerin
ruhlan olduklarına ve karanlıkta güne tarını Ra'nın dönü ünü
beklediklerini de dü ünürlerdi."

Tara erke in beline daha da sıkı sanlarak onun vücudunun
sıcaklı mın ve sertli inin keyfine bıraktı kendini. Son iki gündür
olan her ey aniden solup gitmeye ba lamı gibiydi.

Gece deniz kıyısındaki küçük bir balıkçı köyünde bir kahvenin
üstünde iki yataklı ve denize bakan pencereci bir oda buldular.

Daniel yatar yatmaz uyumu tu. Tara geç saatlere kadar uyanık
yatıp denizin hı irtısını dinledi, Daniel'in ayı ı ı vuran yüzünü sey-
retti. Sanki kafasından sıkıntılı dü ünceler geçiyormu gibi alnı
kırı mı tı. Daniel uykusunda konu maya ba layınca Tara kendine
engel olamayıp dinlemek için erke e sokuldu. Bir ad. Bir kadın
adı. Mary bilmemne. Tekrar tekrar. Mary. Tara'nın midesi
dü ümlendi, nedenini bilemedi i bir hüznle dönüp pencereden
dı arı baktı.

Sabah hiçbir ey söylemedi ve acele bir kahvaltıdan sonra afak
sökerken güneye do ru yollarına devam ettiler. Hurghada ve Port
Safaga ve El Hamarawein'm geçip sonunda el Kuseyr'e vardılar ve
yeniden batıya döndüler. Daniel Jawa'yı son hızla sürüyor, Tara
yüzünü onun sırtına yaslayarak yolculu un sonra erece i ve bir kere
daha durumlarının gerçe i ile yüzyüze gelecekleri anı korkuyla
bekliyordu.

Kuş'a saat ikide ve batı Luksor'a da yarım saat sonra vardılar.
Çevreleri binalar ve arabalar tarafından sarılıp da sokaklar insanlarla
dolunca Tara sanki a ır bir yükün altındaymı gibi ba ını Daniel'in
sırtına dayadı. Ci erleri bir sigara açlı ı çekerek derin bir gö üs
geçirdi.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Kasabanın ucundaki küçük Mobil benzincisine girdiklerinde,
" İmdi ne olacak?" diye sordu.

"Ömer'e gidece iz."

"Ömer de kim?"

"Eski bir dost. Ömer Abdülfaruk. Vadide benim ustaba İmdi. Yüzyıl önce ailesi Mısır'ın en ünlü mezar soyguncularımı . İmdi arkeoloji heyederi için çalı ıp bir iki anı e yası dükkânı i letiyorlar. Burada olup biten her eyi bilirler."

Benzinci depoyu doldurmaya ba ladı.

"Ya bize yardım edemezse?" diye sordu Tara. "Ya burada bir ey bulamazsak?"

Daniel kadının elini tuttu. "Her ey yoluna girecek, Tara. Bu i ten kurtulaca ız. inan bana."

Daniel'in sesinden kendisinin bile buna inanmadı ı belli oluyordu.

Ömer bir zamanlar büyük Malkata sarayı olan bir kalıntıya dayanımı kerpiç bir evde oturuyordu. Oraya vardıklarında bahçe- sinde çalı ıyor, palmiye yapraklarını bir tırmıkla bir kö eye yı ıyor, ya lı bir e ek de güne te kurumu yaprakları çi neyip duruyordu. Adam gelenleri görünce bir sevinç çı lı ı kopararak yanlarına ko tu.

"*Ya Doktor!*Görü meydi ne kadar da çok oldu. Ho geldiniz!"

ki adam kucakla ıp birbirlerini yanaklarından iki er kere öptü- ler. Daniel Tara'yı tanı tırıp kim oldu unu söyledi.

"Babanızın ölümünü duydum," dedi Ömer. "Çok üzüldüm. Huzur içinde yatsın."

"Te ekkür ederim."

Adam eve do ru bir eyler seslenerek konuklarını bir muz a a- cının gölgesindeki bir masaya götürdü.

"Dr. Daniel ile uzun yıllar kazdım," dedi. "Ba ka arkeologlarla da çalı tım ama Dr. Daniel en iyileriydi. Krallar Vadisi'ni onun kadar bilen yoktur."

Daniel gülerek, "Ömer yanında çalı tı ı herkes için aynı eyi söyler," dedi.

"Do ru," diye Mısırlı göz kırptı. "Ama gerçek olan sadece Dr. Daniel için söylediklerim."

Evden çıkan güzel bir kız masaya üç kola i esi koydu. Daniel'e baktı, yüzü kızardı, ko arak içeri kaçtı.

Ömer gururla, "Büyük kızım," dedi. "Daha imdiden iki evlilik teklifi aldı. Köyün gençleri, iyi aile çocukları. Ama onun aklında sadece bir ki i var."

Ba mı Daniel'den yana sallayarak kıs kıs güldü.

"Sen kolanı iç, Ömer."

Bir süre havadan sudan, Ömer'in çocuklarından, Kahire'den oraya yolculuklarından, o sırada bölgede yapılan kazılardan söz ettiler. Güzel kız bir kâse mercimek çorbası, ardından da bir kayık taba ı içinde kızarmı tavuk, pilav ve ebegümece getirdi. Ömer'in karısı da daha sonra bir nargile getirip iki adamın arasına yerle tirdi. Yemek için te ekkürlerini kabul etti, tabakları topladı, Tara'ya meraklı bir bakı fırlatıp yine eve döndü.

Ömer dumanını burun deliklerinden üfleyerek, "Demek buraya sadece bir arkada olarak de il, bir amaç için geldin sanırım," dedi.

Daniel gülümsedi. "El Faruk'lardan da bir ey saklanmaz."

"Ailem yüz yılı a kın bir süredir arkeologlarla çalı tı." Ömer bir kakhaha atarak Tara'ya göz kırptı. "Dedemin dedesi Petrie ile. Dedemin babası Carter'le. Büyük amcam Amarna'da Pendlebury ile. Onların aklından geçenleri ıp diye okuruz." Nargilenin mar pucunu Daniel'e geçirdi. "Konu , dostum. E er yapabilece im bir ey varsa, yaparım. Sen benim ailemden sayılırsın."

Kısa bir sessizlikten sonra Daniel Tara'ya döndü. "Göster ona."

Tara bir an durakladı, sonra çantasından çıkardı karton kutuyu Ömer'e uzattı. Ömer kutunun kapa mını açıp ta ı çıkardı, elinde evirdi çevirdi.

"Bunun buralarda bir yerden çıktı mını tahmin ediyorum," dedi Daniel. "Bir lahitten herhalde. Bunu daha önce görmü müydün? Bu konuda bir bildi in var mı?"

Ömer hemen yanıt vermedi, parçayı elinde biraz daha çevirdi, önünü ve arkasını inceledi, sonra kutuya koyup kapa mını kapattı.

"Bunu nereden aldınız?" diye sordu.

"Babam benim için satın almı ," dedi Tara. Bir an durakladıktan sonra devam etti. "Sayf el Taar istiyor bunu. Ve de ngilere Büyükelçili i'ndekiler."

KAMBÎZ'İN KAYIP ORDUSU

Daniel'in yanında huzursuzca kıpırdandı nı hissedince bundan söz etmemi olmasını istedi ini anladı. Ömer ba nı salladı, marpucu a zına alıp birkaç nefes çekti. "Kahire'den, bunun için mi o kadar uzun yoldan geldiniz?"

"Evet," dedi Daniel. "Orta Mısır'dan uzak durmanın daha do ru olaca nı dü ündük. Bir eyler biliyorsun, de il mi?"

Mısırlı hiç acele etmeden dumanını üfledi.

"D ün sabah polis beni ça ırıp sorguladı. Bu aslında ola anüstü bir ey de ildir. Eski eser kaçakçılı ı falan oldu unda polis ilk i olarak bir el Faruk'u yakalar. Biz de onlara yüz yıldır böyle i lere karı madı mızı tekrar tekrar söyleriz ama hiç fark etmez. Onlar yine de bizi sorguya çekerler.

"Ancak bu kere o saçma sapan sorgulamalarından biri de ildi. Bu kere bir cinayet i lenmi ti. Yerel biri. Dedektif yeni bir mezarın bulunmu olabilece ini dü ünüyordu. Bir eyler çalınmı olabilir di. Bazı güçlü insanlar rahatsız olmu lar. Bu konuda bir bildi im olup olmadı nı ö renmek istiyordu."

Adam sözünü kesip e ilerek nargilesinin korlarını üfledi.

"Polise bir ey söylemedim tabii. Onların hepsi köpektir, onlara yardım etmek yerine ölmeyi tercih ederim. Gerçek u ki, bazı eyler duydum. Tepelerde yeni bir mezar. Çok büyük bir ey ama yerini bilmiyorum. Sayf el Taar'ın çok istedi i bir ey oldu u söyleniyor."

"Sence bu onun bir parçası olabilir mi?" diye sordu Daniel.

Ömer omuzlarını silkri. "Belki. Bilemem. Sana söyleyebilece im tek ey ikinizin de büyük tehlikede oldu unuz. ntikam Kılıcına kar ı çıkmak iyi de ildir."

Ömer'in bakı ları birinden ötekine gidip geliyordu. E ek pal miye yapraklarını bırakmı , evin kö esindeki ekmek fırınının açık a zını kokluyordu. Uzun bir sessizlik oldu.

"Bu parçanın nereden geldi ini bilmeliyim," dedi Daniel. "Bunun neden bu kadar önemli oldu unu ö renmek zorundayız. Lütfen bize yardım et, Ömer."

Mısırlı uzun bir süre bir ey söylemeden nargilesini fokurdattı. Devam etti. Sonra kalkıp eve do ru yürüdü. Tara bir an adamın kendilerini bırakıp gitti ini sandı. Ama Ömer kapıda durup döndü.

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

"Elbette sana yardım edece im, Dr. Daniel. Sen benim dostumsun ve bir dost yardım istedi inde bir Abdülfanık onu geri çevirmez. Sa a sola soraca im. Bu arada sizler de konu um olacaksınız."

Kolunu uzatarak ikisini de evine soktu.

5

KAHÎRE

Halife Kahire Mısır Antik Eserleri Müzesi'nin holünde durup büyük cam kubbeye ve atriumun öteki ucundaki dev heykellere bakarken daha fazla zamanı olmasını isterdi. Koleksiyonu son ziyaretinden bu yana iki yıl geçmişti ve şimdi en azından çevreye bir göz atmak en sevdiği eserler olan Yuya ve Tjuju lahitlerini, Tutankhamon hazinelerini, çüce Seneb'in boyalı kireçtahtından heykeli görmek isterdi.

Ancak saat ikindiye bulmuştu, trenine yeti mesi gerektiğinden daha fazla oyalanmadan Eski Krallık galerisini geçti, öteki uçtaki geniş merdivenden çıktı. Merdiven başında Özel yazılı bir kapıyı açıp karışına çıkan ahşap bir merdiveni çıktı, dar bir koridordan geçip camında 'Profesör Muhammed el Habibi' yazılı kapıyı tıkkıttı. Ne eli bir ses içeri girmesini söyledi.

Eski öğretmenini sırtı kendisine dönük, masasının üzerine elimi, elindeki büyüteçle bir şeyi dikkatle incelemekteydi.

Dönmeden, "İşimi şimdi bitecek, rahatınıza bakın," dedi.

Halife kapıyı kapatıp adamın sırtına sevgiyle baktı. Dikkatini çekmeye çalışmanın anlamsızlığını bilirdi. Profesör eski bir parçayı incelerken yanından bir fil sürüsü geçse dönüp bakmazdı.

Eski görünümünü hiç de içi memnundu: aynı tombul gövde, lime lime olmuş hırka, ayak bileklerinin on santim yukarısındaki blucin.

Omuzları biraz çökmü , saçsız ba ı biraz daha kır ı mı tı ama o kadar ı da beklenen bir eydi artık adam ne de olsa seksenine merdiven dayam ı tı.

Halife yirmi be yıl önce ilk kar ıla tıkları günü hatırladı. Orada müzede. Kendisi ve Ali su mermerinden bir adak masası önünde durmuş lar yüksek sesle bunun ne olabilece ini konu uyorlardı ve o sırada yanlarından geçen Profesör durup anlatm ı tı.

Adamdan ilk anda ho lanm ı lardı —o pejmürde hali, ne eli tavırları, masadan bir nesne de il de bir insanm ı gibi söz etmesi. Profesör de gençlerden ho lanm ı , belki de geçmi e ilgilerinden ve yoksulluklarından ve de Halife'nin ancak uzun yıllar sonra ö renece i gibi birkaç yıl önce bir araba kazasında ö len o lunun Ali'nin ya ında olmasından etkilenmi ti.

Profesör onların gayriresmi rehberleri olmu , her cuma gençleri müzede bir iki saat gezdirdikten sonra Tahrir Meydanı'nda birer kola ile *basbusa* ısmarlam ı tı. Çocuklar büyüyünce kola ve *basbusa* yerini cuma günleri Profesörün evinde kendisinden daha tombul ve da ınık karısının pi irdi i ö le yemeklerine bırakm ı tı. Profesör kendilerine kitaplar ödünç vermi , televizyonunu izlemelerine izin vermi ti. Çocuklar her ne kadar hiç itirafedemeyeceklerse de, Profesörün evine gitmenin en ho una giden yanı da bu oluyordu.

Profesör bir bakıma iki çocuk için ö len babalarının yerini dol duruyordu. Çocuklara gerçekten de bir baba gibi davranmaktaydı. Halife'nin üniversiteye girmesinden ö türü duydu u gurur bir babanın o luna duydu u gururdan farksızdı. Aynı ekilde Ali'nin ba ma gelenleri duydu unda döktü ü gözye ları da.

Profesör ancak birkaç dakika sonra büyütecini bırakıp döndü.

Halife'yi görünce yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. "Yusuf! Seni budala, neden sen oldu unu söylemedin ki!"

"Sizi rahatsız etmek istemedim."

"Saçmalama!"

Halife yürüdü, iki adam kucakla tılar:

"Zenab ile çocuklar nasıl?"

"Te ekkür ederim, hepsi çok iyiler. Size selam gönderdiler."

"Ya küçük Ali? Okul iyi gidiyor mu?"

Profesör küçük Ali'nin e itimiyle yakından ilgilenirdi.

KAMB Z N KAYIP ORDUSU

"Çok iyi hem de."

"Öyle olac a mı biliyordum. Babasının aksine o o landa kafa var." Göz kırparak masanın ba ma geçti, telefonu aç a. "Arwa'ya, yeme e gelece ini söyleyeyim."

"Kusura bakmayın ama kalamam. Bu gece Luksor'a dönüyorum."

"Yani öyle ayaküstü bir eyler atı tıracak zamanın da mı yok."

Halife güldü. Profesör el Habibi'nin evinde ayaküstü yemek diye bir ey olamazdı. Karısının ayaküstü anlayı ı on kap yerine be kap yemekti.

"Gerçekten vaktim yok. Sabah geldim, ak ama gidiyorum."

Habibi yazık der gibi ba mı sallayıp telefonu kapattı.

"Seni göremedi ine çok kızacak. Ve de suçlanacak ben olac a mı. Seni eve getirmek için daha fazla çaba göstermeliydin, diyecek. Hatta gerekirse kafana bir ey indirip sürükleyerek getirmem gerekti ini. Ba ma nasıl bir i açtı mı bilemezsin."

"Çok özür dilerim. Aniden bir i çıkmı tı da."

"Öyleyse buraya gelmek için sık sık ani i ler çıkarmalısın. Seni yeteri kadar göremiyoruz."

Profesör çekmeceleri kan anp bir i e eri çıkardı, masanın üstündeki kadehi doldurdu.

"Seni son gördü ümden bu yana Allahın yasaları biraz gevemi tir umarım."

"Korkarım ki, hayır."

"O zaman sana ikram etmeyece im." Profesör kadehini kaldırdı. "Seni gördü üme çok sevindim, Yusuf. Görü meyeli çok oldu."

çkisini bir yudumda içti, hafifçe ge irdi, sonra kolunu Hali fe'nin omzuna atıp masanın ba ma çekti.

" una bak."

Sumenin üzerinde çok yıpranmı sari bir papirüs parçası vardı. Altı sütun hiyeroglif yazı ve bir kö ede bir ahin ba ı parçası ve üstünde de bir güne topu. Habibi büyütücü Halife'ye verdi.

"Fikrini söyle, lütfen."

Bu her zaman oynadıkları bir oyundu. Profesör bir eski parça çıkarır ve Halife de onun ne oldu unu bulmaya çalı ırdı. Dedektif e ilip papirüse dikkade baktı.

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

"Hiyeroglifleri artık eskisi kadar iyi okuyamıyorum dedi
"Polislik mesle inde pek gerekmiyor."

Satırları tek tek gözden geçirdi.

"Öteki dünya hakkındaki kitaplardan biri rni?"

"Çok iyi! Ama hangisi?"

Halife metne döndü. Kararsızlıkla, "Amduat?" dedi. Sonra Habibi'ye konu ma fırsatı vermeden, "Hayır, Ölüler Kitabı," dedi.

"Bravo, Yusuf! Çok etkilendim do rusu. Peki, tarihini saptayabilir misin?"

Bu daha güçtü. Ölüler Kitabı'ndaki dualar ve ayeder ilk olarak On Sekizinci Hanedan kraliyet mezarlarında ba lamı ve ondan sonra 1500 yıl için fazla bir de i ime u ramamı tı. Hiyerogliflerden tarih konusunda bir ey çıkarılabilirdi simgeler yüzyıllar boyunca de i mi lerdı— ama Halife b unlan tespit edebilecek kadar uzman de ildi. Tek ipucu üzerinde güne diski olan ahin ba ı ve metindeki Amenemheb adıydı.

"Yeni krallık,* dedi Halife.

"Neden?"

"Re Harakhty ekli." Re Harakty Yeni **Krallı m devlet tanrısıydı.** Ve Amenemheb de tipik bir Yeni Krallık adı.

Habibi ba mını sallayarak onayladı.

"Kusursuz bir mantık. Yanlı , ama mantık kusursuz. Bir daha dene."

"Gerçekten hiçbir fikrim yok, Profesör. Üçüncü Ara Dönem mır

"Yanlı !"

"Geç Dönem?"

"Yanlı !" Profesör bu i te çok e leniyordu. "Son bir ans daha.

"Tanrı bilir. Grekoromen mi?"

"Ne yazık ki, hayır." Habibi gülerek Halife'nin sırtım ok adı. "Yirminci."

"Yirminci Hanedan mı? Ama ben Yeni Krallık dedim ya!"

"Yirminci Hanedan de il, Yusuf. Yirminci yüzyıl."

Halife'nin a zı açık kaldı. "Sahte mi yani?"

"Elbette. Çok esash, ama sahte."

"Bunu nasıl anladınız? Bana gerçekmi gibi geldi."

KAMBÎZ N KAYIP ORDUSU

Habibi güldü: "Bu sahtekârların ne kadar usta olduklarını tahmin bile edemezsin. Sadece yaptıklarıyla de il, araç gereçleriyle de. Mürekkebi ve papirüsü binlerce yıllıkımı gibi gösterme imkânları var. Ola anüstü bir yetenek bu. Ne yazık ki bunu insanları kandırmak için kullanıyorlar."

Habibi seri i esine uzanıp kadehini doldurdu.

"Peki ama nasıl anladınız?" diye sordu Halife. "Sahtekârlı ı ele veren ne oldu?"

Seri yine bir yudumda içildi.

"Yapılabilecek çe itli testler var. Papirüs liflerinde karbon 14. Mürekkebin mikroskobik analizi. Ancak bunda bilimadamlarını ça ırmaya gerek kalmadı. Bir incelemek yetti. Bir daha bak."

Halife yine papirüsün üzerine e ilip büyüteçle baktı. Ancak yine de ayırt edici bir ey göremedi."

Do rulup büyüteci Profesöre uzattı. "Bulamadım," dedi. "Kusursuz bir parça."

"Tam üstüne bastın! Zaten oradan anla ılıyor. Eski bir Mısırlı papirüsüne, yazıtına, duvar resmine bakarsan hiçbirinin kusursuz olmadığını görürsün. En azından çok küçük bir kusur vardır: bir mürekkep damlası, yönünden kaymı bir hiyeroglif, yanlış yöne bakan bir ekil. Ne kadar küçük olursa olsun en azından bir yanlış vardır. Ama sahtelerinde bunlara asla rastlamazsım Onlar hep kusursuzdurlar. Onları ele veren de budur. Eskiler asla bu kadar temiz çalı mazlardı. Sahtekârları ele veren, ayrıntılara gösterdikleri önemlidir."

Habibi uzandı, papirüsü alıp elinde buru turarak çöp sepetine attı. Sonra masasının arkasına geçti, eski me in koltu una oturdu, arkasındaki raftan bir pipo aldı, tütün doldurup yaktı. Halife de bir sigara yaktı, sonra cebindeki beze sarılı eski eserleri çıkartıp Habibi'nin önüne koydu.

"Tamam, imdi sıra sizde," dedi. "Bana bunlar hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

Habibi mavi pipo dumanları arasından Halife'ye bakıp çıkını çözdü. Önünde Halife'nin ikbar'ın dükkânından aldığı yedi parça vardı. Profesör öne e ilerek buru uk ellerini üzerlerinde sevgiyle, parçaların güvenini kazanmaya çalı ıyormu gibi dola tırdı.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

"İlginç," dedi. "Çok ilginç. Bunlar nereden geldi?"

"Onu siz bana söyleyeceksiniz."

Habibi kıs kıs gülerек dikkatini parçalara çevirdi. Yanındaki lambayı yakıp büyütecini aldı. Parçaları tek tek inceledi, 1 ik altında sa a sola çevirdi, gözüne yakla tırdı. Oda hırıltılı solu uyla yankılanıyordu.

Halife neredeyse be dakika geçtikten sonra, "Ee?" dedi.

Habibi inceledi i *abty'ı* bırakıp arkasına yaslandı. Sönen piposunu doldurup yakarken bir dakika daha geçti. Çok seyrek bulunan bir arabı te his etmesi istenen ve tattıktan sonra ne oldu unu anlamı olan biri gibi o anın keyfini çıkarıyordu.

"Pers i gali," dedi.

Halife'nin ka ları kalktı. "Pers i gali mi?"

"Evet."

"Bir anlık bir sessizlik oldu.

"Birinci mi, ikinci mi?"

Habibi kıs kıs güldü. "Acımasızsın! Hiçbir ey gözünden kaçmıyor. Kesin bir tarih veremem ama birincisi diyebilirim. İO 525 ile 404 arası. *abtlar* biraz daha geç döneme ait."

"Daha geç mi?"

"İnci Pers gali herhalde, ama Otuzuncu Hanedan da olabilir. Bu tür objelerin belirli bir tarihle ili kilendirilmeleri güçtür. Özellikle üzerlerinde bir yazı yoksa. Ancak duygularınla bir eyler çıkarabilirsin."

"Size göre bunlar İnci Pers i galine ait öyleyse?"

"Ya da Otuzuncu Hanedan'a."

Halife bir an dü ündü. "Bu parçalar gerçek mi?"

"Evet. Bunda hiç ku ku yok. Hepsi gerçek."

Habibi piposundan derin bir nefes çekti. Aldarında bir yerde bir hoparlör sisteminden müzenin on dakikaya kadar kapanaca ı bildiriliyordu."

"Ba ka bir ey var mıydı?" diye sordu Halife.

"Bu ne ö renmek istedi ine ba lı. Terrakotta merhem kavanozu bir askere ait olmalı. Aynı tipten pek çok var elimizde. Zamanın askerlerine da ıtılan türden. Hançer de askerli i akla getiriyor.

KAMBIZ N KAYIP ORDUSU

Bak, ucu yıpranmış ve çentikli, yani törensel falan değil, gerçekten kullanılmış. Göz zırhı ilginç. Yüksek kalite."

"O ne demek oluyor?"

Profesör piposundan birkaç nefes çekti. "Ötekilerden farklı bir yerden çıkardım, ya da merhem kavanozu ve hançerin sahibi olan kişi terfi etmiş."

Halife güldü. "Siz polis olmalıymışsınız. Bu yöntemlerle şimdi bambaşka müfettiş olurdunuz."

"Belki." Habibi piposunu salladı. "Ama saçma sapan konuşuyor da olabilirim. Eski geçmişle çalımanın kusuru da bu. İstediyin saçma varsayımı ileri atabilirsin, kimse yanıldığını kanıtlayamaz. Her şey yoruma baaşlıdır."

Habibi seri bir şekilde esine uzanıp üçüncü kadehini doldurdu. Ama bu kere sadece bir iki yudum aldı.

"Bunlar nereden geldi, Yusuf?"

Halife sigarasından son bir nefes çekip küllü kadehe bastırıldı.

"Lüksor'da yeni bir mezardan galiba."

Habibi baaşını salladı. "Üzerinde çalıman bir olayla mı ilgili?"

Baaşını sallama sırası Halife'ye gelmişti.

"Ayrıntıları sormayacağım."

"En iyisi de bu zaten."

Habibi bir kalem alıp piposundaki tütünü bastırıldı. Aaaşından bir anons daha geldi. Bir süre konu madan oturdular.

Habibi, "Ali ile ilgili, değil mi?" dedi.

"Efendim?"

"Olay, bu nesnelere... Ali ile mi ilgili?"

"Bunu nereden..."

"Yüzünden okuyabiliyorum, Yusuf. Sesinden Ömrünü ölümleri inceleyerek geçirirsen ya ayanlar hakkında da bir şeyler öğrenirsin. Görebiliyorum, Yusuf. Bu işi aabeyinle ilgili."

Halife bir şey söylemedi. Profesör kalkıp Halifenin arkasına geçti, elini omzuna koydu.

"Arwa ile ben..." Profesörün sesi titriyordu. "Sen ve Ali hayatımıza ilk girdiğinde..."

Sözünü yanda kesti. Halife dönüp yaşlı adamın elini tuttu.

"Biliyorum," dedi.

KAMB Z N KAYIP ORDUSU

"Dikkatli ol, Yusuf: Senden istedi im tek ey bu. Dikkatli ol."

Bir an öyle kaldılar, sonra Habibi dönüp koltu una oturdu.

" unlara bir kere daha bakalım," dedi ne eli görünmeye çalı a-
rak. "Bakalım sana ba ka neler söyleyebiliriz. u büyütücü de nereye
koydum?"

LUKSOR

Ömer konuklarını evinin üst katında beton zeminli, penceresi camsız basit bir odaya çıkardı. Karısıyla büyük kızı minder ve çarraf getirirlerken di er üç çocu u kapıda durmu bakıyorlardı. En küçükleri olan o lan Tara'nın saçlarına hayran kalmı görünüyordu. Tara o lanı kuca ma alınca çocuk bir tutam saçı parmaklarına sararak annesine bir ey mırıldandı.

"Ne diyor?" diye sordu Tara.

"At kuyru u gibiymi ," dedi Ömer.

"Eh, ampuan bu kadar i e yarıyormu desene." Tara gülümse di, o lanın burnunu ok adı, yine yere bıraktı. Sanki kendisiyle dı dünya arasında gözle görünmeyen bir sıcaklık ve masumiyet bari katı olu turuyorlarmı gibi bu ailenin çevresinde bulunmasından garip bir huzur duyuyordu. Ömer konuklarının rahat ettiklerinden emin olunca di erlerini odadan kovaladı.

"Ben imdi gidip bir eyler ö renmeye çalı aca ım," dedi. "Bu arada burası sizin evinizdir. Burada güvenliktesiniz. El Faruk adı en azından Luksor'da hâlâ bir koruma sa lar."

Ömer gidince du yapıp evin, çama ırların asılı oldu u ve bir çarraf üzerinde hurmaların kurutuldu u düz damına çıktılar. Bir süre üzerlerinde kahverengi dev bir dalga gibi yükselen Teb Tepeleri'ne baktılar, sonra dönüp do uya, nehre baktılar. Çiftçilerin

KAMBIZ'IN KAYIP ORDUSU

topladıkları mısır ve eker kamı köklerini yaktıkları topraklardan dumanlar yükseliyordu; iki mandanın çektiği saman yüklü bir araba araba önlerinden geçti. Bir toprak yığını üzerinde çocuklar oynuyor, arada zincirle bağlı bir köpeğe dal parçaları atıyorlardı. Uzaklarda bir yerden bir sulama pompasının sesi gelmekteydi.

Tara uzun bir suskunluktan sonra, "Bir şeyler yapmalıyız," dedi. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Buraya kadar gelip hiçbir şey yapmadan manzarayı seyretmek bana yanlış geliyor. Olan önceki şeyden sonra."

"Yapabileceğimiz fazla bir şey yok, Tara. En azından Ömer gelene kadar. Bundan sonraki adımımız onun ölene kadar."

"Biliyorum. Ama beklemek beni çaresizleştiriyor. Sanki olayların merhametine kalmışız gibi. Babam öldü. İnsanlar bizi öldürmek istiyorlar. Bir şey yapmak istiyorum. Yanıt bulmak istiyorum."

Daniel uzanıp kadının omzuna dokundu. "Neler hissettiğini biliyorum. Ben de senin kadar çaresizlik içindeyim. Ama elimiz kolumuz bağlı."

Altlarındaki yolda yarı bir adamın bir deveyi gütmesini seyrederek bir süre konu madılar. Daniel yine tepelere döndü, bakırları kaya duvarı üzerinde kayarak bir süre baktı. Sonra sanki bir karara varmış gibi kadının elini tutup merdivenlere doğru çekti.

"Yürü. Belki bütün sorunlarımız çözülmaz ama hiç olmazsa yapacak bir şeydir,"

"Nereye gidiyoruz?"

"Oraya." Daniel tepelerin üstünde bir bıçak gibi düz olan yeri gösterdi. "Mısır'da güneşin batışı en güzel buradan seyredilir."

Araçları indiler.

"Kutuyu da yanına al," dedi Daniel.

"Neden? Ömer'in çalacağından mı korkuyorsun?"

"Hayır. Onun yüzünden öldürülmesini istemem. Bu bizim sorunumuz, Tara. Onu yanımızdan ayırmamalıyız."

Sırtın tepesine varmaları neredeyse bir saat sürmüştü. Önce beton basamaklardan çıkmaları, bunlar sonra erince zikzaklar çizen dik bir patikayı tırmanmaları, sonunda dar bir dere yatağından tepenin doruğuna çıkmaları, ikisi de yorgunluktan ter içindeydiler.

KAMBİZİN KAYIP ORDUSU

Bir süre durup soluklandıktan sonra Daniel iri bir kayaya oturup bir puro yaktı. Tara çantasını sırtından indirirken ola anüstü manzaraya hayranlıkla bakıyordu: kocaman ve kıpkırmızı batan güne turkuvaz gökyüzüne asılı dev bir mücevherdi sanki. Nil uzaklarda gümü ten bir kurdele gibi parılıyordu. Ve birbiri ardından uzanan sessiz ve bo ve esrarengiz tepeler.

Daniel, "Buraya el Kurn derler," dedi. "Boynuz. Her yönden bakıldı ında tepelerin üstünde bir sırt gibi görünür. Ama kuzeyden, Krallar Vadisi'nden bakarsan piramit biçimlidir. Eski Mısırlılar buna Dehenet derlerdi. Alın. Vadiyi mezarlık alanı olarak seçmelerinin nedeni buydu."

"Çok sakın bir yer," dedi Tara.

"Üç bin be yüz yıl önce de aynı eyi dü ün mü l erdi. Bu tepe tanrıça Meret Seger yani 'Sessizli i Seven' için kutsaldı.

Daniel aya a kalktı, kadının yanına tırmanmadan önce bir an geldikleri yere baktı.

Eliyle göstererek, " u dörtgen kapalı alana bak," dedi. "Sa da. Orası Medinet Habu'dur, III. Ramses'in mezar tapına ı. Mısır'ın en güzel anıtlarından biri. u palmye a açlarının oldu u yer de Ömer'in evi. Görebiliyor musun?"

Tara erke in parma nı izledi. "Gördüm galiba."

"Oradan sola, nehre inen yola do ru bakarsan Memnun Anıtlarını görürsün. Ve daha da sola bakarsan" —kadına yanakları birbirine de ecek kadar yakla mı tı " u bina toplulu una, orası da II Ramses'in mezar tapına ı olan Ramsesium'dur."

Tara erke in solu unu kula ında hissediyordu, ba nı kaldırıp yüzüne bakarken hafifçe arkasına yaslandı. Daniel'in gözlerinde bir sıkıntı, iç huzursuzlu unun bir yansıması vardı.

"Ne var?" diye sordu.

"Ben..." Daniel ne diyece ini bilemeyerek sustu. Bakı ları yere çevrildi.

"Ne var, Daniel?"

"Ben istiyordum ki..."

Birden arkalarında bir ses duyuldu. Dönüp bakınca birkaç dakika önce tırmandıkları dere yata ında yanakları çökmü , gözleri kanlı, pejmürde bir adam gördüler.

"Tanrı a kına," diye mırıldandı Daniel.

"Merhaba lütfen, merhaba lütfen!" diyen adam biraz daha yukarı çıkınca üstünde nasıl durdu una a ilan paramparça entari-siyle ortaya çıktı. "Durun durun, size çok güzel bir ey gösterece-im. Bakın bakın."

Sırtın üzerine çıkıp yanlarına geldi, iskeleti andıran elindeki siyah renkli ta tan oyulma iri bir bokböce ini gösterdi. •

"Sizi gördüm," dedi. "Çok uzaktan gördüm. Bakın, çok iyi i çilik. Çok çok güzel bir parça, bana kaç para vermek var siz."

"La," dedi Daniel. Ba mını salladı. "Mi deltvaa'a'tee. imdi olmaz."

"Kalite ama. Kalite. Lütfen, kaç para verir siz."

"Ana mi aayız. stemiyorum."

"Para para. Kaç para. Yirmi Mısır lirası. Ucuz."

"La, ana mi aayız," diye tekrarladı Daniel sert bir sesle.

"On be . On."

Daniel ba mını salladı.

Adam sesini alçaltarak, "Antika," dedi. "Antikalarım da var. Görmek ister misiniz? Çok güzel. Gerçek."

"La, im i. Git," dedi Daniel.

Adam giderek çaresizle iyordu. Ayaklarına kapandı.

"iyi insanlar, iyi insanlar. Anlamaya çalı n. Param yok, açım, köpek gibi ölecek ben açlıktan." Ba mını geriye atıp insanın kulakla-rını çınlatan bir sesle uludu. "Bakın, ben bir köpek. Adam de il. Köpek. Hayvan." Bir daha uludu.

"Halas!" diye ba ırdı Daniel. "Yeter!"

Elini cebine atıp çıkardı ı birkaç kâ it parayı adama verdi. Ada-mın hıçkırıkları birden kahverengi di lerini gösteren bir gülümse-meye dönü tü. Oldu u yerde sıçramaya ba ladı.

"iyi adam iyi adam iyi adam," diye bir arki tutturdu. "Arkada-ım bana iyilik yaptı." Tara'nın ayakları dibinde debelendi i yer-den ba mını kaldırdı. "Güzel Bayan, mezarları görmek ister misin? Hatsephut'u görmek ister misin? Krallar Vadisi. Kraliçeler Vadisi. Özel mezarlar. Gizli mezarlar. Ben rehberlik yapmak. Çok ucuz."

"Yeter!" dedi Daniel. "Bah i ini aldın. Git. Artık!"

"Ama ben size göstermek çok özel eyler. Çok sırlar."

" m i!"

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Adam dans etmeyi bıraktı, omuzlarını silkerek dere yata ına do ru geriledi. Bir yandan da kendi kendine, "Para, gitmek, para, gitmek," diye mırıldanıyordu.

Yoku a a ı inip da tam gözden kaybolaca ı sırada birden dönüp Tara'nın gözlerinin içine baktı.

Gayet sakin ve anla ılır bir sesle, "Sandı ınız ey de ildir," dedi. "Hayaletler sana söylememi söylediler. Sandı ınız ey de il. Çok yalan var."

Sonra gözden kayboldu ve sadece da dan inerken a a ı yuvarlanan ta ların sesi geldi.

Adamın sözlerinden tüyleri ürperen Tara, "Ne demek istedi?" dedi. "Ne, sandı ınız ey de ilmi ?"

"Tanrı bilir," dedi Daniel. Üzerinde durdukları kayadan atlayıp kenara kadar yürüdü, a a ı daki Krallar Vadisi'ne baktı. "Zavallı deliydi herhalde. Bir aydır yemek yememi gibi bir hali vardı."

Konu madan durdular öylece. Daniel vadiye, Tara da Daniel'e bakıyordu.

"Bana bir ey söyleyecektin," dedi Tara.

"Öyle mi?" Daniel kadına baktı. "Önemli de il. Gel de uraya bak. Vadiyi görmek için günün en iyi saatidir. Böyle ıssızken. Eski ça larda oldu u gibi."

Tara atlayıp yanına geldi, parmakları birbirlerininine de iyordu. A a ıda vadi sessizdi.

"Tutankhamon'un mezarı nerede?" diye sordu Tara.

Daniel gösterdi. "Vadinin daraldı ı yer var ya. Hemen solunda tepeye açılmı bir kapı göreceksin. Orası KV9'dur, VI. Ramses'in mezarı. Onun hemen ötesindeki de Tutankhamon'un."

"Senin kazın nerede?"

Daniel soruya çok kısa bir beklemeden sonra yanıt verdi.

"Buradan görülmez. Vadinin ilerisinde, III Tuthmosis'e do ru."

Tara, "Çocukken annem ve babamla buraya geldi imi hatırlıyorum," dedi. "Babam Nil boyunca konferanslar veriyordu, bizi de yanına almı tı. Bizi mezarlara sokmak için çok heyecanlanıyordu ama ben gemiye ve havuza dönmek istemi tim. Sanırım istedi i kız olmayaca ımı o gün anlamı tı."

Daniel kadına baktı. Elini tutacakmı gibi hafifçe omzunu

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

kıpırdattı. Ama sonra ba mını yine çevirip bitirdi i purosunu bir kenara fırlattı.

"Baban seni çok severdi, Tara."

Kadın omuzlarını silkti. "Nasıl severse i te."

"İnan bana, Tara, seni severdi. Bazı insanlar sevdiklerini, hislerini söylemeyi beceremezler."

Ve sonra birden kadının elini tuttu, ikisi de bir ey söylemediler, aralarındaki ba en küçük bir kıpırtıda kopacak kadar inceymi gibi ikisi de kıvıldamadılar. Güne artık ufkun altına inmi , ık hızla kaybolmaktaydı. Birkaç yıldız çıkmı , altlarındaki ovada evlerin ıkları yanmaya ba lamı tı. Kar ıdaki bir tepede bir kulübenin dı nda iki asker gördüler. Deyr ül Bahri kıyımından sonra tepelere in a edilen nöbetçi kulübelerinden biriydi bu.

"Ba kaları var mı?" diye Tara sakın bir sesle sordu.

"Sevgilim mi?" Daniel gülümsedi. "Aslına bakarsan, hayır. Olabilirdi. Ama... anlamlı kimse olmadı. Ya sen?"

"Aynen öyle."

Tara bir an durakladıktan sonra, "Mary kim?" diye sordu. Bunu sormak istemezdi ama kendisine engel olamamı tı.

"Mary mi?"

"Dün gece uykunda adını sayıklayıp durdun."

"Ben Mary diye birini tanımıyorum."

Daniel gerçekten a mı gibiydi.

"Birkaç kere tekrarladın. Mary bilmemne. Mary. Mary."

Daniel bir an dü üdü, adı kendi kendine mırıldandı, sonra kakhahayı bastı.

"Mary! ahane! Kışkandın mı, Tara? Kışkandı nını söyle bana!"

"Hayır, sadece merak ettim, o kadar."

"Tanrı a klına! *Mery!* Söyledi im buydu. Mary de il. *Mery. Mery amun.* Amun'un Sevdi i. Yemin ederim ki kaygılanacak bir ey yok. Ne de olsa bu iki bin be yüz yıl önce ölmü bir erkek."

Daniel hâlâ gülüyordu, Tara da dü tü ü yanlı lıktan utanarak ama aynı zamanda sevinerek ona katıldı. Birbirlerinin ellerini sıkıca kavradılar ve ikisi de ne olduklarını tam olarak anlayamadan Daniel kadını kendine çekip öptü.

Tara sadece bir an duraksadı, kafasının içinde bir ses erke in

tehlikeli oldu unu, kendisini yine incitece ini söyleyip duruyordu. Ama bu ancak bir saniye sürdü, sonra o da a zını açtı, kollarını erke in beline doladı, onu kendisine yapı tırdı. Ona ihtiyaç duyuyordu, bütün yapmı oldu u eylelere ra men, hatta belki o nedenle. Erke in elleri boynunu ve ensesini ok arken Tara memelerini onun gö süne bastırdı.

O durumda ne kadar kaldıklarını bilmiyordu ama ayrıldıklarında çevrelerindeki dünyanın kararımı oldu unu fark etti. Bir kaya üzerine oturdular, Daniel rüzgâra kar ı kadını kollarıyla sardı. Sa tarafta daha önce tırmandıkları beton yolda ı ıklar yanmı tı. A a ıdaki ovada ço unlu u beyaz, ama minarelerinki ye il olan ı ıklar parıldıyordu.

Tara yüzünü erke in omzuna yerle tirerek, "Kim bu Mary?" diye sordu.

Daniel gülümsedi. "Firavun Amasis'in bir o lu. Prens Mery anıun Sehetep ib re. ÎÖ 550 yıllarında ya adı. Onun Krallar Vadi si'nde gömülü oldu u konusunda bir kuramım var. Son be yıldır bu in üzerindeyim. Onu bulmaya çalı yorum. Mezarına hâlâ el sürülmedi inden eminim."

Daniel gömle inin cebinden bir puro daha çıkardı, çakma mını rüzgârdan korumak için kadının arkasına uzandı.

"Kazıya bir daha ne zaman ba layacaksınız?"

"Bir daha hiç ba lamayaca ım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dedi imi i te. Bir daha kazmayaca ım."

"Ba ka bir yerde mi kazı yapıyorsun?"

"Belki. Ama Mısır'da de il."

Daniel dudakları gergin ve bembeyaz bir halde ayaklarına baktı. Tara onun yumru unu sanki birine vuracakmı gibi sıktı ina dikkat etti. Kolları arasından sıyrılıp kayaya ata biner gibi oturarak erke in yüzüne yandan baktı.

"Hiçbir ey anlamıyorum, Daniel. Bir daha Mısır'da kazmayacaksınız ne demek?"

"Tara, benim bir Mısır arkeolo u olarak mesle im artık sona erdi demek. Bitti. Kaput. Canına okundu."

Erke in sesindeki buruklu u hissetmemek imkânsızdı. Kadına

bakan gözlerinin tüm canlılığı ve 111 birden çekilmiş gibiydi. Bana öne dedi.

"Kazı ruhsatımı aldılar," diye mırıldandı. "Namussuzlar ruhsatımı aldılar. Ve bu koşullar altında onu geri almam imkânsız."

"Tanrım!" Tara arkeologlar arasında büyümüşü ve bunun ne kadar bir darbe olduğunu bilirdi. Erkeğin elini alıp ok adını. "Ne oldu? Anlat."

Daniel purosundan bir nefes çekip fırlattı. Ağızda pis bir tat varmış gibi yüzünü buruşturdu.

"Aslında anlatacak fazla şey yok. Kazı yerimizde eski bir duvara benzeyen şey bulduk, onu kazıp nereye gittiğini öğrenmek istedim. Ne yazık ki bizim alandan çıkıp yanımızdaki Polonya kazı ekibinin alanına giriyordu. Bakışının yerinde kazı yapmak kesinlikle kabul edilmeyen şeydir. Ama onlar daha iki hafta gelmeyecekleri için ben kazmaya devam ettim. Onlarla konu mam, ya da en azından Mısırlılara durumu bildirmem gerekirdi, ama bekleyemedim işte. O duvarın nereye gittiğini bilmek istiyordum."

Serbest elinin parmaklarıyla kayanın üzerine vurup duruyordu.

"Polonyalılar geldiğinde kıyamet koptu. Ekip başkanı beni sorumsuz oldu umu, geçmişime saygı duymadığını söyledi. Ben bütün ömrümü Mısır'a vermiştim, Tara. Mısır tarihine benim kadar saygı duyan pek az kimse vardır. Öyle konu unca kendimi kaybettim. Adamın üzerine saldırdım. Elimden güç kurtardılar. Onu öldürecektim neredeyse. Beni ihbar etti tabii. Polonya Büyükelçiliği resmi bir ikâyette bulundu ve olayı en üst makamlara götürdü. Sonuç: ruhsatım elimden alındı. Sadece o kadarla da kalmadılar: Mısır'daki hiçbir ekiple çalışmamaya yasağı da getirdiler. 'Dengesiz' dediler bana. 'Kendisi ve meslektaşları için tehlike oluşturuyor' dediler. Kahrolası beyinsizler. Hepsini tek tek öldürmek istedim. Her birini."

Artık çok hızlı konu uyor, soluğu kesik kesik çıkıyor, omuzları titriyordu. Kadının elini bırakıp yamacın kenarına yürüdü, aşağıdaki vadiye baktı. Karanlık aramenden soluk zemin hâlâ belli oluyor, bir süt nehri gibi batıya doğru uzanıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Öyle..."

akaklarını ovuşturarak içini çekti. Sadece rüzgârın uultusunun

kesti i uzun bir sessizlik oldu.

"Bu olay on sekiz ay önceydi," dedi. "Burada kalıp tur rehberli i yaptım, suluboya resim sattım, durumun de i ece ini umdum. Ama de i medi. Ve de i meyecek de. Orada bir yerde ke fedilecek bir el de memi mezar var ve benim onu aramama izin vermiyorlar. Onu asla arayamayaca ım. Bunun ne kadar güç oldu unu biliyor musun? Ne kadar dü kırıcı?"

Ba mı öne e di.

Tara çaresizlikle, "Ne diyece imi bilemiyorum," dedi. "Çok üzüldüm. Bu yerin senin için ne anlama geldi ini çok iyi biliyorum."

Daniel omuzlarını silkti. "Aynı ey Carter'in de ba ina gelmi ti. 1905'te. Sakkara'da Fransız turistleriyle kavga etti i için Eski Eserler Bürosu'ndan kovulmu tu. Sonunda i i rehberli e ve ressamlı a döktü. O bakımdan benim yeni bir Carter olma hayallerim gerçekleş ti sayılır. Her ne kadar umut etti im yolda de ilse de."

Tara kalkıp erke in arkasına geçti, kollarını beline doladı.

"Ve i in komik yanı ne biliyor musun?" diye mırıldandı Daniel. "O eski istinat duvarının on dokuzuncu yüzyılda Belzoni tarafından yaptırıldı ı ortaya çıktı. Bütün dünyam iki yüzyıl önce ba ka bir kahrolası arkeologun yaptı ı duvar yüzünden yıkıldı gitti!"

"Çok üzüldüm," dedi Tara.

"Öyle mi?" Daniel dönünce yüz yüze geldiler. "Oysa sevinece ini sanırdım. Adaletin yerini bulması falan."

"Elbette ki sevinmi olamam, Daniel. Ben sana asla kötülük istemedim ki."

Tara erke in gözlerinin içine baktı, sonra parmak uçları üstünde yükselip dudaklarından öptü.

"Seni istiyorum," dedi. "Hemen burada, yıldızların altında. Dünyanın üzerinde. Henüz buna fırsatımız varken."

Daniel kadına baktı, kollarını beline sarıp dudaklarını dudaklarına bastırdı, diliyle a zını yokladı, ellerini a a ılara kaydırды. Tara onun sertle ti ini hissediyor, vücudundaki baskı midesini titretiyordu. Daniel gerileyip kadının elini tuttu.

"Bir yer biliyorum," dedi.

"Tara'nın çantasını aldı, dar bir patikaya girerek tepelerin içerilerine do ru yürüdüler. Ayaklan altında yuvarlanan ta lar dı ında

KAMBÎZ' N KAYIP ORDUSU

dünya sessizdi. Yirmi dakika sonra patikanın geni , ta lık bir düzlü e açıldı ı bir alana vardılar. Kar ılarında bombo bir sayfada virgülleri andıran dört yükselti vardı. Tara biraz daha ilerleyince bunların üç metre boyunda ve ancak dizlerine kadar gelen alçak duvarlar oldu unu gördü.

"Rüzgâr duvarları," dedi Daniel. "Eski ça larda bu tepeleri bekleyen nöbetçiler bunların arkasına sı ınırlardı."

Duvarların en büyü ünün arkasına geçip hiç konu madan yüzleri birbirlerine dönük oldu u halde çömeldiler. Gövdelerinin üst kısmına rüzgâr vuruyordu. Belden a a ısında hava sanki ılık bir suya girmişler gibi sıcak ve sakindi. Daniel kadının bluzunun dü -melerini çözünce memeleri ayı ında soluk bir parıltıyla kurtuldu, meme uçları serde ti. Daniel uzanıp onları öptü. Tara ba ını geriye attı, gözlerini kapattı, duydu u zevkle inledi, o an artık her ey unutulmu tu.

27

KAHÎRE

Halife, Tauba'nın bürosuna döndü ünde saat yediye geliyordu. Dedektif masası ba ında hurdaya dönmü bir yazı makinesinde iki parmakla bir eyler yazıyordu. Odanın o kö esine kar ya mı gibi çevresi ince bir tabaka sigara külüyle kaplıydı.

Halife, îkbar'ın dükkânının anahtarını verdi ve kızla buldu u eski eserleri anlattı. Tauba bir ıslık çaldı.

"Bunun kitabına uygun olmadığını biliyorum ama parçaları müzede bir dostuma bıraktım," dedi Halife. "Onları inceleyecek ve sabah erkenden sana gönderecek. Kızmamı sındır umarım."

Tauba bo ver dercesine elini salladı. "Önemli de il. Zaten o saatten önce bir ey yapamazdım."

"Kız îkbar'a saldıranları gayet güzel tarif etti. kisi Sayf el Ta ar'ın adamlarına benziyorlar."

"Aman ne iyi."

"Üçüncüsü Mısırlı de ilmi . Anladı ım kadarıyla Avrupalı, belki de Amerikalı. Yüzünün sol tarafında bir yara izi ya da bir do um lekesi var..."

"Draviç."

"Onu tanıyor musun?"

"Yakındo u'nun tüm emniyet güçleri Casper Draviç'i tanır. Onu duymamı olmana a tım. Bokun tekidir. Alman."

KAMB Z N KAYIP ORDUSU

Tauba'nın seslendi i arkada larından biri dosya dolaplarından birini karı tırmaya koyuldu.

"Bu, olayı Sayf el Taar'a kesinlikle ba lar," dedi. "Bildi imiz kadarıyla Draviç son birkaç yıldır onun hesabına çalı yor, antik eserleri de erlendiriyor ve yurt dı na kaçırıyor. Sayf el Taar Mısır'a ayak basmaya cesaret edemez. O yüzden buradaki i leri Draviç yürütürken o Sudan'da bekliyor."

Tauba'nın adamı masanın üstüne üç kalın kırmızı dosya koydu. Tauba en üsttekini açtı.

Aldı ı siyah beyaz bir foto rafı Halife'ye uzattı. "Draviç bu i te.

"Yakı ıklıymı ."

"Eski eser bulundurmaktan bir iki ay Tura'da yattı ama onunla herhangi bir büyük i arasında bir ili ki kuramadık. Çok kurnazdır. Pis i lerini ba kalarına yaptırtır. Sayf el Taar'in adamı oldu u için de kimse çıkıp da aleyhine tanıklık etmez. Bir zamanlar ırzına geçti i kız bunu yapmı tı da bak ba ına neler geldi."

Tauba ba ka bir foto rafı uzattı.

"Aman Allahım!" diye mırddandı Halife.

"Dedi im gibi, bokun tekidir."

Tauba iskemesini geriye itip ayaklarını masanın kenarına dayadı, bir sigara yaktı. Halife dosyaları karı tırdı.

Bir süre sonra, " ngiltere Büyükelçili i'ndeki adamı görmeye gittim," dedi.

"Ve?"

"Pek bir ey olmadı. Yeni bir ey söylemedi. Ama benden bir eyler sakladı ı izlenimine kapıldım. Bunu neden yaptı ı hakkında bir fikrin var mı?"

"Neden olacak?" diye Tauba yüzünü buru turdu. "Süvey 'i millile tirdi imiz ve defolup gitmelerini söyledi imiz için bizi asla ba ı lamadılar. lerimize her an çomak sokmaya hazırdılar."

"Bundan daha fazla bir ey vardı. Bu olay hakkında bir eyler biliyor. Ve bildi ini benim bilmemi istemiyor."

Tauba'nın gözleri kasıldı. "Yani ingiltere Büyükelçili i de bu i in içinde diyorsun?"

"Do rusunu istersen ne dedi imi artık ben de bilmiyorum."

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Halife gözlerini ovu turarak öne e ildi. "Burada bir eyler oluyor ama ben ne oldu unu göremiyorum. Lanet olsun, göremiyorum i te!"

Charles Squires gözlü ünü takıp mönüyü incelemeye koyuldu, iki dakika kadar hiç konu madan durduktan sonra ho nut bir tavırla kâ ıdı bir yana bıraktı.

"Bıldırcın. Evet, burasının bıldırcını gayet iyidir. Ba langıç olarak da deniz ürünleri gözlemesi kula a fena gelmiyor. Cemal?"

"Ben aç de ilim."

"Haydi haydi. Zayıflaman i imize gelmez. Bir eyler yemelisin."

"Ben buraya yemek için de il, konu mak için geldim."

Squires ba mını sallayarak solunda oturan çıplak ba lı, kolunda a ır ı derecede iri bir Rolex saat olan i man adama döndü.

"Ya sen, Massey? Sen beni yemekte yalnız bırakmayacaksın herhalde?"

Amerikalı önündeki mönüye baktı, mendiliyle lokantanın havalandırmasına ra men ter içinde kalmı ensesini sildi.

Koyu güneyli bir aksanla, "Burada biftek var mıdır?" diye sordu. Squires mönüyü i aret etti. "*Filet mignon* i ini görür sanırım."

"Sosu da var mı? Ben üstünde sos olan eyleri yemem. Sadece biftek istiyorum."

Squires garsonu ça ırdı. "*Filet mignon* soslu mudur?"

"Evet, efendim. Biber soslu."

"Ben biber sosu istemiyorum," dedi Massey. "Sadece biftek. Üstünde bir bok olmasın. Sade biftek yapamaz mısınız?"

"Yaparız, efendim."

"Tamam, bana az pi mi bir tane, yanında da kızarmı patates olsun."

"Ba langıç olarak ne arzu ederdiniz, efendim?"

"Bilmem: Squires, sen ne yiyorsun?"

"Deniz ürünleri gözlemesi."

"Tamam, bana da ondan ver. Ve de az pi mi biftek."

"Bana da deniz ürünleri gözlemesiyle bıldırcın," dedi Squires. "Lütfen arap listesini de getirin."

Mönüyü uzattı ı garson saygıyla e ilerek yanlarından çekildi.

Massey ekmek diliminin yarısını kopartıp ya sürdükten sonra a zına tıktı. "Neler oluyor bakalım?" diye sordu lokmasını çi nerken.

Squires a kınlık ve tiksintiyle Amerikalının a zına bakarak, "Dostlarımız sonunda Luksor'da ortaya çıkmı lar," dedi. "Öyle de il mi, Cemal?"

"Bu ö leden sonra oraya varmı lar," dedi Mısırlı.

"Bu olay ba tan a a ı komedi," diye homurdandı Massey. "Ma lın nerede oldu unu biliyoruz. Neden gidip alacak yerde böyle oyalanıyoruz ki?"

"Çünkü kendimizi ele verme tehlikesi var," dedi Squires. "Zo runlu olmadıkça aç ı a çıkmamız gerekir."

"Burada pi ti oynamıyoruz," dedi Amerikalı. "Bu büyük i ."

"Onun farkındayım," dedi Squires. "Ancak u sırada geri planda kalmamız bizim için çok daha iyi olur. Lacage ile kadın onları bizim için alabilecekken neden gereksiz riske girelim ki?"

"Bu i ten ho lanmadım," diyen Massey a zındakini çi nemeye devam etti. "Bu i ten hiç ho lanmadım."

"Her ey yolunda gidecek."

"Yani Sayf el Taar..."

"Her ey yolunda gidecek," diye Squires sesine hafif bir sıkıntı ifadesi ekledi. "Ancak bu konuda isterik davranmak için hiçbir neden görmüyorum."

"Bana üstünlük taslamaya kalkı ma seni ngiliz piçi..."

Cemal'in masaya inen yumru u çatal bıçakları havalandırmı tı. "Kes artık! Böyle konu man i i kolayla tırmaz!"

Ü çü de öfkeli bir sessizli e hüründüler. Massey ekme in geri kalanını da yedi. Squires dalgın bir tavırla çatalıyla oynuyordu. Cemal tespih çekmeye ba lamı tı.

ngiliz, "Cemal haklı," dedi. "Aramızda tartı mak bize bir ey getirmez. Önemli olan Luksorlu o herif hakkında ne yapaca ımız?"

"Bunun a ikâr oldu unu sanıyordum," diye Massey kestirip attı. "Bu i bürokratin birinin her eyi yüzüne gözüne bula tırmasına izin verilmeyecek kadar önemlidir."

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

"Yani onu öldürelim mi diyorsun?" dedi Cemal. "Bir polisi öldürecek iz, öyle mi?"

"Hayır, ona güzel bir takım elbise alıp dansa götürelim diyorum. Ya ne diyorum sandın ki?"

Mısırlı Massey'e gizlemeye gerek duymadı ı bir nefretle baktı; masanın altında yumrukları sıkılmı tı. Squires arap listesini bırakıp ellerini birle tirdi, çenesini parmak uçlarına dayadı.

" u ko ullar altında ortadan kaldırma biraz a ırı görünüyor," dedi. "Fındık kırmak için balyoz kullanmak gibi. Sorunu iddete barmadan çözmememiz için bir neden yok bence. Cemal?"

"Ben onu bu soru turmadan alabilirim. Bu kadar basit."

"Bence en iyisi bu olur," dedi Squires. "Ölü bir polis hiç gerek-siz sıkıntılara neden olur. Gözünü üzerinden ayırma ama."

Cemal ba mını salladı.

"Ben yine de herifi ortadan kaldıralım derim," diye homurdandı Massey. "Öylesi daha temiz olur."

"Sonunda o da olabilir," dedi Squires. "Ama u anda bence gayet tedbirli davranmalıyız. Bu i gere inden çok ölüme neden oldu."

"E er Nobel Barı ödülü pe indeysen yanlı i seçtin."

Squires, Massey'in alayına aldırı etmeden arap listesini incelemeye devam etti. Lokantanın öteki ucunda bir adam piyano çalmaya başladı.

"Bu polis hakkında ilginç bir ey var," dedi neden sonra. "Sayf el Taar'la bir geçmi i olmu . Öyle de il mi, Cemal?"

Mısırlı tespihini akırdatarak, "Onunla görülecek bir hesabı var," dedi. "Bir aile i i."

"Çok ilginç, de il mi?" Squires gülümsedi. Artık iyice sakinle - mi ti. " u dünya ne küçük, de il mi? Ah! Gözlemelerimiz geliyor sanırım. Onları mideye indirmek için yarım i e Chablis, sonra ana yemekle bir Burgundy belki de."

Peçetesini açıp kuca mına yayarak yeme in getirilmesini bekledi.

Profesör Muhammed el Habibi'nin gözleri a rıyordu. Sıkılı yumruklarının bo umlarını a ır a ır göz çukurlarına bastırınca a rı biraz hafifledi. Ama önündeki eski parçalara bakarken akakları yine zonklamaya ba ladı. Son günlerde bu sorunla sık sık kar ıla ıyordu. Artık ya lanmı tı ve gözleri bu kadar yorgunlu a dayanamıyordu. Artık pılısını pırtısını toplayıp evine dönüp dinlenmesi gerekti ini biliyordu ama bir türlü yapamıyordu i te. Daha de il. Bu önündeki nesnelere kendisine söyleyebileceklerini ö renmeden de il. Ne de olsa Yusuf arkada ıydı. Bunu ona borçlu ydu. Ve bir anlamda Ali'ye de. Zavallı Ali.

El Habibi kadehine i ede kalan seriyi de doldurup büyütecini aldı ve altın gö üslü ü incelemeye devam etti.

Genç dostunun getirdi i nesnelere a irtıcı bir yanı vardı. Görünü lerinde de il de, uyandırdıkları duygularda. Eski eserler Habibi için canlı e yalardı. aretler gönderirlerdi. nsanla ileti im kurarlardı. E er dinlemeyi bilersen sana çok ilginç eyler anlatırlardı. Ancak bu kere dinledikçe kafası daha çok kar ıyordu.

Parçalan Halife'nin yanında ilk inceledi inde sıradı ı bir ey fark etmemi ti. Hepsi de basit ve sıradan parçalardı, kolaylıkla bir tarih verilebilirdi, a a ıda müzede sergilenen düzinelere parçadan farksızdılar.

Ama Halife gittikten sonra içinde ku kular ba göstermeye ba lamı tı. Bunun için özel bir neden yoktu: görünü teki sıradan lıklanna ra men parçaların kendisine belirli bir ey söylemeye çalı tıkları duygusu.

Gö üslü ü büyüteç altında incelerken, "Bana ne söylemeye çalı ıyorsunuz? Ne duymamı istiyorsunuz?" diye söylendi.

Odası masanın üstündeki abajurun ı ı ı dı nda karanlıktı. Ara sıra koridordan geçen bekçilerin ayak seslerini duyuyordu. Onun dı nda müze tümüyle sessizdi. Profesörün ba ı üstünde tıpkı bir ya mur bulutu gibi mavi pipo dumanı kümelenmi ti.

Habibi gö üslü ü bırakıp hançeri aldı, keskin ucundan tutarak ı ı m altında döndürdü. Basit ve çok rastlanan bir parça, otuz santim uzunlu unda, demir, kesici kısmının üst kısmında kaba bir

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

bronz parça ve tutmayı kolayla tırmak için sapına sarılmı bir me in parçası. Dönemin tipik bir örne i. Daha birkaç ay önce bunun tıpatıp bir benzerinin gerçekli ini belgelemi ti.

Serisini bitirip piposundan bir nefes çekerken bir duman bulutu bir an önündeki nesneyi örttü. Duman da ılırken me in sargının sapın bıçakla birle ti i yerde hafifçe gev emi oldu unu gördü. Me in kayı ı dikkatle çözmeye ba ladı.

ilk önce küçük çizikler oldu unu sanmı tı. Ama ık tam üstüne dü meyecek ekilde çevirip de büyüteci yakla tırınca çizik sandı ı eylerin aslında harfler oldu unu gördü. Beklenebilece i gibi Pers ya da Mısır yazısı de il de, Yunan harfleri. Sapın metaline bir dizi küçük Yunan harfleri kazılmı tı. Dymmachus, Menendes o lu. Habibi a kınlıkla gözlerini kırpı tırdı.

"Vay vay vay, " diye mırıldandı. "Demek o küçük sırrın buy mu , ha?"

Harfleri yanındaki not defterine yazdı, do ru kopya etti inden emin olmak için bir daha kontrol etti. Sonra hançeri bıraktı, defteri alıp arkasına yaslandı.

"Bunu daha önce nerede görmü tüm?" diye söylendi. "Nerede?"

Yirmi dakika kadar hiç kıpırdamadan öylece oturup bo lu a baktı, içinde içki kalmamı olmasına ra men kadehini sık sık dudaklarına götürüyordu. Sonra aniden yerinden fırladı, not defterini bir yana fırlattı, odanın öteki ucundaki kitap dolabına gitti. O ya ta bir insan için a ilacak derecede çevikti.

"Olamaz!" dedi. "imkânsız!"

Parmaklarını kitaplar üzerinde dola tırarak ortarlardan birini çekti. Kalın, par ömen kâ itli, me in ciltli kitabın sırtında adı yazılıydı: *nscriptions grecques et latines de tombeaux des rois ou syringes a Thebes. J. Baillet*. Habibi masasına döndü, yer açmak için koluyla parçaları bir yana itti, kitabı lambanın altına yerle tirip sayfalarını karı tırmaya ba ladı. Kapının önünden geçen bekçi, "iyi geceler, Profesör," diye seslendi ama önündeki kitaba dalmı olan adam kendisini duymadı bile. Odanın sessizli i kesik kesik çıkan heyecanlı soluklarını adeta büyütüyordu.

"mkânsız," diye mırıldandı, "imkânsız! Ama Allah'ım, e er..."

LUKSOR, TEB TEPELERİ

Rüzgâr duvarının ardında da olsa hava uzun zaman çıplak yata mayacak kadar so uktu. Sevi tikten sonra giysilerini giydiler, Daniel çantayı yükledi ve sırtlarını rüzgâra vererek ay ı ı altında gümü gibi parlayan tepelerin içlerine do ru yürüdüler. Tara erke in koluna sarılmı tı, bacaklarının arasından yayılan sıcacık parıltı ve o çok zevkli sancıyla zonkluyordu tüm bedeni. Daniel'in ne güçlü bir â ık oldu unu unutmı tu.

Bir süre sonra onun ikide bir ba mı sa a sola çevirdi ini, gölge ler içindeki yamaçları gözleriyle taradı mı fark edince, "Nereye bakıyorsun?" diye sordu.

"Belirli bir yere de il. Buraya en son geldi imden bu yana epey zaman geçti de."

Tara erke in koluna sımsıkı sarıldı.

"Yapmamı olmamızı mı isterdin?"

"Neyi? Sevi meyi mi?" Daniel gülümsedi. "Hayır, ahaneydi. Ya sen?"

Tara erke i durdurdu, uzanıp tutkuyla dudaklarından öptü.

Sonra kolları birbirlerinin belinde ta içlere kadar yürüdüler; ayak sesleri, rüzgârın u ultusu ve zaman zaman uzaklardan gelen yaban köpeklerinin havlamaları dı ında çevrelerindeki dünyada tam bir ölüm sessizli i vardı.

Tara'nın görebildi i kadarıyla yüksek bir tepenin üzerindeki geni bir düzlü ü geçmekteydiler. Sa tarafta yamaç yukarı do ru dikle erek o yöndeki görüntüyü kapatıyordu. Sollarında düzlük birkaç yüz metre uzandıktan sonra dik bir yarla a a ıdaki vadilere inmekteydi. Önlerinde uzakta daha yüksek doruklar gö ün gri mavili i önünde simsiyah yükselmekteydiler. Tara nereye gittiklerini bilmiyor ve aldırılmıyordu da. Erke in yanında olmaktan, ona tutunmaktan, onun sıcaklı mını ve gücünü hissetmekten mutluydu.

Bir saat kadar yürüdüktan sonra Daniel yava ladı ve durdu. Patika o noktada hafif bir e imle a a ıya iniyor, yollarını sa dan sola dev bir yılanın izi gibi kesen kurumu bir dere yata ma giriyordu. Tara kollarını erke in beline doladı.

"Titriyorsun," dedi.

"Ü üyorum. Burasının geceleri ne kadar so uk oldu unu unuttum tum."

Tara ellerini erke in blucininin arka ceplerine sokup yüzünü boynuna dayadı. "Artık geri dönsek iyi olur. Üç saattir buralarda dola ıyoruz. Ömer kaygılanmaya ba lamı tır."

"Haklısın, dönelim."

Ama ikisi de kıpırdamadılar. Ba ları üzerinde bir yıldız kaydı.

Daniel, "Hava aydınlık olsaydı ba ka bir yoldan inerdik," dedi. "Burada pek çok patika vardır. Ama karanlıkta riske girmek do ru olmaz. Bu tepeler eski mezar bacalarıyla doludur. Yoldan ayrılıp da birine dü ersen bir daha çıkamazsın. Birkaç yıl önce Kanadalı bir kadın Deyr ül Bahri'de bunlardan birine dü tü. Çı lıklarını duyan olmayınca sonunda aılıktan ölmü tü. Cesedini bulduklarında..."

Daniel birden sustu, vücudu gerilmi ti.

"Ne oldu?" diye sordu Tara.

"Bir ses duydum sanırım... Dinle!"

Tara ba mını yana e di ama rüzgârdan ba ka bir ey duymadı.

"Ne?" diye sordu yine.

"Bir e... i te, yine! Dinle!"

imdi Tara da duymu tu. Sol tarafta, yamaçlara do ru. Sanki bir çekiç bir örse vuruluyormu gibi bir ses. Biri kendilerine do ru geliyordu. Tara görebilmek için gözlerini kastı ama çok karanlıktı.

"Askeri devriye olacak," diye fısıldadı Daniel. "Bizi görmeleri iyi olmaz."

Kadını dere yata ına çekip öteki yanındaki büyük bir kayanın arkasına soktu. Orada çömelip beklediler.

"Sorun nedir?" diye fısıldadı Tara.

"Karanlık bastıktan sonra burada olan herkesten ku kulanırlar. Biz Batılıyız, bir sorun olmaz sanırım, ama içinde bulundu umuz durumda resmi makamlarla ne kadar az ili kimiz olursa o bizim için o kadar iyidir."

Kayanın üzerinden baktılar.

"Ya bizi görürlerse?" diye sordu Tara.

"Oldu un yerde kal ve turist oldu unu belli et. Bunlar genç askerlerdir ve duydu um kadarıyla önce ate edip sonra soru sorarlarmı ."

Ayak sesleri artık iyice yakla mı tı. Bo uk sesler ve bir de arki duyuluyordu. Tara dudaklarını ısırđı. u kör talihe bak, diye dü ündü, o kadar eyden yakayı sıyrdıktan sonra imdi kaza kur u nuyla vurulmak. Daniel'in elinin, kolunu sıktı mı hissetti.

Devriyeler çok geçmeden göründüler. Ortalık bir an bombo tu, sadece gölgeler ve belli belirsiz bir ık, ama sonra birden insanlar dere yata ı boyunca birer birer ortaya çıktılar. Önce tek bir gölgeyken sonra ayrı ayrı seçilmeye ba ladılar. Tara tek sıra halinde yürüyen dokuz ki i saydı. Arkadakiler tabuta benzeyen bir ey ta ıyorlardı. Sıranın ba nda açık renk giysili, dev yapılı biri yürüyordu. Tara'nın midesi altüst oldu.

"Tanrım, bu o!" diye fısıldadı.

Daha iyi görebilmek için uzanırken aya ı altından dere yata ına çakıllar döküldü. Ses geceyi doldurmu gibiydi. Daniel kadının kolundan tutup kayanın arkasına çekerken eliyle de a zını örttü.

ikisi de soluk almaya cesaret edemeyerek kıpırdamadan duruyorlardı. Ayak sesleri artık o kadar yakla mı tı ki, Tara adamların tek tek seslerini ayırt edebiliyordu. Yakalanacakları kesindi, bacak kasları kaçmaya hazır olarak kasılmı tı. Ancak adamlar tam yanlarına gelecekleri ve Draviç'in purosunun kokusunu duydu u sırada birden döndüler, dere yata ından çıkıp Nil vadisi'ne sutlarını çevirerek tepelerin içerlerine do ru yöneldiler.

KAMB Z N KAYIP ORDUSU

Tara ile Daniel bir süre hiç kıpırdamadılar. Daniel daha sonra a ır a ır do ruldu, kayanın üzerinden baktı. Tara da yanına gelip adamların gölgeler arasında kaybolmalarını izledi.

"Burada ne yapıyorlardı?" diye fısıldadı.

"Mezara girmi ler."

Tara soru dolu bakı larla baktı erke e.

"Ba ka ne yapacaklardı ki? Bir tabutla ak am gezintisine çıkacak de illerdi ya."

Daniel kayanın arkasından çıkıp adamların ardından baktı.

"A a ı ba ka bir yoldan iniyor olmalılar. Krallar Vadisi'ndeki nöbetçi kulübelерinin yanından geçmeyen bir yol olmalı. Dedi im gibi, aramasını bildi in takdirde bu tepeler patikalarla doludur."

Daniel bir an karanlı a baktı, sonra derin bir soluk alıp kollarını sırt çantasının kayı larına geçirdi.

Tara'nın kolunu tutup yola çıkararak, "Senin Ömer'e gitmeni istiyorum," dedi. "Kurn'un tepesine kadar bu yolu izle, sonra geldi imiz yoldan a a ı in. Yoldan sakın ayrılma. A a ı inince do ruca Ömer'in evine git ve orada kal."

"Sen ne yapacaksın?"

"Sen beni dü ünme. Hemen git."

Tara erke in elinden kurtuldu. "Mezarı aramaya gideceksin, de il mi?"

"Elbette gidip lanet mezarı arayaca ım. Buraya onun için gel-medik mi? Haydi, git artık. Ben arkandan gelirim."

Daniel kadını tutmaya çalı tı ama Tara elini itti.

"Ben de seninle gelece im."

"Tara, ben bu tepeleri bilirim. Yalnız gitmem daha iyi olur."

"Birlikte gidece iz. Orada ne oldu unu ben de senin kadar ö renmek istiyorum."

"Tanrı a kına, Tara. Tartı acak vaktimiz yok! Geri dönebilirler!"

"O zaman bir an önce yola çıkalım."

Tara erke in yanından geçip dere yata nda yürümeye ba ladı. Daniel kadının arkasından ko up omzundan yakaladı, sert bir hareketle kendisine çevirdi.

"Lütfen, Tara! Anlamıyorsun. Bu tepeler... çok tehlikelidir. Ben burada çalı tım, yolları bilirim. Sen..."

"Ne, Daniel?" Tara'nın gözlerinden ate ler fi kırılıyordu, "Sana yük mü olurum?"

"Hayır, yük olmazsın. Ben sadece... sana bir ey olmasını istemiyorum."

Daniel'in sesinde bir çaresizlik seziliyordu. Rüzgâra ra men alnında boncuk boncuk terler birikmi ti. Tara onun yanına nda titredi ini hissediyordu.

"Sana bir ey olmasını istemiyorum," dedi Daniel. "Bunu anlamıyor musun? Bu bir oyun de il:"

Bir göz göze durdular. Tara kolunu çekip kurtardı.

"Bana hiçbir ey borçlu de ilsin, Daniel. Bir ey kanıtlamak zorunda da de ilsin. Bu i te beraberiz. Sen gidersen ben de giderim. Tamam mı?"

Daniel itiraz için a zını açtı ama kadının gözleri bunun yararsız olaca nını söylüyordu.

"Ba ma nasıl bir bela sardı nını bilmiyorsun," diye mırıldandı.

"O her ne ise zaten bo azıma kadar batmı durumdayım. O nedenle artık a ırı tedbirli olmanın bir anlamı kalmadı. Bir an önce gitsek iyi olacak."

Tara parmaklan üzerinde yükselip erke i çenesinden öptü.

"Ben sadece sana bir zarar gelmesini istemiyorum," diye söyledi Daniel.

"Aynı eyi benim de senin için isteyebilece im hiç aklına gelmedi mi?"

Kuru dere yata nını izleyerek Draviç ile adamlarının geldikleri yöne do ru yürüdüler. Gece havası buz gibiydi, topra a yakın yerlerde sis parçaları olu maya ba lamı , ayı ı nda hayaletler gibi parılıyordu. Uzaklarda bir yaban köpe i havlamaya ba ladı.

Dere yata ı iki yüz metre kadar düzlükte ilerledikten sonra arazi de, dere yata ı da tepenin güney ucuna do ru alçalmaya ba ladı.

"Bu yanda tepeler yamaçlarla son bulur," dedi Daniel. "Mezar herhalde dere yata na yakın bir yerde yamacın içine do ru kazılmı tır. Herhangi bir noktada olabilir. Hatta da cı malzemesi olmadan eri ilemeyebilir de."

A a ı do ru yollarına devam ederken dere yata ı da dikle mi ,

daralmı , kenarları sa ve solda duvar gibi yükselmişti. Yatak iri ta lar ve kayalarla dolu oldu undan çok dikkatli yol almak zorundaydılar. Daniel cebinden çıkardı ı küçük el fenerini yaktı.

"E er aya ımızın altındaki ta lar kayarsa sonumuz geldi demektir," diye mırıldandı. "Ta lar ve kumlar üzerimizden geçip bir cavan gibi yamaçtan a a ı inerken bizi de sürükleyebilir. Biraz daha dikie irse geri dönmek zorunda kalacağız. O tabutu buradan nasıl çıkardıklarını merak ettim do rusu."

ilerledikçe dere yata ı dikle iyor, ayaklarının altındaki ta lar daha çok kayıyordu, iki yandaki duvarlar artık ellerini uzattıklarında tutacakları kadar birbirlerine yakla mı lardı. Daniel iki kere Tara'ya geri dönmesi için yalvardı, ama kadın ikisinde de onun yanında kalmak için ısrar etti.

"Buraya kadar geldikten sonra artık geri dönmem," dedi.

Sonunda dere yata ının birden altı metre kadar dimdik ve bir çocuk parkındaki kaydırak kadar kaygan kumluk oldu u bir yere vardılar. Yamaç daha yirmi metre kadar devam ediyor, sonra sanki bir kapı açılmış gibi, iki yandaki duvarlar kayboluyordu. Ondan sonra önlerinde sadece gökyüzü ve ta a a ıda da dümdüz ovanın uzak parıltısı vardı.

Daniel feneri o yana tutarak, "Burası yamacın sonu," dedi. "Onun ötesinde yüz metrelik bir uçurum var. Daha ileri gidemeyiz."

Duvardaki bir yarı a elini soktu, kendini ta ıyaca ından emin olduktan sonra uzanıp feneri a a ıya çevirdi.

"Orada bir ey var mı?" diye sordu Tara.

"Bir açıklık var. Üzerinde durdu umuz kayanın altına do ru giriyor ".

Daniel biraz daha e ildi.

"Fazla göremiyorum. Ta ve kumla örtülü. Ama bir tür giri oldu u kesin." Geri çekilip feneri Tara'ya uzattı. "Sen bunu a a ıya do ru tut hele."

Daniel döndü, dere yata ının duvarlarını destek olarak kullanarak a a ıya inmeye ba ladı. Bu düz araziye alı kınmı gibi yarım dakika sonra a a ıdaydı. Tara her adımını dikkatle atarak, kayalara sıkı sıkı yapı arak onu izledi.

Daniel a a ıda kayanın cephesindeki küçük bir dört kö e açıklık

önünde çömelmi ti.

"Bu mu?" diye fısıldadı Tara.

Daniel feneri aldı. "Mezar oldu u kesin. Bak, kaya bir kapı yapmak için kesilmi . Eski keski izleri hâlâ seçiliyor."

Giri in yarısı kum ve molozla kapalı, sadece üstte bir metre geni li inde bir aralık vardı. Daniel ba mı içeri sokup feneri karanlı a tuttu. Aniden bir ses duyuldu, bir ey fırlayıp uçtu.

"Neydi o?" dedi Tara.

"Yarasalar." Daniel gülümsedi. "Mezarlara bayılırlar. Kaygılanacak bir ey yok."

"Haydi, içeri girelim bakalım ne varmı ."

Daniel güldü: "Bir de ben kendimi saplantılı sanırdım. Sen arkeolog olmalıymı sın, Tara."

Tara gülümsedi. "Benim için yeterli heyecan yok bu i te."

İçeri girince kendilerine dar ve e imli bir koridorun ba nda buldular. Fenerin ı ı nda kapının alt yanının içeriden kerpiçten tu lalarla örölmü oldu unu gördüler. Dı arıdaki ta ve kumlar bunun önüne yı ılmı tı. Daniel uzun bir süre durup sessizce çevresine bakındı.

"Özgün haliyle kapının tümü duvarla örölmü olmalıydı," dedi. "Yıllar boyunca önüne giderek daha çok moloz yı ılır ve sadece üst kısmı açıkta kalırdı. Mezarı bulan ki i o kısmı yıkı mı ve alt tarafına dokunmamı ."

Feneri yan tarafa çevirdi.

"Bak, tu lalar burada."

Koridorun duvarı önüne sa lam ve kırık tu lalar yı ılmı tı. Daniel bunları karı tırıp birini kaldırdı. Tu lanın bir yüzünde elleri arkalarından ba lı çömelmi dokuz adam, ba ları üzerinde de oturma bir çakal resmi vardı.

"Nedir o?"

Daniel gülümsedi. "Kral mezarının mührü. Çakal Anubis'in üzerlerinde oldu u dokuz ba lı tutsak. Kapıyı örten duvar müh rüyle birlikte yerinde olsaydı, o zaman mezar bulundu unda o güne kadar girilmemi demekti. Antik ça lardan bu yana el sürülmemi yani. Ki böylesi çok nadirdir."

KAMB Z N KAYIP ORDUSU

Tu laya bir süre daha baktıktan sonra yava ça aldı ı yere bıraktı ve feneri koridora çevirdi. I ıkta koridorun otuz metre kadar a a 1 do ru indikten sonra bir oda gibi bir yere açıldı ını görebiliyorlardı. Fener ı ı ının dı ında Tara'nının o güne kadar hiç görmedi i kadar yo un, adeta elle tutulacak bir karanlık vardı. Yürümeye ba ladılar. Daniel feneri dümdüz kesilmi duvarlara, tavana ve yere tutuyordu. Ancak birkaç adım sonra durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Tara.

"Orada kıpırdayan bir ey var."

"Yarasa mı?"

"Hayır, yerde. urada."

Feneri yere çevirdi. Bir ey hızla üzerlerine geliyordu.

Tara sakin olmaya çalı an bir sesle, "Daniel, hiç kıpırdama ve sakın ani bir hareket yapma," dedi.

KAHÎRE LE LUKSOR ARASINDA

Luksor'a gece treni kar ı yönde gidenden daha az kalabalık oldu undan vagonda neredeyse Halife'den ba ka kimse yoktu. O da ayakkabılarını çıkardı, bir sigara yakıp Tauba'da fotokopilerini aldı ı Draviç dosyasını incelemeye koyuldu. Vagonun öteki ucunda biri kız biri o lan sırtı çantalı iki genç iskambil oynuyorlardı. Dosyaları okumak pek keyif verici de ildi. 1951'de eski Do u Almanya'da do mu olan Draviç daha sonra Komünist Partiye katılan ve hızla yükselen bir SS subayının o luydu.

Okulda özellikle yabancı dillerde çok ba arılı olmu , Rostock Üniversitesi'nde Yakındo u Arkeolojisi doktorası yapmı tı, ilk kitabı olan Minos Lineer A yazısı analizini yirmi ya ında yayımlamı , ondan sonra da bir dizi kitap daha yazmı tı. Nil Deltasında Geç Dönem Yunan yerle im birimleri hakkındaki eseri hâlâ okutulmaktaydı.

Halife sigarasını bitirip yeni bir tane yakarken Yunan yerle im birimleri kitabını üniversitede yazdı ı bir tez sırasında okudu unu hatırladı. Bir an pencereden dı arı baktı, arada sırada uzaklarda

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

görünen bir köy veya evin ııı dı ında karanlık ve bombo bir manzara yanba ından akıp gidiyordu. Sonra dikkatini önündeki kâ ıtlara verdi.

Draviç'in ba arıları daha ilk ba tan iddete kar ı bir e ilimin gölgesinde kalmı tı. On iki ya ndayken bir kavgada bir sınıf arkada ının gözünü çıkarmı , babasının Parti'nin yüksek kademelerindeki bir dostunun müdahalesi ile mahkemeye verilmekten kurtulmu tu. Üç yıl sonra yerel parkta yakılmı bulunan bir sokak serserisinin cinayetine kar ı mı , bir yıl sonra da genç bir Yahudi kızına arkadaşlarıyla tecavüzden tutuklanmı tı; her ikisinde de babasının tanıdıkları sayesinde kurtulmayı ba armı tı.

Alman yirmili ya larında önce Suriye'de, sonra Sudan'da ve onun ardından da Mısır'da kazılar yapmı , Delta'da Naukratis'te art arda be mevsim çalı mı tı. Eski eser kaçakçılı ı ve çok daha kötü söylentilere ra men herhangi bir suçlamayla kar ıla mamı , mesle inde yükselmeye devam etmi ti. Dosya'da Ba kan Sedat'la el sıkı ırken ve Erich Honecker'in elinden ödül alırken çekilmi foto rafları vardı.

Draviç çok yükseklere çıkacak gibiydi. Ama sonra kazı gönüllüsü ile o olay gelmi ti. Olay Mısır'da geçmesine ra men kız Alman oldu u için Almanya'da yargılanmı tı. Bu kere de yakasını sıyırmı ama atılan çamurun izi kalmı tı. Ö retim üyesi i elinden alınmı , kazı yapma ruhsatı iptal edilmı , ondan sonra kitap yazamamı tı.

Bunlar yirmi yıl önce olmu tu. O zamandan beri geçimini eski eserler piyasasından sa lıyor, çe itli zenginlere antika eserler topluyordu. 1994'te skenderiye'de çalı ntı eski eser bulundurmaktan mahkûm olmu ve Kahire'nin Tura Cezaevi'nde üç ay yatmı tı. Bilinen son resmi orada çekilmi ti. Halife resmi ı ı a tutup baktı: siyah beyaz cezaevi resmi, Alman duvarın önünde üzerinde bir numara yazılı kartı gö sü önünde tutmu , iriyarı ve kötü bakı lı. Halife ürperdi.

Draviç Tura'dan çıktıktan sonra yeraltına geçmi ti, artık ülkeye kaçak girip çıkıyor, eski eser kaçakçılı ı düzenliyor, bunları Avrupa ve Uzakdo u pazarlarında satıyordu. Yedi ülkede tutuklama emri çıkarıldı ı halde hep yasalardan bir adım önde olmayı ba armı tı.

KAMBIZ'IN KAYIP ORDUSU

Son yaptıkları biraz bulanıktı. Bilinen tek şey 1990'lı yılların ortalarında Sayfel Taar için çalı maya ba ladı ı ve bir daha onun yanından ayrılmadı ı idi. Gizli isviçre banka hesapları, neo Nazi örgütleriyle ili kiler, hatta Batılı istihbarat örgüderiyle gizli ba lantı söylentileri vardı ama bunların hiçbiri dedikodudan ileri gitmemi ti. Ancak bir şey kesindi —ondan daha kötüsü olamazdı.

Halife dosyayı bitirdikten sonra bacaklarını açmak için kalktı, vagonun öteki ucuna kadar yürüdü. ki genç kâ itları kaldırmı lar, imdi kaset dinliyorlardı. Halife ikisini de selamlayarak nereye gittiklerini sordu. Ama gençler kendisini önemsemeyince herhalde kendilerine bir şey satmak istedi imi sandılar, diye dü ündü—omzunu silkerek yerine dönüp bir Kleopatra daha yakıp patolo un fıkbar raporunu okumaya koyuldu. Gençlerin müzi i sanki aynı melodinin parçasıymı gibi tren tekerleklerin temposuna karı ıyor, Halife'nin gözleri kapanacak gibi oluyordu.

Beni Suef in hemen güneyinde tren sarsılarak durdu. Be daki-ka sanki solu unu toparlarmı gibi hafif bir tıslama sesi çıkararak öyle kaldı, sonra yine hareket etti. Aradan bir dakika geçmi ti ki, Halife arkasındaki kapının açıldı mı hissetti. Bir duraklama oldu, sonra bir ba ırma ve yere dü en bir eyin sesi duyuldu. Kasetçalar dan gelen müzik kesildi. Halife arkasına döndü.

Siyah cüppeli üç adam kasetçalarını yerde parçalanmı duran gençlerin yanında duruyorlardı. Adamlardan biri delikanlıyı saçlarından yakaladı, ba mını geriye çekti ve Halife'nin neredeyse görmedi i ani bir hareketle bir bıçakla bo azını kesti. Gencin kanı vagonun dö emesine fi kırdı.

Dedektif aya a fırlarken tabancasına uzandı. Sonra tabancayı Luksor'da bıraktı mını hatırlayarak silah olarak kullanabilece i bir eyler arandı. Biri kar ısındaki koltukta birkaç kitap bırakmı tı. Onları adamlara atmaya ba ladı.

Bir yandan da, "Polis! Atın silahlarınızı!" diye ba ırıyordu.

Adamlar gülere kendisine do ru yürümeye ba ladılar. Halife bir an durdu, sonra dönüp hızla vagonun ucuna ko tu, oradan arka vagona geçti. Burada insanlar ve aralarında ellerinde bakır lambalar olan çocuklar vardı.

KAMBIZ' N KAYP ORDUSU

Halife koridorda ko arken aya ı bir teneke yemeklik ya a takılıp dü tü. Bir el alnını yakalayıp ba mını geriye çekti.

"Allahım sen bana yardımcı ol!" diye inledi.

Kar ısında bir plaj topu kadar iri, yarısı beyaz, yarısı mor bir yüz vardı.

"Zavallı küçük Ali," diye güldü adam. "Ali, Ali, Ali!"

Elinde kenarları keskinle tirilmi bir mala vardı. Korkunç bir kakhahayla malayı Halife'nin boynuna sapladı...

Halife irkilerek uyandı.

Patolog raporu dizlerinden kaymı , da mık bir halde yerde yatıyordu. Arkasından kasetçaların müzi i gelmekteydi. Çevresine bakındı. Gençler birbirlerine yaslanmı lar, uyuyorlardı. Halife rahatlayarak ba mını salladı, e ilip kâ ıtları topladı.

29

TEB TEPELERİ

Koridorda gözleri fenerin ışığında parıldayan yılan duvarın üzerine gelmeye başladı.

"Sakin kıpırdama," diye tekrarladı Tara.

"Tanrım, nedir bu?"

"*Naja nigricollis*, Siyah boyunlu kobra."

"Kötü bir şey mi?"

"Evet."

"Ne kadar kötü?"

"Eğer birimizi sokarsa asla inemeyiz. Çok saldırgan ve çok zehirlidirler. Tükürürler de. Sakin ani bir hareket yapayım deme."

Yılanın karnı yerde sürtünürken kaygan bir ses çıkarıyordu. Daniel feneri hayvana dönük tutmaya çalıştı.

"Lanet olsun," diye ürperdi.

Kobra birkaç adım berilerine gelince durdu, hafifçe başını yükseltti, iki metreden fazla boyu vardı, gövdesi kalın bir hortumu andırıyordu. Tara yanındaki Daniel'in titremeye başladığını hissetti.

"Sakin olmaya çalış," diye fısıldadı. "Bir şey olmayacak."

Kobra bir an ileri geri sallandı, sonra yine yere yatıp kaymaya başladı. Daniel'in çizmesine geldi, uzattığı kara diliyle tozlu zemine yalamaya başladı. Sonra yine havaya kalktı, bacağını çevresine dolanarak bileğini yokladı.

KAMBİZ' N KAYIP ORDUSU

"Feneri söndür," dedi Tara.

"Ne?"

"Feneri söndür. I ık hayvanı heyecanlandırıyor."

Yılanın dili Daniei'in baldırından yukarı çıkıyordu. Daniei'in soluklan kesik kesikti.

"Yapamam," diye kekeledi. "Onunla karanlıkta kalamam."

"Söndür dedim sana!"

i anırım!

Daniel feneri söndürünce sanki gözlerine kalın bir kadife kuma örtülmü gibi yo un bir karanlık gömüldüler. Sadece kobranın sallanan kuyru u ve Daniei'in hırıltılı soluklarıyla kesilen sessizlik kulaklarına bastırıyordu.

Bo ulur gibi bir sesle, "Baca ımdan yukarı çıkıyor," dedi.

"Mümkün oldu u kadar kıpırdama."

"Isıracak!"

"Kıpırdamadan durursan bir ey yapmaz."

"Baca ıma dolandı. Artık dayanamayaca ım, Tara. Bir ey yap lütfen!"

Daniel pani e kapılmaya ba lamı tı. Yılan onun korkusunu hissedecek ve bu da onu korkutacaktı. O zaman da sokacaktı.

"Bana Mery amun'dan söz et," dedi Tara.

"Mery amun'un canı cehenneme!"

"Anlat diyorum sana."

Daniel korkudan soluk solu aydı.

"Kral Amasis'in ikinci o lu. İÖ 550 yıllarında ya adı. Karnak'ta Amun büyük rahibiydi. Tanrım!"

"Konu maya devam et."

"Carter vadide üzerinde adı yazan bir ostrakon buldu. Mezarının yerini i aret ediyordu. Güney Yolunda, Gökyüzündeki Su'dan yirmi kübit ileride. Gökyüzündeki Su'yun vadinin ucundaki bir yamaç oldu unu sanıyoruz."

Daniel sustu. Çevrelerindeki hava adeta zonkluyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu Tara.

"Bilmiyorum. Artık baca ımda de il. Ama onu hâlâ hissediyorum."

Tara bir an susup dü ündü.

"Tara?"

"Tamam, imdi feneri tekrar yakmanı istiyorum. Ama 111 tavana çevir. Yere de il. Yukarı. Ve çok yava . Ani hareket yapma."

Tavan ince bir 11k huzmesiyle aydınlandı. Tara kobrayı ancak görebiliyordu. Daniel'in bacakları arasındaydı, ba 1 neredeyse kasıklarına kadar yükselmişti.

"Senden hoşlanmı , " dedi.

Daniel kenetlenmişti leri arasından, " te ben öyle bir erkeim," diye söylendi.

Tara a ır a ır çömeldi. Yılanın kuyru u Daniel'in çizmesinin arkasına çarptı.

"111 çok az a a 1 çevir."

11k tavandan yere kaydı.

Kobra ileri geri sallanıyordu. Kapalı bir avuç gibi. Bu iyi bir i aret de ildi. Hayvan tela lanmaya ba lamı tı. Tara cebinden mendilini çıkarttı, yılanın dikkatini çekmek için kolu boyunca uzattı. Yılan iki yana sallanıyor, bir mendile bir Tara'ya, sonra yine mendile bakıyordu. Bir an öyle kaldıktan sonra aksınr gibi bir ses çıkardı, a zından beyaz bir sıvı fı kıldı. Tara sıvının kolunda ve elinde de di i yerlerde etini yaktı mını hissetti.

Daniel ba mını kıpırdatmadan a a 1 bakmaya çalı arak, "Ne oluyor?" diye fısıldadı.

"Sen sakın kıpırdama. Onu buradan çıkarmaya çalı aca ım."

"Ona dokunmayacaksın, Tara! Lütfen bana ona dokunmayacağını söyle."

"Merak etme. Hayvanat bahçesinde de bir kobramız var. Ona nasıl davranacağını biliyorum."

Ama sadece bir yılan çengeliyle, diye dü ündü. Ve koruyucu eldiven ve gözlükle. Isırdı ı zamanı hatırlamamaya çalı arak elindeki mendili sallarken sol elini de yılanın ba mının hemen altındaki siyah pullardan halkaya do ru uzattı. Kanı kulaklarında zonkliyordu.

"Tanrım!" diye inledi Daniel.

Tara ona aldırı etmeden tüm dikkatini yılanı verdi. Hayvan ba mını iki karı geriye atarak mendile tükürdü; Tara da iki kere sa elinin hareketini kesip gözlerini kapatarak birkaç saniye korkular içinde bekledi, sonra yine yılanın boynuna uzanmaya devam etti.

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

Her an di lerin etini delmesini bekliyordu. Tam yerinden yakalamalıyım, diye dü ündü. E er a a idan tutarsam dönüp ısrabilir. Fazla yukarıdan tutarsam elimi a zına sokmu olurum.

"Neler oluyor?"

"Az kaldı," diye fısıldadı Tara. "Çok az..."

Eli yılanın boynundan bir iki santim uzaktaydı. Ter damlaları gözlerini yapıyordu. Parmakları titriyordu.

"Lütfen, Tara..."

Yılan saldırdı: Tara'nın eli yerine mendile yöneldi. Tara sol elini adeta içgüdüyle çekerken sa elini uzatıp hayvanı tam ba mın altından yakaladı. Hayvan çırpınıyor, kuyru u Daniel'in baca ma çarpıyordu.

"Tanrım!" diye ba ıran Daniel feneri elinden dü üreerek kendini geri attı.

"Tamam!" Yakaladım!"

Kobra Tara'nın koluna dolanıyor, çırpınıyordu. Hayvan güçlüydü ama Tara da bo azını çok sıkı yakaladı ı için kurtulamıyordu. Daniel elleri titreyerek feneri yerden alıp üzerlerine tuttu. Yılanın a zı açılmış , zehir damlayan i ne gibi di leri ortaya çıkmı tı.

"Tanrım, bunu yaptı ina inanamıyorum!"

"Ben de."

Tara erke in yanından geçip dı arı çıktı. Dere yata ının a zına kadar dikkatle yürüdü, sonra kolunu açıp yılanı bo lu a fırlattı. Yılan gökte ince bir kalem gibi kıvrılarak gözden kayboldu. Tara tekrar mezara döndü ünde soluk solu aydı.

"Haydi, imdi içerde ne varmı bakalım," dedi hissetti inden çok daha sakin bir sesle.

Koridorun ucundaki oda küçük ve dikdörtgendi, sekiz metreye dört metrelik alanın duvarları siyah hieroglif sütunları ve kırmızı, ye il ve sarı renkli canlı sahnelerle doluydu. Duvarların alt kısımlarında Sakkara'da buldukları parçada oldu u gibi bir yılan dizisi görülyordu. Oda bombo tu.

Oda koridordan bir metre a a ıdaydı. Tara hemen a a ı atladı. Daniel bir an oldu u yerde kaldı, feneri çevrede dola tırdıktan sonra o da adadı. Zemini fenerle bir kere daha taradıktan sonra duvarlara

yöneltti. Resimler ık üzerlerinden geçtikçe görünüp kayboluyorlardı. Daniel huzursuz görünüyordu, sık sık yere ve oda giri ine bakıyordu. Ama zamanla dikkatini resimli duvarlara parlak renklere, garip yüzlere, hiyeroglif sütunlarına verince rahatlar gibi oldu. Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı, gözleri parlamaya başladı.

Kendi kendine, "Güzel, çok güzel," diye mırıldanıp başını salladı.

Feneri resimlerden birine çevirdi: çakal başlı bir ekil bir adamı bir teraziyeye doğru götürüyordu, terazinin öteki yanında ibi kuş kafalı bir ekilin elinde bir kalem ve bir tablet vardı.

"Bu nedir?" diye sordu Tara.

Daniel sahneye bakarak, "Ölüler Kitabından," dedi. "Nekropolis tanrısı Anubis ölüyü yargılama terazisine götürüyor. Kalbi tartılacak ve sonucu tanrı Thoth yazacak. Tipik bir Mısır mezar sahnesi. onun gibi..." Feneri başka bir resme kaydırıldı: kızıl derili ve üzerinde beyaz bir etek olan bir adamın ellerinde kavanoza benzeyen bir meyveler vardı. Adamın önünde sarı derili ve başındaki bir çift öküz boynuzu arasında bir yuvarlak kadın duruyordu.

"Ölü tanrıça İsis'e adak sunuyor. Erkeğin derisi kırmızı, kadınınla sarı. Üstüne bir resim. Üstüne çizgilerin kesinliğini, renklerin zenginliğini bak. Gözlerime inanamıyorum... inanılmaz bir meyve bu..."

Resme büyülenmiş gibi bakıyordu.

Tara yan duvarda örgülü peruklu iki adam resmini gösterdi. Yüzleri birbirlerine dönük olan adamlardan biri diz çökmüştü. "Bunlar farklı görünüyorlar."

Daniel feneri o yana çevirdi.

"Haklısın. Bunlar stil olarak Mısırlı değil, Persler. Saçlarından ve sakallarından belli. Susa ya da Persepolis harabelerine gidersen bu tabloya çok sık rastlarsın. Ama bunlar Mısır mezarlarında pek görünmezler. Bu da." Feneri karşı duvarda meyve dolu bir masa önünde duran beyaz çüppeli, sakallı bir adama çevirdi.

"Bu da Yunan stili. Bak teni soluk ve toga giymiş, sakalı da kısa ve seyrek: Bu da bir Mısır mezarında pek bulunmayan bir figür. Ama görülmemi değil: Tuna el CebeFde Petosiris mezarında da buna benzer figürler var. Ve Siwa'da Si Amun mezarında.

Ama yine de çok seyrek rastlanan sahnelerdir. E er Pers sahnesini de katarsan benzeri yoktur. Burada adeta üç ayrı insan gömülmü gibi. inanılmaz bir ey."

Daniel a ır a ır dönüp feneri duvarlara tutarken sanki mezarın kendi malı olmasını istermi gibi gözlerinde bir açhk vardı. Tara odanın gerisindeki küçük girintiye do ru yürüdü.

Ardından gelen Daniel. "Ni ," dedi. "Kavanozlar için. Mumya yapıldı nda iç organlar dört kavanoza konulurdu: biri karaci er, biri ba ırsaklar, biri mide ve biri de akci erler için. Kavanozlar burada dururlardı."

Sanki rehberlik yapıyormu gibi konu uyordu. Tara onun birbirlerine â ikken British Museum'da da böyle turlar düzenleyip gördükleri her eyi anlattı nı hatırlayıp gülümsedi.

Ni in solundaki panoyu göstererek, "Ya bu nedir, Profesör?" diye sordu.

Daniel feneri panoya çevirdi. Pano üst üste üçe bölünmü tü: En üstte bir dizi figür sarı bir arazi üzerinde yürüyordu. Altında kinde insanlar dü üyorlar yerde yuvarlanıyorlardı, üzerlerinde insan vücudu uzun burunlu ve hayvan kafalı bir yaratık elinde bir güzle dikilmi ti. Sonuncusunda hâlâ aynı sarı zeminde bir tek ki i vardı; onun da arkasında daha uzun boylu, elinde bir ankh asası tutan ve lotus çiçe i ba lıklı bir genç adam vardı.

"Basit bir hikâye," dedi Daniel. "Yukarıdakiler asker. Bak: mızraklar, yaylar ve kalkanlar. Çölde yürüyorlar. Altındakinde güzrlü ve hayvan ba lı olan sava ve kaos tanrısı Setli. Yine çöl. Askerleri deviriyor. Dü manın kim oldu u belli olmasa da bir sava ta yenilmi ler. Alttaki lotus çiçekli ba lıklı ki i de yeniden do u tanrısı Nefertum."

"Yani?"

Daniel omuzlarını silkti. "Belki de yenilmi olmasına ra men ordunun ruhu ya amaya devam ediyor. Ya da askerlerden bazıları sava tan sa çıkabildiler. Bir eyi, Mısır sembolizminden kesin olarak anlamak güçtür. Onlar imdi bizim dü ündü ümüzden çok farklı dü ünürlerdi."

Daniel resimlere bir süre daha baktıktan sonra dönüp feneri koridorun iki yanındaki duvarlardaki hiyerogliflere çevirdi. Sol duvarın a a ısında ortalara do ru metinde eksik bir parça vardı.

"İşte te bizim parçanın çıkarıldığı yer," dedi. "Bak, yılanlar duvarın altındaki çizgiye uyuyor."

Daniel ile Tara çömeldiler. Kara bir sıvının içine gömülmüşler gibiydi karanlık. Tara kalbinin attığını duyabiliyordu.

"Öyleyse onu yerine koy," dedi. "Buraya bunun için geldik."

Daniel kadına baktı, sonra çantayı sırtından indirdi, kutuyu çıkarttı, içinden aldığı alçı parçasını yerine yerle tirdi. Bir kere yerine oturduktan sonra daha önce çıkartıldığı hiç belli olmuyordu.

"İmdi oku bakalım ne diyor," dedin Tara.

Daniel kadına bir daha baktı, bir iki adım gerileyip feneri duvara tuttu.

"Metin urada, kapının solunda bakiyor ve yukarıda a a ı, sağdan sola devam ediyor."

Duvara bir süre daha baktıktan sonra feneri sütunları izleyerek indirip kaldırarak okumaya başladı. Mezarın dar odasında sesi sanki zamanın derinliklerinden gelen bir yankı gibiydi. Tara tüylerinin diken diken oldu unu hissetti.

Ben, İbwer, İmentiyim ve yukarı ve a a ı Mısır Kralı Setutun Tarıu'nun krallığının on ikinci yılında... bu Pers İmparatoru Darius'un Mısır kraliyet adıdır... Akhet'in birinci ayının dördüncü günü buraya yatırıldım. Darius'un gözdesi, sevgisinin gerçek hizmetkârı, ordunun müfettihi, kralın bendesi, sadık, do ru. Yunanistan'da onun yanındaydım. Lidya'da onun yanındaydım. Pers'te onu dükkânı bulamadım. Ashkalon'da buldum."

Daniel durakladı. Üçüncü sütunun sonuna gelmişti.

"Bütün bunlar ne demek?" diye sordu Tara.

"Mezar Birinci Pers Döneminden kalma. Persler Kambiz zamanında İÖ 525 yıllarında Mısır'ı fethettiler. İÖ 522'de Kambiz'in yerine Darius geçti. Bu herif Darius'un iktidarının on ikinci yılında, yani İÖ 510 yılında falan ölmüştü. Darius'un generallerinden biri olmalı *semsu nesu*, kralın bendesi ve *mer mesha*, ordu müfettihi genellikle bu anlama gelir. Bunun ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Kralın generallerinden birinin mezarı. Ve altıncı yüzyıldan. Teb'de o döneme ait hemen hemen hiç mezar bulunmamıştır. Müthiş bir şey bu."

"Devam et, bakalım ne yazıyor?"

KAMBIZ'IN KAYIP ORDUSU

Daniel feneri dördüncü sütunun başına kaldırdı.

"Nübyelileri efendimin emriyle toz duman ettim, büyük ün kazandım. Yunanlılara boyun eğdirdim. Libyalıları ufkun öteki ucuna itip ölümü tattırdım. Kılıcım güçlüydü. Gücüm büyüktü. Korku nedir bilmedim Tanrılar benimleydi."

Daniel fenerin ışığını aya kaydırdı.

"Bizim parçamız bir sonraki sütunda başlıyor."

Feneri kaldırıp okumaya devam etti.

"Yukarı ve aşağı Mısır Kralı Mesut İra Kem bütjet t... bu da Kambiz'in Mısır'daki adı...üçüncü yılında büyük bir ün kazanmadan önce, peretin üçüncü ayı ben, İbrahim İmenty kralın dümanlarını yok etmek için batı çölüne, Sekhet İmit'e gittim."

Daniel'in yüzünde aniden ayağın bir ifade belirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Tara.

"Sekhet İmit, o..."

Daniel cümlesini tamamlamadan bir an durup düdü, sonra yine çevirmeye başladı. İndi artık her bir sözcüğü tekrar tekrar kontrol ediyormuş gibi sesi zayıflamıştı.

"Piramitte, Sekhet İmit'in 90. İterü gününde ve doğusunda, kum vadisinin ortasında öle yeme imizi yerken büyük bir fırtına koptu. Dünya karardı. Güne kayboldu. 50.000 asker kuma gömüldü. Sadece ben tanrıların merhameti sayesinde kurtuldum. Tek başıma çölde, İnekler Ülkesinin gününe ve doğusuna altmış İterü yürüdüm. Çok sıcak vardı. Büyük susuzluk çektim. Büyük açlık çektim. Pek çok kere öldüm. Ama sonunda İnekler Ülkesine vardım. Tanrılar benimleydi..."

Daniel'in sesi hafifledi. Tara erkeğin yüzüne baktı. Dudakları kıpırıyor ama boğazından ses çıkmıyordu. Çevrelerini saran karanlıkta bile yüzünün ölüm beyazlığına büründüğünü görmüştü. Elleri titriyor, fenerin ışığı duvarda gidip geliyordu.

Karanlık her nasılsa boğazına dolmuş gibi boğuk bir sesle, "Tanrım!" diye mırıldandı.

"Ne oldu?"

Daniel'den ses çıkmadı.

"Ne oldu, Daniel?"

"Kambiz'in ordusu bu."

Gözleri ok ve zaferle irilemişti.

"Kambiz'in ordusu nedir?"

Daniel yine hemen yanıt vermedi, Tara'nın sorusunu duymayarak sanki transa girmiş gibi duvara bakmaya devam etti. Kendini uyandırmak istercesine başını salladığında neredeyse aradan bir dakika geçmişti. Kadının elini tutup odaya soktu, daha önce bakışları panonun önüne götürüp feneri o yana çevirdi.

"Pers imparatoru Kambiz İÖ 525 yılında Mısır'ı işgal edip imparatorluğuna kattı. Bundan bir süre sonra, herhalde İÖ 525'te, Teb'den iki ordu gönderdi. Birincisinin başında kendisi vardı ve güneydeki Etiyopyalılarla savaşta gidiyordu. İkinci ordu kuzeybatıya, çölün ötesindeki Siwa vahasında Amun tapınağını ortadan kaldırmak için gönderilmişti. Mısırlılar burasını Palmiye Açıklarının Yeri demek olan sekhet imit olarak adlandırmışlardı."

Daniel feneri en üstteki çölde yürüyen askerler panosuna çevirdi.

"Yetmiş beş yıl kadar sonra yazan Yunan tarihçisi Herodotus'a göre ordu Kutsanmıllar Adası diye bilinen bir vahaya vardı. Burası herhalde günümüzün el Herga'sıdır. Orası ile Siwa arasında, Büyük Kum Denizinde bir kum fırtınası çıktı, elli bin kişilik ordu silindi gitti."

Daniel feneri Seth'in güzünü altında parçalanmış insanları gösteren ikinci panoya indirdi.

"Bu hikâyenin doğuru olup olmadığını bilmiyorduk. İmdi bu metin bunu doğruluyor. Ve sadece o kadarla da kalmıyor: bu ibadeti her nasılsa felaketten kurtulabilmiş." Feneri alttaki panoya indirdi. "İbadet yeniden doğu tanrısı Nefer tum'la birlikte. Bu sahnenin anlamı şu: ordu yok oldu ama adamımız kurtuldu."

"Peki, bu neden bu kadar önemli?" diye sordu Tara.

Daniel gözlerini duvardan ayırmadan cebinden çıkardığı purosunu yaktı. Kibritin alevi bir an gölgeleri itip odanın tümünü aydınlattı.

"Herodotus'un doğrulanması başlı başına önemlidir. Ama burada çok daha başka şeyler var, Tara."

Kadının elini tutup bir sonraki metnin önüne götürdü.

"Bak. İbadet bize sadece kum fırtınasından kurtulduğunu söylemiyor. Ordunun fırtınaya tutulduğu yeri de veriyor. Bak:

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

'Piramitte, sekh imit'in 90 iteru güneyinde ve do usunda.' Piramitin yerini bilmiyorum ama bunun piramit ekinde kireçta ndan bir kaya oldu unu dü ünebiliriz. Eski bir uzunluk ölçüsü olan *iteru nun* iki kilometreye yakın oldu unu biliyoruz. Dahası da var: 'Tek ba ima çölde, inekler ülkesinin güneyine ve do usuna altmı iteru yürüdüm.' inekler ülkesi *ta iht* demektir ki, bu da Harga ile Siwa arasındaki di er bir vaha olan el Farafra'dır. Görmüyor musun, Tara? Elimizde Kambiz'in ordusunun kayboldu u yerin haritası var. El Farafra'nın altmı iteru kuzeybatısı, Sivva'nın doksan iteri güney do usu, piramitin oldu u yer. Eski bir metinde bundan kesin bir tanım bulamazsın. nanılmaz bir ey bu."

Mezarın içi sıcak oldu undan yüzü terden parlıyordu. Heyecanla purosundan birkaç nefes çekti.

"Bunun ne demek oldu unu biliyor musun? insanlar binlerce yıldır Kambiz'in ordusunu arıyorlar. Bu arkeologlar için bir tür kutsal kupa oldu. Ama batı çölü çok geni bir alandır. Herodot sadece ordunun onun ortasında bir yerde kayboldu unu söylüyor. Bu her yer olabilir.

"Ama bu i aretlerle o noktayı kesin olarak saptayabiliriz. Siwa ve el Farafra'dan ölçüler alanı birkaç kilometre kareye indiriyor. Oraya havadan baktı in takdirde piramit biçimli bir kaya bulmak güç de ildir. Böyle bir ey kumlar arasında bir parmak gibi görünür. ki günde, hatta daha az bir sürede bulunabilir."

Tara anlamaya ba lamı tı. "Ama sadece ölçüleri biliyorsan."

"Evet. i te elimizdeki parça da bunun için çok önemli. Orada Sivva'dan uzaklık ve ek Farafra'dan uzaklı n da bir parçası var. Bu parça olmadan orduyu bulma ansın o yeri arayan yüzlerce ki inin kinden farklı olamaz. Sayf el Taar'ın bunu neden bu kadar istedi i imdi anla ıldı."

Daniel susup duvara baktı. Fenerin ı ı nda gözleri parlıyordu. Tara'nın kafasından binbir dü ünçe geçmekteydi.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Bu ordunun de eri ne kadardır?" diye sordu.

"Tüm bir ordu mu? Tam teçhizatlı ve çöl kumu altında oldukları gibi korunmu elli bin asker? Bu, arkeolojinin en büyük ke fi olur. Hiçbir ey buna yakla amaz. Buna kıyasla Tutankhamon'un

mezarı ucuz bir briç a brac dükkânıdır. Bu dönemden bir gö üslük birkaç yıl önce yüz bin dolardan fazlasına satılmıştı. Parça parça satarsa ve hepsini birden piyasaya sürmezse... Sayfel Taar Ortado- u'nun en zengin adamı olabilir. Ve elinde böyle bir kaynakla neler yapabilece ini dü ünme bile istemem."

Bir süre konu madan durdular. Fenerin pili zayıflamaya ba lamı , ık parlak beyazdan solgun bir sarıya dönü mü tü.

"Ya ngiltere Büyükelçili i?" diye sordu Tara. "Squires ve Cemal?"

"Onlar mezarı ö renmi olmalılar. Samali'nin söyledi i do ruysa eksik parçayı onlar da en az köktendinciler kadar istiyorlar. Burada çok büyük kozlar payla ılıyor, Tara."

Duvara bakarken Tara sıca a ra men titremekte oldu unu hissetti. Yine uzun bir sessizlik oldu.

Bir süre sonra, "Peki metnin geri kalanında neler yazıyor?" diye sordu. "Hepsini okumadın ki."

Daniel feneri okumayı bıraktı ı yere tuttu.

"Nerede kalmı tık. Ha, evet: 'Ama sonunda inekler ülkesine geldim. Tanrılar benimleydiler.' Tamam, devam ediyorum. 'Bir sonraki sözcük bir ad ama Mısırlı adı de il." Daniel gözlerini kasa- rak duvara yakla tı. "Bir Yunanlı adının Mısır alfabetiyle yazılmı ı sanırım. Mısırlılar sesli harfkullanmadıkları için tam olarak kestir- mek güç."

Sözcü ü heceledi.

"*Demnichos*. Ya da *Dimmachos*. Onun gibi bir ey i te. *Adım Dimmachos*..." "Yine durakladı.

"... *Naxos'lu Menendes o lu. Eylemlerim bilindi inde ib wer imenti olarak tanındım*. Elbette!" Daniel gülüyordu.

"Ne oldu?"

"İb wer imenty. Bir kelime oyunu. Bunu daha önce fark etme- liydim. *Ib iver*, büyük kalp; *imenti*, batının. Ama *ib tver* Büyük Susuzluk olarak da okunabilir. Çölde yüz yirmi kilometre yürümü bir insan için gayet uygun bir ad. Bu adam aslında Yunanlı olma- lı. Herhalde paralı bir asker. O dönemde Mısır'da bunların sayısı çok fazlaydı. Pers hükümdarının emrinde Mısır lakabına sahip bir Yunan askeri."

KAMBİZ'İN KAYIP ORDUSU

Feneri daha önce baktıkları resimlere çevirdi: meyve dolu masa önündeki soluk tenli adam: kralının önünde eilen örgülü saçlı ve sakallı adam; tanrıça İsis'e adak sunan kızıl derili adam.

"O nedenle burada üç ayrı resim var. Aynı ki inin üç ayrı yönünü belirtmek için. Yunan, Pers, Mısır: ahane bir ey bu."

I ı ı duvara çevirip son be sütunu okudu.

"Eylemlerim, ölümden nasıl döndü üm bilindi inde Kambiz beni sa yanma aldı, yükseltti, en sevdi i dostu yaptı; çünkü ben çölden sa kurtuldu um için Tanrıların benimle olduklarını biliyordu.

"Bana toprak, unvan ve servet verildi. Darius döneminde zengin ve büyük bir insan oldum. Onur ve servette bütün e itlerimi a um. Aldı um kadın üç o lan do urdu. Kralın danı manı oldum. Hep ona sadık kaldım. Kalbim güçlüydü. Gerçek koruyucuydum. Efendisinin evinin en önde gelen ki isiydim.

"Topraklarım Waset'teydi... Waset Teb'in, yani ça da LUK SOR'un eski Mısırcadaki adıdır... Waset'te mutluydum. Waset'te uzun bir süre ya adım. Do um yerim olan Naxos'a bir daha gitmedim.

"Bu mezarın önünden geçen ve ya amı sevip ölümden nefret eden her canlı öyle desin: Osiris ib iver imentiği yeniden..."

Daniel'in sesi kesildi, feneri yere indirdi.

"Gerisi sadece öteki dünya kitaplarından dualar." Ba mı salladı, purosundan bir nefes çekince ucu karanlıkta turuncu bir ı ıkla parladı. " nanılmaz bir hikâye, de il mi? Kambiz'in ordusunda sıradan bir nefer olan paralı bir Yunanlı ölümden kurtulup kralların dostu ve sırda ı oluyor. Homeros efsanelerinden çıkma bir ey adeta. Burada ömrümün sonuna kadar..."

Dı arıdan yuvarlanan ta sesleri duyuldu. Daniel Tara'ya bakıp feneri söndürdü, purosunu yere atıp aya ı altında ezdi. Karanlık içinde bo ulur gibi oldular. Geçidin üst kısmından fısıltılar geldi, sonra birinin mezara girdi ini duydular. Bir duvar dibine büzülüp beklediler. Daniel'in omzunu yakalamı olan Tara ba ırmak istiyor ama bo azından ses çıkmıyordu.

Birden koridordan odaya soluk bir ı ık vurdu. Fısıltılar arttı, yakla an ayak sesleri i tilidi. Yirmi metre, on, be ve sonra odanın giri indeydiler. Bir anlık duraklamadan sonra siyah küppeli biri geçitten odaya atladı.

Daniel bir çılık atarak adamın üstüne atlayıp yere yıktı.

"Kaç, Tara!" diye ba ırdı. "Tanrı a kına..."

İçeri giren iki ki i Daniel'i yere devirdiler.

"Daniel!"

Tara erke e do ru ko arken biri kendisini yakalayıp yere attı. Tara do ruldu, yumruklarıyla kendini savunmaya çalı tı ama bu kere solu unu da kesen sert bir darbeyle bir daha devrildi. Oda birden gözleri yakan beyaz bir ıkla aydınlandı. Tara'nın ı ı a alı kın olmayan gözleri kapandı.

"Demek fareler kapana kıştırıldı!" dedi bir ses.

Tara gözlerini kırptı tırdı. Önünde dört ki i duruyordu. kisi makineli tüfekli, biri tüfekli, birinin de elinde kalın bir sopa. Koridorun ba nda da elinde halojen bir lambayla Draviç duruyordu. Arkasındaki geçitte ba kaları da vardı. Tara güçlkle do ruldu. Burnu kanayan Daniel de kalkıyordu. Daniel kadının yanına geldi.

" yi misin?" diye sordu Tara.

Daniel ba mını salladı. Draviç bakı larıyla odanın zeminini taradı, sonra lambayı yanındaki adama verip a a ı adadı.

"Dostumuz kobra burada de il demek. Sandı ımız kadar iyi bir bekçi çıkmadı. Çok yazık. Onun zehriyle a ır a ır ölü ünüzü seyretmek isterdim."

Üzerlerine do ru gelirken cüssesi adeta odanın yarısını dolduruyor, lambanın ı ı nı örtüyordu. Yedi i darbeden yana ı zonkla yan Tara duvara yaslandı.

Daniel, "Burada oldu umuzu nasıl bildin?" diye sordu.

Draviç güldü. "Mezarı sadece bir yılanla koruyaca ımızı sanıyordunuz, budalalar? Tepeye bir gözcü bırakmı tık. Sizi görünce bize haber verdi, biz de geldik."

Tara titrek bir sesle, "Bizi ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Öldürece im tabii. Dev çok sıradan bir eyden söz eder gibiydi. "Nasılı ve zamanını bilmiyorum. Ve önce sana ne yapaca ımı."

Kadına gülümseyerek bakarken dudakları uzun pembe solucanlar gibi parlıyordu.

"Önce sana yapmak istedi im eyler oldu undan hiç ku kun olmasın."

Draviç elini uzatıp parma nını Tara'nın memesi üzerinden

KAMBÎZ' N KAYIP ORDUSU

geçirdi. Tara yüzünü tiksintiyle buru turarak adamın elini itti.

"Sen babamı öldürdün."

"Öldürmek isterdim," diye güldü Draviç. "Bundan büyük keyif de alırdım. Ama ne yazık ki, buna fırsat bulamadan öldü. Buna benim de senin kadar canım sıkıldı."

Kadının gözlerindeki acıyı görünce bir kahkaha daha attı.

"Önümde yı ıldı kaldı. Bir an ayaktaydı, bir an sonra domuz gibi yerde kıvranıyordu. Böylesine zavallı bir ekilde ölen birini görmemi tim o güne kadar."

Draviç dönüp adamlara Arapça bir eyler söyledi. Onlar da gül-meye ba ladılar. Korkusuna ra men Tara'nın içinde bir öfke dalgası kabardı. Ba nı geriye atıp olanca gücüyle Draviç'in yüzüne okkalı bir tükürük savurdu. Kahkahalar birden kesildi. Tara kendini kaçınılmaz darbeye hazırladı.

Ama bekledi i darbe gelmedi. Dev bir an mor yana ndan süzülen tükürükle öyle durdu, sonra eliyle yüzünü sildi.

Parmaklarındaki sıvıya bakarak sakın bir sesle, "Senin hiç ırzına geçildi mi?" diye sordu. "Tecavüze u radın mı? Vücudun ba - kaları tarafından senin iste ine ra men oyuncak gibi kullanıldı mı? Önden, arkadan, a ızdan? Hayır mı? Öyleyse inan bana, çok ey göreceksin."

"Yapma, Draviç," diye homurdandı Daniel.

"Sen hiç merak etme, Lacage. Seni de mahrum bırakmayaca ız."

Draviç tükürü ü sildi, cebinden lambanın ı ında kenarlarının keskinli i parıldayan küçük bir mala çıkardı.

"Bütün tecavüzlerin cinsel olması gerekmez."

Ani bir hamleyle atılarak Daniel'in kolundan geçirdi malayı. Gömle i kolundan akan kanla lekelenirken Daniel acıyla yüzünü buru turdu.

"Ancak o zevkler daha sonrası için." Dev, malayı cebine soktu. "Önce ba ka i lerimiz var."

Lambayı tutan adama yakla masını i aret ederek hiyeroglifli du- vara döndü.

"Bulmacanın son parçası yerine oturdu demek. İlk ba ta çıkarılması yazık olmu tu. E er ilk bulundu u gibi kalsaydı hem o kadar zahmetten kurtulurduk, hem de acidan."

Tara'ya baktı, ehvetle sırtarak, duvarın önünde çömeldi.

"Bu tepelerde yeni bir mezar bulundu unda önce biz haber alırız. Yerel halk do ruca bize gelmenin kendi çıkarlarına oldu unu iyi bilir. Aksi takdirde Sayf el Taar'ın öfkesini üzerlerine çekerler ki, bunun da hiç ho olmadı ını bilirler.

"Ancak bu kere mezarı tek ba ına çalı mak isteyen biri bulmu - tu. Açgözlülü ünün cezasını ödedi ama ne yazık ki bazı parçaları daha önceden almı tı. Aralarında bu çok önemli parça da vardı."

Alçı parçasını duvardan çıkartıp elinde çevirdi.

"Metnin bu parçasını almı olması büyük bir tesadüftü. De eri hakkında bir bilgisi yoktu tabii. O sadece satacak bir ey istiyordu. Zaman bulabilseydi bütün duvarı parça parça satardı. Arna ordunun kesin yerini belirleyen tek parçayı sökmek talihsizli ine u radi ve böylece de sadece kendini de il, pek çok ki iyi ölüme mahkûm etmi oldu."

Tara üç metre öteden bile adamın vücudundan yayılan yo un ek i kokuyu duyabiliyor, kusmamak için kendini güç tutuyordu.

"Ancak bunların imdi hiç önemi kalmadı. Parça elimizde. Ve yarın bu saatte orduyu da bulmu olaca ız. Ve sonra..." Tara'ya yine alay edercesine ehvedi bir bakı fırlattı. "Ve sonra e lence ba layacak."

Arapça bir eyler söyleyince ellerinde balyoz olan iki adam oda-ya atladı. Draviç Daniel'in daha önce çevirdi i metnin bulundu u yeri gösterdi ve adamlar balyozlarla duvardaki yazılı alçı tabakasını parçalamaya ba ladılar.

Daniel ileri atılarak, "Olmaz! Lütfen yapmayıp! Durun!" diye ba ırdı.

Midesine sokulan bir namluyla gerilemek zorunda kaldı.

"Onu yok edemezsiniz!" Daniel bo ulacak gibiydi. "Tanrı a kına, yapmayın!"

"Talihsiz ama gerekli bir önlem," dedi Draviç. "Di er süsleme-ler kalabilir ama ba kasının mezarı bulup da ordunun ba ına gelen-leri okuması tehlikesini göze alamayız. En azından imdilik."

Hiyerogliflerle dolu alçı parçaları yerde dü üp parçalanıyorlardı. Adamlardan biri duvarlara vurmaya devam ederken di eri de yer-deki parçaları balyozuyla binlerce parçaya ayırdı. Daniel çaresizlik

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

içinde ba ını e di.

Duvarın bir kısmı tümüyle yok edilince Draviç adamlara çekilmelerini i aret etti. Odanın içine toz dumandan göz gözü görmüyordu: Tara öksürmeye ba ladı.

Daniel yerde parçalanmı alçı yı nından gözlerini ayıramadan, " imdi ne olacak?" diye sordu.

Elindeki alçı parçasıyla Draviç oda giri ine do ru yürüdü. Parçayı adamlarından birine verdi, sonra onların yardımıyla koridora çıktı.

Arkasına dönerek, " imdi size hiç de ho olmayan eyler olacak," dedi.

Eliyle bir i aret yapıp geçitte kayboldu. Daniel'in önündeki adam silahını kaldırdı.

Adamın ate edece ini sanan Tara, "Hayır!" diye ba ırdı. Ancak adam tüfe in dipçi ini Daniel'in kafasının yan tarafına indirdi. Daniel boynundan a a ı kanı süzülerek yere baygın serildi. Tara erke in yanında çömelip yüzüne dokundu. Arkasında bir hareket, havada üzerine do ru gelen bir ey hissetti ve birden durgun ve karanlık sulardan hızla okyanusa dü meye ba ladı.

KUZEY SUDAN

Çocuk elindeki telsiz mesajıyla kamp boyunca ko uyordu. Onun geli inden ürken bir keçi sürüsü ayaklanıp kaç ı maya ba la dı. Ama çocuk onlara aldırı etmeden efendisinin çadırına varana kadar hiç durmadı. Çadırın kapa ını açıp soluk solu a içeri girdi.

içerisi bir tek gaz lambasıyla aydınlatılmı tı. Sayf el Taar halı üzerine ba da kurmu elinde bir kitapla adeta bir heykel kadar kıpırtısızdı. Çocuk adama yakla tı.

Heyecanına engel olamayarak, "Bulmu lar!" diye ba ırdı. "Doktora Draviç parçayı bulmu !"

Adam kitabını kuca ına bırakıp ifadesiz bir yüzle çocu a baktı.

"Mehmet, kitabımızda her eyde ılımlı olmamız yazılıdır," dedi. "Sevincimizde de, tasamızda da. Ba ırmana gerek yok."

"Emredersiniz, Sayfel Taar." O lan ba mını e di.

"Ancak Allah'ın iyili i için sevinmemiz de yazılıdır. O nedenle sevincinden utanma. Ama onu kontrol altında tut, Mehmet. Her zaman kontrol altında tut. Allah'a giden yol budur. Kendinin efendisi olacaksın."

Sonra elini uzatınca çocuk mesajı verdi. Sayfel Taar ba mını yana e ip kâ ıdı okudu. Bitirince dikkatle katlayıp cüppesinin cebine soktu.

"Ben sana bizlerin Allah'ın seçilmi leri oldu umuzu söylememi miydin? Onun büyüklü üne inandı ımız sürece her eyi elde edebiliriz. İmdi bu gerçekle ti i te. Bu büyük bir gün Mehmet."

Adamın yüzünden sanki kurak bir topra a dökülen su gibi aniden bir gülümseme yayıldı. Çocuk onu hiç öyle görmedi i için kalbi duracak gibi olmu tu. Yere kapanıp efendisinin ayaklarını öpmek, onu ne kadar sevdi ine, kendi için yaptı ı eylere ne kadar minnettar oldu unu söylemek isterdi.

Ama kendini tuttu. Allah'a giden yolda kendine hâkim olacaksın. Efendisinin sözleri hâlâ kulaklarına çınlıyordu. Dersini almı tı.

Adam çocu un aklından geçenleri okumu gibi aya a kalkıp elini o lanın omzuna dayadı.

"Aferin, Mehmet. Allah iyi ö renciyi her zaman ödüllendirir. Kötü ö renciyi de cezalandırdı ı gibi. İmdi gir herkese hazırlanmasını söyle. Yeri ö renir ö renmez malzemelerimizi uçurmaya ba layaca ız."

Çocuk ba mını çevirip geri geri yürüdü.

"Efendi, kötü eyler artık sona erecek mi? Kâfirler yok edilecek mi?"

Adamın gülümsemesi daha da yayıldı yüzüne. "Elbette, Mehmet. Artık bize yardım edecek koca bir ordumuz varken ba ka nasıl olabilir ki?"

"Allahü ekber," diye güldü o lan.

"Do ru. O bizim asla anlayamayaca ımız kadar büyüktür."

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

O lan gidince Sayf el Taar gaz lambasının yanındaki yerine dönüp kitabını aldı. Kitabın me in cildi yırtık oldu u için iki eli arasında dikkatle tutuyordu. Kitap Arapça veya ngilizce de il, Yunancaydı: *Herodot Tarihi*.

Sayf el Taar fitili hafifçe yükseltti, kitabı yüzüne yakla tırdı ve içine gömülürken sevinçle içini çekti.

LUKSOR

Halife'nin treni sabah sekizde Luksor'a girdi. Gördü ü karabandıktan sonra bir daha uyumadı ından çok bitkindi. î e gitmeden önce eve u rayıp elini yüzünü yıkamaya karar verdi.

Kent imdiden ayaktaydı. Ebu el Haggag bayramı o ö leden sonra ba layaca ı için o saatte bile kalabalıklar tadı, çörek ve komik apkalar yı ılı tezgâhların çevresini sarmı lardı. Halife normal zamanda olsa bayramı ipe çekecekti. Ancak bugün aklında çok ba ka eyler oldu ndan bir sigara yakıp el Mahatta Soka ı'nda yürürken çevresindeki gürültü patırdının farkında bile de ildi.

Evi kent merkezinden yayan on be dakika uzakta, kasvetli bir beton dizisi arasına bir domino ta ı gibi sıkı mı kasvetli beton bir bloktu. Eve vardı ında Batah ve Ali okula gitmi ler, bebek Yusuf da yata ında uyumaktaydı. Halife bir du aldıktan sonra karısı ekmek peynirle kahvesini getirdi. Halife simsiyah bir cavlan gibi saçları beline kadar inen karısına, dar ve kı kırtıcı kalçalarına baktı. Kimi zaman onun gibi bir kadına sahip olmanın ne büyük bir talih oldu unu unuturdu. Karısının ailesi Zenab'ın yoksul bir ailenin be parasız genci olan kendisiyle evlenmesini istememi ti. Ancak Zenab inatçı bir kadındı. Halife o günleri hatırlayınca gülümsedi.

Bir tabak dilimlenmi domates getiren karısı, "Komik olan ne?" diye sordu.

KAMBIZ'İN KAYIP ORDUSU

"ilk evlilik günlerimizi dü ünüyordum. Ya benimle evlenece ini ya da hiç evlenmeyece ini söylemi tin, ailen kar ı çıkınca."

Zenab domates taba nı verip kocasının dizleri dibine oturdu.

"Onların sözünü dinlemeliydim. O kadar inatçı olmasaydım imdi Hüsnü benim olurdu."

Halife kahkahalarla gülerek uzanıp karısını alnından öptü. Kadının sıcak teni ılık ve parfümlüydü, yorgunlu una ra men uyarıldı nı hissetti. Domates taba nı bırakıp kollarını karısının omuzlarına doladı.

Zenab kolunu öperek, "Kahire nasıldı?" diye sordu.

" öyle böyle. Profesörü gördüm."

"iyi mi?"

"İyi görünüyordu. Sana selam söyledi."

Zenab hafifçe kıpırdanıp kolunu kocasının dizine attı. Elbisesi hafifçe kaymı , omzu ve gö üslerinin kabarmaya ba ladı ı çizgi ortaya çıkmı tı. Halife dirse ini biraz daha indirirken domates taba nı kendisinden iyice uzakla tırdı.

Zenab parma ıyla kocasının baldırında çizgiler çizerek, "Yusuf, üzerinde çalı tı m bu olay neyin nesi?" diye sordu. "Önemli bir ey, de il mi?"

"Evet, sanırım öyle."

"Bana anlatabilir misin?"

Halife karısının saçlarını ok adı. "Çok karı ık."

Zenab bunun, onun konu mak istemedi i anlamına geldi ini bildi i için fazla üstüne gitmedi. Yüzünü kaldırıp erke ini hafifçe dudaklarından öptü.

"Bebek uyuyor," diye fısıldadı.

Halife karısının boynunu ok adı, saçlarının parfümünü içine çekti.

"i e gitmem gerek," dedi.

Zenab kocasını bir daha öptü, aya a kalkarak elbisesini üzerinden sıyırdı. Altına bir ey giymemi ti.

"ille de gerekiyor mu?"

Halife kadının ince ve esmer vücuduna, dik ve gergin memelerine, bacakları arasındaki yumu acık kömür karası tüylere baktı. Ne kadar da güzeldi. Kalkıp karısını kollan arasına aldı.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

"Biraz gecikirsem hiç fark etmez," dedi.

Öpü tüler, kadın erke inin elinden tutup yatak odasına götürdü, yata ın üzerine oturup gömle inin dü melerini çözdü, pantolonunu indirip beline sarıldı. Halife karısını sırtüstü yatırıp yanına uzandı, memelerini, karnını, kasıklarını ok amaya, omuzlarını öpmeye ba ladı.

Telefon çaldı.

Erke in üzerine çıkıp saçlarını yüzüne döken Zenab, "Bırak çalsın," dedi.

Bir an daha devam ettiler, ancak telefon sesiyle uyanan bebek a lamaya ba layınca Zenab söylenerek be i e gitti. Halife de do - rulup telefonu açtı. Arayan Profesör el Habibi'ydi.

"Umarım seni rahatsız etmiyorumdur."

"Hayır. ey... Zenab'a biraz yardım ediyordum da."

Zenab kocasına gülerek baktı, a layan bebe i be i inden alıp öteki odaya giderken Halife'nin ba ina bir öpücük kondurdu. Halife kapıyı kapattı.

"Dinle, Yusuf, bilmen gerekti ini dü ündü üm bir ey var," dedi Profesör. "D ün getirdi in o parçalar hakkında."

Halife e ilip pantolon cebinden sigara paketini çıkardı. "Sizi dinliyorum."

"D ün gece sen gittikten sonra onlara bakarken hançerin me in tutama ı altında, kabzasında bir yazı buldum. Madenin üstüne kazınımı kaba harfler. Yunanca."

"Yunanca mı?"

"Evet. Bir ad. Herhalde hançerin sahibinin adı."

"Sizi dinliyorum."

"Menendes o lu Dymmachus yazıyordu."

"Dymmachus mu?" Halife dü ündü. "Bunun sizce bir anlamı var mı?"

"Garip olan bunu daha önce gördü ümden emin olmamdı. Hatırlamam uzun sürdü ama sonunda buldum." Profesör sözlerine dramatik bir hava vermek için bir an sustu.

"Evet?"

"Krallar Vadisi'nde. VI. Ramses'in mezarında. Duvarlar Yunanca ve Koptça eski grafittilerle doludur. Bunlardan birini Naxoslu

Menendes o lu Dymmachus yazmı tı. Baillet'de arayıp buldum."

"Aynı adam mı?"

"Yüzde yüz emin olamam ama Teb'de babasının adı Menendes olan iki Dymmachus oldu unu hiç sanmıyorum. Bunlar öyle sıradan adlar de ildir."

Halife bir ıslık çaldı, "inanılmaz bir ey."

"Gerçekten de öyle. Ama az sonra söyleyeceklerim kadar inanılmaz de il."

Yine sözünün etkisini artırmak için bekledi."

"Bu Dymmachus mezarda sadece adını bırakmamı tı. Bir eyler de yazmı tı."

"Ne?"

"Tamamlanmamı görünüyor. Ya üzerine ba ka ey yazılmı , ya da yazarken yarıda kalmı ."

Hattın öteki ucundan bir kâ it hı irtısı geldi.

" öyle: 'Ben, Naxoslu Menendes o lu Dymmachus bu harikaları gördüm. Yarın Amonlara kar ı yürüyü e geçiyoruz. Tanrılar...' Hepsi bu kadar."

Halife hâlâ sigarasını yakmamı tı. Yüksek sesle dü ünerek, "Amonlar Yunanlıların Siwa halkına verdikleri ad de il miydi?"

"Evet. Vahada tapına ı olan tanrı Amun'un adından. Ve bildiğimiz kadarıyla bu dönemde Amonlara kar ı bir tek askeri sefer yapılmı tır."

"O da?"

Yine o dramatik duraklama.

"Kambiz'in ordusu."

Halife'nin sigarası parmakları arasında ikiye bölündü. "Kambiz'in ordusu! Çölde kaybolan ordu mu?"

"Söylentilere göre."

"Ama ondan kimse sa kalmamı tı ki. Hançer onun askerlerinden birine nasıl ait olabilir?"

"Eh, sorun da bu, de il mi?"

Halife Profesörün piposunu canlandırdı nı duyuyordu. Paketten bir sigara daha alıp yaktı. Bu kere sessizlik daha uzun sürdü.

Habibi, "Hançerin Teb'deki bir mezardan çıktı ı kesin mi?" diye sordu sonra.

KAMBİZ'İN KAYIP ORDUSU

"Sanırım. Evet."

"O zaman birkaç açıklaması olabilir. Belki bu Dymmachus orduyla gitmemi tir. Belki hançer o gitti i sırada bir ba kasının elindeydi. Ya da belki Herodot yanıldı ve ordu kum fırtınasına yok olup gitmedi."

"Ya da yok oldu ve bu Dymmachus kurtuldu."

Profesör bir an sustu.

"Bu olasılıkların en zayıfı olur bence, ama aynı zamanda en ilginç."

Halife sigarasından derin bir nefes çekti. Bebek orada yattığı için yatak odasında sigara içmemesi gerekiyordu. Uzanıp pencereyi açtı. Kafasından bir anlam çıkaramayacağı binlerce şey geçiyordu.

"Kambiz'in ordusundan bir askerin mezarının bulunması büyük bir keşif olurdu, değil mi?"

"Eğer gerçek olduysa kanıtlanabilirse. Çok büyük bir keşif hem de."

O muydu acaba? Ebu Nayar Kambiz'in kayıp ordusundan birinin mezarını bulmuştu. Profesörün dediği gibi bu çok büyük bir keşifti. Mısır'da yıllardan beri yapılan keşiflerin en büyüğü. Ama yine de bu Draviç'in küçük bir parça hiyeroglifli parça için bu kadar zahmete girmesini açıklamazdı. Ne de olsa İkbâr'ın dükkanındaki diğer parçalarla ilgilenmemiştir. Sadece o bir tek parçayı istiyordu. Burada bilinmeyen bir şey vardı. Eksik bir şey.

Soruyu sordu onu fark etmeden, "Ya ordu?" dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kambiz'in kayıp ordusu? Bunu bulmak çok mu önemli olurdu?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Yusuf, sanırım burada artık hayalgücü çalmaya başlıyor. Ordu batı çölünün ortasında bir yerde gömüldü. Asla bulunmayacak."

"Ama ya bulunursa?"

Bir sessizlik daha.

"Sanırım bunun ne kadar önemli olduğunu benden duymaya ihtiyacın yoktur sanırım."

Do ru.

Halife sigarasını pencereden atıp, eliyle dumanı dağıttı.

"Yusuf?"

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

"Özür dilerim, dü ünüyordum. Ordu hakkında ba ka ne biliyorsunuz, Profesör?"

"Ne yazık ki pek fazla bir bildi im yok. Benim dönemim de il. Sen bunu Profesör brahim üz Zahir ile konu malısın. Hayatının büyük bir kısmını onu incelemekle geçirdi."

"Onu nerede bulabilirim?"

"Luksor'da. Yılın altı ayını Chicago House'da geçirir. Ama artık iyice ya landı. Geçen yıl bir felç geçirdi. Belle i de yava yava gidiyor."

Halife Kahire'ye bir daha geldi inde Profesöre, yeme e kalacama söz vererek telefonu kapattı. Sonra oturma odasına geçti. Hâlâ çırılçıplak olan Zenab bebe i kuca ında sallıyordu. Halife gidip ikisini de kucakladı.

"Büroya gitmem gerek."

"Ben de onu uyutmak için çırpınıyordum burada!"

"Kusura bakma, ama..."

"Biliyorum." Kadın gülümseyerek kocasını öptü. "Git haydi. Bu ö leden sonra çocukların geçit resmi oldu unu unutma. Ali ile Batah'a, onları seyretmeye gelece imize söz verdim. Saat dörtte. Geç kalma."

"Merak etme, mutlaka gelirim."

BATI Ç Ö L Ü

Tara yol boyunca iki kere uyandı. Tüm çevresini saran bir kendenin geçmi lik içinde iki kısacık an.

Birincisi benzin kokan sıcak, daracık ve sarsıntılı bir yerde ki, o yo un karanlı a ve ba ındaki dayanılmaz a rıya ra men burasının bir arabanın bagajı oldu unu anlamı tı. Arabanın sarsılmasına ra - men bu sarsıntılar pek iddetli olmadı ından ve epey hızlı gidiyor gibi geldi inden asfalt bir yolda olduklarını tahmin etti. Araba bagajına sokulmu ınsanların yol boyunca duydukları çe idi sesleri ve aldıkları duygulara dikkat ederek nereye gittiklerini kestirebildikleri filmleri hatırladı. O da imdi aynı eyi yapmaya çalı tı, kendisine

KAMBIZ' N KAYIP ORDUSU

bir ipucu verecek sesleri duymaya çalı tı. Ancak zaman zaman çalınan bir korna ve bir keresinde bir anlık gürültülü bir müzik dı nda kendisine nerede oldu unu ya da nereye gittiklerini söyleyecek bir ey olmayınca çok geçmeden yine baygınlı ı içine gömüldü.

kinici kere uyandı nda ba ı üzerinde bir gürültü vardı. Bir süre onu dinledi, sonra gözlerini açtı. Bir koltu a ba lanmı dimdik oturuyordu. Daniel yanındaydı, ba ı gö süne dü mü tü,, yana ı ve boynu kanlıydı. Gariptir ki, Tara onun için hiç kaygılanmıyordu. Sadece orada oldu unu görüp ba mını salladıktan sonra altında uzanan uçsuz bucaksız sarılı a baktı. Her nedense sanki kocaman bir keke bakıyormu gibi bir his uyandı içinde, gülmeye ba ladı. Ve tam o anda bazı sesler duydu, ba ina bir çuval geçirildi. Yine karanlı a gömülürken aniden bir anlı ina bilinci yerine geldi. Kendi kendine, "Bir helikopterdeyim," dedi. "Çöl üzerine Kambiz'in kayıp ordusuna gidiyoruz." Sonra yine karanlı a girdi ve ba ka bir ey hatırlamadı.

LUKSOR

Bürosuna geldi inde Halife'yi iki sürpriz bekliyordu. Birincisi holde çarpı tı ı Ba müfetti Hassani'ydi ve geç kaldı ı için ba ırı laca ı yerde neredeyse nazik denilecek bir ekilde kar ılanmı tı.

"Döndü üne sevindim, Yusuf," dedi amiri. Halife onun daha önce kendisine adıyla hitap etti ini hatırlamıyordu. "Bana bir iyilik yap da, bir an bo kalınca odama u ra, olur mu? Kaygılanacak bir ey yok. Aksine, iyi haberlerim var sana."

Hassani, Halife'nin sırtını ok ayıp yürüdü gitti.

kinici sürpriz odasında buldu u Ömer Abdülfaruk'tu.

Sariya, "A a ıda bekletmedim," dedi. "Görölmek istemiyordu. Ebu Nayar olayı hakkında bilgisi oıdu unu söyledi."

Ömer büronun bir kö esinde oturmu , çevresinden hiç de rahat olmadı nını gösterircesine dizlerine parmaklarıyla vurup duruyordu.

Halife masası ba ina geçti. "Abdülfaruk'un kendi iste iyle buraya gelece ini bin yıl dü ünsem aklıma gelmezdi."

"Bu kolay olmadı," diye homurdandı Ömer.

"Çay içer misin?"

Ömer ba nını salladı. "Ona çıkmasını söyle." Sariya'yı gösterdi. "Benim söyleyeceklerim yalnız senin içindir."

"Muhammed benim yardımcım," dedi Halife. "O da..."

"Ya seninle yalnız konu urum ya da hiç konu mam," dedi Ömer.

Halife içini çekerek Sariya'dan yana ba nını salladı. "Bizi bir iki dakika yalnız bırak, Muhammed. Ben sonra sana anlatırım."

Yardımcısı odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

"Sigara?" Halife uzanıp Kleopatra paketini uzattı. Ömer elini salladı.

"Ben buraya konu maya geldim, sohbet de il."

Halife omuzlarını silkti, bir sigara yakıp arkasına yaslandı. "Pekâlâ, konu öyleyse."

Ömer'in parmakları hızlanmı tı.

"Dostlarımdan bazılarının tehlike içinde olduklarını sanıyorum," dedi çok alçak bir sesle. "D ün evime yardım istemeye geldiler. imdi de kayboldular."

"Bunun Ebu Nayar'la ne ilgisi var?"

Ömer kimsenin kendilerini dinlemedi inden emin olmak istermi gibi çevresine bakındı, "iki gün önce bana tepelerde yeni bir mezar bulunup bulunmadı nını sormu tun."

"Ve sen de o konuda hiçbir ey bilmedi ini söylemi tin. Bir ey mi hatırladın yoksa?" Halife'nin sesi alaycıydı.

Ömer polisin yüzüne ters ters baktı. "Bir Elfaruk'un senden yardım istemeye gelmesinden pek keyifleniyor olmalısın."

Halife kar ılık veremedi sigarasını içmeye devam etti.

"Tamam, Ebu Nayar bir mezar buldu. Nerede oldu unu bilmedi im için sormaya kalkı ma. Ama bir mezar buldu. O mezarın duvarından bir parça kopardı. O parça dosdarımdaydı. imdi de kayboldular i te."

Dı arıda bir havaifi ek patladı. Ömer irkilerek oturdu u yerde do ruldu.

"Bu dostların kimlerdi?"

"Bir arkeolog. Dr. Daniel Lacage. Ve bir kadın, ingiliz."

Tara Mullray dedi Halife.

Ömer'in ka ları havalandı. "Onu tanıyor musun?"

"Kadınla Lacage iki gün önce Sakkara'da silahlı bir çatı maya karı mı lar."

"Ne dü ündü ünü biliyorum, Halife, ama ben Dr. Lacage'la altı yıl çalı tım, iyi insandır."

Halife ba mını salladı. "Sana inanıyorum." Bir an durakladı. "Benim de bunu bir Elfaruk'a söyleyece im hiç aklıma gelmezdi."

Ömer bir an konu madı. Sonra yüzünde hafif bir gülümseme dola tı. Omuzlarının gerginli i azaldı. " imdi o sigarayı alabili rim," dedi.

Halife paketi uzattı. "Dün neler oldu, Ömer?"

"Dedi im gibi, evime gelip kendilerine yardım etmemi istediler. Bir kutu içinde üzeri yazılı bir alçı parçası vardı yanlarında. Kadın onu babasının kendisi için satın aldı mını ve Sayfel Taar'ın istedi ini söyledi. Ve de ngiltere Büyükelçili i istiyormu ."

"ingiltere Büyükelçili i mi?"

"Büyükelçilik'teki bazı ki iler de parçayı istediklerini söyledi kadın."

Halife cebinden kalemını çıkartıp bir kâ it üzerine rastgele bir eyler çiziktirmeye ba ladı. Neler oluyordu?

"Ba ka?"

"Parçanın nereden alındı mını sordular. Onlara bu i in tehlikeli oldu unu, pe ini bırakmalarını söyledim ama beni dinlemediler. Dr. Lacage dostumdur. Bir dost benden yardım isterse reddedemem. Bir iki yere soraca mını söyledim. Ö leden sonra saar dörtte evden çıktım. Döndü ümde gitmi lerdı. Onları bir daha görmedim."

"Nereye gittiklerini biliyor musun?"

"Kanma el Kurn Tepesi'ne gideceklerini söylemi ler. Onları için korkuyorum. Hele Ebu Nayar'ın basma gelenlerden sonra. Ve Süleyman el Ra id'in."

Halife'nin kalemi durdu. "Süleyman el Ra id mi?"

"Öyle yanması falan yani."

Halife'nin yüzü bembeyaz kesildi. "Öldü mü?"

Ömer ba mını salladı.

"Olamaz," diye inledi Halife. "Allahım, Süleyman ölmü olamaz."

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

"Bilmiyor muydun?"

"Ben Kahire'deydim."

Ömer ba mı e di. "Özür dilerim. Duydu unu sanıyordum. Süleyman için yaptıklarını herkes bilir."

Halife yüzünü elleri arasına gömmü tü.

"Sana Süleyman için ne yaptı mı söyleyeyim. Onu öldürdüm. İmdi anladın mı? Geçen gün onu görmeye gitmeseydim... Allah kahretsin! Bu aptallı ı nasıl yaptım?"

Sokakta biri davul çalıyordu. Odada uzun bir sessizlik oldu.

"stersen ben gideyim," dedi Ömer. Aya a kalktı. "Böyle üzüntülü anında seni rahatsız etmek..." Kapıya do ru yürüdü.

"Parça," dedi Halife.

"Efendim?"

"Duvardan koparılmı parça. Onu gördün mü?"

"Evet."

"Alt kısmında yılanlar mı vardı? Ve hiyeroglifler?"

Ömer ba mı salladı.

"Hiyeroglifleri hatırlıyor musun?"

Ömer bir an dü ündü, sonra Halife'nin kalemını alıp önündeki kâ ıda bir eyler çizdi. Dedektif kâ ıda baktı.

"Gördü ünün bu oldu undan emin misin?"

"Sanırım. Ne oldu unu biliyor musun?"

"Mer," dedi Halife. "Piramit i areti."

Bir an daha baktıktan sonra kâ ıdı katlayıp cebine soktu.

"Te ekkür ederim, Ömer. Bugün buraya gelmenin senin için ne kadar güç oldu unu biliyorum."

"Dostlarımı bul, Müfetti . Bütün istedi im bu. Dostlarımı bul."

Ömer bir an elini uzatacak gibi oldu, ama sonra sadece ba mı e erek odadan çıktı.

Halife yirmi dakika kadar Sariya'ya Kahire'de olanları anlattı ve Süleyman'ın ölümünün ayrıntılarını ö rendi. Sonra da Ba müfetti le konu mak için yukarı çıktı.

Hassani genelde kendisini odasına kabul etmeden birkaç dakika dı arıda bekletirdi. Ama bugün hemen içeri alındı. Sadece o caddelerle

kalınmayıp oturması için bir de sa lam bir iskemle verilmi ti.

Raporu hakkında soru sorulmasını önlemek için, "Raporumu ö leye kadar yazıp verece im, efendim," dedi. Ancak Hassani rapor önemsizmi gibi elini salladı.

"Onu bo ver imdi. Sana iyi haberlerim var, Yusuf."

Hassani koltu una yaslandı, çenesini ileri uzattı, ba ı üzerindeki Cumhuriya kanı Mübarek'in pozunu aldı.

"Terfi ba vurun kabul edildi," dedi. "Seni kutlarım."

Bu i ten, görünmeye çalı tı ı kadar ho nut olmadı nı gösterir bir ifadeyle gülümsedi.

" aka ediyorsunuz," dedi Halife.

Gülümseme solar gibi oldu.

"Ben asla aka etmem. Ben bir polisim."

"Haklısınız, efendim. Özür dilerim." Halife ne diyece ini bilemiyordu. Terfi, bekledi i en son eydi.

"Bugün izinlisin, eve git, karına söyle, birlikte bir kutlama yapın. Yarın seni smailiye'ye bir konferansa gönderiyorum."

"İsmailiye'ye mi?"

"Yirmi birinci yüzyıl kent polisli i hakkında bir eyler. Üç gün. Allah yardımcın olsun. Emniyet'te yükselmek istiyorsan böyle eylere katlanmak zorundasın."

Halife bir kar ılık veremedi. Çok sevinmi ti ku kusuz. Ama aynı zamanda bir ey...

"Ya elimdeki soru turma ne olacak?"

Yine o bo ver diyen el sallaması, yine o pek de gerçek olmayan gülümseme.

"Onun için tasalanma, Yusuf. Bir iki gün bekleyebilir. İsmailiye'ye git, konferansa katıl, döndü ünde yine soru turmana devam edersin. Seni bekler nasıl olsa."

"Onu öyle bırakamam, efendim."

"Sakin ol! Az önce terfi ettin! Bunun keyfini çıkar!"

"Biliyorum ama..."

Hassani gülmeye ba ladı. Odayı dolduran gürlütülü ve ne eli bir kahkaha.

"Kitaplara geçecek bir ey bu! Ben adamlarımdan birine daha az çalı masını söylüyorum! Umarım kimseye bunu anlatmazsın!"

Ünüm bir anda yıkılır sonra."

Halife de gülümsedi ama fikrinden caymaya niyetli de ildi. "Üç ki i öldürüldü, efendim, iki ki i de kayboldu. Sayfel Taar'la kesin bir ba lantı saptadım ve belki de ingiltere Büyükelçili i ile. Bu i i bırakamam."

Hassani gülmeye devam ediyorsa da, Halife onun gözlerindeki sıkıntıyı görebiliyordu. Öfkeye çok yakın bir sıkıntı.

"Sen bu terfi istemiyor musun?"

"Efendim?"

"Pek mutlu olmu görünmüyorsun da. Ya da yeteri kadar müte ekkir."

Sonuncu sözcü ü sanki Halife'nin kafasına kakmak istermi gibi vurgulamı tı.

"Size müte ekkirim, efendim. Ama insanların hayatı tehlikede. Üç günlük üne Ismailiye'ye gidemem."

Hassani ba mını salladı. "Sensiz burada i yapamayız sanıyorsun, öyle mi?"

"Ne münasebet, efendim. Ama..."

"Polis senin yoklu unda i yapamaz mı sanıyorsun?"

"Efendim..."

"Asayi ve do ru ile yanlı la sadece sen mi ilgileniyorsun sanıyorsun?"

Hassani'nin sesi giderek yükseliyordu. Boynundaki bir damar atmaya ba lamı tı. "Bak, Halife, ben ömrümü bu ülkenin iyili i için çalı arak geçirdim ve senin gibi boktan bir herifin her eyden ancak kendisi anlarmı gibi bu konu manı dinlemeye hiç niyetim yok." Adam soluk solu a kalmı tı, "istedi ini elde ettin. Boktan terfiini aldın. Ve e er kendin için hayırlı olanı bilirsen yarın Ismailiye'ye gidersin. Bu kadar."

Hassani kalktı, pencereye gidip sırtını Halife'ye çevirerek dı arı baktı, parmaklarını çatırdattı. Halife izin istemeden bir sigara yaktı.

Sakin bir sesle, "Sizi kim satın aldı?" diye sordu.

Hassani yanıt vermedi.

"Bu terfiin anlamı bu de il mi? Biri size eri ti. Benim bu soru - turmadan alınmamı isteyen biri."

Hassani hâlâ susuyordu.

KAMB Z N KAYIP ORDUSU

"Bir anla ma. Ben terfi ediyorum ve kar ılı nda soru turmayı unutuyorum. Anla ma buydu, de il mi? Rü vet buydu."

Hassani'nin parmakları adeta kırılacakmı gibi çatırdıyordu.

A ır a ır arkasına döndü.

"Senden ho lanmam, Halife," diye homurdandı. "Hiç ho lanmadım ve hiç de ho lanmayaca ım. Küstahsın, itaatsizsin, ba belasınsın." Ringe çıkan bir boksör gibi çenesini kasarak bir adım attı. "Ayrıca bu ekibin en iyi dedektifisin. Bunu bilmedi imi sanma. Ve inanmayacaksın ama, asla sana bir zarar gelmesini istemi de ilim. O yüzden imdi beni cankula ıyla dinle: bu terfi kabul et, îsmailiye'ye git, soru turmayı unut. Çünkü aksi takdirde, inan bana, seni korumak için yapabilece im hiçbir ey yok."

Bir an Halife'nin gözlerine baktıktan sonra yine pencereye döndü.

"Ve kapıyı da arkandan kapat."

31

BATI ÇÖLÜ

Tara'nın ilk fark etti i ey sıcak oldu. Sanki so uk bir gölün derinliklerinden yukarı do ru yükseliyor ve her kulaçta çevresindeki su biraz daha ısınıyordu. Sonunda su yüzüne çıktı nda cayır cayır yanan bir cehenneme girme gibi oldu. Orada kalırsa diri diri yanaca mını bildi inden tekrar suya dalıp o serin ve karanlık derinliklere gömülmek istedi. Ancak vücudu kar ı konulmaz bir hafifli e kavu mu olmalıydı ki, ne kadar çabalarsa çabalasın yüzeyin bir karı altından a a ıya inemiyordu. Bir süre dalmak için mücadele edip de i e yaramadı mını anlayınca pes edip sırtüstü yattı ve kendini üstündeki aevlere bıraktı. Gözleri açıldı.

Bir çadırda yatıyordu. Yanındaki Daniel e ilmi kendisine bakmaktaydı. Daniel uzanıp kadının saçlarını ok adı.

"Ho geldin," dedi.

Tara'nın ba ı a rıyordu, sanki kâ it doluydu gibi a zı kupkuru ydu. Bir süre kıpırdamadan yattıktan sonra do rulup oturdu. ki metre ileride, çadırın açık kapa ı önünde kuca nda bir tüfek olan bir adam oturuyordu.

"Neredeyiz?" diye mırıldandı.

"Batı çölünün ortasında," dedi Daniel. "Büyük Kum Denizinde. Siwa ile el Farafra arasında bir yer oldu unu tahmin ediyorum."

O kadar sıcaktı ki, Tara soluk almakta güçlük çekiyordu. Hava

sanki lav içiyormu gibi a zını ve bo azını kavuruyordu. Çadır kapa ı arasından kumlardan ba ka bir ey göremiyordu. Yakınlarda bir yerden sesler ve bir jeneratörün patırtısı gelmekteydi.

"Saat kaç?"

Daniel saatine baktı.

"On bir."

Tara kafasını toparlamaya çalı arak, "Bir arabanın bagajınday dım," dedi. "Sonra da bir helikopterde."

"Ben yolculuk hakkında bir ey hatırlamıyorum." Omuzlarını silkti. "Sadece mezarı."

Uzanıp hafifçe ba mının yan tarafına dokundu. Tara'nın e er hayal de ilse, daha önce yüzünde ve boynunda gördü ü kan silin mi ti. Elini keçe dö eli zemin üzerinde kaydırarak erke in parmak larını kavradı.

"Çok özür dilerim, Daniel. Seni bu i e karı tırmamalıydım."

"i e ben kendim karı tım. Senin bir suçun yok."

"Dedi in gibi o duvar parçasını Sakkara'da bırakmalıydım."

Daniel uzanıp kadını alnından öptü. "Belki. Ama öyle yapmı olsaydın neler kaçıraca ımızı bir dü ün. Ben o kadar kazıda böyle sine heyecan duymamı tım." Ellerini saçları arasından geçirdi. "Ayrıca, arkeoloji tarihinin en büyük ke fini yaptıklarında burada olca ız. Bence bu, kafamdaki bu yumruya de er."

Tara onun kendisini ne elendirmeye çalı tı nı bildi inden o da aynı ekilde kar ılık vermeye çalı tı. Gerçek ise kendini hasta ve umutsuz hissetti i ve korktu uydu ve yaptı ı akalara ra men Daniel'in de ondan farksız oldu unu biliyordu. Bunu gözlerinde ve omuzlarının o cansız dü üklü ünde görebiliyordu.

"Bizi öldürecekler, de il mi?"

"İle de öldürmeleri gerekmez. Orduyu bir kere buldular mı..."

Tara erke in gözlerinin içine'baktı. "Bizi öldürecekler, de il mi?"

Daniel bir an konu madı, sonra bakı larını yere çevirdi. "Evet, sanırım öyle yapacaklar."

kisi de sustular. Daniel kollarını bacaklarına doladı, çenesini dizine dayadı. Ba ı zonklayan Tara kalkıp gerindi. Nöbetçi ifade siz bir yüzle kendilerine bakıyordu. Silahını üzerlerine çevirme

zahmetine bile girmemi ti. Tara bir an onun üstüne atlayıp kaçabileceklerini dü ündü. Ama çadırdan çıksalar bile nereye gidebilirlerdi ki? Bir çölün ortasındaydılar. Nöbetçinin göstermelik oldu unu anladı. Onlar daha çok sıca mın ve kumların tutsa ıydılar. A la mak istedi ama gözleri ya armayacak kadar kuruydu.

"Susadım," diye mırıldandı.

Daniel ba mını kaldırdı, nöbetçiye, "*Ehna aatzanin. Aazin may ya,*" dedi.

Nöbetçi, bir an baktı, sonra gözlerini üzerlerinden ayırıp dı arıda birine seslendi. Birkaç dakika sonra çadıra giren bir adam Tara'ya toprak bir testi uzattı. Tara testiye a zını dayayıp içti. Su sıcaktı ve çamur kokuyordu, ama yine de yarısını içtikten sonra testiye Dani el'e uzattı. Üzerlerinden geçen bir helikopter çadırı titretti.

Sabah ilerledikçe sıcaklık daha da artıyor, Tara'nın terleyen yüzü ve boynu anında kuruyordu. Daniel ba mını kadının kuca ma dayayıp bir süre uyukladı. Ba ları üzerinden ba ka helikopterler de geçti.

Bir saat kadar sonra nöbetçi de i ti ve yiyecek bir eyler getirildi: çi sebze, peynir, ek i, kuru ve yutması çok güç düz ekmekler. Tara yemeye çalı tı ama i tahı yoktu. Daniel de aynı durumda oldu undan ço u yenmeden götürüldü. Yeni nöbetçi de eskisi kadar sessizdi.

Tara uyuklamı olmalıydı ki, bir daha uyandı ında eski nöbetçi gelmi , yiyecekler götürülmü tü. Tara adamla göz göze gelerek ile ti im kurmaya çalı tı. Ama adam buz gibi bir ifadeyle öylece yüzüne bakıyordu. Tara bir süre sonra bakı larını kaçırdı.

" leti im kurmaya çalı manın bir anlamı yoktur," dedi Daniel. "Biz onlar için hayvandan üstün de iliz. Hatta daha da kötüyüz. Biz kâfiriz."

Tara sırtını nöbetçiye dönerek yere uzandı, gözlerini kapattı. Evini, yılanlarını, Jenny'yi, Brockwell parkındaki serin aralık ö le den sonralarını hatırlamaya çalı tı. Kafasını içinde bulundu u o durumdan uzakla tıracak herhangi bir eyi. Ama görüntüleri sabit le tiremiyordu: Tek tek kafasının içine doluyorlar, sonra kendisi onlara uzandı ı anda da ılıp gidiyorlardı. Ve hepsinin ardında hep Draviç'in yüzü o i renç gülümsemesiyle kendisine bakıyordu. Bir

süre dönüp durduktan sonra yine oturup umutsuzlukla yüzünü elleri arasına gömdü.

Ö leden sonra güne artık doruk noktasına yükselip de çadır-daki hava dayanılmayacak kadar ısındı nda çadırın kapa ı açılıp içeri bir ba uzandı. Nöbetçiye bir eyler söylenince adam kalkıp silahını üzerlerine do rultarak dı arı çıkmalarını i aret etti. Tara ile Daniel birbirlerine baktılar, sonra aya a kalkıp adamın yanından geçerek güne ı ı ma çıktılar. Çadırları yüksek kum tepeleri arasın-daki bir vadinin ortasına kurulmu büyükçe bir kampın bir parça-sıydı. Her yanda petrol varilleri, halatlar, saman balyaları ve tahta sandıklar vardı. Ba lan üzerinden geçen ve altında bir a içinde yi-ne sandık ve varil ta ıyan bir helikopter ilerideki düzleşme kondu, siyah entarili insanlar bir anda çevresini sararak malzemeyi bo altıp ta ımaya ba ladılar.

Ancak Tara bunların hiçbirine pek dikkat etmi de ildi; dı arı çıkar çıkmaz gözüne ilk çarpan ey, ne helikopter ne de kamp de il, sandıklar ve çadırlar nedeniyle sadece üst kısmını görebildi i piramit ekindeki dev kaya olmu tu. Çölün ortasında çevresini saran kumlar arasından kapkara ve dimdik yükselen kayada insanı tehdit eden bir ey vardı. Sırtından bir ürperme geçerken adamların o yana bakmamaya özen gösterdiklerini gördü.

Nöbetçilerden biri önde, ikisi arkada kamp içinden geçerek kuzey ucundan çıktılar ve Draviç'in ba nda hasır bir apkayla bir emsiye altında oturdu u yüksekçe bir düzleşme önüne geldiler.

Draviç yanına getirilen tutsaklarına bakarak, "U marım iyi uyumu sunuzdur," dedi.

Tepenin üzerinden kum dalgaları arasındaki çökelti gibi uzaklarda kuzeye do ru kıvrılan vadinin tümü görülüyordu: Dev kaya tam önlerindeydi, soldaki kum tepesinin yan tarafından fı rırır gibi fırlamı tı. Kayanın altında üzerlerindeki kütlelerin heybeti kar ısında cüce gibi kalmı insanlar ellerinde kürekler ve tırmıklarla çalı ıyorlar, kayanın tabanından uzanan be uzun tüp kum tepesinin yanından yukarı çıkıp ardında kayboluyorfardı. Jeneratörlerin gürültüsü burada daha fazla olup binlerce kanadın çırpılması gibi a ır bir tempoyla havayı titre tiriyordu.

"Görmek istersiniz diye dü ündüm," dedi Draviç. "Ne de olsa

KAMBÎZ' N KAYIP ORDUSU

kimseye söyleme fırsatınız olmayacak."

Yine o sinsi kahkaha. Tara onun gözlerinin ehvede üzerinde dola tı mı hissediyordu. Tiksintiyle ürpererek bir adım gerileyip aralarına Daniel'i soktu. Draviç homurdanarak dönüp vadiye baktı, gömlek cebinden çıkarttı ı puroyu a zına soktu.

"Burasını bulmak dü ündü ümüzden de kolay oldu," diye övündü. "Mezardaki ölçülerin kaba tahminler olaca ndan korkuyordum ama dostumuz Dymmachus noktayı be kilometre bir farkla göstermi . Ç a da teknolojiye sahip olmayan biri için büyük ba arı." Çakma ıyla puroyu yakıp kısa nefeslerle canlandırırken dudaklarından bir emme apırtısı çıkıyordu, "ilk ı ıkla birlikte bölgeyi havadan taradık ve yeri bir saatte bulduk. Son dört günün karma asından sonra adeta bir dü kırıklı ı ya adım. Ben daha dramatik eyler beklüyordum."

Sa larında iki motosiklet aldarındaki kumları sanki bir fermuar gibi açarcasına motorlarını zorlayarak kum tepesinin yamacını tırmanıyorlardı.

"Her ey saat gibi gitti," diye sırttı Draviç. "Hatta daha da iyi. î e ba lamak için gerekli malzemeyi havadan getirdik: jeneratörler için benzin, ambalaj sandıkları, bulduklarımızı koruyacak saman, deve sırtında da gelecekler var. Kayanın üzerinde bazı yazılar buldu umuzdan ordunun da buralarda bir yerde oldu unu biliyoruz.

imdi geriye bir tek..." Sözüünü kesip purosundan derin bir nefes çekti. "... onu bulmak. Bunu da birkaç saat içinde ba armayı umuyorum."

Daniel adama bakarak, "Bu sandı ın kadar kolay olmayabilir," dedi. "Bu kum tepeleri sürekli yer de i tirirler. ki bin be yüz yıl önce çöl zemininin nasıl oldu unu ancak Tanrı bilir. Ordu elli metre derinde olabilir. Hatta daha fazla. Haftalarca kazmana ra - men bulamayabilirsin."

Draviç omuzlarını silkti. "Geleneksel yöntemlerle, belki. Ama neyse ki, bizim elimizde çok daha ç a da malzeme var."

Dev kayanın altından uzanan be boruyu gösterdi. Tara boruların açık ucunda iki adamın durdu unu fark etti. Bunlar tutama - a benzer bir ey tutmu lar, boruları kumun üzerinde gezdiriyorlar ve kum yılan gibi uzanan borulara emiliyordu.

"Kum emme makineleri," dedi Draviç. "Körfez'de çok moda.

Havaalanı pistlerinden, petrol boru hatlarından falan kumları temizlemek için kullanıyorlar. Normal bir elektrik süpürgesi ilkesine göre çalışıyorlar. Kum emiliyor, borudan geçip uzak bir yere, bu durumda kum tepesinin arkasına yığılıyor. Herbirinin saatte yüz ton kum çektiğini söylediler. O nedenle ordumuzu senin sandığından çabuk bulabileceğiz."

"Görüleceksin," dedi Daniel. "Bu boyda bir operasyon uzun süre gizli tutulamaz."

Draviç bir kahkaha atarak elini uzattı. "Bizi kim görecektir ki? Tanrıya kına, çölün ortasındayız! En yakın yerle im birimi yüz yirmi kilometre ileride ve üzerimizden geçen ticari uçuş yolu yok. Boşuna çalışıyorsun, Lacage." Daniel'in yüzüne purosunun dumanını üfleterek bir kahkaha daha attı. "Bu senin için müthiş bir ikilem olmalı! Bir yandan benimle barışsız olarak uçuş ramamı istiyorsun. Diğer yandan bir arkeolog olarak benimle barışlı olmamı umuyorsundur."

"Ordu benim umurumda bile değil."

"Yalan söylüyorsun, Lacage! İhtiyaçlarına kadar yalan söylüyorsun. Orada ne olduğunu öğrenmek için sen de benim kadar heyecanlısın. Aramızda hiçbir fark yok."

"Kendine iltifat etme."

"Evet öyle, Lacage! İkimiz de birbirimizden farksızız. Geçmişle yaşıyoruz. Geçmişini kazıp çıkarmak için kararlı konulmaz bir ihtiyaç var içimizde. Çölde bir ordunun gömülü olduğunu bilmek yetmez bize. Onu bulmalıyız. Görmeliyiz. Onu kendimizin yapmalıyız, ikimiz de tarihin bizden bir şey saklıyor olmasına tahammül edemeyiz. Seni çok iyi anlıyorum, Lacage. Kendi kendini anladığından daha iyi. Sen canından çok kumların altında yatan şeyle ilgileniyorsun. Hatta yanındaki arkadaşının canından çok."

"Saçma!" dedi Daniel.

"Öyle mi?" Draviç kıs kıs güldü. "İmdi kadının boş azını gözlerinin önünde keserim ve yine de bir yanıyla benimle barışlı olmamı istersin. Bu bir barışlılıktır, Lacage. Tedavisi olmayan bir barışlılık. Ve ikimiz de buna tutulmuşuz."

Daniel adama bakarken Tara bir an Draviç'in sözlerinin onunla içinde bir şey dokunduğunu hissetti. Daniel'in gözlerinde, sanki kabullenmek istemediği bir yanını ortaya çıkarılmı gibi, tiksintiye

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

benzeyen bir ifade vardı. Ancak bu sadece bir anlık bir eydi, ba mını sallayarak ellerini meydan okurcasına ceplerine soktu.

Sonra arkasına yaslanıp Tara'ya baktı, ardından üç nöbetçiye ba mını salladı. Adamlar tüfeklerini kaldırdılar ve tutsaklarını dür tükleyerek tepeden indirip kampa götürdüler.

Draviç arkalarından, "Sakın kaçmayı dü üneyim demeyin," diye seslendi. "Sıcak sizi gebertmezse, bataklık kumları gebertir. Çevremiz onlarla sarılı. Hatta belki ikinizin gere ine öyle bakarım. Kafanıza birer kur un sıkmaktan çok daha e lenceli olur."

"Sonra sırtarak kazıya döndü. A a ıda i çiler bir arkıya ba la dılar.

LUKSOR, TEB TEPELERİ

Halife'nin dü ünmeye ihtiyacı oldu u zamanlar Teb Tepele ri'nde, Kurn'un gölgesi altında gitti i bir yer vardı. İmdi de yine oraya gitmi ti.

Burasını yıllar önce Luksor'a ilk geldi inde ke fetmi ti: Da ın yamacında kayalar arasında do al bir koltuk ve ayaklarının altında uzanan o görkemli Krallar Vadisi. Orada tek ba ına ve huzur içinde saaderce otururdu. Ö sırada kafası ne kadar karı ık olsa, kendini ne kadar sıkıntılı veya umutsuz hissetse ruhu canlanır, dü ünceleri berrakla ırdı. Oraya dü ünme koltu um adını vermi ti. Dünyada kendisiyle ya da Allah'la o kadar iç içe oldu u ba ka bir yer yoktu.

Halife özel yerine vardı ında güne artık doruk noktasını terk etmi ti. Oturup sırtını serin kireçta ına dayayıp güne te kavrulan tepelere baktı. Ta a a ıda, vadideki insanlar birer karıncadan fark-sızdılar. Bir sigara yaktı.

Hassani ile konu ması kendisini iyice a ırtmı tı. İlk tepkisi ter-fii reddedip soru turmaya devam olmu tu. ki insanın hayatı tehli-kede ydi —e er hâlâ ya ıyorlarsa— ve kendisi onlara sırt çeviremezdi. Süleyman, Nayar ve İkbar'a yapılanları da unutmamasına imkân yoktu. Bir anlamda a abeyi Ali'ye de.

Ama bütün bunlara ra men içinde ku kular vardı. Ku ku duy-mak istemiyordu ama duyuyordu i te. Ne de olsa bu sonunda her

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

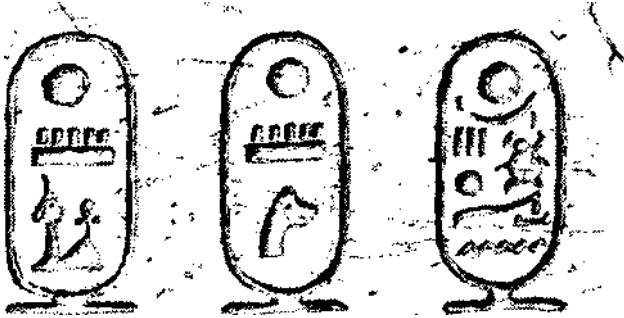
eyin iyi olaca ı garanti edilen bir film de ildi. Bu gerçekte ve , her ne kadar bu duygusu için kendinden nefret ediyorsa da, korkuyordu.

Sayf al Taar'a kar ı çıkmak yeteri kadar tehlikeliydi. imdi kendi tarafında da dü manları oldu u anla ılmı tı. Bunların kimler olduklarını ve ne istediklerini ancak Allah bilirdi, ama çok güçlü oldukları kesindi. Hassani'yi ürkütecek derecede güçlü olmak hiç de yabana atılacak bir ey de ildi.

Amiri, "Seni korumak için yapabilece im hiçbir ey yok," demi ti. Ve sadece Halife'nin meslek ya antısından söz ediyor de ildi. Hayatından söz etmi ti. Ve belki de ailesinin hayatından. Dünyada en çok sevdi i kimseleri tehlikeye atmak do ru muydu? Nayar'a, İkbar'a ve Süleyman'a ve de ngiliz çifte hiçbir borcu yoktu. Veya Ali'ye? Evet, o hep içinde bir sızı olarak kalacaksa da, buna de er miydi? Belki de soru turmayı bırakıp terfii kabul etmeli ve İsmailiye'ye gitmeliydi. Evet, bu yüzden kendisinden nefret edecekti. Ama hiç olmazsa sa kalacaktı. Ve sevdikleri de sa kalacaklardı. Halife sigarasını atıp oturdu u yerin duvarına kazınımı hiyerogliflere baktı. Üç kartu vardı: Horemheb, I. Ramses ve I. Sethi'nin kartu ları.

Altlarında da kendini "Amun Kâtibi, İpu'nun o lu' diye adlandırılan birinin yazdı ı bir satır. Herhalde üç bin yıl önce bu kayanın üzerinde nekropolis i çilerinden biri oturmu , Halife'nin seyretti i manzaraya bakmı ve belki de aynı duyguları payla mı tı. Halife uzanıp yazıya dokundu.

Kaba bir ekilde kazınımı ekiller üzerinde parmaklarını dola tırarak, "Ne yapmalıyım?" diye içini çekti. "Do ru olan nedir?"

KAMBÎZ'İN KAYIP ORDUSU

Söyle bana Ipu'nun o lu. Bana bir i aret ver. Çünkü ben..."

Birden yukarıdan ya an ta larla sözü yarıda kesildi. Dönüp bakınca birkaç metre yukarıdaki bir kayanın üzerindeki bir deri bir kemik kalmı , pis bir adamın kendisine bakmakta oldu unu gördü.

Adam kafasına bir aplak indirerek, "Allahım sen bana merhamet et, özür dilerim özür dilerim," dedi "Sersem kafa, yanlı yere bastı i te!"

Cüppesini beline sardı, çubu u andıran bacaklarını a a ı sarkıtıp kayadan a a ı indi.

"Sen hayaletlerle konu uyorsun," dedi.

"Ben de onlarla konu urum. Bu tepeler onlarla doludur. Binlerce hayalet. Milyonlarca hayalet. Kimi iyi, kimi kötü. Bazıları korkunç! Hepsini gördüm ben."

Adam imdi yere inmi , Halife'nin ayakları dibinde çömelmi ti. "Ben hayaletlerle ya arım. Onları tanırım. Her yerededirler." Halife'nin ba mının arkasını gösterdi. " te bir tane. Bir tane de orada.

urada, urada ve urada. Merhaba hayaletler!" Elini salladı. "Beni tanırılar. Hepsi aç. Benim gibi. Biz hepimiz çok açız." Cüppesinin kırı ıklıkları arasından buru uk bir kâ it paket çıkardı. "Bokböce i ister misin? En iyi kalite."

Halife ba mını salladı. "Bugün istemem, dostum."

"Bak ama, Mısır'da bundan iyisini bulamazsın. Sadece bak. Lütfen."

"Bugün olmaz," dedi Halife.

Adam çevresine bakındı, biraz daha yakla ıp sesini alçaktı. "Eski eserleri sever misin? Bende var. Çok iyi hem de."

"Ben polisim," dedi Halife. "Sözlerine dikkat et."

Adamın gülümsemesi soldu. "Sahte eski eserler," dedi. "Gerçek de il. Sahte. Kendim yapıyorum. Ha ha ha."

Halife ba mını salladı, bir sigara çıkartıp yaktı. Adam kendisine bir eyler atılmasını bekleyen bir köpek gibi bakıyordu. Halife birden acıyarak Kleopatra paketini adama uzattı.

"Senin olsun ve imdi beni rahat bırak, tamam mı?" dedi. "Yalnız kalmak istiyorum."

Adam paketi aldı. "Te ekkür ederim. Çok iyisin. Hayaleder seni sevdiler. Sana senden çok ho landıklarını söylememi istiyorlar."

KAMBÎZ' N KAYIP ORDUSU

Dinliyormu gibi elini kulaına götürdü."Eğer bir sorunun olursa buraya gelip onlarla konuşmanı, sana gayet iyi yanlır vereceklerini söylüyorlar." Sigara paketini cebine sokup do rultu. "Rehber ister misin?"

"Ben rahatsız edilmemek istiyorum," dedi Halife.

Adam omuzlarını silkti, burnunu cüppesinin ete ine sildi, çıplak ayakları altındaki ta lara aldırmadan yamaçta açılmı bir patikada yürümeye başladı.

Omzu üzerinden, "Krallar Vadisi'ni görmek ister misin?" diye seslendi. "Hatshepsut, soyluların mezarları? Ben burada her yeri bilirim. Çok ucuz."

"Ba ka zaman," diye Halife adamın ardından seslendi. "Bugün olmaz."

"Sana kimsenin görmedi i yerleri gösterebilirim. Çok güzel yerler. Özel yerler."

Halife başını sallayarak dönüp çıplak tepelerin ötesine baktı. Deli patikanın yüksek bir kayanın altından döndü ü yere varana kadar yürüdü.

"Seni gizli yerlere götürürüm!" diye ba ırdı.

Halife adamı duymazlıktan geldi.

"Kimsenin bilmedi i yeni mezar! Çok güzel!"

Adam kayanın ardında kayboldu. Kısa bir an geçti, sonra Halife sanki arkasından biri tekmelemi gibi yerinden fırladı.

"Bekle!" diye ba ırdı. Sesi kaya duvarlar arasında yankılanıyordu. "Bekle!"

Patikadan a a ı ko arken sesini duyan adam da kayanın arkasından çıkmı tı.

Halife soluk solu a, "Ba ka kimsenin bilmedi i yeni bir mezar," dedi. "Ba ka kimsenin bilmedi i bir mezar dedin."

Adam ellerini çırptı. "Onu ben buldum. Çok gizli. Hayaletler beni oraya götürdü. Görmek ister misin?"

"Evet." Halife'nin kalp atı ları hızlanmı tı. "Görmek isterim. Çok isterim hem de. Beni oraya götür."

Adamın omzunu tuttu, birlikte tepelere do ru yürüdüler.

Halife ilk başta delinin buldu u mezarın Nayar'ın buldu u oldu undan emin olamadı. El Masri'nin de söyledi i gibi bu tepeler

eski kuyularla doluydu. Rehberinin kendisinin u ra t ı ı olayla ilgili olmayan ba ka bir mezar ı bulmu olmas ı mümkündü.

Adam ı sonunda sözünü etti i eski eserleri göstermeye ikna edince bütün ku kular ı da ıldı. İkbâr'ın dükkân'ında bulduklarının e i ç *abti* vardı; ayrıca üzerinde Bes'in yüzü bulunan terrakotta bir kavanoz da İkbâr'ın gizli yerindeki e iydi. Bunların aynı yerden geldikleri aıkça grlyrd. Parçaları adama verip sigara paketine uzanınca hepsini adama verdi ini hatırladı.

"Bana bir sigara versene," dedi.

"Hayır!" dedi adam. "Onlar benimdir!"

Dere yata nın ba ma varmaları bir saat sürdü, oradan da mezar giri ine yarım saatte indiler. Mezarın zerindeki alt ı metrelik kayadan inme yüksekliklerden hiç ho lanmayan Halife için epey g oldu. Deli ise dünyada hiçbir ey umurunda de ilmi gibi iniyrd. Halife'nin inmek için cesaretini toplamas ı be dakika sürmü t; sonunda da öyle yava hareketlerle indi ki, adeta a r kimde hareket ediyr gibiydi.

Yüzünü kayanın güven verici yüzeyine yaslayarak, "Allahım sen bana merhamet, Allahım sen beni kru," diye mırıldanıyordu.

A a ıda s ıçrayıp duran deli, "Gelsene, haydi gelsene!" diye ba ır ıyordu. "Mezar burada i te. Ne bekliyorsun? Hani görmek istiyordun?"

Dedektif sonunda a a ı indi, kapıdan geçip koridorun duvarına yaslanarak soluklandı.

"Bir sigara ver," dedi. " tiraz istemem, yoksa alıntı eser bulundurmadan tutuklarım seni!"

Paket istemeye istemeye uzatıldı, Halife bir sigara alıp yakt ı, gözlerini kapatıp derin bir nefes çekti. Bir iki nefesten sonra sakinle meye ba lam ı t ı. Gözlerini açtı.

Mezar kapısından ancak koridoru ve ucundaki mezar odasını aydınlatacak kadar hafif bir ı k giriyrd.

Halife çevresine bakınarak, "Burasını nasıl buldun?" diye sordu.

"Hayaletler söylediler. Yedi gün, on gün önce. Çok olmad ı. Bana buraya gelmemi söylediler. Özel bir ey var dediler. Ben de geldim. Çok gizli, çok özel, güzel bir mezar."

Deli geçtikleri aralı ı gösterdi.

"ilk geldi imde burada büyük bir duvar vardı, içerisi görünmüyordu. Ama ben duvarı yıktım ve hayaletlerin söyledikleri gibi içeri girdim, içerisi çok karanlık, çok gizli, a a 1 iniyor. Çok korktum. Korkudan titredim. Ama sanki biri beni oraya çekiyormu gibi a a 1 indim."

Adam giderek daha acele konu uyordu. Koridorda ilerlemeye başladı. Halife de ardından yürüdü.

Deli a a ısını göstererek, "Bir oda," dedi. "Karanlık. Gece gibi. Bir kibrit yaktım, içerisi doluydu. Yüzlerce ey. Çok güzel ve çok korkunç eyler. Çok büyülü. Hayaletlerin evi."

imdi mezar odasının giri inde duruyorlardı. Halife'nin gözleri karanlı a alı nca kar ı duvarda renkleri ve resimleri seçebildi.

"Hazineler, çok çok hazineler," diyordu deli. "Bir gece burada kaldım. Kral gibi hazineler arasında uyudum. Çok rüya gördüm, sanki dünyanın üzerinde uçuyormu um ve insanların dü ündüklerini bile görüyormu um gibi." Odaya atladı. "Sonra da arkada ıma söyledim."

"Arkada ın mı?"

"Sarho olunca tepelere gelir, konu uruz, bana sigara verir. Bir resmi var. Burasında."

Deli sol bile ini i aret etti. Nayar'ın bokböce i dövmesinin oldu u yere. Dedektif anlamaya başladı.

"Hayaletlerin bana gösterdikleri eyi anlattım. 'Beni oraya götür,' dedi. Ben de buraya getirdim. Çok güldü. 'Sen de ben de çok zengin olaca ız, krallar gibi ya ayaca ız,' dedi. Her i i ona bırakmalıymı ım. E yaları özel ki ilere gösterecekmi . Bana televizyon alacakmı . Bir daha buraya gelmemeliymi im dedi. Kimseye bir ey söyleme dedi. Ben de bekledim bekledim ama gelmedi. Sonra ba kaları gece geldiler. Ve ben yalnızım. Televizyon da yok. Karnım aç. Ve sadece hayaletler benim dostlarım."

Deli burnunu çekerek elini duvarlara sürttü. Halife de a a 1 atladı, kapının solundaki duvarın bir parçasının parçalandı ını görmü tü. Yerdeki alçı parçalarının önünde çömeli bu barbarlık kar ısında üzüntüyle ba mı salladı.

Artık olaylar zincirini görebiliyordu. Bu adam bir tesadüfle mezarı bulmu tu. Nayar'a söylemi , Nayar da bir iki e ya ile imdi

KAMB Z N KAYIP ORDUSU

ayaklarının dibinde yatan duvardan bir parça almı tı. Sayfal Taar olayı duymu , Nayar öldürülmü tü. Gerisini zaten biliyordu.

"Burasını bulduktan sonra bir daha geldin mi?" diye sordu.

Adam ba mını salladı. "Ama gördüm. Kayalar arasına saklandım, sessiz, sanki ben de kayaymı m gibi. Çakallar gibi her gece geldiler. Her gece bir eyler alıp götürdüler."

"Dün gece?"

"Dün gece de geldiler. Sonra gittiler. Sonra ba kaları geldi."

"Ba kaları mı?"

"Bir erkekle bir kadın. Beyaz. Onları daha önce de görmü tüm. Mezara girdiler. Orada onları yediler."

"Öldürüldüler mi?"

Deli omuzlarını silkti.

"Öldürüldüler mi?" diye bir daha sordu Halife.

"Kim bilir?" Onları hayaletler arasında görmedim. Belki ya ıyorlar. Belki öldüler. Gördü üm adam..."

"Ne?"

Ama deli ba ka bir ey söylemeden parma ı ile kumlar arasına ekiller çizmeye koyuldu.

Halife duvarlara döndü. Çakma mını kullanarak karanlık yerleri inceledi. Daniel'i o kadar ilgilendiren üçlü resmin önünde uzun uzun durdu. Ni e, iki Persliye, meyve dolu masası önündeki Yunanlı'ya, ölünün kalbini tartan Anubis'e baktı. Tam odanın turunu tamamlamı tı ki, çakma ının gazı bitip söndü. Çakma ı cebine sokup tekrar ı ıklı yere yürüdü.

"Mükemmel," dedi. "Kesinlikle mükemmel."

Deli ba mını kaldırdı. "Kum vardı," diye mırıldandı. "Kum, insanlar, bir ordu, hepsi bo uldu."

"Biliyorum." Halife adamın omzunu tuttu. " imdi de onun yerini bulmam gerekiyor."

Chicago Üniversitesi Arkeolojik Misyonu'nun merkezi olan Chicago House Luksor ve Karnak tapınaklarının ortasında, Cor niche el Nil'de üç dönümlük yemye il bahçeler içindedir. Avluları,

yürüyü yolları ve kemerli sütunlarıyla geni bir alana yayılmış olan bina yılın açık oldu u altı ayı boyunca Egiptologlar, ressamalar, ö rencilerden olu an karma bir gruba evsahipli i eder. Bu insanlar- dan ço u kendi çalı malarını yürütürken bir kısmı da yakla ık yetmi be yıldır Chicago Misyonunun rölyeflerini ve yazılarını kopya etmekle u ra ılan kar ı kıyıda Medinet Habu tapına ında çalı ırlar.

Halife bahçe kapılarına gelip de silahlı bekçilere kimli ini gös- terdi inde saat ikindiye bulmu tu. Büyük binaya telefon edildi ve üç dakika sonra kendisini almak üzere genç bir Amerikalı kadın geldi. Halife geli nedenini anlatınca hemen içeri alındı.

Bahçede binaya do ru yürürlerken genç kadın, "Profesör ez Za hir çok tatlı bir insandır," dedi. "Buraya her yıl gelir. Kütüphaneden yararlanmak pek ho una gider. Neredeyse mobilyaların bir parçası olmu tur artık."

"Sa lı ının pek iyi olmadı ını duymu tum."

"Arasına akılı karı ıyor ama bana aynı durumda olmayan bir Egiptolog gösterebilir misiniz ki? yidir yani."

ki yanı a açlı yoldan geçip binanın önündeki sütunlu giri e çıkarken havada yasemin ve taze kesilmi çimen kokusu vardı. Cor niche'e yakın olmasına ra men ortalıkta ku ların cıvıltısından ve fiskiyenin ça ıltısından ba ka ses yoktu.

Kadın kendisini sütunların ötesindeki avludan geçirip evin arkasındaki bahçeye çıkardı.

Yüksek bir akasya a acının gölgesinde oturan bir adamı göste- rerek, " te orada," dedi. " ekerleme yapıyor, ama uyandırmaktan çekinmeyin. Ziyaretçilere bayılır. Ben size çay gönderirim."

Kadın dönüp eve girdi. Halife koltu unda kaykılmış , çenesi gö süne dü mü Profesör'ün yanına yürüdü. Ufak tefek, çıplak kafalı, kuru erik kadar kırıklı, ellerinde ve kafasında karaci er lekeleri olan adamın ikinci güne inde effafmı gibi parlayan iri kulakları vardı. Sıca a ra men kalın tüvitten bir takım elbise giy- mi ti. Halife adamın yanına oturup elini koluna dayadı.

"Profesör ez Zahir?"

Ya lı adam bir eyler mırıldandı, öksürdü, gözünün önce biri, sonra di eri açıldı, ba ı Halife'den yana döndü. Tıpkı bir

KAMBİZİN KAYIP ORDUSU

kaplumba aya benziyor, diye dü üdü dedektif.

"Çay mı?" Sesi pek zayıf çıkıyordu.

"İmdi gelecek."

"Ne?"

"Çayı İmdi getirecekler," dedi Halife daha yüksek sesle.

Ez Zahir sa kolunu kaldırıp saatine baktı. "Çay için erken."

"Sizinle konu maya geldim," dedi Halife. "Profesör Muham med el Habibi'nin dostuyum."

"Habibi!" diye homurdandı ya lı adam. "Habibi beni bunak sanıyor! Haklı da!" Kıs kıs gülerken elini uzattı. "Ve siz?"

"Yusuf Halife. Profesör Habibi'nin ö rencisiydim. Polisim."

Ya lı adam koltu unda hafifçe do rularak ba mını salladı. Halife adımın sol elinin ölü bir ey gibi kuca ında yattı İna dikkat etti. Ez Zahir onun bakı mını yakalamı tı.

"Felç," dedi.

"Özür dilerim, amacım..."

Adam sa lam elini bo ver dercesine salladı. "Hayatta çok daha kötü eyler de olur. O Habibi budalasından ders almak gibi!" Yine kıs kıs güldü. "Ya lı köpek nasıl?"

"İyidir. Size selam söyledi."

"Hiç sanmam."

Bir adam iki fincan çay getirip aralarındaki sehpa ya koydu. Ez Zahir fincana uzanamadı İ için Halife alıp uzattı. Profesör a zını apırdatarak çayını yudumladı. Arkalarında bir yerden bir tenis oyununun ritmik top sesleri geliyordu.

"Adın neydi?"

"Yusuf. Yusuf Halife. Sizinle Kambiz'in ordusu hakkında konu mak istiyordum."

Gürültülü bir yudum daha. "Kambiz'in ordusu, ha?"

"Profesör Habibi o konuyu sizden iyi bilen olmadı mını söyledi."

"Eh, ondan çok bildi İm üphesiz, ama bu her eyi bildi İm anlamına gelmez."

Profesör çayını bitirdikten sonra Halife'ye İ aret etti, Halife bo fincanı alıp sehpa ya bıraktı. Tepsinin üzerinde bir arı dolanıp duruyordu. Uzun bir süre konu madan oturdular; ez Zahir'in çenesi yine gö süne dü tü; sanki balmumundan yapılmı tı İa İkinci

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

sıca mda eriyor gibiydi. Tam uyuyacak gibi oldu unda birden aksırdı ve ba ı havaya dikildi.

Cebinden çıkardı ı mendille burnunu silerken, "Kambiz'in ordusu demek," diye homurdandı. Bilmek istedi in nedir?"

Halife batı yakasından gelirken aldı ı paketten bir sigara yaktı. "Bana söyleyebilece iniz her ey. Büyük Kum Denizinde kayboldu mu tu, de il mi?"

Ez Zahir ba mını salladı.

"Bundan daha kesin bir ey söyleyebilir miyiz?"

"Herodot'a göre Vaha veya Kutsanmı lar Adası diye bilinen bir yerle Amonların ülkesi arasında bir yerde kayboldu." Bir daha aksırdı, burnunu mendile gömdü. "Bildi imiz kadarıyla Vaha el Harga oluyor. Bazıları da el Farafra oldu unu söylerler. Do ru sunu söylemek gerekirse kimsenin bir ey bildi i yok. Amonların ülkesi Siwa'dır. ikisinin arasında bir yerde. Herodot öyle demi ti."

"Tek kayna ımız o mu?"

"Ne yazık ki, evet. Onun bu olayı uydurdu unu söyleyenler de var.

Adam burnunu silmeyi tamamlayıp mendili ceketinin cebine sokmaya çalı tı. Ama eli cep a zını kaçırıp duruyordu, sonunda pes edip hareketsiz sol kolunun içine sıkı tırdı. Arkalarında ayak sesleri duyuldu, iki tenis oyuncusu yanlarından geçip eve do ru yürüdüler. Ez Zahir, "Bu tenis komik bir oyun," diye söylendi. "Bir a m üstünden topu birbirlerine atmak. Anlamsız. Sadece ingilizler böyle bir eyi icat edebilirlerdi."

Buru uk ba mını ho nutsuzlukla salladı. Uzun bir sessizlik daha oldu.

"Ben de bir sigara içerdim," dedi.

"Özür dilerim, ikram etmem gerekirdi."

Halife adama bir sigara verip yaktı. Ya lı adam sigarasından derin bir nefes çekti.

"Doktorlar felçten sonra yasaklamı lardı ama bir tanenin zararı olmaz sanırım."

Bir süre sessizce sigarasını içti; sigarayı ucuna yakın yerinden tutuyor, içmek için öne e iyordu. Bir daha konu tu unda sigara bitmek üzereydi.

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

"Orduyu gömen herhalde hamsindi," dedi. "Çöl rüzgârı. Özellikle baharda çok sert eser. Çok sert. Kayboldu u andan beri o ordu aranıyor, biliyor musun? Kambiz de onu bulması için bir sefer batıya gitti. Büyük iskender de. Ve Romalılar. Eldorado gibi mistik bir çekicilik kazandı."

"Siz kendiniz aradınız mı?"

Ya lı adam homurdandı. "Sence ben kaç yaındayım?"

Halife sıkılarak omuzlarını silkti.

"Söyle, kaç yaındayım?"

"Yetmi mi?"

"Bana iltifat ediyorsun. Seksen üç yaındayım. Ve o seksen üç yılın kırk altısını batı çölünde o lanet orduyu aramakla geçirdim. Ve o kırk altı yıl içinde ne buldum, biliyor musun?"

Halife konu madan bekledi.

"Kum buldum, kum. Binlerce ve binlerce ton kum. Tarihin bütün arkeologlarından daha çok kum buldum. Kum konusunda uzman oldum."

Ne esizce güldü, ileri uzandı, sigarasını bitirdi, koltu un koluna bastırıp izmariti çay fincanına attı.

"Yere atmamak gerek," dedi. "Bahçeyi kirletir. Güzel bahçe, de il mi?"

Halife ba mı salladı.

"Buraya gelmemin asıl nedeni bu. Kütüphane mükemmel tabii, ama ben aslında bahçeyi seviyorum. O kadar huzurlu ki. Burada ölmek isterim."

"Eminim..."

"Beni teselli etmene gerek yok, delikanlı. Ya lı ve hastayım, ve bu ahane akasya a acının gölgesinde bu koltukta ölmek isterim." Profesör öksürdü. Çaylarını getiren adam gelip tepsiyi aldı.

"Demek ordudan bir iz bulunmadı?" dedi Halife. "Nerede oldu unu gösteren bir ey falan?"

Ez Zahir kendisini duymuyor gibiydi. Elini koltu un koluna sürüyor, kendi kendine bir eyler mırıldanıyordu.

"Profesör?"

"Efendim?"

"Ordudan bir iz bulunmadı mı?"

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

"Nerede oldu unu bildiklerini iddia edenler hep çıktı. Bu yıl bulundu unu bile söylediler. Ama hepsi palavraydı. Kanıt isteyince hiçbir ey gösteremiyorlar." Parma nını kula na sokup çevirdi. "Ama o Amerikalı vardı."

"Amerikalı mı?"

"İyi adam. Genç. Ama i ini iyi bilirdi." Parma nını kula na sokmaya devam etti. "Orada kendi ba na çalı tı. Çölde. Bir piramit hakkında bir kuramı vardı."

Halife'nin kulakları dikildi. "Piramit mi?"

"Bizim bildi imiz piramidlerden de il. Piramit ekinde büyük bir kaya, dedi. Üzerinde yazılar bulmu . Ordu askerlerinden kalma oldu una emindi. Bana telefon etti. Siwa'dan. z buldu unu söyledi. Foto raf gönderecekti. Ama foto raflar gelmedi. İki ay sonra cipini buldular. Yanmı tı. Kendisi de içinde. Bir trajedi. John. Adı yani. John Cadey. İyi adamdı. Biraz deliydi ama." Ya lı adam parma nını kula ndan çıkartıp baktı.

"Nerede kazı yaptı nını hatırlıyor musunuz?" diye sordu Halife.

Ez Zahir omuzlarını silkti. "Çölde bir yerde." İçini çekti. Yorulmu görünüyordu. "Ama çöl de büyüktür, de il mi? Ben orada yeteri kadar kaldım. Bir piramit yanında dedi. İyi bir gençti. Bir an bir eyler bulmu olaca nını dü ündüm. Ama sonra kazaya u radi. Çok acıklı. Asla bulunamayacak. Ordu yani. Asla. Öyle bir ey yok. Adı Cadey'di."

Adamın giderek hafifleyen sesi birden kesildi. Halife baktı. Profesörün ba ı yine gö süne dayanmı tı. Sa lam kolu koltu un yanından sarktı, horlamaya ba ladı. Halife bir an onu seyrettikten sonra kalkıp eve girdi.

Chicago House'un Kahire dı ndaki her yerdekinden daha iyi olan Mısır kütüphanesi binanın alt katında yüksek tavanlı iki odayı kaphyordu. Halife kütüphaneciye kimli ini göstererek neden geldi ini anlattı.

Yuvarlak camlı gözlüklü ve sakallı genç bir Amerikalı olan kütüphaneci dü ünceli bir tavırla çenesini ka ıdı, "i inize yarayacak kitaplarımız var. Almanca bilir misiniz?"

Halife ba nını salladı.

KAMB Z' N KAMP ORDUSU

"Yazık. Rohlf un *Drei Monate in der Libyschen Wüste* çok esastır. Batı çölü hakkında yazılan en iyi eserdir, hem de yazıldı ından bu yana yüz yıl geçmesine rağmen. Ama hiç çevrilmedi için inize yaramayacak. Yine de Arapça ve İngilizcede iyi eserler var. Sonra gayet iyi haritalarımız ve hava aratırmalarımız da var. Bir bakayım hele."

Adam Halife'yi Egiptolojinin ilk günlerinden kalma bir kitap yını yanında bırakıp yan odaya geçti: Belzoni'nin *Researches in Egypt and Nubia*sı, Rosellini'nin *Monumneti dell'Egitto e della Nubia*sı, Lepsius'un on iki çildik *Denkmaler aus Aegypten und Aethiopia*'t. Halife parmaklarını kitapların üzerinde gezdirip Davies'in *Ancient Egyptian Paintings*'im çıkartıp açtı. Yirmi dakika sonra kütüphaneci gelip de hafifçe omzuna dokundu unda hâlâ kitaba bakıyordu.

"Okuma odasında sizin için birkaç kitap ayırdım. Pencere yanındaki masada. Konu hakkında her eyi kapsamıyor ama bir ba langıç sayılabilir. Ba ka bir eye ihtiyacınız olursa bana seslenirsiniz. Ya da kütüphanede oldu umuza göre ba ırma yerine fışıldamanız daha do ru olur sanırım."

Genç adam kendi akasına kendisi gülererek masası ba ına döndü. Halife kitabı bırakıp iki yanında raflar ortasında masalar olan di er odaya geçti. Bahçeye bakan pencere önündeki masada iki dizi kitap vardı. Halife oturup dizinin birinden en üsttekini çekeerek okumaya başladı.

stedini bulması üç saat sürmü tü. 1902'de İngiliz kâ ifi Yüzba ı John de Villiers'in yazdığı *Büyük Kum Denizinde Bir Yolculuk* adlı ince bir ciltti bu.

De Villiers Rohlf un 1874'teki seferini tersinden yapmayı kararla tırmı , Siwa'dan yerel rehberler ve on be deveyle yola çıkarak altı yüz kilometre güneydo udaki Dahla vahasına do ru çöle açıldı tı. Yirmi gün sonra hastalık ve yetersiz malzeme nedeniyle el Farafra'ya yönelmişler ve orada seferi yarım bırakmışlardı. Ancak u anda Halife'yi ilgilendiren seferin nasıl sona erdiği de il, yola çıkı larının sekizinci günü olanlardı:

KAMBIZ'IN KAYIP ORDUSU

Bu sekizinci günün sabahı daha önce sözünü etti im Abu adındaki çocuk yürüyü yönümüzün do usunda, kumların ötesinde çok ola a-nüstü bir ey gösterdi.

ilk izlenimim piramitin bir serap ya da optik bir yanılma oldu-uydu...

Gerek biçiminin çok kesin olması gerekse bölgede buna benzer ba ka hiçbir olu umun bulunmaması nedeniyle bunun do al bir ey olması mümkün de ildi.

Ancak biraz ilerleyince bu ilk de erlendirmemi de i tirmek zorunda kaldım. Piramit hem geçti, hem de do al bir olu umdu. Jeolojiden pek anlamadı im için bunun ne zaman ve nasıl yükseldi ini bilemeyece im. Söyleyebilece im tek ey bunun manzaraya çok aykırı bir ilave oldu u, hesap edilemeyecek kadar büyük oldu u, kumların arasından fırlama bir mızra a ya da belki daha uygun bir benzetmeyle Poseidon'un üçlü mızra ının bir ucuna benzedi iydi (ne de olsa Kum Denizinin ortasındaydı).

Halife, bu da aka yanı olmalı, diye dü ündü.

Bu inanılmaz olu uma varmamız bir günümüzü aldı ve yolumuzdan epey ayrılmamıza neden oldu. Adamların bir kısmı onu bir kötülük habercisi olarak gördüklerinden gitmemize kar ı çıkmı lardı. Adamlarımın kaygılarını dinledim ve onları yatı tırmak için elimden geleni yaptım, büyük kayaların gerçekten ürkütücü olabileceklerini, ama benim deneyimlerime göre bunların daha çok kadınsı veya çocuksu bir tabiata sahip olduklarını ve onlar gibi sert erkekleri etkileyemeyeceklerini söyledim. Sözlerim istenilen etkiyi yarattı ve bazı aksi söy lenmelere ra men yolumuza devam ettik ve ö leden sonra hedefimize varıp ete inde kamp kurduk.

Bunun kadar garip de olsa bir kaya parçası için daha fazla söz edilemez ve onu da daha önceki paragraflarda yeteri kadar söyledim sanırım. Ama yine de kayanın güneye bakan yanında yakından bakınca kaba hiyeroglifler oldu u anla ılan bazı i aretlerden söz etmeden geçemeyece im.

Eski Mısır dili bilgin jeoloji bilgin kadar kısıtlıdır. Ancak ekilerin bir ad oldu unu çıkarabildim: 'Net nebu. Herhalde bizden

KAMBAZ'IN KAYIP ORDUSU

binlerce yıl önce yolu buraya düşen bir seyyah adını kazım olmalıydı.

O ak amüzeri açtı Azab yemeği getirdi inde kadehimi —ne yazık ki arap kadehi de il de, çay bardağı— buyürekli Net nebuya kaldıran varaca yerine saklı olarak varmış olmasını diledim. Adamlar da bardaklarını kaldırıp hiç kuşkusuz ne söylediklerini bilmeden sözlerimi tekrarladılar. Ancak bu onları rahatlatmış olmalıydı ki, o gece herkes derin bir uyku çekti.

Halife doru anladığından emin olmak için metni iki kere okudu, bir iki not aldı, sonra kitabın sonundaki ekler bölümünü açtı. Burada de Villiers'in sefer günlüğünden alıntılar, her gün alınan mesafenin ayrıntıları ve pusula de erleri vardı. Bunları Mısır'ın basit bir haritasında ölçerek piramit biçimindeki kayanın bulunduğu alanı yaklaşık olarak hesapladı. Sonra kütüphaneciden daha ayrıntılı haritalar isteyerek daha hassas bir ölçümlemeye girişti.

Bu tahmininden uzun sürmüştü. 1:150.000'lik bir haritada böyle bir kaya kütlesi yoktu. Kum Denizinin uydu haritasında ona benzer bir şey bulduysa da, o da net değildi. 1:50.000'lik Mısır askeri haritasında mutlaka görünmesi gerekiyordu ama ne yazık ki harita onun ilgilendiği alanın hemen batısında sona eriyordu. Kayayı bulma umudunu iyice kaybetmişti artık.

Ama sonunda buldu. Kütüphanede içerdiği coğrafi bilgiden çok bir hatıra olarak saklanan ikinci Dünya Savaşı İngiliz pilotlarından birinin haritasında. Haritada 26 ve 30 derece enlem ve boylamları arasında ayrıntılı topografik bir çizim veriliyordu ve Siwa ile el Farafra'nın yaklaşık tam ortasında ıssız arazide 'Piramidimsi Kaya Oluşumu' yazılı küçük bir üçgen vardı.

Halife kayanın koordinatlarını kaydetti, yanlış hesaplamadığından emin olmak için birkaç kere kontrol etti, sonra yerinden kalkıp gerinirken dostu İsmail Abdül'ün hâlâ çöl turları düzenleyip düzenlemediğini düşündü. Ancak o zaman dışarıda karanlık çökmüştü onu fark etti. Saatine baktı. Sekizi geçiyordu. Ve çocukların geçit resmi için saat dörtte evde olacağına söz vermişti.

"Lanet olsun!" diye mırıldanarak not defterini kaptı gibi kendini dışarı attı. Zenab bundan hiç hoşlanmayacaktı.

Gece olmu , hâlâ ordudan bir iz çıkmamı tı ve Draviç artık iyice sabırsızlanmaya ba lamı tı.

Bütün gün oturdu u yerden a a ıdaki çalı mayı seyretmi , bir eyin bulundu unu belirtecek çı lı ı bekle mi ti. Saader geçmi , güne ten yanmı , sinekler ba ının çevresinden ayrılmamı lar, dev kaya o kavurucu sıcakta üzerinde titreyip durmu ve o çı lık hâlâ i itilmemi ti. Pompalar hiç durmadan çalı mı , kayanın çevresindeki kumlar on metre alçalmı tı ama hâlâ bir ey yoktu. Sadece kum. Sanki çöl kendisiyle alay ediyormu gibi binlerce ve binlerce ton kum.

Birkaç kere kendisi kazı hende ine inmi , malasıyla orayı burayı kurcalamı , önüne çıkan herkese küfürler ya dırmı tı. Ancak ço unlukla emsiyesinin gölgesinde kalmı , puolarını içmi ve giderek artan bir çaresizlik ve tela la bekle mi ti.

Güne batıp da gökyüzü kararınca hava biraz serinlemi , bu kere kazı yerinin çevresine dev ark lambaları yerle tirerek vadiyi ı ı a bo mu lardı. Çölün ortasında ı ı ın görülmesi olasılı ı hiç denecek kadar azdı; ayrıca e er i e devam edeceklerse bu risk göze alınmalıydı. Bütün bo adamların ellerine birer kürek verilmi , kazması için hende e gönderilmi ti. imdi göz kama tırıcı beyaz ı ıkta bir ordu çalı ıyordu orada. Bir orduyu arayan ordu. Ama yine de görünürlerde bir ey yoktu.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Draviç Lacage'ın haklı olmasından kaygılanmaya başlamı tı. Belki de ordu tahmin etti i yerden daha ilerideydi. O yüzeyin altı yedi metre altında oldu unu tahmin etmi ti. Sayf al Taar'a da öyle söylemi ti. Dört ila yedi metrede. En fazla on. Ama imdi on metre inmi lerdı ve hâlâ bir ey yoktu. Hiçbir ey.

Nasıl olsa bulacaklardı ama zamanın baskısı giderek artıyordu. Burada sonsuza kadar kalamazlardı. Her geçen gün görülmeleri olasılı ı artıyordu. Çöl ıssızdı ama sonsuza kadar saklanabilecekleri kadar de il. En fazla bir haftaları vardı. Ve ordu elli metre derin likteyse o süre içinde fazla bir ey çıkaramayacaklardı.

Purosunu öfkeyle emerek, "Nerede bu?" diye söylendi. " imdiye kadar bulmamız gerekirdi. Hangi cehennemde bunlar?"

Yumruklarını sıkıp akaklarına bastırdı. Korkunç bir ba a rısı vardı —on iki saattir orada durdu una göre a ilacak bir ey de il. Sakinle meliydi. Önündeki i i dü ünmemeliydi. A a ıdakilerden birine çadırına gitti ini ve bir ey buldukları takdirde hemen kendisine haber vermelerini söyleyip kampa do ru yürüdü. Çantasında bir i e votka vardı. Bir iki kadeh içti mi kendini çok daha iyi hissedecekti. Belki bir iki saat da uyuyabilirdi. Buna ihtiyacı vardı do rusu.

Ancak yürürken aklına gelen bir fikirle iri yüzünde bir gülümseme belirdi. Evet, o gerçekten kafasını sıkıntılarından uzakla tırırdı. Önce yıkanır, bir iki içki içip yemek yer ve sonra...

Draviç kampa girince sandıklar arasından geçip bir çadırın önünde durdu, ba mını içeri uzattı. Tara ile Daniel yerde kıvrılmış yatıyorlardı. Onun girdi ini duyunca oturdular. Draviç bir an Tara'ya bakıp nöbetçiye Arapça bir eyler söyledi. Daniel yüzünü buru turdu.

"Seni hayvan," dedi. "Bir gün seni öldürece im."

Draviç bir kahkaha attı. "O zaman öldükten sonra dirilmen gerekecek." Nöbetçiyle tekrar konu tuktan sonra çadırdan çıktı.

"Ne oldu?" diye sordu Tara.

Daniel hiçbir ey söylemeden çizmelerinin uçlarına baktı. Yanıt vermek istemiyor gibiydi.

"Ne dedi?"

Daniel bir eyler mırıldandı.

KAMBİZ N KAYP ORDUSU

"Ne?"

"iki saate kadar seni çadırına getirmelerini söyledi."

Tara saatine baktı. Sekizi çeyrek geçiyordu. Mide bulantısından kusacak gibiydi.

LUKSOR

Halife'nin tahmin ettiği gibi Zenab kendisine çok kızmıştı. Çeri girdi inde Ali ve Batah ile televizyon seyrediyordu.

"Beni görmedin, baba," dedi Ali. "Tutankhamon arabasındaydım. Yelpaze tutucularından biri de bendim."

Halife o lunun önünde çömelerek saçlarını okadı. "Kusura bakma, bitirmem gereken bir iş vardı. Gelebilsedim mutlaka orada olurum. Al, sana bir şey getirdim. Sana da, Batah."

Elindeki naylon poşetten kızına bir deniz kabuklarından kolye, o luna da plastik bir boru verdi.

Ali boruyu kapıp öttü. "Teşekkür ederim, baba." Batah aynada kendine bakmaya koştu. O lan da peşinden gitti.

"Yılda bir kere oluyor, Yusuf," dedi karısı yalnız kaldıklarında. "Yılda bir gün, öyleden sonra. Senin orada olmanı o kadar istiyorlardı ki."

"Çok özür dilerim." Halife karısının eline uzandı. Zenab elini çekip kalktı, gidip kapıyı kapattı.

"Bu sabah Hassani telefon etti," dedi.

Halife bir şey söylemeden sigara paketini çıkardı.

"Terfi için çok sevindiğini söylemek için aradım. Bu daha fazla para, bir lojman ve çocuklar için yeni bir okul demekmi. 'Bunu ilk kez duyuyorum,' dedim. Eve gelince bana anlatacağımı söyledi. Senin için büyük bir adımdı dedi."

"Namussuz," diye mırıldandı Halife.

"Ne?"

"Beni sıkı tırmaya çalışıyor, Zenab. Senin aracılıkla. Bu terfi iyi yanlarını anlatıp senin beni kabule zorlayacağımı umuyor."

"Yani kabul etmeyecek misin?"

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

"Karma ık bir i ."

"Beni adatmaya çalı ma! Bu kere bunu yapamayacaksın, Yusuf! Neler oluyor?"

Ali kapıyı yumrukladı. "Anne! Televizyon seyretmek istiyorum."

"Babanla konu uyoruz. Git Batah'la oyna."

"Batah'la oynamak istemiyorum."

"Ali git Batah'la oyna! Ve gürültüyü kes, yoksa bebe i uyandıracaksın."

Borudan bir zafer sesi yükseldi, bir kapı çarpıldı. Halife sigarasını yaktı. "Bu gece Kahire'ye gitmem gerek," dedi.

Karısı bir an bir ey söylemeden durdu, sonra gelip önünde çömeldi, saçları kocasının bacaklarına yayıldı.

"Neler oluyor, Yusuf? Seni daha önce hiç böyle görmemi tim. Lütfen bana da anlat. Bilmeye hakkım var. Özellikle de ya amlarımızı böyle etkileyecekken. Bu vaka nedir? Neden terfiini kabul etmiyorsun?"

Halife karısını kolları arasına aldı, alnını ba ına yasladı. "Sana söylemek istemedi imden de il, Zenab. Korkuyorum. Seni i in içine katmaktan korkuyorum. Çok tehlikeli."

"O zaman mutlaka bilmeye hakkım var. Ben senin karınım. Seni etkileyen ey beni de etkiler. Ve de ocuklarımızı. E er bir tehlike varsa bunu bilmem gerekir."

"Durumu ben de tam anlamı de ilim. Tek bildi im masum insanların hayatlarının tehlikede oldu u ve onları sadece benim kurtarabilece im."

Bir an öylece durdular, kadın sonra erke ini itip gözlerinin içine baktı.

"Ba ka bir ey daha var, de il mi?"

Halife yanıt vermedi.

"Ne?"

"Bu..."

"Ne dedim sana, Yusuf?"

"Sayf al Taar."

Karısının ba ı öne dü tü. "Allahım, olamaz! O geçmi te kaldı. Bitti."

Halife dizlerine bakarak, "Asla bitmedi," dedi. "Bu olayda

bunu anladım: o hep benim içimde. Unutmaya çalı tım ama olmuyor i te. Onları durdurmalıydım. Ona yardım etmeliydim."

"Bunu çok konu tuk, Yusuf. Yapabilece in bir ey yoktu."

"Ama en azından yapmayı denemeliydim. Bunu yapmadım. Onu alıp götürmelerine ses çıkarmadım." Halife gözlerinin doldu-
unu hissediyordu. "Bunu kelimelerle ifade edemem, Zenab. Sır-
tımda a ır bir yük ta ıyor gibiyim. Hep Ali'yi dü ünüyorum.
Olanları. Nasıl daha fazla bir eyler yapabilece imi. Ve imdi bu
elimdeki soru turmada bu hatamı düzeltme imkânım var. Ali'yi
geri getiremem, ama hiç olmazsa yapılan kötülü ün bir kısmını
telafi edebilirim. Ve bunu yapana kadar da hep yarım kalaca ım.
Bir yarım hep geçmi te kısıtılıp kalmı olacak."

"Ölü bir kocadansa yarım bir kocayı tercih ederim."

"Lütfen anlamaya çalı . Bu i i sonuna kadar götürmek zorunda-
yım. Bu çok önemli."

"Benden ve çocuklardan daha önemli mi? Bizim sana ihtiyacı-
mız var, Yusuf." Kocasının ellerine sarıldı. "Terfi benim için
önemli de il. Daha fazla paraya, daha lüks bir daireye ihtiyacımız
yok. Gayet iyi geçiniyoruz. Ama ben seni seviyorum. Kocamsın.
A kımsın. Senin öldürülmeni istemiyorum. Ve e er bu yolda
devam edersen Öldürüleceksin. Bunu biliyorum. Hissediyorum."
Kadın imdi ba ını kocasının kuca ına gömmü , a lıyordu. "Ben
seni yanımızda istiyorum. Bir aile olarak kalmamızı istiyorum."

Batah'ın odasından o lunun boru sesi geliyor, sokakta çatapat-
lar patlatılıyordu. Halife karısının saçlarını ok adı.

"Benim için dünyada senden ve çocuklardan daha önemli ey
yoktur," diye fısıldadı. "Hiçbir ey. Ne geçmi , ne a abeyim, ne de
kendi canım. Seni anlatabilece imden çok seviyorum. Senin için
her eyi yaparım. Her eyi."

Karısının ba ını kaldırdı, göz göze geldiler.

"Bana bu i ten vazgeçmemi söyle, Zenab. Söyle ve bir an bile
duraksamadan vazgeçece im. Söyle."

Kadın uzun bir süre iri ve ıslak gözlerle kocasının gözlerinin
içine baktı. Sonra a ır a ır do ruldu.

"Trenin kaçta?"

"Son tren saat onda."

KAMBIZ' N KAYIP ORDUSU

"O zaman yemek yiyecek vakit var demek."
Kadın saçlarını sallayarak mutfa a yürüdü.

Halife evden saat dokuzu çeyrek geçe çıktı. Yanına aldı ı çanta-
da bir kat elbise, yiyecek bir eyler ve 9 mm.lik Hehvan beylik
tabancası vardı. Ayrıca hac için biriktirdikleri sekiz yüz brk Mısır
lirasını da almı tı. Parayı alırken vicdan azabı duymu tu ama evdeki
tek para oydu ve gitti i yerde ona ihtiyacı olacaktı. Kendi kendine
bundan sonraki günlerde her ne olursa olsun parayı bütünleyip
yerine koyaca ma söz verdi.

Evden çıkıp da istasyona kadar on be dakikalık yolu yürürken
sokaklarda Ebu el Haggag bayramı için havaifi ekler atılıyordu. Bir
an biraz daha mermi almak için karakola gitmeyi dü ündüyse de
sonra vazgeçti. Meslekta larından birine rastlama riski vardı. Oysa
Luksor'dan kimsenin haberi olmadan çıkmalıydı. Saatine baktı.
Dokuzu yirmi geçiyordu.

Kent merkezine yakla rken kalabalıklar da artıyordu. Luksor
Tapına ı çevresindeki sokaklar silme doluydu. Parti apkaları ile
çocuklar ko u turup çatapat patlatıyorlar, yol kenarında *mizmaAar*
ve davullardan olu an o anda olu ma orkestralar çalıyordu. Tatlıcı-
lar isteklere yeti emiyorlardı.

Tapına ın yanındaki küçük parkta bir grup zikir yapıyor, yüz-
leri birbirlerine dönük iki sıra erkek liderlerinin ilahisine uyarak
ba larını sallıyorlardı. Halife de onları seyredenlerin arasına karı tı.
Ama seyretmek için de il de, kendisini izleyenleri kontrol etmek
için.

Kaç ki i olduklarından, ya da ne zaman pe ine dü tüklerinden
emin de ildi, ama kesinlikle oradaydılar. Üç ya da dört ki i e le-
nenlerin arasına karı mı , her adımını izlemekteydi. Sigara almak
için durdu unda birini, atlı alayın geçmesi için kenara çekildi in-
de ikincisini görmü tü. Bir an göz göze gelmi ler, adamlar yine
kalabalı ın arasına karı mı lardı. lerini iyi bildiklerini görebili-
yordu. E itilmi ki ilderdi. Belki de Gizli Servis ajanları. Ya da askeri

istihbarat. Kim bilir, belki de sabahtan beri pe indeydiler.

Halife parkta durup bakı larıyla kalabalı ı taradı. On metre ile-ride biri parmaklı a dayanımı duruyordu. Gözleri sık sık kendisinden yana dönünce onun da onlardan biri oldu unu sandı: O sırada bir kadın geldi ve ikisi kol kola uzakla tılar. Dokuz buçuk. Halife bir sigara yakıp yürüdü.

istasyona varmadan izini kaybettirmesi gerekiyordu. Adamların kim olduklarını ve ne istediklerini bilemiyordu, ama bildi i bir ey varsa o da e er gitti i yerden ku kullandıkları takdirde kendisine engel olacaktıydı. Ve bir kere durdururlarsa ba ka bir fırsat bulamayaca mını da biliyordu. İzini kaybettirmesi gerekiyordu.

Dokuz otuz bir. Dar bir soka a girip kaldırımında televizyon seyreden çocukların yanından geçti. Adımlarını sıkla tırıp sa daki bir soka a saptı. ki adam yerde *şiga* oynuyorlar, pul yerine ta kullanıyorlardı. Onların yanından geçip yine sola saptı. Yirmi metre ile-ride bir duvara yaslanımı bir motosiklet duruyordu. Aynasından arkasına bakınca yalnız oldu unu gördü. Ko maya ba ladı.

On dakika kadar Luksor'un arka sokaklarında zikzaklar çizdi, hiç beklenmedik sokaklara saptı, arkasını kolladı ve sonunda istasyon önündeki el Mahatta Meydanı'na çıktı. Kar ıya geçmek üzere trafi i kollamak için sa a bakınca bir kapının gölgesinde duran takım elbiseli bir adamın kendisine bakmakta oldu unu gördü.

"Lanet olsun!" diye söylendi.

Kahire treni peronda bekliyor, yolcular çevresinde dola ıyorlar, hamallar bavulları içeri ta ıyorlardı. Görünmeden trene binmesi imkânsızdı. Saatine baktı. Dokuz kırk üç. On yedi dakikası kalmı tı.

Halife bir an ne yapaca mını bilemeden öylece durdu, sonra aniden Sharia el Mahatta'ya dönerek hızlı adımlarla istasyondan uzakla maya ba ladı. Yaptı ı çılgınlıktı ama aklına ba ka ey gelmiyordu. Evine gitmeliydi.

Bildi i en kestirme yollardan geçerken orada olduklarını bildi i için dönüp arkasına bakmıyordu bile. On dakikada apartmana vardı, merdivenleri ko a ko a çıktı:

"Yusuf?" Zenab oturma odasından çıktı. "Neden döndün?"

"Anlatacak vaktim yok." Halife karısını mutfa a soktu. Saatine baktı. Dokuz elli üç.

Pencereyi açıp a a ı baktı. Tahmin etti i gibi gölgeler arasında

iki adam apartmanın arka kapısını kolluyorlardı. Yirmi metre yükseklik ba mını döndürmü tü. Penceresinin hemen altında, üç metre ileride olan kar ı apartmanın çatısına baktı. Bir apartmandan di erine atlamanın nasıl bir ey olaca mını hep merak etmi ti. Bunu imdi ö renecekti.

A a ı bir daha baktıktan sonra e ilip çantasını kar ıya fırlattı. Çanta bir güvercin sürüsünün ortasına dü tü. Ku lar havalanıp gece karanlı nda kayboldular.

Zenab parmaklarının erke in koluna gömerken, "Yusuf, ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. "Çantanı neden oraya attın?"

Halife karısının yüzünü elleri arasına alıp dudaklarından öptü.

"Sorma. E er dü ünmeye ba larsam yapamam sonra."

Halife pencere pervazına çıktı, metal çerçeveye tutunup kadına döndü.

"Bu gece kapıları kilitle. Telefon eden olursa yarın îsmailiye'ye gidece im için erken yattı mını söylersin."

"Ama..."

"Lütfen, Zenab! Vakit kalmadı. Telefon edenlere beni uyandı ramayaca mını söyle. Yarın sabah çocukları alıp Hüsnü ile Sema'ya gidersin. Benden haber alana kadar orada kalın. Anladın mı?"

Karısı ba mını salladı.

"Seni seviyorum, Zenab."

E ilip karısını bir daha öptü, sonra dönüp soka ın kar ısındaki dama baktı. Gözüne öyle uzak görünüyordu ki.

"Pencereyi arkamdan kapat," diye fısıldadı.

Cesaretini toplayacak zamanı yoktu, o yüzden bir dua mırıldanıp üçe kadar saydı ve atladı. Ba ırmamak için kendini güç tuttu. Zaman bir an için durur gibi oldu, soka ın üzerinde havada asılı kaldı. Sonra kar ı çatıya indi ve yüzüstü dü tü.

Atlamadan daha çok korkarak bir an oldu u yerde yattı, sonra do rulup arkasına baktı. Zenab mutfak penceresinden deh et içinde kendisine bakıyordu. Karısına bir öpücük gönderdi, çantasını aldı, merdiven bo lu una açılan kapıya yürüdü. Saat dokuz elli dördtü. Merdivenlerden ko arak inmeye ba ladı.

Bu apartmanın ön kapısı ba ka soka a açıldı ndan burasını da gözetlemeye gerek duymayacaklarını dü ün mü tü. Kimseye

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

görünmeden kapıdan çıkıp gidebilirdi. Soka m bo oldu undan emin olmak için biraz beklemek isterse de hiç vakti yoktu. Kendi ni dı arı atıp kent merkezine do ru ko maya ba ladı. Be dakika içinde bir mil ko ması gerekiyordu:

İki dakika sonra sol yanına bir sancı girdi, üçüncü dakikanın sonunda artık soluk alamıyordu. Ama yine de ko uyor, enerjisinin son damlasını da bacaklarına gönderiyordu. Sonunda dar sokaklardan kurtulup bir hemzemin geçite vardı. ki yüz metre sa nda Kahire treni a ır a ır istasyondan çıkmaktaydı.

Lanet olsun!" diye dü üdü. Luksor'dan ilk kez tam vaktinde bir tren kalkıyordu ve o da onu bulmu tu.

Tren yanına gelene kadar güçlkle solumaya çalı arak bekledi, sonra bariyerin altından geçip yanı sıra ko maya ba ladı. Solunda yüksek beton bir duvar, sa nda trenin nereyse gö süne kadar gelen dev demir tekerlekleri vardı. Bir kapının yanındaki çubu u tuttu ama fazla dayanamayıp bıraktı. Tren ile duvar arasındaki mesafe giderek daralıyordu. Elli metre sonra ko acak yer kalmayacaktı. Ba ka bir demire tutundu, bu kez kendini basama a atabildi ve son kalan gücüyle kapıyı açıp içeri daldı, beton duvar trene neredeyse yapı acak kadar yakla tı ı anda da kapattı. Soluk solu a bir koltu a çöktü.

Kar ısında oturan bir adam, "iyi misiniz?" diye sordu.

"İyiyim." Halife'nin ci erleri kavruluyordu. "Sadece... sade ce..."

"Su mu?"

"Bir sigara."

Tren hız kazanıp kuzeye Kahire'ye do ru giderken Luksor binaları a ır a ır geceye gömülüyordu.

"Bana tecavüz etmesine izin vermeyece im, Daniel."

iki saat dolmak üzereydi. Bu Tara'nın ya amının en kötü geçen iki saati olmu tu: dakikalar Draviç'le kar ıla masına insafsızca birer birer geçerken su i kencesinden farksızdı. Bir nehirde bir çavlıana do ru sürükleniyor gibi hissediyordu kendini: yapabilece i hiçbir ey yoktu. Ölüm hücrelerinde infaz saatini bekleyen bir mahkûmun ne hissetti ini artık anlıyordu.

Oturamayacak kadar sınırlı oldu undan çadırda dola arak, "Bana tecavüz etmesine izin vermeyece im," diye tekrarladı. "Ölürüm daha iyi."

Daniel bir ey söylemeden gaz lambasının parıltısında kadına baktı. Konu mak istiyor ama söyleyecek ey bulamıyordu. Nöbetçi ikisine bo nazarlarla bakmaktaydı. Tara midesinde bir a ırlık hissederek yürüyordu çadırın içinde. Güçsüzlü ü midesini bulandıırıyor, sürekli saatine bakıyordu. Hava da artık iyice so udu undan tır tır titremekteydi.

Daniel avutucu birkaç kelime bulmaya çalı arak, "Ne olca mı bilmiyoruz," dedi.

"Öyle." Tara yere tükürdü. "Belki de sadece arkeolojiden söz etmek istiyor."

Sesi öfkeliydi, burukluk ve alay doluydu. Daniel ba mı öne e di.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Tara bir an sonra, "Özür dilerim," dedi. "Öyle korkuyorum ki."

Daniel aya a kalkıp kadını kolları arasına aldı. Tara bir çocuk gibi, ya lı gözlerle sarıldı erke e.

"Her ey yoluna girecek," diye fısıldadı Daniel.

"Girmeyecek, Daniel. E er bana o eyi yaparsa bir daha hiçbir ey yoluna girmeyecek. Buna dayanamam. Hayatımın sonuna kadar kendimi kirli hissederim."

Daniel nasıl olsa öldürülecekleri için bunun bir önemi olmadığını söyleyecekken sustu. Kadını gö süne bastırıp saçlarını ok adı. Tara titremesine engel olamıyordu.

Yakla an ayak seslerini duyana kadar öyle kaldılar. Çadır kapı açıldı, biri nöbetçiye bir eyler söyledi. Nöbetçi aya a kalkıp Tara'ya dı arı çıkmasını i aret etti.

Daniel kadını arkasına alarak korumaya çalı tı. Nöbetçi bir kere daha i aret etti, sonra iki adım yürüyüp elini uzattı. Daniel adamın elini itti, mücadeleye hazır olarak yumruklarını kaldırdı. Nöbetçi seslenince içeri iki ki i daha girdi. Daniel birine saldırdıysa da, adam e ilerek yumru u savu turdu, tüfe inin dipçi ini kaldırıp Daniel'i yere serdi, sonra ba na geçip namluyu gö süne dayadı. Arkada ı Tara'yı kolundan çekip sürükledi.

"Özür dilerim," diye inledi Daniel. "Çok özür dilerim."

"Seni seviyorum." Tara'nın sesi titriyordu. "Seni hep sevdim. Hep."

Ve Tara sonra dı arıdaydı; iki adamdan biri kolundan tutmu sürüklüyor, di eri arkadan tüfe iyle dürtüklüyordu. Tara olanca gücüyle mücadele ediyor, tekme atıyor, ısıırıyordu ama bo una. le ride piramit kaya altındaki ark lambalarıyla parıldayarak gece içinde devasa ve sessiz yükselmekteydi.

Daniel ile kapatıldıklarından daha büyük bir çadırın önüne geldiler. Nöbetçilerden biri bir ey söyledi, tara içeri itelendi, çadır kapı ardından indi. Kapanırken bezin beze de mesinden çıkan hafif bir hı ırtı duyulmu tu; ancak bunda korkunç bir ey vardı, sanki bir hücre kapısı suratına kapanmı gibi.

"iyi ak amlar," diye güldü Draviç. "Gelebildi ine ne kadar sevindim bilemezsin."

Draviç ah ap bir sehpanın yanında bez bir iskemlede oturuyordu.

KAMBIZ'IN KAYIP ORDUSU

Sehpanın üzerinde üçte ikisi bo almı bir votka i esi vardı. Yüzünün soluk yanı, sanki do um lekesi burnunun altından sızarak öteki yana inı da boyuyormu gibi pembe bir renk almı tı. Çadır puro ve ter kokuyordu. Tara tiksintiyle ürperdi.

Alman bir eyler söyleyince kendisini getiren nöbetçiler çadırın önünden uzakla tılar.

"içki?"

Tara ba inı salladı; o kadar korkuyordu ki, gö sü yarılacak sanıyordu. Draviç kadehini bo altıp bir daha doldurdu. Onu da bir yudumda içip purosundan bir nefes çekti.

"Zavalı Tara'cık." Gülümsedi, "iddiaya girerim ki, bu i lere hiç bula mamı olmayı istiyorsundur, de il mi? E er u anda pi man olmu de ilsen birkaç dakika sonra olacaksınız."

"Beni buraya neden getirttin?" Tara'nın sesi kısılmı tı.

Draviç kadının korkusunu hissedince kahkahayı padattı. "Bunu söylememe hiç gerek yok sanırım!"

Kadehini bir daha doldurdu ve bir yudumda içti. Tara bir silah olarak kullanacak bir eyler bulma umuduyla çevresine bakındı. Draviç'in malanın sapı cebinden sarkan ceketini görünce hafifçe o tarafa yöneldi. Draviç bir kahkaha daha attı.

"Haydi, almaya çalı bakalım," dedi. "Almanı istiyorum da. Mücadele olmazsa bu i in zevki olmaz ki."

Tara cekete saldırdı, malayı çekip geriledi.

"E er yakla ırsan seni öldürürüm," dedi.

Draviç kadehini bırakıp kalktı. Hafifçe sallanıyordu. Tara bacakları arasındaki i kinli i görünce sanki bo uluyormu gibi bo azının sıkıldı inı hissetti. Draviç purosunu üfleyerek, dumanlar arasına kadına do ru yürüdü.

"Seni öldürecek im," dedi Tara. Malayı adamdan yana salladı.

Draviç imdi kadının Önündeydi. Tara'nın ba ı ancak gö süne geliyordu, kolları Tara'nın bacaklarından kalındı. Tara çadırın duvarına yaslanana kadar geriledi.

"Çekil yanımdan!"

"Senin canını acıtacak im," diye fısıldadı Draviç. "Senin canını yakacak im."

Tara bir daha malayı salladı ama Draviç kolunu yakalayıp

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

bükünce mala elinden dü tü. Tara imdi çadırın kenarında sinmi duruyor, dizini erke in kasıklarına sokmak istiyor ama her nedense baca mını kımıldatamıyordu. Erkek çirkin bir kule gibi yükseliyordu önünde. Sonra elini uzattı ve Tara'nın bluzunu yakalayıp yırtarak gö üslerini ortaya çıkardı. Tara kollarına sarınarak yana kaçtı.

"Seni a a ılık hayvan!" diye ba ırdı. "Seni a a ılık pis çirkin hayvan."

Balyoz gibi yumruk kafasının yanına inince Tara yere dü üp yuvarlandı. Draviç'in geldi ini duydu, sonra üstüne çıktı nda ezici a ırlı mını hissetti. Soluk alamıyordu.

Draviç puroyu a zından çıkardı, öne e ilip yanan ucunu kadının boynuna dayadı.Tara acıyla ba ırdı, kıvranıp adamı üzerinden atmak istedi; ama üstünde bir da vardı sanki. Puro bu kere koluna, gö sünün üstüne indi. Her seferinde çı lık çı lı a ba ırıyor ve her seferinde adam zevkinden gülüyordu. Puroyu bir kenara atıp kadının memelerini sıkmaya ba ladı. Sonra ba mını e di, domuz gibi sesler çıkararak boynunu ve omuzlarını ısırmağa ba ladı. Tara'nın beyaz teninde di leri mor izler bırakıyordu. Tara her nasılsa bir elini kurtarabildi ve olanca gücüyle ba parma mını adamın gözüne soktu. Draviç bir kükremeye geriledi.

"Seni pis kaltak! imdi ben sana gününü gösteririm!" diye ba ırdı.

Tara'nın yüzüne art arda inen üç tokat kadını soluksuz bırakmı tı. Sırtüstü çevrildi ini hissetti, biraz bo uk da olsa bir kemer tokasının açıldı mını duydu. Vücutundan sıyrılmı , bir kenarda durmu bakıyordu sanki. Tecavüzün kurbanı de il de tanı yımı gibi. Draviç'in pantolonunun önünü açı mını, kendisinin karnı altına uzanıp blucinini açmaya ba ladı mını gördü.

Tecavüz edilece im, diye dü ündü dalgın bir tavırla. Draviç bana tecavüz edecek ve yapabilece im hiçbir ey yok.

Üç metre ötede yerde duran malayı gördü, asla eri emeyece ini bildi i halde uzandı.

Acaba ne kadar canım yanacak, diye dü ündü.

Draviç kadının saçlarını yakalayıp ba mını geriye çekerken öteki eliyle de pantolonunu ve donunu sıyırdı. Tara gözlerini kapattı, di lerini kenetledi ve tecavüze u ramayı bekledi.

KAMBİZ' N KAYIP ORDUSU

Ama bekledi i olmadı. Draviç'in a ırlı mı üzerinde, elini kalçalarında hissediyordu ama sanki donup kalmı gibiydi.

Tara sabırsızlıkla, "Haydi, yap da bitsin," dedi.

Ama Draviç hâlâ kıpırdamamı tı. Tara gözlerini açtı. Erkek ba mı yana e mi , kapıya bakıyor, dı arısını dinliyordu. Tara da dinledi. İlk önceleri sadece bir gürültü vardı. Sonra sanki ayar edilen bir radyo gibi ses netle ti. Ba n malar. Onlarca insanın ba ırır-ı. Draviç bir an oldu u yerde kaldı, sonra söylenerek aya a kalkıp pantolonunu çekip kemerini ba ladı. Ses giderek artıyordu. Draviç malasını aldı, yerde yatan kadına baktı, sonra çadırın kapa ını açıp geceye çıktı. Tara yalnızdı.

Birkaç dakika yanık yerlerinin acısıyla yerinden kıpırdıyamadı. Sonra döndü, pantolonunu çekti, do rulup aya a kalktı.

Aradan bir süre daha geçince içeri bir nöbetçi girdi. Kadına baltan gözlerinde sanki Draviç'in yaptığı ndan ho lanmıyormu ve bunu da onun bilmesini istiyormu gibi özür dileyen bir ifade vardı. Sonra ba mı sallayarak dı arı çıkmasını i aret etti.

Draviç görünürlerde yoktu. Hatta kampın tümü bo almı denilebilirdi. Nöbetçi tüfe iyle o sabah gittikleri tümse i i aret etti. Tara tümse e çıkınca iki nöbetçi arasındaki Daniel'i gördü.

Kadının yırtık bluzunu ve morarmı tenini gören Daniel, "Aman Tanrım, o namussuz ne yaptı sana?" diye haykırdı. Nöbetçilerin arasından sıyrılıp kadını kucakladı. "Öldürece im onu. O hayvanı öldürece im!"

"Bir eyim yok," dedi Tara. " yiyim."

"Sana...?"

Tara ba mı salladı.

"Çı lıklarını duydum. Bir eyler yapmak istedim ama silahlan üzerime çevriliydi. Çok üzgünüm, Tara."

"Senin bir kabahatin yok, Daniel."

"Onu öldürece im! Hepsini öldürece im!"

"Ben iyiyim. Do ru söylüyorum. Burada ne oluyor? O ba n - malar neydi?"

Daniel kadının tenindeki yanık izlerine bakarken gözleri tiksinti ve suçluluk doluydu.

"Bir ey buldular sanırım. Draviç kazı hende ine indi."

Tara erke in elini tuttu, birlikte tümse in kenarına yürüdüler.

Ö len sonrasında beri vadi tabanındaki kumlar emilerek büyük bir krater açıldı , piramit kayanın temeli dev bir di in kökü gibi ortaya çıkmı tı. Draviç a a da malasıya kumlan e eliyordu. Adamların geri kalanı yukarıdan bakmaktaydılar. Ark lambalarının so uk beyaz ı ı ı sahneye geçekdi ı, rüyamsı bir nitelik vermekteydi.

"Ne buldular?" diye sordu Tara.

"Bilmiyorum. Onlardan çok uza ız."

Draviç seslenince adamlardan biri kendisine bir süpürge attı. Draviç dizleri dibindeki kumları süpürmeye ba ladı, zaman zaman durup dikkatle yere bakıyordu. Birkaç dakika sonra süpürgeyi bir kenara bırakıp malasıya e elemeye devam etti. Kâh birini kâh di erini kullanarak önündeki kumları temizledikçe Tara'nın ne oldu unu göremedi i bir ey ortaya çıkmaya ba lamı tı.

Aradan bir süre daha geçti. Nesnenin bir parçası daha ortaya çıkmı tı; Tara bunun bir tekerle in üst kısmı gibi yarım daire ek linde oldu unu görebiliyordu. Draviç çevresini iyice temizledikten sonra aletlerini bir kenara bıraktı, nesneyi iki eliyle yakalayıp çek ti. Harcadı ı çabadan omuzları i mi ti ama nesne yerinden çıkmı yordu. Bunun üzerine yine malasıya süpürgesini aldı ve kumları yeniden süpürmeye koyuldu. Kendisine yaptıklarına ra men Tara onu ilgiyle seyrediyordu. Daniel kadının elini tutmu heyecanla öne e ilmi ti, öfkesi o an için unutulmu tu.

Draviç yine aletlerini bıraktı, nesneye tekrar asıldı. Ama yine gömülü oldu u yerden kurtaramadı. Bir adım gerileyip daha sıkı sarıldı, ba mı geriye atıp gücünün son damlasını harcarken boyun damarları i mi ti. Dünya bir an durmu gibi oldu; Tara'nın önündeki sahne gerçek zamanda yer alan bir olaydan çok bir foto raftı sanki. Ve nesne yava yava topraktan kurtulmaya ba ladı. Daniel bir adım daha attı. Nesne son ana kadar direnerek ortaya çıkıyor, çöl hazinesini vermemekte direniyordu; sonunda topra ın çeneleri parçalandı ve nesne kumları ve küçük ta ları çevreye fırlatarak dı arı çıktı. Kocaman, yuvarlak, dı bükey yüzü lambaların ı ında parıldayan bir kalkan. Draviç kalkanı havaya kaldırınca adamları ba ırmaya, alkı a, ayaklarını yere vurmaya ba ladılar.

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

"Buldum seni, orospu çocu!" diye gürlledi Draviç. "Kamb biz'in ordusu. Buldum seni!"

Bir an kalkanı bağı üzerine kaldırıp öylece durduktan sonra emirler yağdırmaya başladı. Adamlar hende e doldular. Kalkan götürüldü, emici hortumlar alındı, ağızlarıyla kumları taramaya başladılar.

"Temizleyin!" diye gürlledi Draviç. "Hepsini temizleyin! Çalı n!"

İlk balarda sadece kum vardı, sapsarı dipsiz bir kuyu. Sanki kalkan çölün onlarla alay etmek için attığı bir parçaymış gibi.

Ama sonra yavaş yavaş bakiller de belirmeye başladı. Önce biçimsiz, sadece çıkıntılar ve çöküntüler, çölün o düzlükünde çirkin çarpıklıklar. Fakat kum çekilmeye devam ettikçe bunlar tanınabilir biçimlere dönüşmeye başladılar. Ceseder, düzinelerce, yüzlerce ceset, iki bin beş yüz yıl toprak altında kalmaktan ederi kurumu ve sertleşmiş cesetler. Cesederden çok sanki bir yağlı ordu görünümünde. Yağlı adamlardan bir ordu. Hesap edilemeyecek kadar yağlı, ama yine de canlı, kumların arasında yorgun tavırlarla çıkan, öfkeli ıktık gözlerini kırptıran, ağız, silahları hâlâ iskelet ellerinde. Kafalarında saçları vardı, gövdeleri zırhlarla korunmuştu ve yüzlerinde olağanüstü ifadeler: dehşet ve ıstırap ve korku ve öfke. Bir adam bağılıyor, bir diğeri ağlıyor, bir üçüncüsü gülüyordu sanki. Ağız göğsü do ru açılmış, boş kumla dolmuştu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Tara. "Bu..."

"... inanılmaz bir şey." Daniel heyecandan soluk soluğa kalmıştı.

"Korkunç."

Cesetlerden çoğu kendilerini gömen fırtınanın o müthiş gücü altında yere serilmişti. Birkaçı dizleri üstündeydi ve bazıları hâlâ ayakta elleriyle yüzlerini örtmüşler, yere düşecek zaman bulamadan gömülmüşlerdi.

Her ceset çıktıkça siyah entarili çiler üzerine akbabalar gibi ü üüyorlar, silahlarını ve zırhlarını çıkartıp sandıkların hazırdaki bekletildiği çukurun kenarına çıkarıyorlardı. Arada bir telaştan bir bacak veya kol kopuyordu.

"Hepsini soyun!" diye bağırdı Draviç. "Her şeyi istiyorum! Hepsini!"

KAMBÎZ' N KAYP ORDUSU

Aradan bir saat geçince kazı çevreye yayılıyor ve ordunun daha büyük bir kısmı ortaya çıkıyordu. Draviç emirler ya dırıyor, parçaları inceliyor, kum pompalarını yönlendiriyordu. Sonunda çukurdan çıkıp Tara ile Daniel'e baktı.

"Sana onu bulaca mı söylemi tim, Lacage!" diye keyifle ba ırdı. "Sana söylemi tim!"

Daniel kar ılık vermedi. Gözleri nefrede yanıyordu. Ve Tara o gözlerde biraz da gıpta gördü ünü dü ündü.

"Senin en azından bunu görmeden ölmeni istemedim. O kadar da zalim de ilim."

Alman bir kakhaha atarak nöbetçilere kadınla erke i çadırlarına götürmelerini i aret etti.

Arkalarından, "Ve Bayan Mullray," diye seslendi. "Küçük e lencemiz iptal edilmedi, sadece ertelendi. Sizi tekrar ça ırtaca ım. Bu kadar yorgunluktan sonra sıcak ve sıkı bir yere girme ihtiyacımdayım."

KUZEY SUDAN

Çocuk adamı bir kum tepesi üzerinde gece karanlı ında do uya bakarken bulup yanına tırmandı.

"Bulmu lar, Efendi," dedi. "Ordu. Dr. Draviç telsizle bildirdi."

Adam ayı ında gümü gibi, bir cıva denizi gibi parlayan çöle bakmaya devam etti. Konu tu unda sesi sakindi.

"Bu hem son hem de ba langıç, Mehmet. Bugünden sonra o kadar ey farklı olacak ki. Bu da beni zaman zaman ürkütüyor."

"Ürkütüyor mu, Efendim?"

"Evet, Mehmet. Ben, Allahın sava çısı bile korkabilirim. Bana verilen sorumluluktan korkuyorum. Yapılacak o kadar çok ey var ki. Kimi zaman sadece uyumak istedi imi dü ünüyorum. Uyuya mayalı o kadar çok oldu ki, Mehmet. Yıllar. Çocuklu umdan beri."

Adam ellerini arkasında kavu turdu. Hafif bir rüzgâr ba lamı tu. Çocuk ü üyordu.

"Yarın sınırı geçece iz. Ö leye do ru. Dr. Draviç'e haber ver."

"Ba üstüne, Efendim."

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Çocuk dönüp kum tepesinden inmeye başladı. Yarı yolda durup arkasına baktı.

"Sayf al Taar," diye seslendi. "Sen benim babam gibisin."

Adam çöle bakmaya devam etti.

"Sen de benim o lum gibisin," dedi.

Sesi o kadar hafifti ki, gecede eriyip gidince çocuk duyamadı.

KAH RE

Kahire, Halife'nin yapmak niyetinde oldu u yolculu un tek pratik ba langıç noktasıydı. Bunun di er seçene i Luksor'dan Ezba el Gaga'ya arabayla gitmek, sonra el Harga ve Dahla vahalarından geçen çöl yolundan geçip el Farafra'ya ula maktı ki, buraları kayan kumlarla sık sık geçilmez olan yollardı. Hayır, i e Kahire'den ba lamak zorundaydı. Hem i man Abdül de oradaydı zaten.

Treni saat sekizi birkaç dakika geçe Ramses Merkez istasyonu-na girdi. Halife tren daha tam durmadan atladı, ma arayı andıran mermer salonlardan ko arak geçerek bir taksiye atladı ı gibi Tahrir Meydanı'na gitti. Yapmakta oldu u eyi dü ünecek on saati olmu ve ku kulan yine ba göstermeye ba lamı tı. Ama onları kafasından kovalayıp kendini önündeki yolculu u dü ünmeye zorladı. Abdül'ün hâlâ çöl turları düzenlemekte oldu unu umut ediyordu.

Yo un sabah trafi inin arasından sıyrılarak meydanı geçti, aria Talat Harb'dan geçip vitrininde 'Abdül Wassami Turları Mısır'da Daha yisi Yok' yazısı bulunan i yerinin önünde durdu. Yazının altındaki tur listesinde Halife'yi rahatlatan bir satır da vardı: "Güzel yıldızlar altında kamp dahil Be Günlük Çöl Serüveni, cipler ve çok ahane göbek dansları." Abdül'ün bir malı satma yetene ini kaybetmedi i anla ılıyordu.

Halife kapıyı açıp içeri girdi.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Abdül Wassami ya da daha iyi tanındı ı adıyla i man Abdül Halife'nin Gize günlerinden dostuydu. Kapı kom usu olarak birlikte büyümü ler, aynı okula gitmi lerdı. Abdül daha küçük ya larında giri imci ruhunu ortaya çıkarmı , Coca Cola'dan yapılmı 'mucizevi güç uruplarını' satmaya ba lamı , ablasının (karde inin aksine Fatma Wassami uzun boylu, ince yapılı ve çok güzeldi) yatak odasına ki i ba ma on kuru a gizli turlar düzenlemi ti.

Yeti kinlik dehasını de ilse de i alanını de i tirmi ti: eski Sovyetler Birli ine Libya hurması sattı ı kısa bir süreden sonra kendi turizm irketini kurmu tu. Halife bu son günlerde arkada ı nı pek az görüyorsa da, o eski yakınlıkları hâlâ devam ediyordu ve imdi de içeri girince dükkânın öteki ucundan bir sevinç çı lı ı yükselmi ti.

"Yusuf! Ne güzel bir sürpriz bu! Kızlar, en eski ve en sıksa arkada larımdan biri olan Yusuf Halife'ye merhaba deyin bakayım."

Hepsi de genç ve güzel üç kız bilgisayarlarının ardından ba larını kaldırarak gülümsediler. Abdül iki yana sallanarak yürüyüp dedektifi bo acakmı gibi kucakladı.

"Rania'ya bak," diye kula ma fısıldadı. "Soldaki, hani iri eyleri var. Bir *basbousa* dilimi kadar kalın ama ne vücut! Tanrım, ne vücut ama! Seyret bak!" Halife'yi bırakıp kızlara döndü. "Rania ekerim, bize birer çay getirir misin?"

Rania gülümseyerek kalktı, kalçalarını kı kırtıcı bir ekilde sallayarak dükkânın arkasına yürüyüp küçük mutfa a girdi.

"Cennetin Kapıları," diye Abdül gö üs geçirdi. "Ne, kıç ama!" Halife'yi bir kenarda duran koltuklardan birine oturtup kendisi de yanındakine sıkı tı. "Zenab iyi mi?"

"Te ekkür ederim, iyidir: Ya Cemile?"

"Bildi im kadarıyla o da iyidir." Abdül omuzlarını silkti. "Bu günlerde zamanının ço unu anasının evinde geçiriyor. Yemek yiyerek. Allahım, nasıl da yiyor ama. Ben sanki açlık perhizine girmi gibiyim. Hey, haberin var mı? New York'ta büro açıyorum."

Halife kendini bildi bileli Abdül New York'ta büro açmak üzereydi. Gülümseyerek bir sigara yaktı. Rania çaylarını getirdi, bardakları önlerindeki sehpaye bırakıp bilgisayarının ba ma döndü. Abdül'ün gözleri kızın kalçalarından ayrılmıyordu.

KAMBIZ'IN KAYIP ORDUSU

"Bir iyilik yapmanı istiyorum," dedi Halife.

Arkada ı dalgın bir tavırla, "Elbette," dedi. "Ne istersen."

"Bir cip ödünç almak istiyorum."

"Ödünç mü?"

Abdül birden pür dikkat kesilmi ti.

"Yani kiralamak mı?"

"Hayır, bana ödünç vermen gibi."

"Bedava yani?"

"Tam üstüne bastın. Dört be gün için. Engebeli araziye uygun bir ey. Çöl yolculu u için."

Abdül'ün alnı kırır mı tı. Bedava bir ey vermek pek rahatlıkla kabul edece i bir kavram de ildi.

"Buna ne zaman ihtiyacın olacak?"

" imdi."

" imdi, ha!" Abdül bir kahkaha attı. "Sana yardım etmek isterdim, Yusuf, ama imkânsız. Bütün cipler Bahariye'de. Birini Kahi re'ye getirmek en az bir gün alır, e er turda ise, ki imdi dü ününce hatırladım hepsi tura çıkmı tı, o zaman daha uzun sürer. E er burada olsaydı verirdim. Ne de olsa biz dostuz. Ama... özür dileirim, ama imkânsız."

Abdül çayını yudumladı.Kısa bir sessizlik oldu.

Rania bilgisayarının arkasından, "Garajda bir tane var," dedi.

Abdül'ün a ız apırtısı kesildi.

"Pazartesi günü teslim edilen yeni araba. Deposu bile dolu, her an yola çıkmaya hazır."

"Evet ama o olmaz," dedi Abdül. "O rezerve edildi."

"Hayır edilmedi," dedi Rania.

Abdül kıza öfkeyle bakarak, "italyanlar için ayrıldı tı," dedi.

A ır a ır, sözcüklerin üzerine basa basa konu uyordu, sanki repli ini unutmı bir oyuncuya hatırlatıyormu gibi.

"Hiç sanmıyorum, Bay Wassami. Bir dakika, bilgisayara bakayım.

"Buna hiç gerek..."

Kızın parmakları tu ların üzerinde uçu maya ba lamı tı bile.

"i te!" dedi. "Rezervasyon yapılmadı mı biliyordum. Be gün için bo . Arkada ınının ihtiyacı da o kadar zaten. Ne ans, de il mi?"

KAMBÎZ'İN KAYIP ORDUSU

Hiç istemedi i halde sırttan Abdül gibi o da gülümsedi.

"Evet, ekerim, çok iyi." Abdül içini çekerek yüzünü elleri arasına aldı. "*Basbousa* dilimi kadar kalın."

Toyota markalı cip yan sokaktaki garajdaydı. Arkasındaki iki yedek lasti i, üzerine sıkıca ba lanmı sekiz bidon yedek benziniyle tam da Haiife'nin aradı ı arabaydı. Abdül cipi garajdan çıkartıp kaldırım kenarına park etti.

Direksiyona sıkı sıkı sarılarak, "iyi bakacaksın, de il mi?" diye yalvardı. Yepyenidir. Geleli daha iki gün oldu. Lütfen bana ona çok iyi bakaca ına, çok dikkatli olaca ına söz ver."

"Elbette."

"Bana kırk bin dolara patladı. Üstelik indirimli. Kırk bin. Bunu sana vermekle delilik yapt ımı biliyorum. Zırdelinin tekiyim ben."

Abdül arabadan inip Halife'yi cipin çevresinde dola tırdı, çe itli özelliklerini gösterip, tek parça halinde geri almasının ne kadar önemli oldu unu tekrar tekrar vurguladı.

"Dört çekerdir. Vitesli, su so utmalı motor, elektrikli benzin pompası. Bulabilece inin en üstünü." Araba satıcısı gibi konu u yordu. "Yedek benzin bidonları, su bidonları, alet kutusu, ilk yardım kutusu, pusulası hepsi tamam. Bekleyebilece in her eyi var. Ayrıca battaniyeler, haritalar, yedek kumanya, i aret fi e i, dürbün ve..." Torpido gözüne uzanıp büyük bir cep telefonuna benzeyen antenli ve önünde dijital ekranı olan bir alet çıkardı. "... portatif bir GPS birimi."

"GPS mi?"

"Global Positioning by Satellite. Uydu ile yön tayini. Her an tam olarak nerede oldu unu gösterir, gidece in yerin koordinatlarını yazarsan hangi yönde ve ne kadar uzakta bulundu unu hesaplar. Gözde bir de elkitabı var. Kullanması çok basittir. Ben bile kullanabiliyorum."

Anahtarları istemeye istemeye Halife'ye uzattı.

"Benzin parası benden çıkmayacak."

"Zaten böyle bir ey istememi tim, Abdül." Halife arabaya bindi.

"Önceden konu mu olalım da. Benzin senden. unu da al."

Abdül cebinden bir telefon çıkartıp uzattı.

"E er bir sorun olursa, garip sesler falan gelirse arabayı hemen kenara çek ve bana telefon et. Tamam mı?"

"Çölde gider mi?"

"Bilebildi im kadarıyla Kahire dı ında her yerde gider. imdi çok dikkatli olaca mını son bir kere daha söylemeni istiyorum."

Halife motoru çalı tırdı. "Çok dikkatli olaca ım."

"Ve be gün sonra döneceksin."

"Daha da çabuk dönmeyi umuyorum. Te ekkürler, Abdül. Sen iyi bir insansın."

"Ben delinin biriyim. Kırk bin dolar!"

Araba hareket ederken Abdül de yanında ko tu.

"Hangi çöle gidece ini sormadım bile."

"Batı çölüne."

"Vahalara mı?"

"Vahaların ötesine. Büyük Kum Denizine."

Abdül arabanın camına yapı tı. "Dur bakalım, Kum Denizi hakkında bir ey söylememi tin. Aman Yarabbi, orası araba mezarlı ıdır. Benim güzelim..."

"Te ekkürler, Abdül! Sen gerçek bir dostsun!"

Halife gazı kökledi ve büyük bir gürültüyle yola koyuldu. Abdül arkasından ko tu ama i manlı ı kendisine engeldi, bir iki adım sonra durmak zorunda kaldı. Halife dikiz aynasından yolun ortasında durmu elini kolunu çılgıncasına sallayan bir adam gördü, îki kere kornaya bastıktan sonra kö eyi dönüp gözden kayboldu.

36

BATI ÇÖLÜ

Helikopter kampın üzerinden homurdanarak geçip elli metre ilerideki düz bir kumlu a indi. Yere konar konmaz yan kapısı açıldı ve biri çocuk iki ki i yere atladı. Adam bir an çevresine bakındı, sonra dizüstü çökerek kumları öptü.

"Mısır!" diye ba ırdı pervanelerin gürültüsünde kaybolan bir sesle. "Vatanım benim! Sana döndüm i te!"

Birkaç dakika yere kapanarak çölü kucakladı, sonra kalkıp yanında çocuk oldu u halde kampa do ru yürüdü.

Kampta hummalı bir çalı ma vardı. Sandıklar vadi boyunca ta mıyor, daha a ır sandıklar ise kampa getirilip çevresine yı ılıyordu. Kara cüppeli insanlar her yerdeydi.

çiler i lerine öylesine dalmı lardı ki, yeni gelenleri ancak çadırlara vardıklarında fark ettiler. Bir benzin varilini yuvarlayan üç adam onları görünce yaptıkları i i bırakıp kollarını havaya kaldırdılar.

"Sayf el Taar! Geldi i te! Sayf el Taar!"

Çı lıkları duyulunca di erleri de i lerini bırakıp efendilerini kar ılamaya ko tular.

"Sayf el Taar!" diye haykırdılar. "D öndü! Sayf el Taar!"

Sayf el Taar ifadesiz bir yüzle kamp içinde yürürken kalabalık, bir kuyruklu yıldızın kuyru u gibi ya arkasına ya iki yanına takılıyordu. Geli haberi kazıda çalı anlara ula mı , onlarda ellerindeki

KAMB Z' N KAMP ORDUSU

aletleri bırakıp ba ırarak, ellerini kollarını sallayarak kampa ko u-
yorlardı. Kum tepeleri üzerindeki nöbetçiler sevinçlerinden havaya
ate e ba ladılar.

Kampın ucundaki tümse e çıkan Sayf el Taar yanında Mehmet
oldu u halde a a ıdaki sahneye baktı. Çalı ma bütün gece devam
etmi ti ve geni krater imdi vadiye açılan derin bir yarayı andırı-
yordu. Çukurun üst kenarına geni plastik örtüler yayılmı ve üzer-
leri kalkanlar, kılıçlar, mızraklarla, mi ferler ve zırhlarla doldurul-
mu tu. A a ıda, hendekte sanki toprak yarılmı ve ba ırsakları
çıkım gibi kurumu , derileri kararmı ve ambalaj kâ ıdı gibi
buru mu insan ve hayvan cesetleri yatıyordu. Sanki dünyanın sonu
gelmi ve son yargılanmalarına hazırlanmı lar gibi. Çok uygun, diye
dü ündü Sayf el Taar. Çünkü insanların yargılanacakları saat ger-
çekten gelmi ti. Bir süre a a ıya baktıktan sonra kollarını kaldırdı.

Sesi çölde yankılanarak, "Allahü ekber!" diye kükredi.

"Allahü ekber!" diye a a ıdaki kalabalık kar ılık verdi. "Allah'a
ükürler olsun."

Sayf el Taar bir süre sonra kollarıyla adamların i lerinin ba ma
dönmelerini i aret etti. çiler hemen da ıldılar. Sayf el Taar bir an
onların e yaları toplayıp bir kenara yı malarını seyretti, sonra
Mehmet'i kampa gönderip kazı yerine inerek bir emsiye altında
toplanan e yaların ambalajlanmasına nezaret eden Draviç'in yanı-
na gitti.

"Kusura bakma, seni alkı layacak zaman bulamadım," dedi
Alman. "Burada i im çoktu da."

Sayf el Taar e er adamın sesindeki alayı fark etmi se bile gös-
termedi. Sessizce emsiyenin gölgesi altında durup birbirine karı -
mı cesetlere baktı. imdi yakından bakınca üzerlerindeki alma
acelesiyle ço unun parçalandı nı görüyordu. Kollar bacaklar, eller
kopmu , ba lar yana devrilmı , kuru etler kopartılmı tı.

"Onları böyle parçalamak do ru muydu?" diye sordu.

"Hayır. î i kitabına göre yapıp her birini bir haftada ortaya
çıkartabilirdik. O zaman da buradan sadece üç be mızrak alıp
gidebilirdik."

Sayf el Taar bu alaylı konu maya yine ses etmedi. Öne e ilip
bir kılıç aldı, elinde çevirerek zarif hatlarını ve çok ince i lenmi

KAMBIZ'IN KAMP ORDUSU

kabzasını inceledi. Bunun benzerlerini sadece müzelerde, kilitli cam dolaplar içinde görmü tü. İmdi yüzlercesi önündeydi. Binlercesi. Ve bu kumun altında yatanların pek azıydı. Ke fin büyüklü ü insanın aklının almayaca ı bir eydi. En çılgın hayallerinde bile bu kadarını dü ünemezdı. Dualarına yanıttı bu.

"Nereye kadar uzandı mını biliyor muyuz?"

Draviç purosundan bir nefes çekti. "Deneme hendekleri kazdırıyorum. Ön tarafını vadinin bir kilometre ilerisinde bulduk. Arka kısmını hâlâ arıyoruz. Çok büyük." Koluyla alnını sildi. "Deve kervanı ne zaman geliyor?"

"Öbür gün. Belki daha erken."

"Bence bunların bir kısmını havadan göndersek iyi olur."

Sayf el Taar ba mını salladı. "O kadar çok helikopterin sınırı geçip dönmesi riskini göze alamayız. Bu dikkat çeker."

"Adamlarla teçhizatı getirirken bir ey olmadı ama," dedi Alman.

"Talihliydik. Hemen i e ba lamamız gerekiyordu ve Allah bize lütufkâr davrandı. Aynı eyi bir daha yapmayabilir. Deve kervanını bekleyece iz ve hepsini onunla çıkaraca ız. Öylesi daha güvenli. Bölgeye devriye çıkardın mı?"

"Kum motosiklederi elli kilometre çevreyi tarıyorlar."

"Ve?"

"Ne olacaktı ki yani? Kahrolası bir çölün ortasındayız. Biri buradan tesadüfen geçecek de il ya."

kisi de sustular. Sayf el Taar kılıcı bırakıp ye im ta ından bir nazarlık aldı. Bu bir insan tırna ı boyunda, ama yer altı tanrısı Osiris biçiminde yontulmu tu. U uru parmakları arasında ovu turdu.

"Be veya altı günümüz var," dedi. "O kadar sürede ordunun ne kadarını çıkartabiliriz?"

Draviç purosundan bir nefes daha çekti. "Çok küçük bir kısmını. Günde yirmi dört saat çalı ıyoruz ama sadece bu kadarını çıkarabildik. Kuzeye do ru gittikçe cesetler yüzeye daha yakın oldu u için i kolayla ıyor. Ama yine de çok küçük bir kısmını çıkaraca ız. Bu kadarı da bize yeter sanırım. İmdiye kadar çıkardıklarımız bize milyonlar getirecek. Önümüzdeki yüzyıl antik eserler piyasasına biz hâkim olaca ız."

"Ya geri kalanı? Hazırlıklar yapılıyor mu?"

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

"Arkadan öne do ru çalı ıyoruz. Merak etme, her ey kontrol altında. İmdi izin verirken i im var."

Draviç puroyu a zına sokup kum pompalarına do ru yürüdü. Sayf el Taar adamın arkasından bakarken gözleri ho nutsuzlukla bulandı, sonra u uru avucunda sıkarak kazı yerinin öte tarafındaki yüksek piramit biçimli yüksek kayanın yanına gidip gölgesinde çömeldi.

Orduya yapacaklarını dü ündükçe üzülyordu. E er ba ka bir seçenek olsa seve seve kabul ederdi. Orduyu bir ba kasının bulma riski çok büyüktü. zlerini örtmeleri gerekiyordu. Bu onun do al e ilimlerine aykırı bir eydi ama ba ka bir seçenek yoktu. Gereken yapılmalıydı. Adam öldürmek gibi. Ba ka çare yoktu.

KAHIRE

Squires Limuzinin duman renkli camı ardından yanındaki kıpırdamayan iki trafik eridine baktı. Hemen yanında içinde göründü ü kadarıyla bir aile olan dokuz ki i sıkı tırlımı küçük bir Peugeot vardı; onun yanında da lahana yüklü bir kamyon. Üç eritten biri zaman zaman birkaç metre ilerliyor, yanına yeni bir kom u geliyordu. Ama sonra öteki eriderde de hareket ba lıyordu ve Limuzin, Peugeot ve lahana kamyonu yine yan yana dü üyorlardı.

Elindeki cep telefonuna, "Bu saat kaçta oldu?" diye sordu.

Karı ıdan parazitler karı ık bir yanıt geldi.

"Nasıl oldu u hakkında bir fikrin yok mu? Ya da ne zaman?"

Yine parazitli bir ses. Parfüm i eleri satan bir çocuk camı tık-lattı. Sürücü ba nını uzatıp ba ırınca arabanın yanından çekildi.

"Ya ailesi?"

Yanıt yine parazitler arasından geldi.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Her neyse,, elden bir ey gelmez. Biz de bu duruma uyum sa -lamaya çalı ırız. Onu bulmak için elinizden geleni yapın ve bana haber verin."

Squires telefonu kapatıp cebine soktu. Sakin görünüyor olmasına ra men kasılmı gözlerinde huzursuzluk belirten bir ifade vardı.

"Dostumuz dedektif kaybolmu ," dedi.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

"Lanet olsun!" Massey yumru unu aralarındaki koltu a indir-di. "Cemal onun pe ine adam taktı sanıyordum."

"Anla ıldı ı kadarıyla kendisini izleyenleri adatmı ."

"Sana onu ortadan kaldıralım demi tim. De il mi?"

Do ru.

"Lanet olsun!"

Amerikalı yumru unu koltu a indirdikçe me in üzerinde derin çukurlar olu uyordu. Bir iki yumruk daha indirdikten sonra soluk solu a arkasına yaslandı.

"Ne zaman?"

"Pek emin de iller." Squires içini çekti. "Karısıyla çocukları sabah saat yedide evden çıkmı lar. Halife saat ona kadar görünme yince kapıyı kırıp içeri girmi ler ama evde yokmu ."

"Amatörler! Hepsi amatör bunların!"

Arkalarında bir otobüs sürücüsü anlamsızca kornasına bastı.

"D ün kütüphanedeymi ," dedi Squires. "Batı çö lü haritalarına bakmı ."

"Aman Tanrım! Demek orduyu biliyor."

"Öyle görünüyor."

"Kimseye söylemi mi? Basına? Eski Eserler Bürosuna?"

Squires omuzlarını silkti. "Söylememi sanırım, aksi takdirde imdiye kadar duyardık."

"Ne yapıyor öyleyse?"

"Bilemem. Anla ıldı ı kadarıyla tek ba ma oraya gidiyor. Planla-dı ımızdan daha erken harekete geçmek zorunda kalaca ız sanırım."

Massey bu kere kar ı çıkmadı.

"Malzeme hazır mı?" diye sordu Squires.

"Sen benim tarafı merak etme. Ama Cemal hakkında bir ey söyleyemem. Herif palyaçonun biri."

"Cemal kendisinden beklenileni yapacak, hepimiz gibi."

Amerikalı mendilini çıkartıp gürültüyle sümkürdü. "Bu i kolay olmayacak. Sayfel Taar o orduyu pek çok adamıyla koruyacaktır."

"Yine de içimde biz kazanacakmı ız gibi bir his var. Ameri-ka'dakilere haber verdin mi?"

Massey kat kat çenesini birbiri üstüne bindirerek ba mını salladı.

"Güzel," dedi Squires. "O zaman i e ba ladık demektir."

KAMBIZ' N KAYIP ORDUSU

Limuzin bir iki karı daha ilerleyip durdu.

"Bu kahrolası trafikten kurtulursak." Sürücüye do ru e ildi,
"ileride ne var öyle?"

"Bir kamyon devrilmi ."

Squires cebinden çıkardı ı ekerin ambalajını açarken yan erit-
teki Peugeot'ya dalgın bakı larla baktı.

Halife'nin gitmesi gereken en kestirme yol önce güneybatıya,
Bahariye Vahasına eri mek, sonra oradan batıya do ru çöle açıl-
maktı.

Ama bunu yapmamaya karar verdi. D ün gece kendisini izleyen-
ler her kimse artık, kaçtı nı anlamı olmalılardı. Saat on treniyle
Kahire'ye gitti ini de tahmin ederlerdi herhalde. Çöle gitti ini
anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu ve o zaman da kendisinin
yolunu kesmeye çalı acakları ku kusuzdu. Ve yine ondan en kestir-
me yolu seçmesini bekleyeceklerdi.

Halife bu nedenle güneybatıya yönelecek yerde, tam aksi yönü
seçti: kuzeybatıya, skenderiye'ye gidecek, Marsa Matruh kıyı
yolunu izleyecek, sonra güneye dönüp Siwa Vahası'na inecekti.
Daha uzun olmasına ra men bu yolun avantajları vardı. Bir kere
yollar daha iyi durumdaydı, sonra Bahariye yerine Siwa'dan çöle
girince çölde geçmesi gereken yol epey kısılacaktı; ve en önemlisi,
kendisini izleyenler bu yolu seçece ini tahmin bile edemeyeceklerdi.

Halife cipi çok hızlı sürüyor, sigaranın birini söndürüp di erini
yakıyordu. Arabada bir kasetçalar vardı ama sadece bir tek kaset
bulabilmi ti: Kâzım el Sahir'in *A kım ve Ya muru*. Onu da dört
kere çaldıktan sonra çıkartıp yola sessizlik içinde devam etti.

skenderiye'ye iki, Marsa'ya be saatte varmı , yolda iki kere
benzin almak için ve bir kere de skenderiye çıkı nda denize bak-
mak için durmu tu. Denizi hayatında ilk kez görüyordu.

Marsa'dan benzin aldıktan sonra yirmi kilometre daha batıya
gittikten sonra çölde bombo uzanan Siwa asfaltına girip yönünü
güneye çevirdi. Güne de batmak üzereydi. Arada sırada yıkık bir

KAMBÎZ' N KAYIP ORDUSU

binanın yarımından geçiyor, paslı yoî i aretleri topra a gömülü petrol boru hattını gösteriyordu. Yolda ba ka bir arabaya rastlamamı , çöl çalılarını kemirmeye çalı an bir iki deveden ba ka bir canlı görmemi ti.

Siwa yolunu yarılardı nda skenderiye Restoranı adını almı derme çatma bir barakada durup bir çay içti. Artık gece olmu , çöl karanlı a karı mı tı. Arada sırada uzaklarda ı ıklar seçiliyordu: bir yerle im birimi ya da askeri bir kamp. Bir kere de bir petrol kuyusunun havaya fı kıran alevini gördü. Bunlar dı nda o ıssızlıkta tek ba maydı. Kâzım el Sahir kasetini tekrar koydu.

Ak am saat yediye do ru çevresindeki düzlük artık bozulmaya ba lamı tı. Belli belirsiz tepeler, dik yamaçlar görünüyordu. Yol da yoku a a ı dönmü , kayalar arasına girmi ti. Önündeki arazi birden yarıldı ve altında parıldayan ı ıklardan bir halı uzandı. Siwa Vahası. Halife bir an yava layıp manzaraya baktı, sonra yoku a a ı inmeye devam etti.

Dokuz saattir direksiyon ba ndaydı ve ikinci paket sigarası da bitmek üzereydi.

38

BATI Ç Ö L Ü

Adam sanki karanlı ın içinde vücut bulmu gibi birden beliri vermi ti. Tara ile Daniel bir an gaz lambasının alevine bakıyorlardı, bir an sonra ba larını kaldırdıklarında adam ba ı ve yüzü gölgelerle sarılı olarak çadırın önünde duruyordu. Adam nöbetçiye parmaıyla bir i aret yapınca nöbetçi aya a kalkıp çekildi.

"Sayfel Taar'sınız sanırım," dedi Daniel.

Adam hiçbir ey söylemeden yüzlerine baktı. Uzun bir sessizlik oldu.

"Buraya neden geldiniz?" diye sordu Daniel. "Bizi öldürtmeden önce görmek için mi? Kar ımızda övünmek için mi?" Tara'nın yaralı yüzüne ve yırtık bluzuna do ru ba ını salladı. "Eh, övünün bakalım. Allah'ın sizinle gurur duydu undan hiç ku kum yok."

"Allanın adını a zına alma." Adam bir adım ilerledi, sesi sakın ama sert, İngilizcesi iyiydi. "Buna de mezsınız."

Tara'ya, i mi yana ına, kollarında, gö sünde ve boynundaki yanık izlerine baktı. "Bunu Draviç mi yaptı?"

Tara ba ını e di.

"Bir daha olmayacak. Çok... talihsiz bir ey."

"Beklenen bir eydi," dedi Daniel. "Draviç ve sizin gibi insanların yaptıkları eyler bunlar."

Adamın yüzü belli belirsiz buru tu. "Dr. Lacage, benimle Draviç'i

KAMBIZ'İN KAYIP ORDUSU

aynı kefeye koymayın," dedi. "O sadece bir araçtır. Ben çok dahn yüce bir efendinin hizmetindeyim."

Daniel sıkın bir tavırla ba mını salladı. "Beni güldürüyorsunuz. Kadınları ve çocukları öldürüyorsunuz, sonra da bunu Allah için yaptı mıza kendinizi inandırılıyorsunuz."

"Sana onun adını a zına alma dedim. A zın onu kirletiyor."

Daniel Sayfel Taar'ın gözlerinin içine baktı. "Hayır, onu kirleten sensin. Yaptı mın eyleri mazur göstermek için onu her kullandı mında kirletiyorsun. Sen inanıyor musun ki Allah..."

Adamın saldırısı öylesine ani, öylesine hızlıydı ki, ikisi de onun yerinden kıpırdadı mını bile göremeden eli Daniel'in bo azına sıkıyordu. Sayf el Taar, Daniel'i aya a kaldırdı. Daniel çırpınıyor ama adamın elinden kurtulamıyordu.

"Yeter!" diye ba ırdı Tara. "Lütfen bırakın onu!"

Sayfel Taar kadına aldırdı etmedi. "Siz Batılılar hepiniz aynısınız," diye homurdandı. "kiyüzlülükte üstünüze yoktur. Irak'ta her gün sizin devletlerinizin yaptırımları yüzünden yüz çocuk ölüyor ve buna ra men siz bize neyin do ru neyin yanlı oldu unu söylemek küstahlı mında bulunuyorsunuz."

Daniel'in yüzü morarmaya ba lamı tı.

"Bunu görüyor musun?" Sayf el Taar öteki eliyle alındaki izi gösterdi. "Bunu bana bir polis hücrelerinde yaptılar. Sorguya çekenler öyle tekmeler attılar ki tam üç gün gözlerim kör oldu. Suçum neydi? Bu ülkede sefalet ve umutsuzluk içinde ya ayan milyonlar adına konu mak. Bundan hiç ikâyet ediyor musunuz? Ayrıcalıklı bir avuç insan ya amlarını anlamsız bir lüks içinde geçirsinler diye dünyanın yarısının sefalet içinde ya amasına itiraz ediyor musunuz? Hayır. Bütün benzerlerin gibi sen de öfken konusunda seçicisin, sadece suçlamanın senin için uygun oldu u eyleri suçlarsın. Geri kalan her eyi görmezlikten gelirsin."

Sayf el Taar Daniel'in boynunu bir an daha sıktıktan sonra parmaklarını gev etti. Daniel yere yı ıldı. Bo ulurcasına bir sesle, "Sen delisin," dedi. "Sen çılgın bir fanatiksin."

Sayf el Taar'ın solukları bile sıkıla mamı tı.

"Herhalde," dedi sakın bir tavırla. "Ama sorulması gereken soru nedendir. Siz beni ve beni izleyenleri a ırı ve fanatik olarak

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

nitelersiniz, ama o sözcüklerin arkasına bir kere bile bakmazsınız. Bir kere olsun bizi yaratan güçleri anlamaya çalışın."

Daniel'in başında dikilmi dururken kara cüppesi karanlıkta karı ıyor, sadece yüzü sanki karanlıkta yüzüyormu izlenimini veriyordu.

Sayfel Taar sesini neredeyse bir fısıltıya dönü türerek, "Çok korkunç şeyler gördüm, Dr. Lacage," dedi. "Devletin i kence hücrelerinde dayaktan kötürüm kalmı insanlar. Açlıktan çöp yiyenler. İktidardakilerin görüşlerini payla mayanların uzak akrabası olma talihsizli ine u rayıp ırzlarına geçilen çocuklar. Bunlar insanları çıldırtan şeylerdir. Kınamanız gereken şeyler bunlardır."

"Bunun yanıtı turistleri öldürmek mi?"

Sayfel Taar gülümserken gözleri parlıyordu. "Yanıtı mı? Hayır, bence yanıtı bu de ildir. Biz sadece bir vurgulama yapıyorduk."

"Masum insanları öldürmek neyi vurgular ki?"

Sayfel Taar ellerini kaldırdı, parmakları uzun ve incedi, adeta bir iskelet gibi. "Sizin i lerimize daha fazla karı manızı istemedi imizi. Sizin politik çıkarınıza oldu u için tanrıtanımay bir rejimi desteklemenizi. Bizim ülkemizi kendinize bir oyun sahası seçmenizi ve o arada ülkenin insanları olan bizlerin baskı altında ezilmemizi ve aç kalmamızı." Daniel'e bakarken alnında yara izi gaz lambasının titrek ı ı nda kıpkızıl parlıyordu.

"Olaylar tersine döndü ü takdirde siz Batılıların ne tepki gösterece inizi sık sık merak ederim. Biz Mısırlılar servetimizi gözünüze sokup geleneklerinizi çi nerken sokaklarda dilenenler sizin çocuklarınız olsaydı. Milli hazinelerinizin yarısı ya malanıp Mısır müzelerine ta msaydı. ilginç bir deneyim olurdu bu. Hissetti imiz öfkenin bir parçasını olsun anlamanız yardımcı olurdu."

Sesi hâlâ alçak ve sakinse de, a zının kenarlarında köpükler birikmeye başlamı tı.

"Carter Tutankhamon'un mezarını buldu unda Londra'nın *The Times* gazetesiyle mezarda bulunanları sadece onların haber verebilmelerini sağlayan bir anlaşma imzaladı mı biliyor muydunuz? Kendi ülkemizde bulunan bize ait, bizim krallarımızdan birine ait bir şeyi ö renmek için biz Mısırlılar bir İngiliz gazetesi okumak zorundaydık."

KAMBÎZ'İN KAYIP ORDUSU

"O seksen yıl önceydi," diye Daniel ba nını sallayarak öksürdü. " İmdi artık çok farklı."

"Hayır, hiç de farklı de il! Davranı lar hep aynı. Mısırlıların ve Müslümanların daha az uygar oldukları ve kendi i lerimizi iyi yürütemeyece imiz önyargısı var hâlâ. Bize istedi inizi gibi davranabilece inizi dü ünüyorsunuz. Bu eyler hiç kaybolmuyor. Ve bunları sorgulamaya kalkanlarımız deli olarak nitelendiriliyorlar."

Daniel ba nını kaldırıp adama baktı ama bir ey söylemedi.

"Gördü ün gibi buna verecek bir yanıtın yok," dedi Sayf el Taar. "Gerçekten de bir yanıt yoktur. Bu ülkeye ve insanlarına yapılanlardan dolayı özür dilemek dı mda. Geçmi ten gelen mirasımızı ya maladınız, kanımızı emdiniz, her eyimizi aldınız ama kar ılı mda hiçbir ey vermediniz. İmdi de dengeyi kurma zamanı geldi artık."

Arkasındaki çadır bezi üzerinde kapkara gölgesi ekilsiz ve ürkütücüydü. Dı arıdan kazı sesleri geliyordu ama çadırın içi sanki farklı bir dünyanın insanlarını gibi sessiz ve sakindi. Bir duraklama oldu. Sonra Tara a ır a ır do ruldu.

Sayfel Taar'ın önünde durup gözlerinin içine bakarak, "Benim Mısır hakkında fazla bir bilgim yok," dedi. "Ama ölümü sizin yüzünden olan babamın bu ülkeyi, insanlarını ve mirasını sevdi ini biliyorum," dedi. "Onları sizden çok seviyordu. Burada yaptı nız eye bakın. Bir eyleri yok ediyorsunuz. Babam bunu asla yapmazdı. O geçmi i korumak istiyordu. Siz ise onu en yüksek fiyatı verene satmak istiyorsunuz. kiyüzlü olan sizsiniz."

Sayf el Taar'ın a zı gerildi, Tara bir an onun kendisine bir tokat vuraca nını sandı. Ancak adamın elleri iki yanında kaldı.

"O orduyu böyle ya malamaktan bir zevk alıyor de ilim, Bayan Mullray. Kimi zaman daha yüksek bir amaca eri mek için ho olmayan eyler yapılması gerekir. Mirasımızın bir kısmı bizi ezilmekten ve baskıdan kurtarmak için feda edilecekse, edilir. Benim vicdanım rahattır."

Bir an kadının gözlerinin içine bakan adam sonra lambanın önünde çömeldi. "Ben Allahın istedi ini yapıyorum," dedi. "Ve Allah bunu biliyor. Allah benimle birlikte dir."

Sayf el Taar elini uzatıp sıcak metalin üstüne koydu. Ne yüzü

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

buru mu ne de gözü kırılmı tı. Tara'nın burnuna yanık et kokusu geldi. Ö ürecek gibi oldu.

" nancımızın gücünü sakın küçümsemeyin, Bayan Mullray. Beni izleyenler bu nedenle alınlarında bu inancın i aretini ta ırlar. nancının derinli ini göstermek için. Bizim içimizde ku kuya yer yoktur."

Sayfel Taar bir asır gibi gelen bir süre eli yanarak Tara'ya baktı, sonra aya a kalktı. Avucunun içinde kızıl bir yanık izi vardı.

"Buraya neden geldi imi sordunuz, Dr. Lacage. Bu sizin dediniz gibi tutsaklarıma bakmak için de ildi. Daha çok, siz tutsaklarının beni görmesi içindi. Görmesi ve anlaması için." Bir an daha yüzlerine bakıp dı arı do ru yürüdü.

Daniel arkasından seslendi. "Bir i e yaramayacak. Orduyu kazıp satmak yani. Orada gömülü olanın çok küçük bir kısmını ortaya çıkarabileceksiniz. Sonra arkadan bir ba kası gelip geri kalanını bulacak ve elinizdekilerin de eri dü ecek. Tümünü almadıktan sonra hiçbir ey yapamazsınız."

Say el Taar döndü ünde gülümsüyordu. "Bizim de planlarımız var, Dr. Lacage. Allah bize bir ordu verdi ve ondan sadece bizim yararlanmamızı da sa layacaktır."

kisini de ba ıyla selamlayıp gecenin karanlı nda kayboldu sonra.

S WA VAHASI

Halife, Siwa'nın tek garajının avlusuna girerken ani bir elektrik kesintisi bütün yerle im birimini karanlı a bo du.

Benzinci, "E er benzin istiyorsan bekleyeceksin," dedi. "Pompalar elektrik gelmeden çalı maz."

"Ne kadar sürer?"

Adam omuzlarını silkti. "Belki be dakika, belki be saat. Canı isteyince gelir. Bir keresinde iki gün beklemi tik."

"O kadar beklemeyiz umarım."

"in allah," dedi adam.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Halife arabayı avlunun kenarına park edip çıktı. Hava so uktu, arabadan ceketini alıp giydi. Bir e ek arabası arkasında yüzlerini örtmü üç kadınla geçip gitti. Bir jeneratör homurtuyla çalı maya ba ladı.

Halife bacaklarındaki uyu uklu u gidermek için bir süre yürü- dükten sonra bir sigara yakıp meydanın ucundaki büfeye gidip bir bardak çay aldı. Yakındaki bir bankoya oturdu, Abdül'ün telefonu- nu ceketinden çıkartıp Hüsnü'nün numarasını tu ladı. Bacana 1, dördüncü çalı ta açtı telefonu.

"Hüsnü, ben Yusuf."

"Neler oluyor, Yusuf? Güvenlik servisinden geldiler. Seni arı- yorlar. Neredesin?"

"Bahariye'deyim," diye Halife yalan söyledi.

"Bahariye mi? Orada ne i in var?"

"Polis i i. Daha fazla açıklama yapamam."

"Büroma geldiler, Yusuf! Anlıyor musun? Güvenlik servisi büroma geldi. Bu, i im için ne demek biliyor musun? Yemeklik ya dünyası çok küçüktür. Dedikodular hızla yayılır."

"Özür dilerim, Hüsnü."

"Bir daha gelirlerse nerede oldu unu söyleyece im. Bu yeni susam ya ı konusunda çok hassas bir a amadayız. Böyle bir eyin i imi baltalamasına izin veremem."

"Çok iyi anlıyorum, Hüsnü. Söylemen gerekirse söylersin. Zenab orada mı?"

"Evet. Bu sabah birden çıkageldi. Konu mamız gerek, Yusuf. Döndü ünde. Erkek erke e. Konu ulması gereken eyler var."

"Tamam. Döndü üm zaman konu uruz. Zenab'ı versene."

Hüsnü homurdandı, bir takırtı, sonra uzakla an ayak sesleri duyuldu. Biraz sonra Zenab telefona geldi.

Halife karısının, "Kapıyı kapat lütfen, Hüsnü," dedi ini duydu. Yine homurdanmalar ve bir kapının çarpılması. "Ukala, ne olacak!"

Halife gülümsedi, "iyi misin?"

"iyiyim. Ya sen?"

"Ben de iyiyim."

"Nerede oldu unu sormayaca ım."

"En iyisi o. Çocuklar?"

"Seni özlüyorlar. Ali sen gelene kadar borusunu çalmayacağını söylüyor. O yüzden istediğin kadar kalabilirsin orada."

Biraz zorlamayla da olsa ikisi de güldüler.

"Sema ile çıktılar," diye karısı devam etti. "Bayram ya. Aradığını söylerim."

"Onları çok sevdi imi söyle."

"Olur."

Karısı bütün gün Halife'nin aklından çıkmamı tı. Ama imdi her nedense söyleyecek bir şey bulamıyordu. Orada bir saat oturup onun soluklarını dinleyebilneyi isterdi.

"Hüsnü'nün seni fazla rahatsız edip etmediğini öğrenmek için aramı tım," dedi.

"Buna cesaret edemez." Yine bir sessizlik. "Yusuf, bu adamlar..."

"Bir şey sorma, Zenab. Lütfen. Ne kadar az şey bilersen o kadar iyi. Siz iyisiniz ya, önemli olan bu sadece."

"İyiyiz."

"Güzel."

Halife son bir şey, güven verici son bir söz bulabilmek için zorladı kendini. Ama dü ünebildiği tek şey denizi gördüğü oldu.

"Belki bir gün birlikte gideriz. Seni mayoyla görmek isterim."

"O şeylerden birini giymem için daha çok beklersin!" Karısının kahkahası hafifleyip sessizliğe dönüştü. "Seni seviyorum, Yusuf."

"Ben de seni seviyorum. Dünyada her şeyden daha çok. Çocukları benim için öp."

"Elbette. Kendine iyi bak."

Yine bir sessizlikten sonra ikisi de telefonları kapattılar.

Halife çayını bitirip kalktı. Elektrik hâlâ gelmemi, meydan kara gölgelerle dolmuştu, ileride beyaz tarafları aydınlıkta sanki buzdandanmı gibi parıltıyan büyük bir cami vardı. Halife bir şeyler yemek niyetindeydi ama camiye girdi, ayakkabılarını çıkardı, elini ve yüzünü duvardaki bir musluğun altında yıkadı.

İçerisi karanlık ve sessizdi, yakılan birkaç mum çevreyi saran kasveti dağıtamıyordu. Halife camide kendisinden başka kimse yok sanıyordu, ama sonra gerilerde secdeye varmış birini daha gördü.

Bir süre öylece durup o sessizliği içine çekti, sonra halılar üzerinde usulca yürüyerek büyük avizenin altına geldi. Gölgeler arasında

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

binlerce baklava dilimi ekinde cam sanki tavan a lıyormu gibi bir izlenim yaratıyordu. Halife bir an tavana baktı, sonra mihraba dönüp duaya ba ladı.

Allah'tan kendisim ve ailesini kollamasını isterken bütün kaygılarının ve tasalarının Allah'a do rudan do ruya hitap etti i her zaman oldu u gibi yava yava üzerinden kalktı mı hissediyordu. Dı arıdaki dünya uzakla mı ya da caminin içinin sakinli i ve ses sızli iyle tüm evreni dolduracak kadar geni lemi ti. Sayf el Taar, Draviç, Hassani, Kambiz'in Ordusu, hepsi küçülmü ler, Allah'ın sonsuzlu unda uçu an toz zerreciklerine dönü mü lerdı.

Halife yirmi dakikada on rekat namaz kılıp aya a kalkarak âmin dedi inde, ba mın üstündeki avize birden yanarak caminin içini parlak bir beyazlıkla doldurdu. Halife, bir bakıma bunu dualarının kabulü olarak yorumlayarak gülümsedi.

Dı arı çıktı nda meydan yine ıl ı ıldı ve benzin pompaları çalı yordu. Benzinci deposuyla sekiz bidonu doldururken Halife de üç su i esini doldurdu. Benzin parasını ödeyip üç paket Kle opatra daha aldı nda parası da suyunu çekmi ti. Arabaya dönüp kasabadan çıktı, güney kıyısındaki alçak tepelere do ru direksiyon kırdı.

Çölde sadece bir iki kilometre gittikten sonra cipi alçak bir kum tepesinin yanına çekti. Arkasında Siwa'nın ı ıkları parıldıyordu. Çöl tarafında ise hiçbir ey yoktu, sadece ayı ı ı ile yıkanan göz alabilirdi ine bir ıssızlık. Uzaklarda bir yerde bir köpek havlıyordu. Halife Zenab'ın verdi i yiyeceklerden bir kısmını yedi —o gün ilk kez a zına bir lokma koyuyordu sonra Toyota'nın arkasından iki battaniye çıkardı, koltu unu arkaya yatırıp uzandı, camdan yıldızları seyretmeye ba ladı. Orduya eri ince ne yapaca mı dü ünmeden buraya kadar gelmi oldu u birden aklına takıldı. Kafasını ile ride kendisine bekleyen olaylar üzerinde yo unla tırmaya çalı tı ama çok yorgundu. Dü ünmeye çalı tıkça ordu da, Sayf el Taar ve Draviç de gözleri önünden kayboluyorlardı, sonunda her nasılsa hepsi birden çölden fı kıran ve çevresindeki kumları ye illi e döndüren bir su kayna ına dönü tüler. Tabancası emniyeti açık olarak yanındaki koltuktaydı. Kapıları kilidemi ti.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

BATI Ç Ö L Ü

Tara irkilerek uyandı. Ba ı Daniel'in kuca ındaydı ve erkek kendisine bakıyordu.

"Kalbimi ıkartıyordun," diye mırıldandı Tara. "Elinde bir mala vardı ve kalbimi ıkarıyordun."

"Sadece bir rüyaydı." Daniel kadının saçlarını ok adı.

"Beni gömecektin. Bir tabut vardı."

Daniel e ilip kadını alnından öptü.

"Sen uyumana bak," diye mırıldandı. "Her ey yoluna girecek, göreceksin."

Tara bir süre erke e baktı, sonra gözleri kapandı ve yine uyudu. Daniel bir an onu seyretti, sonra altından yava ça sıyrılarak kadının ba ını yere dayayıp aya a kalktı. Çadırın içinde ileri geri yürüyor, bakı ları sürekli çadırın aralı na kayıyordu. Yüzündeki ifade gaz lambasının titrek ı ı nda sanki bir maskesi varmı da a ır a ır kayıyormu gibi çarpılıp eriyordu.

"Haydi artık," diye mırıldandı. "Neredesiniz? Haydi artık!"

Nöbetçi parma ı tetikte, ifadesiz bir yüzle kendisine bakmaktaydı.

BATI Ç Ö L Ü , SÎWA VAHASI YAKINLARI

Halife, Zenab'ın yana ına sürtünmesiyle uyandı. En azından o, Zenab oldu unu dü ünüyordu. Sonra gözlerini açtı ve karısının solu u sandı ı eyin arabanın camından giren güne in ilk ı ıkları oldu unu gördü. Battaniyeleri üstünden atıp dı arı çıkardı. Güne in daha dünyayı ısıtacak zamanı olmadığı için titriyordu. Sabah namazını kıldı, bir sigara yakıp arabayı park etti i alçak tümse in üzerine çıktı. Kuzeyde vahanın ye il hilali sa a ve sola do ru uzanıyor, tuzlu gölleri do an güne in ı ı nda pembeye dönü üyor, hurmalık ve zeytinlikler arasından duman sütunları yükseliyordu.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Geri kalan her yer çöldü, kum ve ta lık düzlükler ve kayalar. Bir süre bu bo luktan ürkererek baktı, sonra sigarasını yere atıp arabaya indi, torpido gözünden GPS birimini çıkardı.

Abdül'ün dedi i gibi aletin kullanımı çok basitti. Piramit biçimli kayanın koordinatlarını girip "G it" dü mesine bastı. Göstergeye göre 133 derece üzerinde, 179 kilometre ilerideydi. Halife o anda bulundu u yerin ve El Farafra'nın koordinatlarını da girip aleti Abdül'ün cep telefonu ve kendi tabancasıyla küçük çantasına yerle tirdi. Sonra yere daha iyi yapı masını sa lamak için lastiklerin havasını biraz bo alttı, arabaya bindi, motoru çalı tırıp ardında kumda derin izler bırakarak çöle girdi.

Daha önce böyle bir arazide araba sürmedi i için çok dikkat ediyor, hızını dü ük ve sabit tutuyordu. Çölün tabanı sa lam görünüyordu ama beklenmedik kasisler ve çukurlar vardı. Kimi zaman hafif bir yoku çıkıyor ve bir ada önünde neredeyse dimdik yirmi metrelik bir uçurum buluyordu. Bir keresinde araba az daha devrilecek gibi oldu, direksiyonu kırarak yoku tan yan yan kayarak indi ve ondan sonra hızını daha da azalttı.

İlk birkaç kilometre boyunca kumda ba ka tekerlek izleri vardı. Bunlar herhalde Shva'da çöl safarilerine çıkan turist arabalarının olmalıydı. Ama onlar da giderek azaldı ve sonunda kayboldu. Zaman zaman bir öbek cılız çöl otlarının yanından geçiyordu, iki kere de kumda yarı yarıya gömülmü ve güne ten do al olmayan bir beyazlı a dönü mü iki iskelet gördü. Pek emin olmasa da, çakallar, diye dü ündü. Bunların dı nda tek bir ya am belirtisi yoktu. Sadece kum, ta , kaya ve ba ı üzerinde toz mavisi gökyüzü.

Çok geçmeden GPS aletinin gidece i yeri 179 kilometre olarak göstermesine ra men hedefine varmak için bundan çok daha fazlasını gitmek zorunda kalaca mını anlamı tı. Alet kendisine ku uçu u mesafeyi vermi ti. Kum tepeleri, kireçta ı olu umları ve ani kayaların önüne çıkması sık sık yön de i tirmesi demekti. Kimi zaman önüne çıkan bir engebeyi kenarından birkaç yüz metrede a abili yorsa da, kimi zaman bu üç dört kilometreyi buluyordu. Arabayı sürdükçe sanki daha büyük bir akım tarafından çekiliyormu gibi sürekli olarak yolundan saptırılıyordu. ki saat kadar gittikten sonra

kendi hesabına göre yetmi kilometre yaptı ı halde GPS'nin göstergesinde piramit kayanın sadece kırk kilometre yakla tı mı gördü. Oraya varıp varamayaca mı artık gerçekten merak etmeye ba lamı tı.

Sabah a ır a ır ilerledi. Bir ara ihtiyacını görmek için durunca motoru kapatıp arabadan birkaç metre uzakla tı. Sessizlik ola a-nüstüydü, o güne kadar bildi i sessizliklerden çok daha yo un bir ey. Bu müthi sessizlikte arabanın motor gürültüsünün nasıl yayılaca mı fark etti birden. Sayfel Taar devriye çıkarmı sa, ki mudaka çıkarmı tı, kendisinin geldi ini miller ötesinden duyacaklardı.

"Telsizle geldi imi bildireyim daha iyi," diye söylendi, arabaya dönüp motoru çalı tırırken.

Manzara iki saat kadar aynen devam etti. Sonra ö leye do ru ileride ufukta bir tepeler dizisi görür gibi oldu. Isı sanki sudanmı ekileri de i tirdi inden, kâh i irip kâh küçülttü ünden, o kadar uzaktan bunların ne oldu unu kestirmek imkânsızdı. Biraz daha ilerleyince görüntü sabitle ti ve bunların tepeler de il çok büyük bir kum yı mı oldu unu anladı: görü alanında hiç kesintisiz, bir uçtan di erine kadar uzanan kumdan bir duvar. Arkasında kıyıya çarpacakken donup kalmı dalgaları andıran ba ka ve daha yüksek kumullar vardı. Büyük Kum Denizinın çevresini saran sıra tepelerdi bunlar.

Tek söyleyebildi i ey, "Allahü ekber!" oldu.

Halife sanki dev bir set gibi arkasındakileri tutan bu kumulun altına gelince arabadan inip doru una kadar çıktı. Ayakları altındaki kum çok yumu ak oldu undan tepeye vardı nda soluk solu a kalmı , alında boncuk boncuk terler birikmi ti.

Önünde ufka kadar uzanan kumullar vardı, ta uzaklara kadar sessiz ve düzgün dalgalar, imdiye kadar geldi i manzaradan çok farklı bir do a. Babasının küçükken anlattı ı bir masalı hatırladı: çöl aslında zamanın ba langıcında uyuyakalmı bir aslandı ve bir gün uyanacak ve tüm dünyayı yutacaktı. imdi bu kum denizine bakarken buna neredeyse inanabilirdi: turuncu san kum adeta kadifemsi bir kürk gibiydi ve uzaklardaki tepeler inanılmaz derecede ya lı bir hayvanın sırtındaki kır ı kılkıklar sanılabılırdi. Canlı bir yaratı mın etini yakıyormu gibi mantıksız bir suçluluk hissetti

sigarasını yerde söndürürken.

Bir süre manzarayı seyrettikten sonra arabaya dönerken dizlerine kadar kuma battı. Buralarda yer yer kum bataklıkları oldu unu duymu tu, özellikle de kum tepelerinin eteklerinde. Bunlardan biri tarafından çekilip alınma dü üncesiyle titredi. Ama bu serüven her nasıl sona erecekse kesinlikle öyle bitmeyecek, dedi kendi kendine.

Arabaya varınca lastiklerin havasını biraz daha bo alttı ve arkadan üç bidon indirip sonuna kadar inmi olan depoyu doldurdu. Motoru çalı tırdı, birinci vitese geçirdi ve a ır a ır kumullara do ru yola koyuldu. GPS aletine göre daha yüz kilometre yolu vardı.

Beyaz Toyota dev kum duvarları arasında uçsuz bucaksız okyanusta inip kalkan bir tekne gibi küçücük bir noktaydı. Halife hızını artırmıyor, önüne çıkan her kumula çıkıyor, tepede öteki tarafta bir uçurum olmadı ndan emin olmak için duraklıyor, sonra a a ı iniyordu. Bazı yerlerde kumullar birbirlerine çok yakın, bazı yerlerde ise aralarında yüzlerce metrelik düzlükler olacak kadar uzaktılar. Arkasında tekerlek izleri iki diki sırası gibi uzanmaktaydı.

ilk ba larda epey düz bir rota izleyebiliyordu. Ama kumullar giderek yüksekle ip yamaçları dikle ince kimi zaman birinin tepesine çıktı nda neredeyse dimdik bir uçurumla kar ıla ıyordu. Bu durumda sırt boyunca ilerleyerek daha az e imli bir yer arıyor ya da geldi i yoldan geri dönerek kumulun çevresinden dolanıyordu ki, bu da kendisini yolundan sekiz on kilometre ayırıyordu. Camlar kapalı ve klima açık oldu u halde dı arısının insafsız sica mı hissedebiliyordu.

lerledikçe çevresindeki arazinin adeta bir tür basit bir bilince sahip oldu unu hissediyordu. Kumun rengi kumulların sanki ruhları varmı gibi de i yor ve bunlar da çöl yüzeyinin sürekli yer de i tiren turuncuları ve sarılarına yansiyordu. Bir yerde su içmek için durunca hafif bir esinti çıkınca kumullar sanki soluk alıp veriyorlarmı gibi kumlardan bir iç çeki i geldi. Halife ba ırmak, çöle kendisine bir zarar vermeyece ini, sadece onun gizli kalbine girmi geçici biri oldu unu ve i i biter bitmez ondan ayrılıp bir daha asla dönmeyece ini haykırmak istedi. Hayatında kendini bu kadar küçük ve bu kadar yalnız hissetmemi ti. Kâzım el Sahir kasetini çalmayı denedi ama o da o çevreye çok uygunsuz dü üyordu.

Çevresinin öylesine etkisi altındaydı ki, sigara içmeyi bile unuttu.

Saat beşlerinde güne artık ufukta iyice alçaldığında gerçekten çok büyük bir kumulun tepesine çıktı ve kumulun öteki yanını incelemek için hız kesti. Direksiyon üzerinde e ilip ön camdan bakarken ileride solda bir şey görür gibi oldu. Motoru kapatıp arabadan indi.

Havada hâlâ öleden sonrası sıcaklığının pusu olduğu undan net göremiyordu. Ufkun hemen bu yanında, kumulların üstünde yüzer gibi bir uçgen. Arabadan dürbünü alıp ayar ederek baktı. Bir an her şey bulanıktı. Sonra birden görüntü netleşti: kumların arasından dev bir kara buzdağı gibi yükselen piramit biçimli bir kaya. Aralarında yirmi beş kilometre olduğunu tahmin etti. GPS aletine göre yirmi sekiz kilometre. Dürbünü kayanın çevresindeki kumulların tepelerine çevirdiyse de bölgede bir faaliyet göremedi. Sadece nöbetçi olabilecek birkaç bulanık ekil vardı. Halife dürbünü indirip gözlerini kapatarak dinledi. Aslında bir şey duymayı ummuyordu. Ancak çok uzaklardan gelen bir motor homurtusu duyunca ağırdı. Ses gelip gidiyor, bir süre kayboluyor, tekrar geldiğinde eskisinden daha güçlü oluyordu. Çöl sesi, çarpıtıp uzattığı için nereden geldiğini kestirmek güçtü. Bir dakika kadar dinledikten sonra bunun piramit kaya tarafından değil de, arkasından geldiğini anlayınca adeta bir okunu ramıttı. Dönüp dürbünü kendi tekerlek izlerine çevirdi. Tam o anda durdu ve yerden sadece iki kilometre kadar berideki bir kumulun üzerinden iki motosiklet fırladı.

Halife bir küfür ederek durdu ve kumulun öteki yanına baktı; kumul neredeyse dümdüz indiği için ciple oradan geçmesi imkânsızdı. Hemen direksiyona geçip motoru çalıştırdı, arabayı geri vitese taktı, kumulun öteki yanından uçar gibi indi. Dibe varınca direksiyonu çevirdi, vitesi birine geçirdi, gazı kökledi. Cipin arka tarafı kayarken öne fırladı. Ancak bir iki metre sonra araba durdu, tekerlekler çöl zemininde tutunmaya çalışırken öfkeli bir hızla yükseliyor ve araba giderek kuma gömülüyordu.

"Lanet olsun!" diye çaresizlikle bağırdı.

Geri vitese geçiren karıdaki kumulun tepesine bakıyor, iki motosikletin her an üzerinden uçmasını bekliyordu. Araba biraz

KAMB Z'IN KAYIP ORDUSU

geri gidince bir an kendini kurtaracak gibi oldu. Ama tekerlekler yine patinaja ba ladılar ve eskisinden daha çok gömüldüler.

Halife arabadan inip baktı. Tekerlekler neredeyse kumun içinde kaybolmuşlardı. Onları kazıp çıkaracak zaman yoktu. Arabaya dönüp GPS aletini çantasına attı, arka koltuktan su termoslarından birini aldı ve az önce indi i kumula çıkmaya ba ladı.

Yarı yola vardı ında kumlar ayaklan altında kaydı ından daha fazla ilerleyemedi ini fark etti. leri adım atıyor ama tepeye bir türlü yakla amıyordu. A ır termosu bir yana atıp eliyle dengesini bulmaya çalı tı. Arkasındaki kumulun öteki yanından gelen motosikletleri duyuyordu. Tepeye çıkıp da kendisini gördükleri anda i i bitmi demekti.

"Haydi!" diye söylendi. "Haydi!"

Bir an hâlâ ilerleyemedi ini fark etti. Ama tam görülece inden emin oldu u sırada aya ı sa lam bir yere bastı ve yine tırmanmaya devam etti. Yorgunluktan gözleri fırlamı tı. Tepeye varıp kendini öte yana attı ı anda motosikletler de arkasındaki kumuldan inip terk etti i arabasına yöneldiler.

Halife bir an solu unu toparlamak için kımıldamadan yattı, sonra tabancasını çekti, yüzüstü dönerek kumulun tepesine çıktı, altındaki vadiye baktı.

Motosikletler imdi cipe eri mi lerdı. Adamlar inip sırtlannda ki makineli tüfekleri ellerine aldılar. Biri arabanın kapısını açıp içeri baktı, Halife'nin kaçma tela ıyla unuttu u ceketini aldı. Di eri Halife'nin ayak izleriyle tekerlek izlerinin ardından kumula tırmanmaya ba ladı. Adam yere atılmı termosun yanında durdu, silahını do rultup ate leyerek bir delik açtıktan sonra yoluna devam etti. Silah sesi ıssız arazide yankılanıp durdu.

Halife kumulun doru undan a a ı kaydı. Kaçmanın bir anlamı yoktu. Adam kendisini görür ve bir tav an gibi avlardı. Halife, adam öteki taraftan gelirken onu vurabilirdi ama a a ıda biri daha vardı.

Halife tela la çevresine bakındı. Kumulun üst kısmı o noktada hafifçe oyuktu, sanki bir dalganın yuvarlanı ı gibi altında bir bo luk bırakarak kıvrılmı tı. Bu çıkıntının altında çömelecek biri hemen ayakları dibinde olsa bile kumulun üstünde duran biri

tarafından görülmezdi. Pek sa lam bir yer de ilse de, çölün kendisine bundan fazlasını sunmasına imkân yoktu. Dedektif çantasını alıp kayarak oyu a girdi, sırtüstü uzanıp tabancasını gö sünün üzerinde tutarak gözlerini ba ı üstündeki kumdan tenteye çevirdi.

Bir an hiçbir ey olmadı. Sonra ayak sesleri duydu. Adamın kumulun tepesine çıktı nı, çevresine bakındı nı, sonra bir iki adım atıp tam ba ı üzerinde durdu unu hayal edebiliyordu. Tepeden yuvarlanan kumlar adamın gerçekten de tam orada oldu unu gösterdi. Halife parma nını Helwan'ının teti i çevresine sarıp soluk almamaya çalı tı.

Ortalıkta insana acı veren bir sessizlik vardı. Adamın dü ündüğünü, nereye gitmi olabilece ini anlamaya çalı tı nı adeta hissediyordu. Kum akı ı giderek artınca bir an adamın üzerine dü eceğini sanarak oyu a biraz daha büzüldü. Aradan birkaç saniye geçti bir ey olmadı. Kum akı ı da yava lamı tı. Adam oldu u yerde kaldı. Uzun bir sessizlikten sonra bir ses duyuldu: "Buraya çıkmı ama sonra yine inmi galiba. Onu daha önce kaçırmı olmalıyız."

Az sonra uzakla an ayak sesleri duyulunca Halife derin bir soluk aldı, omuzları gev edi.

"Allahım sana ükürler olsun," diye mırıldandı.

Abdül'ün cep telefonu çalmaya ba ladı.

Ses o kadar beklenilmedik bir eydi ki, Halife'nin ne oldu unu anlaması birkaç saniye sürdü. Sonunda telefonu susturmak için elini çantasına sokmayı akıl etti. Ama geç kalmı tı. Ba ı üstündeki adamın ba ırmasını ve ko u an ayak seslerini duydu. Oyuktan çıkıp arka arkaya üç el ate etti. Birincisi çok yüksek, ikincisi çok yanaydı. Üçüncü kur un adamın alnına isabet etti, adam sırtüstü devrilerek kumulun öteki tarafında kayboldu.

Halife hemen aya a fırlayıp kumulun tepesine çıktı. Tam o anda aniden parlayan bir makineli tüfek ate iyle gerileyip kendini yere attı. Bir an sonra bir salvo daha i itildi ama bu kere oldu u yere ate edilmemi ti. Halife yukarı tırmandı. A a ıdaki adam ikinci motosikletin lastiklerini parçaladı. Halife tabancasını kaldırıp ate etti ama ıskaladı. Adam döndü kumulun tepesini bir kere daha tarayarak dedektifi gerilemek zorunda bıraktı. Bir anlık bir sessizlikten sonra motosikletin homurtusu duyuldu.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Halife üçe kadar saydıktan sonra ba nını kaldırdı. Motosiklet uzakla maya ba lamı tı. Halife dizleri üzerinde do ruldu ni an alarak arjörü adamın sırtına do ru bo alttı. Adam sarsıldı ama motosikletten dü medi; kur unu kalmamı olan Halife çaresizce motosikletin uzakla masına baktı. Motosiklet yüz metre kadar ileride durdu, sürücüsü dönüp Toyota'ya ate e ba ladı. Ate be saniye sürdü ve sonra araba kulakları sa ır eden bir gürültüyle patladı, havaya kapkara bir duman mantarı yükseldi. Motosikletli hızla uzakla tı.

Halife uzun bir an a a ıdaki cehenneme bakarken solukları sıkla ıyor, elleri titriyordu. Sonra derin bir iki nefes aldı, a ır a ır do ruldu, çantasından hâlâ çalmakta olan telefonu çıkardı, 'evet' dü mesine basıp aleti kula ına yapı tırdı.

"Yusuf, seni namussuz!" diye gürledi Abdül'ün sesi. "Neredeydin? Arabamın sa lam olup olmadı nını ö renmek için aradım."

Halife havaya döne döne yükselen kara duman sütununa baktı. "Araban iyi durumda, Abdül," dedi. "Hiç merak etme."

39

BATI ÇÖLÜ

Sayf el Taar afak söktü ünden beri kum tepesinin üstünde ordunun gözleri önünde giderek daha çok ortaya çıkmasını seyrediyordu. Güne yükselmiş, tepe noktasına erişmiş, tekrar inmeye başlamıştı ve bu arada kazı krateri açılan bir aız gibi giderek büyümekteydi. Öle oldu unda o kadar çok ceset çıkarılmış, üzerlerinden o kadar çok malzeme alınmıştı ki, ambalaj sandıklarının hepsi dolmuştu. O gece deve kervanıyla yeni sandıklar gelecektede, onlar bile a a ıda biriken bu e yaya yetmeyecekti. Vadi tabanı her tarafa yığılmış eski silahlar, zırhlar ve cesederle dev bir hurdalı andırıyordu.

Sayf el Taar sırtını a a ıdaki orduya çevirip uzaklarda yükselen duman sütununa baktı. Bir saat önce devriyelerden biri telsizle çölde bir araba izine rastladıklarını bildirmişti. Duman herhalde sözünü ettikleri o araca yetmiş tiklerini gösteriyordu. Sayf el Taar'ın bir rahatlama hissetmesi gerekirken içinde kötü bir şey olacağını gibi bir duygu vardı.

Küçük Mehmet yanına tırmandı.

"Ne olmuş?" diye sordu adam.

"Bir araba bulup yakmışlar, Efendim."

"Sürücüsü?"

"Kaçmış. Adamlarımızdan birini öldürmüş. Dişeri yolda, geliyor."

KAMBÎZ' N KAYIP ORDUSU

Sayf el Taar sessizdi. Duman sütünü sanki çöl yüzeyinde bir yırtıktan zehirli kara bir gaz çıkıyormu gibi yükseliyordu. Hafif bir rüzgâr sütunun üst kısmını yakalamı , çeki tiriyor, esnetiyordu.

"Devriye gelince haberim olsun. Helikopteri o yöne gönder. Sürücü fazla uzakla mı olamaz."

"Ba üstüne, Efendi."

Çocuk dönüp kum tepesinden a a ı ko tu. Sayf el Taar elleri arkasında ileri geri yürümeye ba ladı. Yanmı avucunu bir bezle sarmı tı.

Kim bu acaba, diye dü ündü. Çölün ortasında ne i i var? Yalnız mıydı, yoksa ba kaları da var mıydı?

Dü ündükçe huzursuzlu u artıyordu. Ke fedildiklerinin korkusundan de il ama. Bundan çok daha sezgisel bir ey. Bir eyler hissediyordu. Sanki geçmi ten bir el kendisine do ru uzanmaktaydı. Duman sütununa bakarken sanki bir insan biçimi almı gibi geldi. Çölün üstünde yükselen bir cin. Bir ba , omuzlar, bir kol, hatta rüzgârın dumanı deldi i yerde iki göz görüyordu. Öfkeyle parlayan gözler kendisine bakıyordu sanki. Böyle eyler hayal etti i için kendi kendine kızarak döndü, ama yine de arkasında yükselen o kara gölgeyi hissediyordu. Gözlerini kapatıp dua etmeye ba ladı.

"Duyamıyorum, Abdül... sen... çok..."

Halife a zını cihaza dayayıp parazite benzedi ini umdu u bir ses çıkararak telefonu kapattı. Bir an yardım istemeyi dü ündü ama sonra vazgeçti. Kimi arayabilirdi ki? Hassani'yi mi? Muhammed Sariya'yı mı? Hüsnü'yü mü? Kendisine inansalar bile ne yapabilirlerdi ki? Hayır, tek ba ma kalmı tı i te. Telefonu çantaya atıp yine kumulun tepesine tırmandı. Hava yanan lastik ve benzin kokusuyla a ırla mı tı.

Cipin parçalanmı camlarından hâlâ alevler çıkıyordu. Hemen altında, yoku un dibinde öldürdü ü adam sırtüstü yatmaktaydı. Halife adama do ru inerken yolda durup delinmi termosu baktı. Suyun ço u akıp gitmi se de, bir ucunda az bir ey kalmı tı. Yere

dökmemeye çalı arak termosu kaldırdı, kalan suyu içtikten sonra a a ı do ru yoluna devam etti.

Ölü adamın yüzü kum ve kandan bir maskeydi, açılmı olan alınının içinde kemikler ve beyin birbirlerine karı mı lardı. Halife bakmamaya çalı arak adamın elindeki makineli tüfe i aldı, sonra giysilerini çıkarttı. Bunu yapmak hiç ho una girmiyorsa da, Sayf el Taar'ın kampına dikkati çekmeden girebilmek için ihtiyacı vardı. Entari ile sarı ı bir torba gibi sardı, silahı aldı ve yine kum tepesine tırmanmaya ba ladı. Ancak on metre gitmeden vicdanı elverme yince dönüp adama kumlar arasında bir mezar kazdı. Bu do ru dürüst bir gömülme sayılmazdı ve bu ıssız yerde ya ayan çakallar ve di er hayvanlara da bırakamazdı cesedi. Dü man olsun olmasın, en azından bu kadarcık bir saygı gösterisini hak etmi ti.

Bu jest az daha hayatına mal oluyordu; kumulun tepesine çıktı ında helikopter pervanelerinin sesini duydu. Yirmi saniye gecikseydi mutlaka görülecekti. Neyse ki imdi çantasını kaptı ı gibi öte yandan inip oyu a sı nacak zamanı vardı. Halife tam yerine yerle mi ti ki, helikopter üzerindeki kumları savurarak bir an ba ı üzerinde durdu, sonra yükselip kuzeybatıya do ru uzakla tı.

Halife'nin ilk planı oradan mümkün oldu u kadar çabuk uzakla maktı, ancak imdi ortalıkta helikopter dola tı na göre açıkta bulunmak hiç de akıllıca bir hareket olmayacaktı. O yüzden karanlık çökene kadar orada bekleyecekti. Kalan tek arjörünü tabancasına yerle tirdi, kara entariyi çantasına tıktı ve oyu a uzanarak bir sigara yakıp günün son ı ıklarında renkleri giderek solan çöle baktı. Bir saat, belki de daha az, diye dü ündü. Gece ayın çok parlak olmayaca mı umdu.

Motosiklet son kum tepesini de a ıp kampa girerek bir sandık yı ının önünde durdu unda güne ufku altına inmi ti. Sürücü motosikletten indi, omzunu tuttu ve yere yı ldı. Çevresinde toplanan kalabalı ın arasından çıkan Mehmet adamın yanında çömel di, üzerinden bir ey alıp yine kalabalı ı yarararak kum tepesinin üstünde bekleyen efendisine ko tu.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

"Ne oldu?" diye sordu Sayfel Taar.

Çocuk soluk solu a, "Arabada bunları bulmu ," dedi. Halife'nin cüzdanıyla polis kimli ini adama verdi.

"Ya helikopter?"

"Aramı ama izine rastlamamı . Adam ortadan kaybolmu ."

Sayfel Taar ba mını salladı. "Oralarda bir yerdedir. Onu hissedebiliyorum. Helikopter karanlık basana kadar arasın. Ordu çevresindeki nöbetçiler iki katına çıkarılsın. Buraya gelmek zorunda. Ba ka yer yok. Herkese dikkadi olmasını söyle."

"Ba üstüne, Efendi."

"Ve Dr. Draviç buraya gelsin. Hemen."

"Ba üstüne, Efendi."

Çocuk dönüp tepeden a a ı ko tu. Sayfel Taar bir süre daha hâlâ yükselen duman sütununa baktı, sonra kimlik kartını açıp içindeki resme ve ada baktı. Gözleri çok hafifçe irile tiyse de yüzünde ba ka bir ifade belirmedi ve sanki bo azının derisi altına bir ey sürünüyor mu gibi gırtl a ı titredi.

Karta neredeyse bir dakika baktıktan sonra cüzdanı karı tırmaya koyuldu. Halife'nin karısının resmini, üç çocu unun resmini ve piramitler önünde duran anababasının kol kola çekilmi resimlerini çıkardı. Cüzdanda bunların dı nda bir Menatel telefon kartı, on iki Mısır lirası ve minyatür bir Kuran vardı. Hepsi o kadar.

Ya da kendisi o kadar sanmı tı. Sonra gizli bir cepte bir foto - raf daha buldu. Bu kır ı mı ve sol mu , kenarları kıvrılmı bir foto rafa da seçilebiliyordu: yakı ıklı, kimlikte foto rafa benzeyen ama daha sert, daha aksi bakı lı, zekâ fı kıran alnına saçları dü mü delici bakı lı bir genç. Bir kolunu ta bir sfenkse dayamı , di erini yanına sarkıtmı tı. Foto rafın ardında 'Ali, Kahire Müzesi önünde' yazıyordu.

Sayfel Taar'ın elleri titremeye ba ladı.

Draviç yanına geldi inde hâlâ foto rafa bakıyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu Alman.

"Çıkarttı ımız e yaları yarın helikopterle nakletmeye ba lıyoruz."

"Ne?"

"Helikopter sabahın ilk ı ıyla birlikte burada olsunlar."

"Helikopter kullanmayaca ımızı söylemi tin ama."

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

"Planlar de i ti. Mümkün oldu u kadarını helikopterle götürece iz, gerisi deve kervanıyla. Yirmi dört saate kadar buradan gitmi olmalıyız."

"Tanrı a kına, buna imkân..."

"Ne dersem o yapılacak!"

Draviç adama öfkeyle baktı, cebinden mendilini çıkartıp ter içinde kalmı alnını kuruladı.

"Yarına kadar her eyi tamamlamanın imkânı yok. Kesinlikle imkânsız. Ordunun gerisini ancak bu sabah bulduk. Neredeyse üç kilometre ötede. Tümünü tamamlamamız en az iki gün sürer."

"O zaman i e daha çok adam koy. Hepsini koy. Kazı u anda durdurulacak ve çalı malar gidi imize hazırlanmaya yo unla tırılacak."

"«Sorun nedir, Tanrı a kına?»"

Sayf el Taar elindeki foto rafa baktı. "Biri biliyor. Bir polis. Çölde imdi. Yakınlarda."

Draviç adama bir an kulaklarına inanamayarak baktı, sonra gülme ye ba ladı.

"Bu yüzden mi donuna sıçıyorsun? Tek ba ina bir polis geliyor diye mi? İnsaf! Bir devriye çıkartır adamı öldürürüz, i biter. Saklanacak bir yeri yok ki!"

"Yarın gidiyoruz."

"Vakit yok diyorum sana. Her eyi hazırlamak için en az iki gün gerek. Bu i i kuralına uygun yapmazsak elimizdeki mallar be para etmez. Bunu anlıyor musun? Be para etmez!"

Sayf el Taar çelik gibi bakı lı gözlerini kaldırdı. "Yarın gidiyoruz. O kadar!"

Draviç itiraz için a zını açtı ama bunun bo una olca mını anladı. A zında tütünlü bir balgam dola tırıp Sayf el Taar'ın aya ından bir santim öteye tükürdü, dönüp kum tepesinden a a ı indi.

Bir jeneratör çalı tı, projektörler yandı, kazı yeri buz gibi bir ı kla gündüze dönü tü. Sayf el Taar sadece elindeki foto rafa bakıyordu.

Sanki sözcükler dilinde bir acılık yaratmı gibi yüzünü buru tu- rarak, "Ali," diye mırıldandı. "Ali Halife."

Bir an kıpırdamadan durdu, sonra resmi yırtıp parçalarını

rüzgâra bıraktı. Kâ ıtlar kum tepesinin üstüne yayıldı, aya ının dibinde yüz parçaları kırık bir aynanın parçalarını andırıyordu.

Halife oyuktan çıktı ında hava karar mı tı. En azından çölde kararabildi i kadar: çevreye bir tül bent serilmi gibi hafif bir aydınlık hiç kaybolmazdı. Halife bir an durup kumullara, umdu u gibi pek parlak olmayan aya baktı, sonra dikkatini çevresine verdi. Önünde uzun bir yol vardı ve kaybedecek zamanı yoktu. Altında otuz metrelik sert zeminli kumluk dik bir e imle a a ı iniyordu. Sa ına soluna bakıp daha az e imli incek bir yer arayıp da bulamayınca bir dua mırıldanıp çantasını a a ı attı, makineli tüfe i kuca ına yerle tirip sırtüstü yatarak kendini bıraktı.

Hemen hızlan mı tı. Ayaklarıyla fren yapmaya çalı tı ama bunun ayakkabılarını kumla doldurmaktan ba ka bir etkisi olmadı. Giderek hızlanıyor, rüzgâr kulaklarında u ulduyor, gömle i pantolonundan sıyrıldı ı için kumlar çıplak etini çiziyordu. Yarı yolda sert bir tabakaya çarptı, yuvarlanmaya ba ladı. Makineli tüfek gö - süne ve çenesine çarpıp duruyordu. Zemine omzunu çarpıp ters düdü yüzü kumlara gömüldü, a zı kumla doldu.

"*Ibn armuta*" diye mırıldandı. "Orospu çocu u."

Bir an kıpırdamadan yattı, sonra kumları tükürerek do ruldu, yuvarlandı ı yamaca baktı. A a ıdan, yukarıdan oldu undan çok daha dik görünüyordu: neredeyse dikey bir kum duvarı. Bu kere hâlâ sa oldu u için bir ükran duası mırıldandı, saçlarındaki kumları silkeleyip çantasını aldı ve yola koyuldu.

Halife gece içinde yürürken çevrede aya ının altında ezilen kumların hı irtısından ve kendi soluklarından ba ka çit çıkmıyordu. Karanlıkta bile izlemesi kolay bir iz bıraktı ını biliyordu, ama yapabilece i bir ey olmadı ından elinden geldi ince hızlı yürüme ye çalı arak yola devam etti. GPS aleti elindeydi, sık sık bakıp ne kadar yolu kaldı ını anlamaya çalı ıyordu. Yönünü tayin etmesine hiç gerek yoktu, piramit kaya karanlıkta esrarengiz bir parıltıyla hâlâ kar ısındaydı. Kayanın zemini çevresinde ık yaktıklarını

tahmin etti.

Ayakları yava yava yürüyü temposuna alı mı tı. Kumulların üzerine a ır a ır çıkıyor, öteki yanından daha hızlı iniyor, sonra çöl tabanında bir sonraki tepeye kadar düzgün adımlarla gidiyordu.

Önünde yirmi sekiz kilometre yol vardı ve bunun ilk yarısında tüm dikkatini çevresine vermiş, gözleri ve kulaklarıyla çevresini kolluyor, izlenip izlenmediğini anlamaya çalışıyordu. Ancak saader geçtikçe zihni de da ılmaya başlamıştı.

Zenab'ı, üniversiteye başladıktan hemen sonra tanımalarını hatırladı. Bir grup öleden sonra hayvanat bahçesine gitmişlerdi ve bir arkadaşının arkadaşı olan Zenab da yanlarındaydı. Hayvanların arasında dolaırken Halife kızla konu amayacak kadar utangaçtı. Sonunda havuzunun içinde hüznüyle yüzen kutup ayısının kafesi önünde durmuşlardı.

"Zavalılık," demişti Halife. "Antarktika'ya, evine dönmek istiyor."

"Kuzey Kutbuna," demişti Zenab. Halife'nin yanındaydı. "Kutup ayları Kuzey Kutbu'nda yaşarlar. Güney Kutbu'nda ayı yoktur, penguen vardır."

Halife kızın uzun saçları ve iri gözleri karısında kıpkırmızı kesilmişti.

"Anladım," diyebilmişti sadece.

Hepsi o kadar. O gün bir daha utancından dili a zına dola mış, kızla bir daha konu amamıştı. İmdi o günü hatırlayınca gülümsemişti. Öyle umutsuz bir başlangıçtan kim umardı ki...

Batıda bir yıldız kaydı, bir an parladı, sonra kayboldu. Yukarı, aşağı, düzde. Yukarı, aşağı, düzde.

İmdi çocuklarını düşünüyordu. Batah, Ali, bebek Yusuf. Her birinin doğumlarını sanki dünmüş gibi hatırlıyordu, ilk çocukları olan Batah'ın doğumu uzun sürmüş, dünyaya ancak on dokuz saatte gelebilmişti.

Zenab daha sonra, "Bir daha asla," demişti. "Bunları bir daha asla yaşamayacağım."

Ama yaşamıştı ve birkaç yıl sonra Ali gelmişti, ardından da Yusuf. Kim bilir belki daha da olurdu. Halife birkaç çocuklarının da olacağını umuyordu. Onların hepsini hollüde yaptırmıştı havuzun

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

çevresinde oynarken, suda oyuncaklarını yüzdürürken, kahkahalarıyla evi çınlatırken dü ündü.

Esen hafif rüzgârla çevresindeki kumullar sanki kendisinden söz ediyorlarmı gibi hı ırdadılar. Yukarı, a a 1, düzlük. Yukarı, a a 1, düzlük. Bir sigara yaktı.

İmdi çocukları uzakla mı , annesiyle babasını dü ünmeye ba lamı tı. Babası nasıl kendisini ayaklarından tutup sallardı, annesi evlerinin çatısında ba da kurup oturur, fasulye ayıklardı. Bir süre onlarla kaldıktan sonra Profesör el Habibi'ye, Kahire Müzesi'ne, deve ahırına, kar ıla tı ı vakalara, çözdü ü vakalara geçti. Sanki sinemada oturmuş kendi hayatını seyrediyormuş gibi resimler birer birer önünden geçiyordu.

Ve tabii kaçınılmaz olarak sıra a abeyine geldi.

Önce iyi eyler: birlikte oynadıkları oyunlar, ya adıkları serüvenler, üst güvertesinden Nil Nehrine atladıkları terk edilmiş eski nehir gezinti vapuru. Sonra Ali de i meye ba lamı , sertle mi , uzakla mı , ba ı beladan kurtulmaz olmu , kötü eyler yapmış tı. Ve son olarak da a abeyinin öldü ü gün. Halife'nin kendi hayatının paramparça oldu u gün. Bir ö leden sonra öldürecek yabancı arayan köktendinciler köylerine gelmiş lerdı. Kar ılıklı ate açılmış , teröristlerden üçü dahil yedi ki i ölmüş tü. Halife o sırada üniversitedeydi. Haberi radyoda duyunca Ali'nin i e karı tı ından emin olarak eve ko mu tu. Annesi odada bir iskemlede oturmuş , duvara bakıyordu.

İfadesiz bir yüzle, "A abeyin öldü," demi ti. "Ali'm öldü."

Halife daha sonra çıkıp sokaklarda dola mı tı. Köktendincilerin cesetleri kaldırılmamış tı, kaldırımında bir sıra halinde yatıyorlardı, yüzlerine birer örtü atılmış tı. Polisler bir kenarda durmuş lar, sigara içip çene çalıyorlardı. Halife ölümlere uzun uzun bakmış , onlarla sevdiği a abeyi arasında bir ba kurmaya çalışmış , sonra dönüp yürümüş tü. Gize platosuna piramitlere gitmiş , büyük Keops Piramitinin ta tepesine, Ali ile çocukken oturdukları yere çıkmış tı. Dünyaya oradan bir harita gibi serilirdi ayaklarının altına. Ve dünyanın en tepesi gibi gelen orada olanlara inanamayarak, anlamak istemeyerek, ikinci güne i ba mın üstünde acı, ıstırap, ate ve karma dolu bir top gibi dururken a lamı tı.

KAMBIZ' N KAYIP ORDUSU

Ali, a abeyi. Kendisine baba olmu olan karde i. Kendisini oldu u o insan yapan, her eyde ona esin kayna ı olan ki i. Öylesine güçlü. Öylesine iyi. Artık öleli on dört yıl olmasına ra men hâlâ olayın a ırlı ı altında eziliyordu. Ve bu kayıptan sorumlu olan ki iyle kar ı kar ıya gelene kadar da ezilmeye devam edecekti. Sayf el Taar'la kar ı kar ıya gelene kadar. Buraya onun için gelmi ti. Sayf el Taar'ın gözlerinin içine bakmak için. Bunu yaparken ölecek olsa bile. Ailesini mahvetmi adamla yüzle mek için.

Halife bir kumul tepesine çıktı ında hedefine neredeyse varmı oldu unu görüp a ırdı. İki kilometre kadar ileride dev kaya yükseliyor, zemininde parlak ı ıklar yanıyordu. Kum tepeleri üzerindeki kara gölgeler çepeçevre dizilmi olan nöbetçiler olmalıydı. Halife görülme korkusuyla kendini yere attı. Saatine baktı. afak sökmesine yarım saat vardı.

Kumulun tepesinden geri geri kaydı, makineli tüfe i bir yana bırakıp çantasından çıkardı ı tabancayı beline soktu. Siyah entariyi ba ından a a ı geçirdi, ölü devriyenin sarı nını ba ına, yüzünün çevresine sardı. Cep telefonuyla GPS cihazını cebine soktuktan sonra çantayı yere attı, makineli tüfe i alıp kumulun tepesine çıktı ve öteki yanından inerek dü manlarına do ru yürümeye ba ladı.

"Ali için," diye mırıldandı.

Tara kamp içinde yürürken silahını koluna dayamı olan nöbetçi de bir adım arkasından geliyordu. Hava so uktu, Tara kollarına sarınarak yürürken vücudu Draviç'in saldırısından hâlâ a rılar içindeydi. Ba ırma ve çekiç sesleri vardı ve yakınlarda bir yerden de kulakları tırmalayan anırma gürültüsü. Tara Daniel ile tutuldu u çadırın bo uculu undan kurtuldu una sevinerek havayı derin nefeslerle içine çekiyordu.

Kaç gündür tutsaktılar? Dü ünmeye çalı tı, iki mi? Üç mü? Zamanın geçi ini ölçebilece i olayları bulmaya çalı tı. Sayf el Taar dün gece gelmi ti. Draviç bir gece önce kendisine tecavüze kalkı - mı tı. O çölde ikinci geceleri miydi? Hayır, sadece ilk geceleriydi.

O sabah gelmi lerd i. Demek ki, üç gün olmu tu geleli. Bundan çok uzun geliyordu oysa. Çok çok uzun.

Çadırların ve sıra sıra sandıkların arasından geçerek kamp yerinin güney ucuna vardılar. Sa da bir deve sürüsü vardı, anırmaların kayna ı buydu demek. Çevrelerinde bir kalabalık sandık indirip sandık yüklüyordu.

Elli metre daha yürüdüktan sonra durdular, Tara blucinini indirip i emeye ba ladı. Birkaç gün önce bir yabancı nın önünde bunu yapmayı dü ünemezd i bile. Ama artık umurunda bile de ildi.

Nöbetçi bir an baktı, sonra gözlerini kaçırdı. Gençti daha, hatta çocuk sayılırdı. Tara onu bu geced en önce görmemi ti.

Nöbetçi birden, "Manchester United'i sever misin?" diye sordu. Sesi Tara'da bir ok yaratmı tı. İlk kez kendisiyle konu uluyordu. "Futbol takımı yani," dedi nöbetçi.

Ayakları arasından çi i akan Tara gence baktı ve elinde olmadan gülmeye ba ladı. Bundan daha saçma bir durum olabilir miydi: futboldan konu mak isteyen eli silahlı bir dini fanatin önünde çölün ortasında i emek? Çılgınlıktı bu. Kahkahaları isteriye yakla maya ba ladı mını gösteriyordu.

"Ne?" dedi nöbetçi. a kınlıkla arkasına döndü. "Komik olan ne?

"Bunlar!" Tara kolunu salladı. "Bütün bunlar. Çok komik."

"Manchester United'i sevmez misin?"

Tara aya a kalktı, pantolonunu çekip iki adım ileri yürüdü. Yüzü gencin yüzünden bir karı uzaktaydı imdi.

"Kahrolası Manchester United umurumda bile de il," dedi. "Anladın mı? Umurumda bile de il. Ben kaçırıldım, dövüldüm ve yakında öldürülece im. Manchester United'in canı cehenneme. Senin de."

Nöbetçinin gözleri yere çevrildi. Silah onun elindeyse de, kadından korkuyor gibiydi.

"Manchester United iyidir," diye mırıldandı.

Yüzü çok genç, insanı ürkütecek kadar gençti. Tara onun kaç yamda olabilece ini dü ündü. On dört mü, on be mi? Birden içinde gence kar ı açıklaması olmayan ani bir acıma duygusu uyandı.

Daha yumu ak bir sesle, "Adın ne?" diye sordu.

"Mehmet."
"Burada ne i in var senin, Mehmet?"
Çocuk soruya a ırımı gibiydi.
"Sayfel Taar," dedi.
"Sayfel Taar beni öldürmeni söylerse, öldürür müsün?"
Çocuk oldu u yerde huzursuzca kıpırdandı. Ba ı hâlâ öne e ikti.
"Bana bak," dedi Tara. "Bana bak."
Çocuk istemeye istemeye gözlerini kaldırdı.
"Sayfel Taar beni öldürmeni söylerse, öldürür müsün?"
"Sayf el Taar iyi adam," diye mırıldandı Mehmet. "Bana o baktı."
"Ama beni öldürür müydün? Sayfel Taar söylese, beni öldürür müydün?"
Çocuk gözlerini kırptırdı.
"Gidelim artık," dedi.
"Bana yanıt vermeden gitmeyece iz."
"Gidelim."
"Yanıt ver bana!"
"Evet!" Mehmet silahını kaldırıp kadının yüzüne do ru salladı.
"Evet, seni öldürürüm. Allah adına! Tamam mı? Tamam mı? Seni imdi öldürmemi ister misin?"
Çocu un solu u düzensiz ve sıkı, elleri titriyordu. Tara daha fazla ileri gitmemesi gerekti ini anladı.
Dönüp kampa do ru yürümeye ba ladı. Birkaç saniye sonra çocu un arkasından geldi ini duydu. Çadırlara yakla ana kadar konu madan yürüdüler.
"Özür dilerim," diye fısıldadı çocuk. "Çok özür dilerim."
Tara yava layıp arkasına döndü. Ne diyebilirdi ki? Bir çocu ktu kar ısındaki. Bir bakıma hepsi yaptıklarına ra men hepsi de basit, masum çocuklardı. Yeti kinlerden daha güçlü olduklarını anlamı olan çocuklar.
"Chelsea," dedi. "Ben Chelsea'yi tutarım."
Çocu un yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.
"Chelsea iyi de il!" Güldü. "Manchester kadar iyi de il. Manc hester United çok iyi."
Kampa do ru yürümeye devam ettiler.

KAMBIZ'IN KAYP ORDUSU

Halife önündeki ve altındaki kara entarili insanlara baktı. Ordu ile arasında bir tek tepe kalmı tı imdi; hava jeneratörlerin homur-tusu ve uzaktan gelen çekiç seslerini yansıtıyordu.

Görünmeden daha ileri gidemezdi. Kar ı tepede ve a a ıdaki vadide düzenli aralıklarla nöbetçiler dikilmi oldu undan dikkati çekmeden aralarından sıyrılması olası de ildi. Adamların çevresinden dolanmayı deneyebilirdi ama bu da zaman i iydi ve ufukta hafif bir ık belirmeye ba lamı tı bile. Her ne olursa olsun güne do madan o halkanın içinde olmalıydı; aksi takdirde afak söker sökmez havalanacakları ku kusuz olan devriye helikopterleri tarafından görülmesi i ten bile de ildi. Kumulun tepesinden a a ı kayıp sırtüstü yattı, bir sigara yakıp ne yapabilece ini dü ünmeye koyuldu.

Sonunda ne yapaca ına karar veren Ali oldu. Ya da Kahire Müzesi' ni ilk ziyaretlerinde Ali'nin verdi i bir ö üt. Müze kapılarına yakla ırken a abeyi kendisine para ödemedi içeri nasıl gireceklerini anlatmı tı.

"Bir okul grubundanmı gibi davranıp ana kapıdan içeri girece iz."

Halife yan kapıdan girmeyi denemenin daha iyi olup olmadı ını sorunca Ali ba mını sallamı tı.

"E er yan kapıdan girmeye çalı tı ını görürlerse durdururlar. Her zaman ön kapıdan gir. Her zaman kendine güvenli görün, sanki oraya aitmiş gibi. O zaman mutlaka ba arırsın."

Ve öyle de olmu tu. Ancak imdi i e yarayıp yaramayaca ı farklı bir konuya da, aklına ba ka bir ey gelmiyordu. Sigarasını bitirdi, ba mını ve yüzünü iyice örterek kumul tepesine çıktı ve nöbetçilere el sallayarak a a ı inmeye ba ladı.

"Selam," diye seslendi. "Her ey yolunda mı?"

a kınıktan do an bir ba ırma oldu, üç nöbetçi silahlarını kaldırarak ko up kumulun altında yolunu kestiler.

Halife kendi kendine, "hep güvenli görüneceksin", dedi. "Hep kendine güvenli görüneceksin."

Ellerini havaya kaldırarak, "Hey!" diye güldü. "Ben sizlerdenim, dostlar!"

Üç adam silahlarını indirmediler.

Biri, "Ne oluyor? Sen nereden geldin?" diye sordu.

"Nereden gelece im? Devriye geziyordum."

"Devriye mi?"

"Bo una zaman kaybı. Bütün gece yürüdüm ve bir ey görmedim. çinizde sigarası olan var mı?"

Bir a kınlık anından sonra adamlardan bir cebinden bir paket Kleopatra çıkardı. Daha önce konu an arkada ı ona geri çekilmesini i aret etti.

"Bu gece devriye çıkarılmadı. Kamp çevresine nöbetçi dikilecek emri verildi sadece. Devriye konusunda bir ey söylenmedi."

"Eh, ke ke biri bana bunu söyleseydi. En az otuz kilometre yürümü olmalıyım."

Adam gözlerini kısarak yüzüne baktı, sonra silahını kaldırarak alını kaldırıp yüzünün alt kısmını ortaya çıkarmasını i aret etti.

E er soru sorarlarsa i i pi kinli e vur, demi ti Ali o gün müzede. Gerekirse öfkelen. Asla ku kunu gösterme.

"Allah a kına, bütün gece yürüdüm durdum," dedi Halife. "Ü üyorum."

"Aç yüzünü."

Halife canı sıkılmı çasına homurdanarak alı çekerek yüzünün alt kısmını açtı, bir yandan da alnının kapalı kalmasına dikkat ediyordu. Adam öne e ilip yüzüne baktı.

"Seni tanımıyorum!"

"Ben de seni tanımıyorum! Buradaki insanların yarısını tanımıyorum ama gidip de hepsine silah çekmiyorum. Çılgınlık bu! Çılgınlık!"

Halife bir an durakladı, sonra bir riske girmeye karar verdi.

"Bana inanmıyorsun neden gidip Draviç'e sormuyorsun? Kahi re'deki o moru u gebertti inde oradaydım. O malasıyla herifin yüzünün yarısını götürmü tü. A a ılık hayvan."

Bir duraksama daha oldu, sonra adamlar birbirlerine bakarak silahlarını indirdiler. Sigara paketini çıkarmı olan öne çıkıp Hali fe'ye sigara tuttu. Halife birini alıp dudaklarının arasına yerle tirirken

elinin nasıl titredi ine dikkat etmemi olacaklarını umdu.

Kendisini sorguya çeken, "Kampa mı dönüyorsun?" diye sordu.
Halife ba mını salladı.

"Onlara bizi de i tirecek birini yollamalarını söyle."

"Olur," dedi dedektif. "Sen de bana bir iyilik yap, olmaz mı?
Draviç hakkında söylediklerim aramızda kalsın."

Adamlar güldüler. "Sen hiç merak etme. Biz de senin gibi
dü ünüyoruz."

Halife gülümsedi, veda edercesine elini kaldırdı, yürümeye ba -
ladı. Ancak daha üç adım atmamı tı ki, arkasından biri seslendi.

"Hey, bir ey unutmadın mı?"

Dedektif dondu. Ne unutmu tu? Parola mı? Gizli bir i aret mi?
Ba ka bir ey olması gerekti ini bilmeliydi. Dönünce makineli
tüfeklerini kavramı üç adamın kendisine bakmakta olduklarını
gördü.

Sigarayı veren, "Ee?" dedi.

Halife'nin kafası bombo tu, kalbi yerinden kopacak mı gibi atı-
yordu. Eli tabancanın teti ine giderken tek tek adamlara bakıyor,
kurtulabilme ansını hesaplamaya çalı ıyordu. Fırtınadan önceki
sakinlik gibi kısa bir sessizlik oldu, sonra bir kahkaha patladı.

"Sigara, sersem! Ate istemiyor musun?"

Halife'nin adamın dedi ini anlaması için aradan bir an geçme-
si gerekti, sonra tuttu u nefesini derin bir iç çeki iyle bıraktı. Elini
kaldırıp dudakları arasındaki sigaraya dokundu.

Di erleriyle birlikte gülerek, "Çölde bir gece insanı böyle yapar
i te," dedi. " nsanda kafa mı kalıyor!"

Adam çakma mını çakıp uzattı. Halife öne e ilip sigarasını yaktı.
"Bu lanet yerden ne kadar çabuk kurtulursak o kadar iyi," dedi.
Adamlar homurdanarak kendisini onayladılar.

Halife sigarasından iki nefes daha çekti, ba mını salladı, yürümeye
ba ladı. Bu kere seslenen olmadı. Kampa girmi ti.

Do uda ufuk artık iyice grile mi ti. Halife vadiyi geçip bir son-
raki kumula tırmandı. Dev kaya sessiz ve sabit, solundaydı. Tüm
gökyüzünün ucunda sanki dengede durdu u bir dayanak. Tepede
yanından geçti i iki nöbetçi kendisine dikkat bile etmediler. Halife
a a ıdaki karma aya baktı: krater, çadırlar, develer, sandıklar. Siyah
entarihi adamlar sandıkları doldururken daha küçük bir grup çukurun

KAMBIZ' N KAYIP ORDUSU

içinde , cesetler arasında çalı ıyorlar, uzun kablolarla bir eyler yapıyorlardı. Ba larındaki beyaz gömlekle iriyarı adam Draviç olmalıydı.

Halife bir a a ı baktıktan sonra dikkatini kampa yöneltti i anda sarı saçlı bir kadının ortalarında bir çadıra girdi ini gördü. Çadırın benzin varilleri ve hasır balyalar arasındaki yerini kafasına not ettikten sonra yamaçtan a a ı inmeye ba ladı. Tam o anda a a ıdan bir ses yükseldi: "Allahü ekber! Allahü ekber!"

Sabah namazına ça rı. Halife adımlarını sıkla tırdı, kara alla yüzünü yine örttü.

Kamptan çıkan insanlar güneyindeki düzlükte yüzlerini do uya çevirerek sıralandılar. Sayf el Taar da aralarındaydı ama kampın kıyısına varınca üzerinden bir anten yükselen bir çadıra girdi. İçeri girdi ini gören bir adam aya a kalktıysa da, Sayf el Taar telsizlerinin ba ma oturmasını i aret etti.

"Helikopterler?"

Adam bir kâ it uzattı. " imdi havalandılar."

"Bir sorun yok ya?"

"Yok. Bir saate kadar burada olurlar."

"Nöbetçilerden bir haber var mı?"

Adam ba mını salladı.

"Beni bilgilendir," diyen Sayf el Taar çadırdan çıktı.

Namaz yeri doldukça kamp bo almı tı. Nöbetçiler yerlerinde kalmı lardı ama onlar da do uya dönmü ler, ba larını önlerinde mi lerdı. Sayf el Taar kumulların tepesinde akbabaları andıran adamlara baktı, sonra dönüp kampa girdi.

Kendi çadırına gelince kapa ı kaldırdı, içeri girmek için e ilirken birden durdu. Do ruldu, sa ma soluna baktı, bir adım ilerleyip çadırın lo kö elerini inceledi, ama ola andı ı bir ey görmedi- inden ba mını salladı, dönüp çadıra girdi, branda bezi ardından kapandı.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

LÎBYA SINIRI YAKINLARI

Yirmi helikopter kumlar üzerinde bir le kargası sürüsü gibi alçaktan uçuyorlardı. Biri di erlerinden daha öndeydi ve ötekiler onu izliyorlar, onunla birlikte sa a sola dönüyorlar, yükselip iniyorlardı. Büyük ve a ır makinelerin hantal gövdeleri hareketlerin zarafetleriyle hiç uyu muyordu. Kokpitlerdeki pilotlar ancak seçiliyordu. Gökyüzü a ır a ır kızarıırken sessizli i yararak ilerliyorlardı.

Halife kamp bo alana kadar benzin varilleri arasında bekledi. Sonra çadırlar ve malzeme yı nları arasında dola arak kadının girdi i çadırı aramaya ba ladı. On be , en fazla yirmi dakikası vardı.

Yukarıdan kampın yerle imi çok basit görünüyordu ama imdi düzlü e indi inde yolunu bulması hiç de kolay de ildi. Her yer birbirine benziyordu ve birkaç dakika önce gördü ü benzin varilleri ve saman balyalan ortalıkta yoklardı. Ba mı birkaç çadırdan içeri soktu ama aradı ını bulamadı. Tam çaresizlik içinde kıvranacak duruma geldi inde bir sandık yı ını arkasından çıkınca saman bal-yalarının yanında aradı ı çadırı gördü. Derin bir soluk aldı, maki-neli tüfe i önünde tutarak, çadırın kapa ını kaldırıp içine e ildi.

Ama bu önlemi gereksizdi, çünkü bekledi i nöbetçiyle kar ıla -mamı tı. Kız da içeride de ildi. Çadırda sadece sırtı kendisine dön-mü , alnını yere dayamı bir tek ki i namaz kılmaktaydı. Halife yine yanlı çadıra girdi ini anlayarak geri çekilecekken bir ey ken-disini durdurdu. Adamın yüzünü, hatta kara cüppesi altında tam olarak eklini bile görememi ti. Ama her nasılsa biliyordu i te. Bu Sayfel Taar'dı. Teti e basmaya hazır olarak silahı kaldırdı.

Namaz kılmakta olan adam polisi fark etti ini belirten bir harekette bulunmamı tı. Halife teti e biraz daha asıldı, artık ate etmesine bir saniye kalmı tı. Bu mesafeden ıskalması mümkün

KAMBIZ' N KAYIP ORDUSU

de ildi. Çadırın içi adeta kendisinin kalp atı larıyla yankılanıyordu.

Adam aya a kalktı, tekrar çömeldi. Hafif bir parmak oynatı ı, diye dü ündü Halife, hepsi o kadar i te. Parma nı biraz daha çekse adam ölecekti. Ali'yi dü ündü, namluyu hafifçe kaldırıp adamın ensesini ni anladı. Derin bir soluk aldı, duda nı ısırıldı, sonra silahı indirip parma nı tetikten çekti, geri geri giderek çadırdan çıktı.

Dı arıda bir an durup çadıra baktı. Adamın yanında sadece birkaç saniye durmu tu ama o süre içinde bile gökyüzü biraz daha aydınlanmı gibiydi, afak do udan bir dalga gibi hızla yayılıyordu. Namaz az sonra sona erecekti. Dönüp hızlı adımlarla kampın içine daldı.

"Joey nasıl acaba?" diye mırıldandı Tara.

Çadırda oturmı , kollarını dizlerine sarmı , iki yana sallanıyordu. Yanında yatan Daniel parmaklarıyla yerde trampet çalıyor, ara sıra da kolunu kaldırıp saatine bakıyordu.

"Joey kim?" diye sordu.

"Bizim kara boyunlu kobramız. Hayvanat bahçesinde. Rahatsızdı da."

"Sana hayat boyu yetecek kobra deneyimi ya adın sanıyordum."

Tara omuzlarını silkti. "Onu pek sevmemi tim ama sonra... insan bir daha asla görmeyece ini bilince... Alexandra'nın antibiyotik vermeyi ihmal etmedi ini umarım. Kayasını da çıkarmı olsa. Bir deri hastal ı vardı. Kayaya sürtündükçe pulları için iyi olmuyordu."

Tara konu mu olmak için konu uyordu, sanki konu arak dı arı götürülecekleri anı geciktirebilecekti. Dı arıda ne olacaktı? Kur una mı dizileceklerdi? Kafaları mı kesilecekti? Bıçaklanacaklar mıydı? Nöbetçiye baktı. Mehmet de ildi artık, onun yerini ya lıca bir adam almı tı. Onun ba ma bir tabanca dayayıp kendisini öldürdü ünü dü ündü; o ses, o duygu, kanının padaması, onun kanının. Ellerini ovu turmaya ba ladı.

Daniel otururken, "Yılanlarla senin aranda nasıl bir ili ki vardı, onları neden bu kadar çekici buldu unu hiç anlamamı tım," dedi.

Tara acı acı gülümsedi. "Bir bakıma beni onlarla ilgilenmeye iten babam olmu tu. Babam yılandan nefret ederdi. Zırhındaki tek zayıf nokta. Ben yılanlarla u ra ırsam onun üzerinde bir güce sahip olacaktım. Hatırlıyorum, ö rencileri çantasına plastik bir yılan sokmu lardı da, çantayı açınca..."

İkisi de gülmeyecekleri için hikâyenin sonunu getirmesinde bir anlam yokmu gibi sustu. Uzun ve yo un bir sessizlik çöktü.

Tara konu mayı ille de sürdürmek için, "Ya sen?" diye sordu. "Bana neden arkeolog oldu unu hiç anlatmadın?"

"Orasını ancak Tanrı bilir. Aslında durup da dü ünümü de i lim." Daniel ayakkabısının ba cı ıyla oynuyordu. "Kazmayı hep severdim de ondan herhalde. Anam babam ölmeden, Paris'te ya a dı ımızda bir bahçemiz vardı ve ben bahçenin orasını burasını kazıp gömülü hazineler arardım. Büyük çukurlar açardım, ha. Babam, dikkatli olmazsam Avustralya'dan çıkaca ımı söylerdi. Sanırım böyle ba ladı i te. Sonra Tutankhamon hazinelerinin resimleri olan bir kitap verdi biri ve her nasılsa kazmak ve Mısır..."

Çadır kapa ı açıldı içeri yüzünü sabah so u una kar ı sıkıca örtmü bir nöbetçi girdi. Yerde oturan nöbetçi do rulmak için davrandı. Yeni gelen o anda makineli tüfe inin metal dipçi ini adamın kafasına indirdi. Nöbetçi baygın yere serildi. Daniel ile Tara aya a fırladılar. Halife ba ındaki alı çekerek yüzünü gösterdi.

Nöbetçinin silahını yerden alırken, "Çok az zamanımız var," dedi. "Ben polisim, buraya sizi kurtarmaya geldim." Silahı Dani el'e uzattı, "Bunu kullanabilir misiniz?"

Sanırım.

"Buraya nasıl geldiniz?" diye sordu Tara. "Kaç ki isiniz?"

"Sadece ben varım," dedi Halife. "Anlatacak zaman yok. Birkaç dakika sonra namaz biter ve kamp dolar. Fırsat varken kaçmaktasınız."

Ba ını dı arı uzatıp baktı, sonra döndü.

"Vadi boyunca kuzeye gidin, kazı yerinin yanından ileri. Batıya uzanan kumula yakın olun. O zaman yukarıdaki nöbetçiler sizleri göremezler. Mümkün oldu u kadar hızlı olun."

"Ya siz?" diye sordu Tara.

Halife soruyu duymazdan gelip cüppesinin içinden cep telefonu ile GPS cihazını çıkardı.

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

"Bunları alın. Nöbetçileri geçtikten sonra yardım ararsınız. Koordinatlarınız u ekranda görünecek. una basınca..."

"Nasıl çalı tı mı biliyorum." Daniel cihazı alıp telefonu Tara'ya verdi.

"Ya siz?" diye Tara bu kere daha yüksek sesle sordu.

Halife kadına döndü. "Benim burada i im var. Bu sizi ilgilen-dirmez."

"Sizi bırakamayız."

"Gidin haydi." Halife ikisini de dı arı do ru itti. "Hemen gidin. Kuzeye ve soldaki kumula yakın."

Daniel, "Kim oldu unuzu bilmiyorum ama size te ekkür ede-rim," dedi. "Bir gün yine kar ıla aca ımızı umarım."

" n allah. Gidin imdi."

Çadırdan çıktılar. Dı arı çıkınca Tara uzanıp Halife'yi yanakla-rından öptü.

"Te ekkür ederim," diye fısıldadı.

Halife ba mını sallayarak kadını itti. "Babanıza çok üzıldüm, Bayan Mullray. Bir kere bir konferansında bulunmu tum. Ola -nüstüydü. imdi gidin, lütfen."

Bakı ları bir an kilitlendi, sonra çadırlar arasında ko maya ba -ladılar. Halife onlar gözden kaybolana kadar bekledi, sonra dönüp hızla öteki yöne do ru yürüdü.

Halife kampın güneyine do ru giderken arada sırada durup dua seslerine kulak veriyor, ne kadar zamanı kaldı mını kestirmeye çalı-yıyordu. Bir iki dakika, daha fazla de il. Do u yanındaki kum tepesinin üzerinde beliren pembe parıltı giderek geni liyor, ı ı ı projektörlerin ı ı ma karı ıp onları solukla tırıyordu.

Halife çadırların sona erip de çe itli malzemelerin yerlerde yı ı-lı oldu u yere kadar yürüdü. Elli metre ileride saflar kumun üze-rinde diz çöküyorlar, dudaklar dualarla kıpırdanıyordu. Halife bir sandık yı mının arkasına saklanıp nasıl bir oyalama yapabilece ini dü ündü.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

Hemen yanında saman balyaları ve onun yanında da bir tek benzin varili vardı. Herbirinin üzerinde kurukafalar çizilmi sandıklara baktı, sonra varile gidip kapa nı çıkardı. Varilden yükselen buharı koklayınca dü ündü ü gibi dizel yakıtı oldu unu anladı. Varili yakalayıp içindekileri en yakındaki balyanın üzerine bo alttı. Saman iyice ıslanana kadar bekledikten sonra varili yuvarlayarak sandıkların yanına getirdi, aynı i lemi tekrarladı. Bu arada benzin ayakkabılarına ve üstüne de dökülmü tü.

Üçüncü balyayı da yerine iterken ani bir gürültü namazın sona ermekte oldu unu haber verdi. Aynı anda ba ı üzerindeki kumulun tepesinden de biri ba ırdı. Halife görüldü ünü sanarak makineli tüfe i kaldırıp döndü. Kampın öteki ucundan silah sesleri gelince görülenin kendisi de il, Tara ile Daniel oldu unu anladı.

"Tüh!" diye söylendi.

Yine ıslak saman balyasına dönüp cebinden çakma nı çıkardı. Silah sesleri artmı tı. İmdi namaz kılanlar da saflarını bozup kampa ko arlarken ortalık iyice karı mı tı artık. Halife çömeliç çakma ı balyalardan birinin altına uzattı.

"Senin yerinde olsam bunu yapmazdım."

Ses arkasından gelmi ti.

"Çakma ı elinden at ve aya a kalk. Ani hareket de etme."

Halife bir an kıpırtısız kaldı, sonra gözlerini kapatıp derin bir soluk aldı ve ba parma ıyla çakma a bastı. Bir klik sesi çıktı, bir parıltı oldu ama alev yanmadı. Adam ate edince çevresindeki kumlar havalandı.

"Sana çakma ı at dedim. Bir daha da söylemem."

Yenilmi olan Halife elini açıp çakma ı yere dü ürdü. Kampın öteki yanından gelen silah sesleri artmı tı.

" İmdi aya a kalk ve dön," dedi ses. "Yava yava . Kolların havada olsun."

Dedektif denileni yaptı. On metre ileride elinde bir makineli tüfekle Draviç duruyordu.

"Seni sersem orospu çocu u," dedi Alman.

Birden çevreleri dolmu tu. Draviç'in seslenmesi üzerine üçü Halife'yi yakalayıp diz çöktürdüler.

Dev ilerleyerek, "Demek kahraman polisimiz bu," dedi. "Bizim

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

küçük Ömer erifimiz bu, ha!"

Halife'nin önünde durdu, elini kaldırıp suratına indirerek dudağını yarıdı.

"Ne yapacağını sanıyordun, ha? Tek başına hepimizi tutuklayacak mıydın? Sizler benim sandığımdan da aptalmısınız."

Çenesinden kanlar süzülen Halife hiç konu madan adama bakıyordu. Silah sesleri her an artmaktaydı. Bir adam gelip Draviç'e bir şey söyledi. Draviç kaşlarını çatarak baktı polise.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye homurdandı. "Nan bana, hem de çok aır ödeyeceksin."

Adamlardan birine bir iaret edince Halife'nin çakmağı yerden alınıp kendisine getirildi. Dev bir adım ilerleyip havayı kokladı.

"O güzelim siyah entarinden yükselen bu koku da ne?" Benzin olabilir mi?"

Sadistçe bir ifadeyle sırıttı. Çevresindeki adamlar güldüler.

"Çok dikkatsiz davranmıız, öyle de il mi?"

Draviç bir adım geriledi, çakmağı Halife'nin gösüne doru tutup çaktı. Sarı bir alev belirdi.

"Çok basit mi, de il mi?"

Alevi sağa sola sallayarak benzine bulanmış kumağı yaklaştırdı. Halife çırpıyorsa da, iki yanındaki adamlar kendisini çok sıkı kavramı lardı.

"Yeter! Kes artık!"

Otoriter ve sert ses kalabalığın arkasından gelmişti. Draviç'in gözleri yuvarlandı, söylenerek çakmağı çekip geriledi. Kalabalık açılınca Sayf el Taar görüldü. Sayf el Taar bir an oldu u yerde durup Halife'ye baktı. Sonra yürüdü, dedektifin önünde durdu. "Merhaba, Yusuf."

Draviç ağırmı tı. "Onu tanıyor musun?"

"Elbette," dedi Sayf el Taar. "Küçük karde imdir."

Kampın içinde çadırdan çadıra koarak Halife'nin dediği batı tarafındaki kum tepesinin altına erimeye çalışıyorlardı. Daniel öndeydi, arkadan gelen Tara vücudunda dolağan adrenalini a rısını

sızısını unutmuştu artık.

Kampın kuzey ucunda durdular. Önlerinde kazı yeri günün ilk aydınlığında sakin ve sessiz uzanıyordu. Toplanıp da oraya buraya atılmış parçalar dev bir uçak kazasının enkazı gibiydi. Sa daki kum tepesinin üzerindeki nöbetçileri görüyorlardı ama hepsi de do uya, do makta olan güne dönmüştü. Yukarıdakiler ise sırtın açısı ardında kalıyorlardı.

"Tamam mı?" dedi Daniel.

İmam.

Yamacın hemen dibinden ayrılmamaya çalışarak yürümeye başladılar. Her adımla kamptan biraz daha uzaklaşıyorlardı ve görülmedikleri her adımla Tara anılarını biraz daha zorladıklarını hissediyordu. Son dua etti inden bu yana çok zaman olmuştu, o zamanlar daha küçük bir çocuktuktu, ama şimdi farkında olmadan mırıldanmaya, kendisini duyacak hangi güçse ona kendilerini koruması için yalvarmaya başlamıştı.

"Lütfen görülmeyelim," diye mırıldanıyordu. "Lütfen görmesinler bizi. Lütfen görmesinler bizi."

Dua elli metre kadar ileriydi. Ancak kazı hendesinin başlarında geldiklerinde yukarıdan bir ses duyuldu, biri ate e başladı.

"Hapı yuttuk!" dedi Daniel.

İmdi başları malar ve silah sesleri artmıştı. Kırk çift göz kendilerine çevrildi. Daniel dönüp ate etti.

"Geri!" diye bağırdı. "Geri dönmeliyiz!"

"Hayır!"

"Burada saklanacak yer yok!"

Daniel kadının kolunu yakalayıp geldikleri tarafa doğru çekti. İmdi adamlar her iki yandaki kum tepelerinden ate e başlamışlardı. Kurşunlar Tara'nın başının hemen yanından geçip kuma, sandıklara ve eski zırhlara saplanıyordu. Daniel bir salvo daha saldı, sonra çadırlar arasına girdiler.

"İmdi ne olacak?" dedi Tara.

"Bilmiyorum. Bilemiyorum."

Daniel'in sesi umutsuzdu.

Koşmaya başladıklarında arkalarındaki sesler giderek artıyordu. İmdi önden de sesler gelmekteydi. Bir kışkıracı içinde sıkı sıkı

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

kalmı lardı. Gidecekleri hiçbir yer yoktu. Korku Tara'nın kulaklarında zonkluyordu. Her eyi bulanık görmeye başlamı tı.

Bir çadırın yanından bir açıklı a çıktıklarında bir tek kum motosikletiyle kar ıla tılar. Hemen o yana ko tular. Anahtar motorun üzerindeydi. Daniel hiç konu madan silahı Tara'nın kolları arasına sıkı tırdı, motosiklete atlayıp mar pedalına bastı. Motor homurdandı ama çalı madı. Bir daha bastı. Yine ses yoktu.

"Haydi! Çalı ulan!" diye ba ırdı.

Sesler imdi sadece iki çadır öteden geliyordu.

Tara silahı uzatıp rasgele ate e ba ladı, silah elinden fırlayacak gibi oluyor, mermiler çadırları ve tahtaları deliyordu. Tara parmaını gev etti, döndü, tekrar bu kere aksi yöne ate e ba ladı. arjör bo almı tı. Silahın altında bir arjör daha vardı. Tara bo almı olanı yerinden çıkartıp yenisini taktı. Motosikletin motoru çalı tı.

"Bin!" diye haykırdı Daniel.

Tara motosiklete atladı. Arka tekerlekten geriye bir kum ya - muru ya arken öne fırladılar. Önlerine biri fırladıysa da, Daniel adamı bir tekmede uzakla tırdı. Önlerine ve yanlarına ba kalari da çıkmı tı. Bir koluyla Daniel'e sarılmı olan Tara, sanki kendisini koruyacakmı gözleri yarı kapalı, öteki elindeki silahla ortalı ı tarıyordu. sabet ettirip ettirmedin farkında bile de ildi. Yakınlarında bir patlama oldu ve cüppesi alevler içinde bir adamın ko tu - unu gözucuyla gördü.

Çadırlar arasında zikzaklar çizerek çılınca ilerliyorlardı. Sonunda kampın kuzey ucundan çıkıp ordunun bulunduğu gece üzerinde durdukları tepeye do ru uçarcasına yol adılar. Kara giyili insanlar tepenin iki yanından üzerlerine do ru ko uyorlardı. Daniel yava ladı, çevresine bakındı, sonra'gaz kolunu çevirdi. "Sıkı tutun!"

Tepeye do ru hızlandılar. Önlerindeki adamlar bir an öylece durdular, sonra dört bir yana da ıldılar. Tara Daniel'in yapmak istedi i eyi anlayınca silahı fırlatıp iki koluyla beline sıkı sıkı sarıldı.

"Yapma!" diye haykırdı.

Yamaca tırmandılar ve bir ömür gibi gelen bir süre sonunda tepeye çıkıp öteki yandan indiler. imdi tepe kovalayanlarla kendileri arasında calmı tı. Yere çarptıklarında arka tekerlek çıkacak

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

gibi oldu, Tara bir an havaya uçacaklarını sandı. Ama her nasılsa ayakta kaldılar ve vadi boyunca ilerlemeye devam ettiler. Arkalarından zaman zaman ate ediliyordu, ama nöbetçilerin ço u yerlerini terk edip kampa ko tuklarından yukarıdan ate yoktu. Kamptan çıkmı lardı:

Kazı yerinden geçerken Daniel, "Tanrım! unlara bak" diye ba ırdı.

Tara erke in beline sarılmı kollarını sıktı.

"Bakma!" diye haykırdı. "Sürmeye devam et!"

BATI ÇÖLÜ

Halife önündeki adama bakarak, "Sen benim karde im de ilsin," dedi. "Karde im öldü benim. Yanındaki serserilerle köyümüze gelip dört masum insanı Öldürdü ü gün öldü. Sayfel Taar adını aldı ı gün."

imdi yan yana durdukları için benzerlikleri a ikârdı: aynı çıkık elmacık kemikleri, dar a ızlar, kemerli burunlar. Sadece gözlerinde temelden gelen bir farklılık vardı. Halife'nin gözleri açık mavi, Sayfel Taar'ınkiler parlak ye ildi.

Bir süre kıpırtısız, göz göze durdular; aralarındaki hava tutu - mu yanıyordu sanki. Sayfel Taar elini Draviç'e uzattı.

"Silahını ver."

Dev ileri çıkıp silahını uzattı. Sayfel Taar tabancayı alıp nam - luyu Halife'nin ba ma çevirdi.

"Adamları al, çalı maya devam et," diye emretti Draviç'e. "N ö - betçiler de inip çalı sınlar. Helikopterler yarım saat sonra burada olacaklar, daha çok i var."

"Ya tutsaklar?"

"Bırak kaçsınlar. Onlara ihtiyacımız yok."

"Ya bu?"

"Ben onun gere ine bakarım."

"Ama..."

KAMB Z'IN KAYIP ORDUSU

"Ben bakarım dedim."

Draviç söylenerek çekti gitti. Adamlar da onu izleyince ikisi yalnız kaldılar. Sayf el Taar, Halife'ye kalkmasını i aret etti.

"Elinde fırsat varken beni öldürecektin, Yusuf. Az önce çadırıma girdi inde. O sendin, de il mi? Seni arkamda hissettim. Teti i neden çekmedin? Çekmek istedi ini biliyorum."

"Karde im Ali'nin böyle bir durumda ne yapacağını dü ün-düm. Bir insanı asla sırtından vurmayacağını biliyordum. Özellikle de namaz kılariken."

Sayf el Taar, "Adeta karde in de ilmi im gibi konu uyorsun," diye homurdandı.

"De ilsin. Ali iyi bir adamdı. Sen bir kasapsın."

Jeneratörler birden sustu, projektörler söndü, kamp afa mın çok daha yumu ak ve hafifrenklerine büründü. Kuzeyde kalın bir kara duman sütunu yükseliyordu.

"Buraya neden geldin, Yusuf?"

Halife bir an suskun kaldı.

"Seni öldürmeye de il," dedi sonra. "Ama haklısın: öldürmek istedim. On dört yıldır seni öldürmek istiyorum. Sayf el Taar'ı yüzünden silmek istiyorum."

Cüppesinin ceplerini karı tırıp sigara paketini çıkardı. Bir sigara aldı ı sırada Draviç' n çakmasını aldı mını hatırlayınca, yanmamı sigarayla öylece durdu.

"Anlamak istedi im için geldim. Senin yüzüne bakmak ve onca yıl önce olanları anlamaya çalı mak istiyordum. Neden de i ti ini? Ali'nin neden ölüp bu... bu kötülü ü yarattı mını?"

Sayf el Taar'ın gözleri bir an parladı, elindeki tabancayı daha da sıkı kavradı. Sonra eli gev edi, gülümsedi.

"Gözlerimi açtım, Yusuf, hepsi bu. Çevreme bakıp dünyayı oldu u gibi gördüm. Kötülük ve yozlaş ma. eriat unutulmuş . Kafirler ülkemizi istila etmiş ler. Bunları gördüm ve bu konuda bir eyler yapmak için yemin ettim. Karde in ölmedi. Sadece büyüdü."

"Bir canavar oldu."

"Allah'ın gerçek hizmetkârı oldu." Sayf el Taar, Halife'nin gözlerinin içine baktı. "Senin i in kolaydı, Yusuf. Sen büyük evlat deildin. Benim ta ıdı m yükü ta ımak, üstlendi im sorumlulukları

üstlenmek zorunda de ildin. Seni ve annemizi beslemek için gün-
de on sekiz saat, yirmi saat çalı tım. Hayatımın içimden kayıp git-
ti ini hissediyordum. Ve çevremizde zengin Batılılar o lüks oteller-
de, benim bir ayda kazandı m paradan fazlasını bir ö ün yemek
için harcıyorlardı. Bunlar insanı de i tirir. Ona gerçek dünyanın
nasıl bir yer oldu unu gösterir."

"Ben yaxdım ederdim," dedi Halife. "Sana yardım etmeme izin
vermen için o kadar yalvardım. Bütün yükü sırtlamak zorunda
de ildin."

"Ben büyük evlattım. Bu benim görevimdi."

" imdi de görevinin insanları öldürmek oldu u gibi mi?"

"Kuran'da 'Hiçbir muhalefet kalmayana kadar kâfirlerle müca-
dele edeceksin' der."

"Ama 'Bir insana kar ı nefretin seni haksız davranmaya itmesin'
de der."

"Ve 'Allah'ın yolundan çıkanlar cezalandırılacaklar' der. Ve
'Allah'ın dü manlarına deh et salmak için gücünün sonuna kadar
kullanmaya hazır tutacaksın' der. Burada durup birbirimize ayet
mi okuyaca ız, Yusuf? Bunda seni mat edece imden hiç ku kum
yok."

Halife elindeki sigaraya baktı.

"Evet," diye mırıldandı. "Herhalde edersin. Sabahtan ak ama
kadar ayetleri sıralayabilirsin, ama bu senin eylemlerini haklı
kılmaz."

Sayfel Taar'ın yüzüne baktı yine.

"Seni tanıyamıyorum. Burun, gözler, a ız, evet hepsi Ali'ninki
ler. Ama seni tanıyamıyorum. Burada." Elini kalbine götürdü.
"Kalbinde bir yabancısın. Yabancıdan da az. Bir bo luksun."

"Ben hâlâ senin karde inim, Yusuf. Ne söylersen söyle, yine de
karde inim senin. Aynı kanı ta ıyoruz."

"Hayır. Ali öldü. Ona kendi ellerimle bir mezar bile kazdım,
her ne kadar içine koyaca m bir ölü yoksa da..."

Kolunu kaldırıp a zından sızan kanı sildi.

"Ali'yi dü ündü ümde gurur duyarım. Hayranlık duyarım.
Sevgi duyarım. O yüzden büyük o luma onun adını verdim. O ad
içimi hep bir sevgiyle, bir ne eyle dolduracak. Ama seninle sadece

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

utanç duyuyorum. On dört yıllık bir utanç. Yeni vah ede kar ilaca im korkusuyla on dört yıldır gazeteyi açarken çekmiyorum. On dört yıldır geçmi imden kaçıyorum. Oldu um ki i de ilmi im gibi davranıyorum. Çünkü ben aslında bir canavarın kardeyim."

Sayf el Taar'ın gözleri yine parladı, tabancayı tutan eli gerildi. "Sen oldum olası zayıftın, Yusuf."

"Sen zayıflıkla insanlı ı karı tırıyorsun."

"Hayır, sen insanlıkla boyun e meyi karı tırıyorsun. İnsan özgür olmak için kimi zaman ho olmayan kararlar vermek zorundadır. Ama sen bunu neden anlayab lesin ki? Ne de olsa anlayı acı çekmekten do ar ve ben seni böyle eylerden korumaya çalı tım. Belki de bunu yapmak yanlı tı. Utançtan söz ediyorsun, Yusuf, ama acaba hiç benim hissetti im utancı dü ündün mü? Sevdi im ve o kadar kolladı im, beslemek ve yedirip içirmek ve üniversiteye göndermek için ölesiye çalı tı im karde im bir polis! Kendi etinden kanından olanları bunları yapmı ların hizmetkârı."

Parmaklarını yaralı alnının önünde aklattı.

"Bu yüzden mi ölesiye çalı tım ben? Hayatımı tükettim? inan bana, dü kırıklı ı hissedene sadece sen de ilsin. Bir karde kaybetti ini sanan da sadece sen de ilsin. Seni dü ünmedi im bir günüm, bir dakikam geçmedi. Ve o dü üncelerimin pi manlık ve öfke ve buruklukla kararmadı ı tek bir günüm geçmez."

Sayf el Taar'ın sesi adeta bir fısıltıya dönü mü tü.

"Buradakinin sen oldu unu anlatınca... belki de bunca zaman sonra... bir an..."

Gözleri bir parıldadı, sonra karardı.

"Ama tabii ki, hayır. O kadar güçlü de ilsin sen. Sen bana ihanet ettin. Ve Allah'a ihanet ettin. Bunun için de cezanı çekeceksin."

Tabancayı kaldırıp Halife'nin ba ma çevirdi.

Halife karde inin yüzüne baktı. "Allah büyüktür," dedi. "Ve Allah iyidir. Ve bunu kanıtlamak için insanları öldürmesine gerek yoktur. Gerçek bu i te. Bunu bana a abeyim Ali ö retmi ti."

Be saniye, on saniye göz göze kaldılar, Sayf el Taar sonra homurdanarak teti e bastı. Ancak aynı anda tabancayı da havaya çevirmi ti. Bir an sonra Mehmet ko arak buldukları yere geldi.

Sayf el Taar, "Onu al ve ba nda bekle," dedi. "Gözünü üzerinden

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

ayırma. Ve sakın konu ayım deme." Dönüp yürüdü.

Halife arkasındaki sandıkları iaret ederek, "Havaya uçurmaya caksın, de il mi?" diye seslendi. "Bunlar patlayıcı dolu."

Sayfel Taar durup döndü. "Ordunun geri kalanı orada kalırsa elimizdekiler bir i e yaramaz. Talihsiz bir ey ama ba ka yolu yok."

Halife hiçbir ey söylemeden adamın yüzüne baktı.

"Zavallı Ali," diye mırıldandı.

On dakika son hızla giderlerken Tara sürekli olarak izlenip izlenmediklerini anlamak için arkasına baktı. Ancak izlenmedikleri anlaşıncı Daniel hızını kesti ve bir kumulun üstüne çıkıp durdu. Arkasında kamp sadece bir lekeydi. Piramit kaya günün ilk ııklarında morumsu turuncu bir renk almı tı. Bir süre sessizce baktılar.

Tara, "Onu bırakamayız," dedi.

Daniel omuzlarını silkeledi, ama bir ey söylemedi.

"Yardım isteyebiliriz." Tara cebinden telefonu çıkardı. "Polis, asker falan."

"Bo una zaman kaybı. Buraya gelmeleri saatler sürer. O da e er sözüme inanırlarsa."

Daniel motor anahtarıyla oynayarak, "Ben dönece im," dedi.

"İkimiz de dönece iz."

Daniel gülümsedi. "Bu tartı mayı daha önce de yapm ız gibime geliyor."

"O zaman tekrarlamak için bir neden yok demek. Beraber dönece iz."

"Sonra?"

Tara omuzlarını silkti. "Onu da oraya vardı ımızda dü ünürüz."

"Çok kurnazca bir plan bu, Tara."

Daniel kadının dizini ok adı, içini çekerek vites de i tirdi ve motosikleti kumul öteki yanından a a ı do rulttu.

"En azından iyi bir gün," dedi.

"Ne için?"

" ntihar için."

Daniel önce bir kilometre kadar do uya gidip ordunun gömülü oldu u vadi ile aralarında iki kum tepesi bıraktı. Ancak ondan sonra yeniden güneye dönüp imdi artık görememelerine ra men önlerinde ve sa larında olan dev kayaya do ru hızını artırdı.

"Kampa gelene kadar vadiye paralel gidece iz," dedi. "Böylece oraya yakla mak için bir ansımız olur. E er geldi imiz yoldan dönseydik bizi bir kilometre ileriden görebilirlerdi. Mümkün oldu u kadar sa kalmanın bir sakıncası olamaz."

Giderken iki yana bakıp bir hareket olup olmadığını görmeye çalışıyorlardı. Daniel bir ara motoru kesti, gözlerini kapatıp gördüklerini belli edecek bir ses dinledi. Ama hiçbir ey yoktu. Sadece kum ve sessizlik ve hareketsizlik.

"Sanki bütün olup bitenler bir dü mü gibi," dedi Tara.

"Ke ke öyle olsaydı."

Be dakika daha gittikten sonra Daniel kampla bir hizaya geldiklerini kestirip motosikleti sa yandaki kumulun tepesine yöneltti. Yamaç çok dik oldu undan güçlükle, motorun itiraz sesleri arasında tepeye varabilmelerdi. Piramit ekindeki kaya önlerinde ve sollarında, iki kumul ilerideydi. Altındaki kamp ve kazı yeri görünmüyordu. Ortalıkta nöbetçilerden de eser yoktu.

"Nerede bunlar?" diye sordu Tara.

"Hiçbir fikrim yok. Hepsi kampa inmi olmalılar."

Daniel a a ı inip bir sonraki kum tepesine tırmandı. imdi ordu ile aralarında sadece bir tepe kalmı tı. Ba rı malar ve çekiç sesleri duyuluyordu. Ancak hiç insan yoktu.

"Ürkütücü," dedi Tara. "Sanki çöl görünmeyen insanlarla doluyumu gibi."

Daniel motoru kapatıp bir kere daha çevreyi gözden geçirdi. Sonra elini frenden çekip motosikleti yamaçtan a a ı koyuverdi. Hızları nedeniyle düzlükte elli metre kadar gittikten sonra durdular. Motosikletten indiler.

"Buradan sonra yayan gidece iz," dedi Daniel. "Motoru çalıştırma riskine girmek istemiyorum. Fazla gürültü olur. Bizi bir gören olursa... eh, yapacak fazla bir eyimiz yok sanırım. Tabanları ya layıp kaçmaktan ba ka yani."

Kumulun ete ine varıp tırmanmaya başladılar. Gözleri hep

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

yukarıdaydı, birinin ortaya çıkıp kendilerini görece i anı korkuyla bekliyorlardı. Ama kimse çıkmadı, tepeye varınca yüzüstü yatıp sürünerek a a ıdaki vadiyi göreceklere bir yere geldiler.

imdi tam kazı çukurunun üzerindeydiler, büyük kaya kar ılılarında, kamp sollarındaydı. insanlar oradan oraya ko u uyor, kılıçları, zırhları, mızrakları sandıklara dolduruyorlar, sandıkları da develere yüklüyorlardı.

"Gitmeye hazırlanıyorlar galiba," dedi Daniel. Yüzünü buru - turdu. " unlara bak.. Ambalaj için saman bile kullanmıyorlar. Sandıklara öylece atıyorlar."

i çiler arasında dev gibi biri ba ırıp elini kolunu sallıyordu. Draviç. Tara i renerek ba ını çevirdi.

" u nedir?"

Tara kayanın dibinde, çukura yakın bir yerde duran adamı gösterdi. Adamın önünde içinden kablolar çıkan küçük gri bir kutu vardı. Daniel'In gözleri kasıldı.

"Aman Tanrım!"

"Nedir o?"

"Parlatıcı."

Bir an sessizlik oldu.

"Yani?"

"Havaya uçuracaklar." Daniel'in yüzü deh etten bembeyaz kesilmi ti. "Sayf el Taar geçen ak am bunu söylüyordu demek. Ellerindekini de erini ancak böyle koruyabilirler. Arkeoloji tarihinin en büyük ke fi ve onu da havaya uçuracaklar. Tanrım."

" imdi ne yapaca ız?"

"Bilemiyorum, Tara." Daniel ba ını salladı. "Bilemiyorum. A a ı inmeye kalkı sak bizi anında görürler."

Daniel gözlerini patlatıcıdan ayırıp do rularak soluna baktı.

"Daha ileriden, kampa yakın yerden inebiliriz belki, ama o da çok tehlikeli. Biri ba ını kaldırırsa hapı yutarız."

"Buraya kadar geldik artık. A a ı inme ansı varsa denemek zorundayız."

"Peki, sonra ne olacak? Dedektif herhangi bir yerde olabilir. A a ıda yüzlerce çadır var."

"Hele bir a a ı inelim, tamam mı?"

Daniel kampa bir kere daha baktı, sonra tepenin üstünden

KAMBÎZ' N KAYIP ORDUSU

sürünerek geriledi, aya a kalkıp kumulun kenarından inmeye ba -
ladı. Tara da onu izledi. Daha birkaç adım atmı lardı ki, arkalarında
sanki davullar dövülüyormu gibi bir gürültü duydular. Durup
dinlediler. Gürültü giderek artıyordu.

"Nedir bu?" diye sordu Tara.

"Bilmem. eye benziyor..."

Daniel ba mı yana e ip dinledi.

"Lanet olsun!"

Tara'yı tutup yere çekti.

"Helikopterler!"

Ses giderek arttıkça yüzlerini kumlara gömüp kımıldamadan
beklediler. Gürültü az sonra çevrelerinde, kulaklarını dolduruyor
du. Kumul üstündeki kumlar kalkıp üzerlerinde dönmeye ba ladı,
îlk helikopterler on metre kadar ba ları üzerinden kükreyerek geç-
tiler. Bir tane daha, bir tane daha, tıpkı bir dev çekirge sürüsü gibi
tüm gökyüzünü kararttılar. Hepsi geçip gittikten sonra üzerlerine
bastıran rüzgâr dalgası kalktı.

Bir an kıpırdamadan yatmaya devam ettiler, sonra sürünerek
yine sırta çıkıp a a ı baktılar.

Üç helikopter vadi üzerinde dönüyor, di erlerinin yarısı kam-
pın güneyine, yarısı da kuzeyine iniyordu. Helikopterler yere kon-
dukları anda i çiler sandıkları yerle tirmek için hazırlandılar. Kısa
bir duraklama anından sonra sanki tek elden kumanda ediliyormu
gibi kargo kapıları yana kayarak açıldı. Siyah entarili adamlar yük-
lerini kaldırmak için e ildiler. Tam o anda helikopterlerin yanla-
rından dumanlar ve alevler püskürdü ve müthi bir ate ba ladı.

"Ne..."

Sayf el Taar'ın adamları sırtüstü devrilirlerken sandıklar ve
içindekiler de paramparça oluyordu. imdi havadaki helikopterler
de ate e ba lamı lardı. Siyahlı insanlar dört bir yana kaçı yıyorlar,
arkalarından gelen ate le biçilip dü üyorlardı. Bazıları ate le kar ı-
lık vermek istediye de onlar da havadaki helikopterler tarafından
anında biçildiler. Develer çılgınca sa a sola ko uyorlar, önlerine
çıkanı ayakları altında parçalıyorlardı.

"Bu bir kıyım," diye mırıldandı Tara. "Tanrım, bu bir kıyım."

Ba rı malar ve çı lıklar arasında benzin varilleri pathıyordu.

KAMBIZ' N KAYIP ORDUSU

Helikopterlerden atlayan haki giysili insanlar durmadan ate ederek çevreye yayılıyorlardı. Kara entarili insanlar yerde mürekkep lekeleriymiş sanki.

Daniel aya a kalktı. "Ben a a ı iniyorum!"

Tara da do rultu ama Daniel onun omzunu tutup yere bastırıldı.

"Sen burada kal! Dedektifi bulup oradan çıkarmaya çalı acam. Bizi görmeye çalı ."

Tara a zını açamadan Daniel yamaçtan kayıp kampa do ru ko maya ba lamı tı bile. A a ıda Sayfel Taar'ın adamlarından biri çadırlar arasından çıktı. Daniel'i görünce silahını kaldırıysa da, yukarıdan gelen ate ya muruyla yere serildi, çevresindeki kumlar kanıyla kıvıla boyandı. Daniel hızını kesmeden e ilip adamın silahını aldı, kampa girip bir duman perdesi ardında kayboldu. Tara onun ne yana gitti ini görmek için e ildi. Ba ı birden geriye çekilince gökyüzünü gördü.

"Sanırım tamamlanmamı bir i imiz var, Bayan Mullray. Hiç ho unuza gitmeyece ini umarım."

Halife, "Sayfel Taar'ı seviyorsun, de il mi?" dedi.

Yerde ba da kurmu tu. Birkaç adım ilerisinde, çadır giri inin hemen önünde silahını kuca na almı Mehmet oturmaktaydı.

"Onu bir zamanlar ben de severdim. Dünyada herkesten çok hem de."

Çocuk susmaya devam etti.

"Ben de senin gibiydim. Onun için ölebilirdim. Seve seve. Ama imdi?" Ba ını öne e di. " imdi ıstıraptan ba ka bir ey yok artık. Bir insanı sevmek ve sonra ondan nefret etmek kadar korkunç bir ey olamaz."

Kıpırdamadan oturuyorlar, Halife ellerine, çocuk Halife'ye bakıyordu. Uzaklardan hafif bir ses giderek yakla ıyordu. Çocuk kalktı, silahını tutsa ından ayırmadan çadırdan dı arı baktı.

"Yakında gideceksiniz galiba," dedi Halife.

Dı arıdan insanlar çadırın önünden ko arak geçiyorlardı.

Pervane gürültüsü arttıkça havayı da titre tiriyordu. Çocuk ba mı uzatıp havaya baktı, güne in sıcaklı mını ve rüzgârı içine çekti. Tut- sa ı haklıydı. Yakında buradan gideceklerdi. O ve Sayf el Taar. Ve yakında dünyadaki bütün kötülükler sona erecekti. O yüzden gel- mi lerdı buraya. Yeryüzünü cennete çevirmek için. Allah'ın irade- sini yerine getirmek için.

Konu maması gerekti ini bilerek ama kendini tutamayarak Halife'ye döndü ve, "Ondan asla nefret etmeyece im," dedi. "As- la. Sen ne dersen de. O iyi bir insandır. Beni ondan ba ka kimse sevmedi." Gülümsemesi kulaklarına kadar yayıldı. "Onu seviyo- rum. Hep onun yânında olaca im. Onu asla dü kırıklı ina u rat- mayaca im."

Çocuk sevgi ve masumlukla parıldayan gözlerini yere çevirdi i anda kulakları sa ır eden bir gürültü duyuldu ve bir ey çadırın tavanını yardı geçti. Çocuk dizleri üstüne yı ılırken ba mının yarısı uçup gitmi , beyni omzuna akmı tı. Bir an kanlı a zında donmu gülümsemesiyle öylece kaldı, sonra Halife'nin üzerine yı ıllarak polisi sırtüstü devirdi. Yukarıdan ya an kur unlar çocu un vücu- duna ve kollarına saplandıkça vücudu bir kukla gibi kasılıyordu. Sonunda helikopterler ate lerini ba ka yana çevirdiler ve çocu un cesedi kıpırtısız kaldı.

Halife bir an yerinden kıpırdayamayacak kadar oka girmi ti. Sonra cesedi a ır a ır üzerinden itip aya a kalktı. Çadırın tavanı parçalanmı branda beziydi artık, yerde küçük çukurlar açılmı tı. Çocuk üzerine devrilmi olmasaydı imdi kesinlikle ölmü tü. E i- lip bo una oldu unu bilerek o lanın nabzını tuttu, sonra parmak- larıyla gözlerini kapattı.

"O seni hak etmemi ti," diye mırıldandı.

Çadır tutu mu , içerisi dumanla dolmaya ba lamı tı. Halife öksürerek kanlı entariyi çıkardı, çocu un silahını aldı. Delik de ik olmu cesede son bir kere baktıktan sonra dı arı çıktı.

Kamp cehenneme dönmü tü. Her yerden alevler ve dumanlar yükseliyordu. Sisler arasında kimi ko an, kimi yerde cansız yatan kara gölgeler vardı. Yukarıda üç helikopter a a ısını sürekli tarıyor- lardı. Bir benzin varili patladı.

Halife bir an çevresine bakındıktan sonra ko maya ba ladı.

KAMBÎZ N KAYIP ORDUSU

Yirmi otuz metre kadar gitmi ti ki, sa ından üzerine do ru gelen ate ten kaçınmak için bir sandı ın arkasına sı ındı. Tam aya a kalacakken haki giysili ve ba larında gaz maskeleri olan iki ki inin dumanlar arasından çıktı ını görünce yine çömeldi. Bir an kendisini gördüklerini sandı. Ama sonra biri di erine i aret etti ve ikisi birden o anafurun içinde kayboldular. Halife üçe kadar saydıktan sonra yerinden fırlayıp ko maya ba ladı.

Yanan varillerin yanından geçti, yanmı bir cesedin üstünden atladı, ba ını kaldırıp helikopterlere baktı. Sayfel Taar'ın adamlarından biri önüne fırladı, eliyle karnına bastırarak yere yı ıldı. Parmaklarının arasından kan fı kırıyordu. Halife hemen adamın yanına çömeldi.

"Sayfel Taar nerede?" diye ba ırdı.

A zının kenarından köpük köpük kan akan adam yüzüne baktı.

"Lütfen!" diye ba ırdı Halife. "Sayfel Taar nerede?"

Adamın a zı açılıp kapanıyor ama ses çıkmıyordu. Ellerinden biriyle Halife'nin gömle ini kavrayıp onu da kana bulamı tı. Halife adamın elini tuttu.

"Söyle, lütfen! Nerede?"

Adam anlamayan bakı larla bir an yüzüne baktı, sonra büyük çaba harcayarak elini kurtarıp arkasındaki kazı yerini i aret etti.

"Kaya!" Adam bo uluyordu. "Kaya!"

Sonra ölü olarak yere devrildi.

Halife alelacele bir dua mırıldandı, aya a kalkıp çevresindeki karma aya aldırı etmeden ko maya ba ladı. Kazı yerine varınca bir saman balyasının ardına sı ınıp solundaki kayaya baktı.

"Karde im neredesin?" diye mırıldandı.

tik ba lar da Sayfel Taar'ı göremedi. Ortalık çok karı ık, çok hareketliydi. Tam umutsuzlu a kapılaca ı sırada kayanın tabanında çömelmi duran bir gölge gördü. Adamın ayakları arasındaki bir kutudan bir kablo a a ıdaki hende e uzanıyordu. Aralarında yüz metre olmasına ra men gölgenin kim oldu u ve ne yapmak üzere oldu u belliydi.

"Seni yakaladım i te!" diye ba ırdı Halife.

Ko maya ba ladı. Solunda gözucuyla bir kıpırtı görünce dönüp ate etti. Kara gölge bir kalkan yı ınının arasına devrildi. Bir

KAMBİZİN KAYIP ORDUSU

sandı ın arkasından biri daha çıktı, Halife'nin kur unları anında adamın gö süne saplandı. Sadece birkaç saniyesi vardı. Hepsi o kadar.

Birden yo un bir duman perdesine girince her ey karardı. Aya- ı bir yere çarptı, tökezledi, ama son anda dü memeyi ba ararak, do ru yönde gidip gitmedi ini bilemeyerek soluk almaya çalı tı. Duman perdesinin sonu yok gibiydi, tam umudunu kesti i sırada önü birden açıldı. Kaya sadece birkaç metre önünde dimdik yük- seliyordu. Ve altında Sayf el Taar patlatıcının dü mesine basıp Kambiz'in ordusunun geri kalanını havaya uçurmak üzereydi. Halife aniden sıçradı, karde ine çarpıp kayaya do ru itti.

Sayf el Taar bir an kıpırdamadan yattı, solu u kesilmi , vücu- du gev emi ti, ta lara çarpan aka ndan bir kan izi a a ıya kadar uzanıyordu. Sonra solu u ci erlerine doldu ve Halife'nin üzerine atlayıp yüzünü paralamaya, saçlarını çekmeye ba ladı.

"Seni öldürece im!" diye kükredi. "Öldürece im!"

Halife'nin ba mını iki eli arasına alıp kayaya vurdu.

"Bana ihanet ettin, Yusuf! Benim öz karde im, bana ihanet ettin!"

Halife'yi dizleri üstüne çekip a zına bir yumruk indirdi.

"Benimle ba edemezsin! Ben çok güçlüyüm. Hep de güçlü oldum. Allah benim yanımdadır."

Yumru unu tekrar tekrar indirdikten sonra Halife'yi yere fırlattı, kendisi do rulup patlatıcıya döndü. Halife son bir çabayla aya mını uzattı, Sayf el Taar'ın dizinin arkasına vurup adamı yere devirdi. Sonra üstüne çıkıp kollarını yere bastırdı.

"Seni sevmi tim!" Halife'nin gözleri dolmu tu. "A abeyim. Benim kanım. Neden böyle oldun ki?"

Altındaki Sayf el Taar kıvranıyordu.

"Hepsi kötü onların. Hepsi."

"Onlar kadınlar ve çocuklardı! Sana bir ey yapmamı lardı."

"Yaptılar. Yaptılar elbette. Babamızı öldürdüler." Elinin birini kurtarıp Halife'nin gözlerine uzattı. "Anlamıyor musun? Babamızı öldürdüler. Hayatımızı mahvettiler!"

"O bir kazaydı, Ali! Onların bir suçu yoktu!"

"Suçlusu onlardı! Ailemizi yıktılar! Kötü onlar! Hepsi! eytanlar!"

Sayfel Taar müthi bir güçle Halife'yi üzerinden atıp aya a fırladı, karde inin kaburgalarına bir tekme savurdu. "Hepsini kesece im! Duydun mu? Hepsini!"

Halife'ye durmadan tekmeliyor, her seferinde kazı hende ine biraz daha yakla tırıyordu. Umutsuz dedektif çevresinde silah olarak kullanaca ı bir ey arandı. Hemen yakınında demir a zı çentikli ve ye il eski bir hançer duruyordu. Halife hançeri yakaladı ı gibi sallayarak üzerindeki adamı uzakla tırmaya çalı tı. Sayfel Taar bir anda bile ini yakaladı, dizleriyle gö süne bastırırken bıça ın sivri ucunu da Halife' nin boynuna çevirdi.

"Bize hayvanmı ız gibi davranabileceklerini sanıyorlar!" diye ba ırdı. "Kendilerini yasalardan üstün görüyorlar. Ama Allah'ın yasalarından üstün de illerdir. Allah onların kötü olduklarını görüyor. Ve Allah intikam istiyor!"

Hançeri a a ı do ru itmeye ba ladı. Halife kolları harcadı ı güçle titreyerek bıça ı kendisinden uzakta tutmaya çalı ıyordu ama karde i çok güçlüydü. Sivri uç santim santim yakla arak sonunda gırtl a ma de di, derisi yarıldı. Halife bıça ı bir an daha tuttuktan sonra parmaklarını gev etti. A abeyinin gözleri içine baktı. Sava gürültüsü aniden uzakla tı ve imdi sadece ikisi vardı.

"Yap," dedi Halife.

Artık hançer sadece ondaysa da Sayfel Taar'ın elleri titriyordu, sanki görünmeyen bir güçle mücadele ediyormu gibi.

" ndir," dedi Halife. "Vakti gelmi ti artık. Senden kurtulmak istiyorum. Tekrar karde imle birlikte olmak istiyorum. Benim güzel karde imle. Haydi, indir!"

Gözlerini kapatıp darbeye hazırlandı. Bıçak bo azına biraz daha girdi, boynundan a a ı ince bir kan sızıntısı ba ladı. Sonra da durdu. Bir duraklama anı oldu, bıçak a ır a ır geri çekildi. Halife'nin yanība ma kuma bir ey atıldı, gö süne bastıran a ırlık kalktı. Gözlerini açtı.

Karde i üzerinde dikilmi duruyordu. Kısacık bir an birbirlerinin derinliklerine baktılar, anlayabilecekleri, tutunabilecekleri bir ey arandılar, Sayfel Taar sonra parlaticıya döndü. Bir adım, iki adım attı ve sonra bir silah patladı, kayaya çarpıp yere yı ıldı. Arkadan yeni bir ate salvosuyla yuvarlanarak hende e dü tü, ordu

sanki onu kendi arasına alıyormu gibi, parçalanmı kollar ve bacaklar arasına gömüldü.

Halife deh etle ba mı kaldırdı. On metre ileride elinde silahıyla Daniel duruyordu. Daniel yakla tı, patlatıcıdan kabloyu çekip kopardı. Halife sırtüstü yı ılıp ya larla körelmi gözlerle gökyüzüne baktı.

"Allahım," diye mırıldandı. "Ali."

Draviç Tara'yı tepenin sırtından geri çekince a a ıdaki kıyamet kumların ardında kayboldu. Tara adamı yumrukluyor, tırmalıyordu ama Draviç çok güçlüydü, kadın elleri arasında bir bez bebekten farksızdı. Tara havayı dolduran silah sesleri ve ba n malar arasında sesinin i itilmeyece ini bildi inden ba ırarak solu unu harcamıyordu. "Sana asla unutamayaca ın bir ders verece im," dedi Draviç. "Her eyi berbat ettin ve imdi bunun bedelini ödeyeceksin."

Kumulun tepesinin epey altına inene kadar çekti kadını, sonra yüzüstü çevirdi, kendisi de destek almak için sa aya mı kumlara sokup sol dizini kadının sırtına dayadı. Tara adamın kasıklarına yumruk atmaya çalı ıyor ama Draviç çok uzun boylu oldu undan yumruklan ancak baca ma isabet ediyordu. Draviç kadını saçlarından çekip ba mı kaldırınca boynunun beyazlı ı ortaya çıktı. Erkekten yayılan ter kokusu burnuna adeta amonyakmı gibi doluyordu.

"Seninle i im bitti inde sadece ırzına geçilmi olmasını isteyeceksin!"

"Sen çok büyük bir kahramansın, Draviç." Tara bo ulacak gibiydi. "Kadın ve çocuk öldürüyorsun. Büyük kahraman."

Draviç bir kahkaha attı, kadının ba mı biraz daha geri çekince Tara'nın omurları isyan ederek çatırdadı.

"Seni öldürecek de ilim. Bu sana iyilik olur. Seni sadece biraz çizece im."

Draviç cebinden malasını çıkartıp özel olarak keskinle tirilmi kenarlarını kadının gözleri önünde tuttu.

"Bugünden sonra aynaya her bakı nda birlikte geçirdi imiz bu

günü hatırlayacağını düşünmekten büyük keyif alıyorum. Tabii, aynaya bakacak bir gözü bırakmam için bana yalvarmak zorunda kalacaksın ya."

Draviç malanın düz kenarını kadının yanaından gösüne kaydırdı, meme ucuna dokundu. Meme başı hafifçe serdetti.

"Oh oh." Draviç kıs kıs gülerken kadının bluzunu çekip memelerini ortaya çıkardı. "Demek sertlikten hoşlanıyorsun, ha!"

Tara adama tükürmeye çalıştı ama aynada tükürük kalmamıttı. Draviç yüzünü kadının yüzüne adeta deşecek kadar yaklaştırdı, dudakları ıtlaktı ve titriyordu.

"Nereden balyalım şimdi, ha? Bir kulak mı? Göz mü? Bir meme mi?"

Draviç malayı aynaya götürdü, yaladı, sonra yine kadının gösüne indirirken gözlerini bulmak için uzanan elinden kaçınmak için hafifçe geriye yaslandı. Tara malanın gösüne deşimini hissediyor, adamın kendisini kesmeye hazırlandığını biliyordu. Kurtulmak için son bir çabayla yerden bir avuç kum alıp adamın yüzüne fırlattı.

"Seni kaltak!" diye gürledi adam. Tara'nın saçlarını bırakıp ellerini gözlerine götürdü. "Seni namussuz kaltak!"

Tara adamın altında sıyrıldı, sırtüstü döndü. Draviç bacaklarını kadının iki yanına atmıştı, dizleri üzerinde dolmuştu. Tara olanca gücüyle sağına geri çekti ve adamın bacakları arasına indirdi. Draviç adeta bir kadın gibi tiz bir çığlık attı, iddetli bir öksürükle tutulmuş öne doğru eğildi.

"Yüzünü parçalayacağım."

Kadına malayla bir hamle yaptı, ama Tara darbeden kurtulup kum tepesinin yamacından kaymaya başladı. Draviç arkasından fırladı. Atıldı, kadını tutamadı, bir daha atıldı, bluzunun ucunu yakaladı. Birden döne döne yamaçtan aşağı yuvarlanmaya başladılar. Biri kâh üste çıkıyor, kâh alta düşüyor, havaya kalkan kumlar arasında kolları bacakları birbirine karıştıyordu.

Tara dibe varınca bir takla atıp kumuldan uzaklaştı, yere savruldu. Bir an sersemleyip yattıktan sonra doğruldu. Draviç kendisinden on metre ileri düşmüştü. O da doğruluyordu. Kenarları keskinleştirilmiş malası hâlâ elindeydi. Burnu kanıyordu.

"Seni orospu!" Öksürdü. "Seni a a ılık kaltak!"

Draviç kadına do ru yürürken ayakları kuma batıyordu. İmdi düzlükte olmalarına ra men kum a irtıcı derecede derindi. Tara ko up kaçmak üere geri döndü. Dev aya nı kumdan çıkartıp bir adım daha attı ama bu kere ta dizlerine kadar gömülmü tü. Artık Tara'ya bakmıyordu. Arkaya do ru e ilip baca nı çeki tirdi. A a dan bir ey adeta aya nı kavramı , bırakmıyordu.

"Olamaz!" Draviç'in sesinde korku vardı. "Olamaz! Hayır, hayır!" Tara'ya bakarken yüzü birden deh etten bitkinle mi gibiydi. "Hayır, olamaz!"

Bir an kıpırdamadan dururken yalvaran gözlerinde adeta çocuksu bir ey vardı. Sonra yüzü gerginlik ve deh etle kasılarak mücadeleye ba ladı. Baca nı kurtarmak için sıçramaya çalı ıyor ama her çabasıyla kum bataklı na biraz daha gömülüyordu. Artık kasıklarına ve sonra beline kadar batmı tı. Arkaya yaslandı, iki elini iki yanına koyup iterek kurtulmaya çalı tı, ama elleri de batmı tı. Kollarını çekip kurtardı, malası hâlâ elinde oldu u halde bir daha denediyse de sonuç de i medi. Kumlar imdi gö süne kadar yükselmi ti. A lamaya ba ladı.

"Yardım et!" diye seslendi Tara'ya. "Tanrı a kına, yardım et!" Umutsuz bir hareketle elini kadına uzatmı tı. "Lütfen! Lütfen, yardım et bana!"

Adamın gözlerinden ya lar akıyor, kolları a a ı yukarı sallanıyordu. Artık çı lık çı lı a ba ırıyor, elleriyle kumları dövüyor, sanki elektrik veriliyormu gibi vücudunun üst kısmı kasılıp duruyordu. Ama çöl adamı a ır a ır içine çekmekteydi, önce koltukaltlarına, sonra omuzlarına kadar çekti. İmdi kumun üzerinde sadece ba ı ve hâlâ malayı tutan eli kalmı tı. Tara daha fazla seyretmeye dayanamayarak ba nı çevirdi.

"Hayır!" diye ba ırdı Draviç kadının sırtına." Hayır! Beni yalnız bırakma! Lütfen beni yalnız bırakma! Yardım et bana! Çıkart beni buradan!"

Tara kum tepesine do ru yürümeye ba ladı.

"Lütfen!" diye adam arkasından inledi. "Yaptıklarımın pi manım! Özür dilerim! Lütfen beni böyle bırakma! Dön geri! Geri dön diyorum sana, lanet kaltak! Seni öldürecekim! Tanrım, yardım et

bana, Tanrım!"

Tara kum tepesinin yarısına kadar çıktı, sonra birden durdu. Dönüp a a ı baktı. Adamın ba mın tepesiyle malası hâlâ kumların üzerindeydi. Tara ürperdi, sonra yoluna devam etti.

Tara tepeye vardı ında sava sona ermi ti. Her taraftan alevler yükseliyor, dumandan göz gözü görmüyordu. Ancak silah sesleri kesilmi , havadaki üç helikopter yere inmi ti. Asker oldukları anlaşılan haki giysili adamlar çevrede dola yıyorlar, arada bir durup yere serilmi kara entarili ekillerden birine ate ediyorlardı. Develer oradan oraya ba bo dola maktaydılar. Tara Sayfel Taar'ın adamlarından ayakta olan tek ki i görememi ti.

Bir süre çevresine bakındıktan sonra di erlerinden uzakta, büyük kayanın ete inde iki ki i gördü. Epey uzakta olmalarına ra men beyaz gömlekle olanının Daniel oldu unu tahmin etti. Kumuldan a a ı inmeye ba ladı. Dibe varınca dumanlardan korunmak için bluzunu ba mın üstüne çekti. Ortalık asker kaynıyordu. Neler olup bitti ini sormak için birini durdurmaya çalı tıysa da, adam sanki kendisi hiç yokmu gibi yanından geçti gitti. Tara bir ba kasına yakla ıp da aynı davranı la kar ıla nca piramit kayaya do ru yürüdü, kazı hende inin yanından geçti ve sonunda yukarıdan gördü ü iki adamın yanına vardı. Omzuna bir makineli tüfek asılı olan Daniel kumda oturmı hende e bakıyordu. Halife az ileride kayaya yaslanmı tı. A zından sigarası sallanıyordu,

Yüzü i mi ve yaralı, gömle i kanlıydı. Tara yakla ırken ikisi de ba larını kaldırıp baktılar ama a ızlarını açmadılar.

Tara Daniel'in yanına gidip çömeldi, elini tuttu, sıktı. Daniel de onun elini avucu içinde sıktı ama bir ey söylemedi. Halife kadından yana ba mı çevirdi.

" yi misiniz?"

"Te ekkür ederim, evet. Ya siz?"

Halife ba mı sallayıp sigarasından derin bir nefes çekti. Tara ne oldu unu, askerlerin kim olduklarını, bütün bunların ne anlama

KAMBÎZ' N KAYIP ORDUSU

geldi ini sormak isterdi ama adamın konu mak istemedi ini hissetti i için hiçbir ey söylemedi.

Yanlarında bir deve samanları kemiriyordu, sırtındaki sandık delik de ikti. Güne yükselmi , hava giderek ısınmaktaydı.

Be dakika geçti, sonra on. Uzaktan bir helikopter sesi duyuldu. Ses giderek büyüdü ve helikopter birden kar ıdaki kum tepesinin ardından çıktı, bir an havada kaldıktan sonra elli metre ilerideki düzlü e kondu. Üzerlerine do ru savrulan kumlar yüzünden ba larını çevirdiler. Deve hende in öteki yanına ko tu.

Helikopter iner inmez pilot motoru kapattı, pervaneler yava ladı. Askerler o yana ko u tular, kapının yana do ru çekilirken çıkarttı *) gacırtı duyuldu. Helikopterin önünde dört ki i belirdi. Tara üçünü tanıdı: Squires, Cemal ve Crispin Oates. Çıplak kafasındaki terleri silmekte olan di erini tanıımıyordu. Adamlar çevreleriyle ba da mayan giysileri ve kravatlarıyla yürüyüp birkaç metre ilerilerinde durdular.

Tara ile Daniel aya a kalktılar.

"Hepinize günaydın," diye Squires ne eyle seslendi. "Epey esash bir serüvendi, de il mi?"

42

BATI ÇÖLÜ

Birkaç saniye kadar kimse konu madı. Sonra i man adam, "Bu i i sana bırakıyorum, Squires," dedi. "Benim yapacak ba ka i lerim var.

"Hiç olmazsa kendini tanı tır, dostum."

"Tanrı a kına, burası piknik yeri de il."

Adam yere bir tükürük savurdu, ensesini mendiliyle silerek dönüp gitti. Squires adamın ardından baktı.

"Amerikalı dostumuzu ba ı lamalısınız. Kendi çapında çok esaslı biridir ama nezaketten pek anlamaz."

Özür dilercesine gülümsedi, cebinden bir eker çıkarttı. Uzun beyaz parmakları selofan ambalajı açarken büyük bir örümce in bacaklarını andırıyordu. Uzunca bir sessizli i bozan Halife oldu.

"Bu bir tuzaktı, de il mi?" Sigarasını hende e fırlattı. "Mezar, metin, bütün bunlar." Koluyla çevresini gösterdi. "Bir tuzak. Sayf el Taar'ı Mısır'a döndürmek için. Onu yakalayabilece iniz yere yani."

Squires'ın ka ları hafifçe kalktı ama hiçbir ey söylemeden eke-rini soyup a zına attı.

Tara sıca a ra men bir ürperti hissetti. "Yani..." Dü üncelerini toplayamıyordu.

"Mezar sahteydi," dedi Halife. "Ama eski eserler de il. Onlar gerçektir. Ama duvar resimleri, metin falan hepsi yeniydi. Sayf el Taar'ı çekmek için yem. İnsan dü ününce çok parlak bir fikir oldu unu kabul ediyor."

Tara yüzünde deh et ve anlamazlık ifadesiyle Squires'a baktı. Daniel'in yüzü solmu tu, sanki birinin kendisine vurmasını bekli yormu gibi vücudu gerilmi ti.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Halife. "Asker misiniz? Gizli Servis misiniz?"

Squires dü ünceli bir tavırla ekerini emdi. "Aslında her ikisi de var. Bu konuda ayrıntıya girmemek çok daha hayırlı olur. Her birimiz istihbarat kapasitesi denilecek bir konumda hükümetlerimizi temsil ediyoruz diyebiliriz." Adam kolundaki tozları silkeleyip Halife'ye döndü. "Durumu ortaya çıkaran ne oldu?"

"Mezarın gerçek olmadığını mı?" Halife omuzlarını silkeledi, "ilk olarak ikbal'in dükkanındaki parçalar. Hepsi gerçektir ama alındıkları mezardan daha sonraki döneme aittir. Onların dı nda her ey Birinci Pers Dönemine aitti. Onlar ise ikinci Dönem'e. E er eski dönemden olsalardı anlayabilirdim. Daha eski bir mezardan çalınıp tekrar kullanılmı demek olurdu. Ancak daha sonraki bir dönemden olmaları anlamsızdı. İÖ dördüncü yüzyıldan bir nesne nasıl olur da yüz elli yıl önce kapatılmı bir mezardan çıkardı? Bunun olası açıklamaları olabilirdi, ama tüm olayda do ru olmayan bir ey oldu unu dü ünmemeye yol açtı. Mezarı kendi gözlerimle görünce de emin oldum."

"Keskin gözün varmı ," dedi Squires. "Biz her eyi kusursuz yaptı mıza inanıyorduk."

"Öyle de yapmı tınız," dedi Halife. "Kusursuzdu. Zaten olayı ele veren de o oldu. Ya lı profesörümün bana söyledi i bir ey. Eski Mısır sanatından hiçbir parça kusursuz olamaz. Çok küçük de olsa mutlaka küçük bir kusur bulunur. O mezarı karı karı aradım ve bir tek kusur bulamadım. Ne bir mürekkep damlası, ne e ri bir hiyeroglif çizgisi, ne düzeltme izi. Tam olarak kusursuzdu. A rı kusursuz. Mısırlılar asla bu kadar mükemmel bir ey yapmı de il-lerdi. Mezarın sahte olması gerekiyordu."

Daniel'in eli Tara'nın elinden kurtuldu, kendisi ba mını sallayarak

KAMBIZ'İN KAYIP ORDUSU

bir iki adım uzakla tı kadından. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Tara onun yanına gitmek, bunu bilemeyeceğini söylemek isterdi ama erkeğin kendisini yanında istemediğini hissediyordu.

Halife, "Ne oldu undan o zaman bile emin de ildim," diye devam etti. "Biri sahte bir mezar hazırlamak için büyük zahmetlere girmi ti. Ve o mezarın amacı bulan ki iyi buraya, çöle yöneltmekti. Güvenlik servislerinden birinin i e karı mı oldu unu tahmin ettim. Luksor'da beni izleyenler onlardı. Ve de ingiltere büyükelçili i." Oates'a baktı. "Ama yine de bütün bunların nasıl bir araya geldiğini anlayamadım. Yarım saat önce helikopterler gelene kadar da anlayabilirdim de ildim. Sonra her şey yerli yerine oturdu."

Kampın öteki tarafından kısa süren bir silah sesi duyuldu. Yüzlerine sıcak bir rüzgâr esti.

Halife içini çekti. "Bu tuzağı hazırlamak için harcadığınız para Sayf el Taar gibi insanları yaratan sorunlardan çoğunu çözmeye yeterdi. Bütün bunları buraya gömmeniz size kaçta patladı? Milyonlara mı? On milyonlara mı? Mısır'daki bütün müze depolarını boşaltmalı olmalısınız."

Squires hiçbir şey söylemeden ekerini emmeye devam etti. Sonra birden gülmeye başladı.

"Siz çok yanlış anlamıyorsunuz. Mezar gayet iyi özetlediğiniz gibi sahteydi. Ve yine dediğiniz gibi amaç orasını bulanı buraya getirmektir. Ama hiçbir şey gömmü de iliz. Hepsi zaten buradaydı."

Halife'nin yüzünü görünce bir kahkaha daha attı.

"Evet, bu Kambiz'in kayıp ordusudur. Gerçek ordu, iki bin beş yüz yıl önce gömüldü gibi. Biz sadece onun çevresinde bir plan geliştirdik."

"Ama ben sandım ki..."

"Bunları buraya bizim gömdü ümüzü mü? Do rusu imkânlarımızı biraz abartmışsınız. Mısır, Amerikan ve İngiliz devletlerinin kaynaklarını seferber etsek bile böyle bir şeyi bulamazdık."

Halife kulaklarına inanamayarak hende e bakıyordu. Eski çağların ordusunun kalıntıları göz alabilirdi ine uzanıyordu —kollar, bacaklar, balar ve gövdeler, orada burada gözleri ve a zı açık göz çevrili bir balar.

KAMB Z' N KAYIP ORDUSU

"Bu ne zaman bulundu?" dedi.

"On iki ay kadar önce." Squires gülümsedi. "Genç bir Amerikalı buldu. John Cadey. Burada tek başına tam bir yıl çalıştı, insanların onun deli olduğunu söylediler, ama o ordunun burada olduğunu inanıyordu ve gerçekten de öyleydi. Arkeoloji tarihinin en büyük keşiflerinden biri. Belki de en büyüğü. Ama ne yazık ki zaferinin keyfini çıkaracak kadar yaşamadı."

Cemal tespihini akırdatmaya başlarken çölün sessizliğinde büyüyen ses havayı doldurmuş gibi oldu.

"Zaman açısından nasılsınız, Crispin?" diye sordu Squires.

Oates saatine baktı. "Yirmi dakika var."

"O zaman dostlarımıza bütün bunların nasıl gerçekleştiğini anlatalım."

Squires ellerini ceplerine sokarak hende kenarına yürüdü. Arada Sayfel Taar'ın cesedi kol ve bacaklar arasında yatıyordu.

"Her şey Ali Halife diye biriyle başladı sanırım." Bir an cesede baktı, sonra arkasına döndü. "Evet, Müfettiş, akrabalarımızı biliyorduk. Sizi gerçekten anlıyorum. Sizin gibi iyi bir yurttan Mısır'ın en çok aranan teröristinin kardeşi olması kolay olmamalı."

Halife hiçbir şey söylemeden Squires'a baktı. Kampın ötekisinden benzini varillerinden birinin patlama sesi geldi.

"O ilk kez seksenli yılların ortasında dikkatimizi çekti. Çeşitli köktendinci gruplara üyesi olduğu anda bizi ilgilendiren fazla bir şey yoktu. Ama 1987'de hepsinden koptu, Sayfel Taar adını alarak kendi örgütünü kurdu. Yabancıları öldürmeye başladı. Ülkenin bir iç sorunu olan şey birden uluslararası bir soruna dönüşmüştü. Ben İngiltere devleti adına işe karıştım, az önce tanıştığınız Massey de Amerika'nın temsilcisiydi."

Askerler cesetleri toplayıp kazı hende boyunca diziyorlardı. Tara onları seyrederken Squires'ın sesi çok uzaklardan gelir gibiydi. Gözucuyla makineli tüfeğin hâlâ elinde olduğu Daniel'in ifadesiz bir yüzle ordu kalıntılarına bakmakta olduğunu görüyordu.

"Onu yakalamak için elden gelen her şeyi yaptık," dedi Squires. "Ama çok kurnazdı. Hep bizden bir adım önde olmayı başardı. 1996'da Asyut'ta kurdu umuz bir pusuda az daha yakalıyorduk,

KAMB Z'IN KAYIP ORDUSU

ama yine elimizden kurtulup Sudan'a kaçtı. Ondan sonra da artık yakalanması imkânsızdı. Çetesinden çok ki iyi yakaladık ama kendisi yakalanmadıkça bunun bir yararı yoktu. Ve Mısır dı ında oldu u sürece de elimizden bir ey gelmezdi."

"Demek onu buraya getirmek için bir tuzak kurdunuz," dedi Halife.

Squires gülümsedi. "Eh, bu daha çok tuza ın hazır olmasıydı denilebilir," dedi.

"Biz sadece bazı ayrıntılar ekledik."

Mendilini çıkartıp gözlü ünün camlarını sildi. Cemal'in tespah akırtısı hızlanmı tı.

"Kriz bir yıl önce Amerikan Büyükelçisi az daha öldürüleceken ba ladı. Bu gerçek bir fırtınaya neden oldu. Onun yakalanması için ola anüstü bir baskı altındaydık. Alda hayale sı mayan bir sürü plan yapılıyordu. Hatta Kuzey Sudan'a sınırlı bir nükleer saldırı bile dü ünüldü. Ama sonra Dr. Cadey bu büyük ke fi yapınca olayı ba ka türlü dü ünmeye ba ladık."

Uzaklarda bir çı lık, ardından da bir silah sesi duyuldu.

Cemal, "Cadey'i bir süredir izliyorduk," dedi.

"Libya sınırına yakın çalı tı ı için milli güvenli i tehlikeye atacak bir ey yapmadı ından emin olmak istiyorduk. Bir gün Siwa'dan gönderdi i bir paketi ele geçirdik. çinde foto raflar vardı: bir ceset, silahlar, giysiler." Bir de tek cümlelik bir not: 'Kayıp ordu artık kayıp de il."

Squires, "ilk önceleri ke fin imkânlarını anlamadık," dedi. "Gözümüzü açan Crispin oldu. Ne demi tin, dostum?"

"Sayf el Taar'ın bulmadı ı iyi oldu, yoksa kendisine bir ordu kuracak kadar zengin olurdu." Oates kendinden memnun bir tavırla gülümsedi

" te kıvılcım buydu. Ya Sayf el Taar bulsaydı, diye dü ünme-ye ba ladık. Kaçırılmayacak kadar büyük bir fırsat. Tam mali ba-ımsızlık. Bütün parasal sorunları sona ererdi. Bu hazineyi kendisinin görmek isteyece i de ku kusuzdu. Tarihe öylesine saplantısı olan birinin adamları bu büyüklükte bir hazineyi ortaya çıkarırken Sudan'da oturup bekleyemezdi. Mutlaka gelirdi. Ve geldi i zaman da..."

Squires gözlü ünü a zına götürdü, camlarına hohladı, mendiliyle sildi. Kazı yerinin yanına inen kara domino taşları gibi cesetler diziliyordu.

"Cadey'den bizimle işbirliği yapmasını istedik," diye Squires devam etti. "Ama buna yana mayınca bizim de onu... denklemden çıkarmaktan başka çaremiz kalmadı. Her şey de ildi ku kusuz, ama ortada bir tek insanın bize engel olmasına izin verilmeyecek derecede büyük bir olay vardı."

Tara dehet ve inanmazlık dolu bir ifadeyle adama bakıp başını salladı, İngiliz onun bu ifadesini görmemi gibiydi. Gözlü ünü kaldırdı, camlarına baktı, sonra silmeye devam etti.

"İmdi sorun Sayfel Taar'ı oyuna düürüldü ünü anlamadan orduya götürebilmektir. Bütün iş buradaydı: kefi kendisinin yaptırma inanmalıydı. Aksi takdirde asla elini bile sürmezdi."

"Peki ama bir mezar icat etme zahmeti neden?" diye sordu Halife. "Neden çetesine ordunun nerede olduğunu bildiğini iddia eden birini sokmadınız?"

"Buna asla inanmazdı," dedi Squires. "Burası insanların her gün yeni bir kefiye buldukları Teb Tepeleri de il. Burası ıssızlığın ortası. Birinin tesadüfen bir ordu bulduğunu kimse inanmaz."

"Cadey buldu ama."

"Ama Cadey profesyonel bir arkeologdu. Sayfel Taar'ın adamları köylülerdir. Burada işleri olamaz."

"Ama ordudan kurtulmuş birinin mezarı gerçek gelebilir."

"Öyle. Bu o kadar olmayacak bir şey ki, sadece gerçek olabilir. Sayfel Taar ku kulanacaktı ku kusuz. Kim ku kulanmaz ki? Ama birinin orduyu bulduğunu iddia etti indeki kadar de il."

Squires camları son bir kere sildikten sonra mendili cebine soktu. Halife paketini çıkartıp bir sigara yaktı. Yakındaki dumanı tüten bir sandığa gidip sigarasını korla mı oduna tuttu.

Squires, "Sigaranı öyle yakmanı görmeye do rusu katlanamam, dostum," dedi.

Halife omuzlarını silkti. "Çakma ımı Draviç aldı."

"Ne büyük bir düüncesizlik." Squires Cemal'e döndü. "Müfettiş bir iki kibrit versene."

Mısırlı cebinden çıkardı ı kibrit paketini Halife'ye attı.

KAMB Z'İN KAYIP ORDUSU

Squires, "Bu arada dostumuz Draviç'i gören var mı?" diye sordu. "Ortalıkta görünmemeye çok dikkat ediyor galiba."

Tara kara gıysili ceset dizisine bakarak, "Öldü," dedi. "Kum tepesinin öteki yanında. Bataklıkta."

Kısa bir sessizlik anından sonra Squires gülümsedi. "Eh, bu da bir sorunumuz eksildi demek." Cebinden bir eker daha çıkartıp kâ ıdını açmaya koyuldu. "Nerede kalmı tım?"

"Mezarda," dedi Halife.

"Do ru, mezarda kalmı tık. Olmayan bir mezarı kazmak mümkün de ildi. Neyse ki tam i imize yarar bir tane vardı. Aradı ımız dönem ve ekil. Bo . Süslenmemi . Ve en önemlisi, bir avuç Teb nekropolis uzmanından ba ka bilen yoktu. Sayfel Taar'ın adamları burasını duymu olamazlardı ki, sanırım en önemli eyin de bu oldu unu tahmin edersiniz."

Squires susup ambalaj kâ ıdının ekere yapı mı tarafını çekmeye çalı tı.

"Hazır mezara ra men i i tamamlamamız yakla ık bir yılımızı aldı. Kar ıla tı ımız güçlükleri anlatamam. Dekorasyon sıfırdan ba layarak yapılacak, sonra kimyasal karı ımlarla iki bin be yüz yıl ya ında gösterilecekti. Ve bütün bunlar tam bir gizlilik perdesi altında yürütülmeliydi, inanın bana bu çok büyük bir operasyondur. Asla bitmeyece ine inandı ım zamanlar olmu tur."

Squires sonunda ekeri kurtarıp a zına attı, kâ ıdı elinde yuvarlayıp cebine soktu.

"Ama sonunda ba ardık i te. Dekorasyon tamamlandı ve Luxor ve Kahire müzelerinin depolarından e ya ta ındı, bir iki parça da ordudan bir eyler konuldu. imdi geriye sadece Sayf el Taar'ın muhbirlerinden birine tüyo vermek ve adamlarının yazıları çözmesini beklemektir."

"Ama orayı önce bir ba kası buldu," dedi Halife.

Squires ba mını salladı. "Beklemedi imiz tek ey. Milyonda bir ans. On milyonda bir. O zaman bile tam bir felaket olması gerekmezdi. Bir iki e ya alıp duvarlara dokünmayabilirdi. Ama duvardan öyle bir parça kopardılar ki, Sayf el Taar'ın adamları oraya geldiklerinde mezar en azından bizim için tümüyle yararsızdı artık. Mahvolmu tuk."

"Nayar ve İkbar kadar de il," dedi Halife.

"Do ru. Do rusu ikisine de yazık oldu. Ve de babanıza, Bayan Mullray."

Tara nefretle parlayan gözlerle adama baktı. "Bizi kullandınız. Babamı öldürmelerine izin verdiniz ve bizi de tehlikeye attınız. Siz de Sayfel Taar kadar kötüsünüz."

Squires tatlı tatlı gülümsedi.

"Biraz abartılı ama durum gözönüne alındı ında anla ılabilir bir ey. Babanızın ölümü bizim kontrolümüz dı ındaydı ama evet, sizi kullandık. Dr. Cadey olayında oldu u gibi bireyin refahı toplumun daha büyük çıkarından önemli olamaz. Ho de il belki, ama gerekli."

Bir süre konu madan ekerini emdi.

"ilk ba ta planın neresinin aksadı mı bilemedik. Draviç'in mezarı buldu unu biliyorduk ama her nedense yemi yutmuyordu. Duvardaki yazıların bir parçasının eksikli ini ö rendi imizde büyük bir ikilem kar ısında kalmı tık. Planı terk için artık çok geçti ve Sayf el Taar'a yardım için yapabilece imiz bir ey yoktu. Olayları akı ına bırakmaktan ba ka çaremiz yoktu."

Eskisinden daha sert bir rüzgâr arkalarında kum tepesinden hırırtılar ve fısıltılar getiriyordu. Cemal'in tespihinin akırtısı azaldı, sonra da durdu. Daniel dudaklarını ısırıyordu.

Squires Tara'ya, "Sizin geli iniz durumu hem daha karma ık bir hale soktu, hem de bize bir çıkı yolu gösterdi," dedi. "Babanızın ölümünden ku kulanmı tınız ve ortalı ı karı tırma olası ınız vardı. Aynı zamanda e er iyi idare edilebilirdeniz bizim kayıp parçayı bulmamıza ve i e bizim karı tı ımızı belli etmeden onu Sayf el Taar'a ula tırmamıza da yardımcı olabilirdiniz. Ve öyle de oldu. Siz üstünüze dü en rolü tam olarak oynadınız."

Tara'nın gözleri öfkeden alev alevdi. Kendini kullanılmı hissediyordu. Daniel kadına bir an baktıktan sonra yine ba ını çevirdi.

"Bir süre için durum çok kritikti. Sakkara'da parçayı almalari na izin verseydiniz her ey yoluna girecekti. Ama siz kaçmakta ısrar edince bizi çok hassas bir oyuna girmek zorunda bıraktınız. E er yetkililere ya da elçilikte bize gelseydiniz Sayf el Taar hemen geri çekilecekti. Bu nedenle sizi ara tırmayı tek ba ınıza yapmanız için

ikna etmeliydik. Böylece antik eserler kaçakçılı ı çetesi oyunumu-
zu planladık."

"Samali," diye söylendi Tara.

"Ajanlarımızdan biri oydu. Ve çok esaslı bir rol oynadı."

"Tanrım!"

Tara'nın omuzları sarkmı tı. Halife onun yanına gidip avutmak
istedi ama bunun o anda do ru olmayaca mını dü ünüp oldu u yer-
de kaldı.

"O zaman bile hâlâ bıçak sırtındaydık," diye devam etti Squ
ires. "Bütün yaptıklarımız bo una olabilirdi. Müfetti Bey bize
epey sıkıntı yarattı ve sizi kontrol altında tutmak hiç de kolay
de ildi Bayan Mullray. Neyse ki içerde bir adamımız vardı ve bu
bize çok yardımcı oldu."

Squires gülümsedi ama ba ka bir ey söylemedi. Askerler ceset-
leri yerle tirmeyi bitirmi ler imdi kampın kıyısında duruyorlardı.
Her ey bir anda durmu ve sessizle mi gibiydi. Havada bir bek-
lenti, bir gerilim vardı. Squires'in son sözleri Tara'nın kafasında
dönüp duruyordu. çeride biri. çeride biri. Ba mını a ır a ır kaldır-
dı. Yüzü solmu , bir tür effaflı a dönü mü tü deh etli.

"Olamaz," diye mırıldandı, "Tanrım, olamaz, hayır!" Daniel'e
baktı. "Sendin, de il mi?"

Daniel bombo bir ifadeyle kazı yerine, iç içe geçmi cesetlere
baktı.

"Biliyordun," diye mırıldandı Tara. "Ta ba tan beri biliyordun."

Daniel daha bir süre orduya bakmaya devam etti, sonra a ır
a ır kadına döndü. Gözlerinde suçluluk ve pi manlık vardı, ama
arkalarında daha sert, daha zalim bir ey seziliyordu. Tara birden
onu hiç tanımadı mını hissetti.

Daniel hiçbir ifade ta imayan bir sesle, "Çok üzgünüm, Tara,"
dedi. "Ama bu benim için önemliydi, bunu yapmak zorundaydım,
onlar da bana kar ılı nda kazı yapma izni vereceklerdi."

Tara yerinden kıpırdayamayacak kadar oka girmi ti. Di erleri-
nin, hatta yarım adım öne çıkmı olan Halife'nin bile farkında
de il gibiydi. Sanki Daniel ile bir tünelin ucundaydı ve di er her-
kes öteki uçtaydı. Konu mak için a zını açtı ama kelimeler yerine
sadece adeta bo ulurmu gibi bir ses çıktı. Daniel kadına bir an

baktıktan sonra bakı larını yine hendekdeki birbirine geçmi cesetlere çevirdi.

"Ne zaman?" diye mırıldanabildi Tara.

"Ne zaman mı i e karı tım?" Daniel omuzlarını silkti. "Bir yıl kadar önce. Bana geldiler, kayıp ordudan ve ondan Sayfel Taar'ı Mısır'a getirtmek için yararlanmak istediklerinden söz ettiler. Onlara yardım edersem vadide tekrar kazı yapabilecektim. O sırada altı aydır kazı yapamıyordum. Yeniden ba lamak için her eyi yapardım. Her eyi."

Sanki bir yanıyla söylediklerinden nefret ediyormu gibi Daniel'in yüzünden bir anlık bir kasılma oldu. Ama sonra hemen kayboldu, yine o so ukluk geldi. Daniel e ilip yerden Halife'nin az önce mücadele etti i hançeri aldı.

"Felaketten bir askerin kurtulmu olması fikri benimdi. KV9'daki Dymmachus yazısını hatırladım ve onun çevresinde bir hikâye uydurdum. Tepelerde kusursuz bir mezar oldu unu biliyordum. Duvar resim ve yazılarının hepsini tek tek elimle yaptım." Gülümsedi.

"Gariptir ama mutluydum. Orada kendi ba ima çalı mak, duvarları boyamak, metni yaratmak... Gerçekten mutluydum. Ve sonuç... ben bile a ırmı tım. î i bitirdi im günü hatırlıyorum. Orada oturmu 'bu bir aheser' diye dü ünümü tüm. Ama imdi gere inden fazla mükemmel oldu unu anladım. Aptallık ettim. Dikkatsizlik ettim." Ta gibi bir yüzle kendisine bakmakta olan Halife'ye döndü.

"Bir hançer var mıydı?" diye sordu dedektif.

"Onu gördünüz demek?" Daniel sırttı. "Kendime engel olamadım. Me in tutamak gev ekti, çıkartıp altındaki metale Yunanca harflerle Menendes o lu Dymmachus yazısını kazıdım. Aslında çok e lenceliydi. Fazladan bir kanıt."

Halife sigarasından bir nefes çekerek ba ını horgörüyle salladı. Uzun bir duraklama oldu.

"Benim yapmam gereken sadece mezarı yaratmaktı," dedi Daniel. "Ama sonra duvarın bir parçası kayboldu ve sen sahneye girdin. Seni tanıdı ımı ö rendiler. Seninle ba lantı kurmamı, seni gözetlememi istediler. Bu hiç ho uma gitmemi ti ama ne yapabilir

dim ki? Do rusunu istersen ne aksilik oldu unu ben de onlar kadar merak ediyordum. Mezarı ben yaratmış tım, i e tümüyle bula mı durumdaydım. Elyazımı tanıyacağını bildi im için babanın evine o notu ben bıraktım."

Tara'nın gözlerinden ya lar süzölmeye ba lamı tı. Sanki hem giysileri hem derisi çıkartılmış , o çınlçıplak halini herkes görüyor gibiydi. Kollarına sarınıp öylece durdu.

Daniel, "Sakkara'da parçayı onlara bıraksaydın her ey yoluna girecekti," dedi. "Sana söylemeye çalı tım. Ama beni dinlemedin. Ondan sonra da..." Ellerini çaresizce iki yana açtı.

Tara'nın gözya ları artık sürekli akıyordu. Sanki hadarı her nasılsa parçalanmış ve yerlerine yanlış konmuş gibi yüzünde kopuk, kırık bir ifade vardı.

"Samali'yi biliyor muydun?" Sesi bo uktu.

Daniel ba mını salladı. "Kayıp olan parçanın hangisi oldu unu ö renince Squires'a telefon ettim. Hayvanat bahçesinden, sana, otelime telefon etti imi söyledi imde. O bana ne yapmam gerektiğini söyledi."

"Ve Luxor'a gitmek? Tepelerdeki o yürüyü . Draviç'in orada oldu unu, bizi bir tuza a soktu unu biliyordun demek?"

"Ba ka ne yapabiliyordum ki? Parçanın onların eline geçmesini sa lamalıydım. Bunun ba ka yolu yoktu."

Tara birden babasının geçmi ten gelen sesinin kafasını doldurdu unu hissetti: "Bir konu üzerindeki bilgisini artıracaksa kendi elini bile kesebilece i izlenimine kapılırsın. Ya da ba kasının elini. Tam bir fanatiktir."

"Neden bana söylemedin?" diye sordu bo ulurcasına.

Daniel çömeldi, herhangi bir zarar vermek istemeyerek hançeri dikkatle yere bıraktı.

"Söylemeye çalı tım. El Kurn'un tepesindeyken. Hatırlıyor musun? Ama söyleyemedim i te. e çok bula mı tım."

Daniel kadına bakarken gözlerinde bir an için gerçek bir üzüntüye benzeyen bir ifade belirdi.

"Senin bir zarar görmeni asla istemedim, Tara. Draviç'i tepede gördü ümüzde... hatta o geç a amada bile pi manlık duydum. Birinin mezarı gözetleyece ini ve oraya girdi imiz takdirde yakala

KAMBÎZ' N KAYIP ORDUSU

naca ımızı biliyordum. O yüzden tek ba ıma inmek istedim. Ama sen buna izin vermedin, gelmek için ısrar ettin."

"Bütün o söylediklerin..." Tara kendine hâkim olamadan titriyordu. "Beni sevdi in hakkındaki o palavralar..."

"Palavra de ildi, Tara. Ciddiydim. Ama..."

Daniel kadına bir an baktı, sonra do ruldu. Sanki aniden bir ık söndürülmü , gözlerindeki sıcaklık kaybolmu tu ve buz gibi bir bo luktan ba ka bir ey kalmamı tı.

"Ama ne?" diye mırıldandı Tara. "Ama ne, Daniel?"

Daniel omuzlarını silktilti. "Kazı izni benim için daha önemlidir."

Tara yıkılmı lıkla, sessizce bir an baktı erke in yüzüne. Sonra bo azdan gelen bir acı ve ihanete u ramı lık çı lı ıyla üzerine adadı, yüzünü gözünü paralamaya çalı tı.

"Sen ne biçim insansın?" diye ba ırdı. "Böyle bir eyi nasıl bir canavar yapabilir? İrzıma geçilebilirdi, hayvan herifi Öldürülebilirdim! Ve ne için? Birkaç ceset için! Senin lanet kazı izni için! Bunun için benim ölmemi seyredecektin demek! Sen hastasın! Sen insan de ilsin! Sen... sen i renç bir yaratıksın! i reniyorum senden!"

Daniel kadının bileklerini tutup kendisinden uzakla tırmaya çalı tı. Tara bir an daha mücadele etti, sonra öfkesi tükenmi bir halde gerileyip kayaya yaslandı, solu unu toparlamaya çalı tı.

"Seni namussuz!" dedi. "Seni pis yalancı! Öldürülebilirdim."

Halife gidip elini kadının omzuna koydu ama Tara silkindi. Oates ile Squires bir an bakı tılar, Cemal'in tespih akırtısı yeniden ba ladı. Daniel kadına öfkeyle bakarken eliyle yüzünü yokladı.

Uzun bir an kimse konu madı. Sonra ayak sesleri i itildi, Mas sey göründü.

Hepsine tek tek bakarak, "Bir ey mi kaçırdım?" diye sordu.

"Dr. Lacage ile Bayan Mullray... geçen haftanın olaylarını tartı ıyorlardı," dedi Squires. Amerikalı Daniel'in yüzündeki izleri görünce bir kahkaha patlattı.

"Kadın esash bir dayak atmı galiba! Ona bir i versen iyi olur do rusu!"

Rüzgâr tekrar ba lamı , ayaklarının çevresindeki kumlan kaldırıyordu. Oates saatine baktı.

"Gitme zamanı geldi, efendim."

"Do ru," dedi Squires. "Son bir iki ey daha kaldı. Siz üçünüz beni helikopterde bekleyin." \

Oates, Cemal ve Massey dönüp helikoptere do ru yürümeye ba ladılar. Squires rüzgârda da ılan saçlarını düzeltti.

"Aslında daha fazla anlatacak bir ey yok," dedi. "Draviç ordunun yerini saptadıktan sonra Sayf el Taar Libya'dan adam ve teçhizat göndermeye ba ladı. Biz onlara hiç karı mayıp her eyi uydudan izledik. İki gün önce sınırı geçti ini haber alınca yarın gece harekete geçmeyi kararla tırdık. Ama Müfetti Halife'nin küçük serüveni bizi bir gün önce harekete zorladı. Mısır Hava Kuvvetleri Sayf el Taar'ın helikopterlerini sınırdan engelledi. Yerlerini biz aldık ve gerisini biliyorsunuz i te. Sayf el Taar öldü, çetesi da ıtıldı, dünya u an biraz daha güvenli bir yer oldu."

Halife yorgun bir tavırla içini çekti. "Ve bunun da bir son oldu unu dü ünüyorsunuz, de il mi? Onu öldürmekle sorunu çözece inize inanıyorsunuz. Orada onlarca Sayf el Taar var. Yüzlerce. Belki de kendi kendinize bunun nedenini sorma vakti gelmi tir artık." Bir an Squires'a baktı, sonra ba mı sallayarak iki adım atıp hende in yanında yatan cesetlere döndü. "Onlar ne olacak?"

"Ceseder mi? Çölde bir yere gömece iz. Asla bulunamayacakları bir yere."

"Ya ordu?" diye Halife ba ıyla iç içe geçmi cesetleri i aret etti.

"Onu oldu u gibi bırakaca ız," diye Squires önemsiz bir ey mi gibi elini salladı. "Çöl yine örter onları. Birkaç aya kadar kaybolur gider. Kim bilir, belki günün birinde bir ba kası gelip arkeoloji tarihinin en büyük ke fini yapar. Ya da en büyük yeni den ke fini."

Squires kendisine ifadesiz bir yüzle bakan Danief'e göz kırptı. Halife'nin sigarası sönmü tü, cebinden kibrit paketini çıkartıp yakmaya çalı tı. Ancak rüzgâr çok sert esti i için ba aramadı. Bir iki denemeden sonra vazgeçti.

Squires içini çekerek, " te bu kadar," dedi. "Güç bir yol a tık, ama sonu iyi geldi. O eksik parça herhalde bize çok yardımcı olmu - tur. Sayf el Taar onu almak için o kadar u ra tı ki, mezarın sahte olabilece i aklına bile gelmedi. Bu bakımdan size minnettarız."

KAMBIZ'İN KAYIP ORDUSU

Adam sıcak bir gülümsemeye ekerinin kalanını di leri arasında çi neddi.

Daniel'e bir daha bakarak, "Ben imdi helikoptere gidiyorum," dedi. "Son sözü sana bırakıyorum. Aranıza girmek falan istemem. Bayan Mullray, Müfetti Halife, sizlerle tanıştı ma gerçekten çok memnun oldum."

Adam ikisini de ba ıyla selamladı, veda etmek için elini kaldırdı ve yürüdü gitti.

" imdi ne olacak?" diye sordu Tara.

Halife, "Sanırım imdi Dr. Lacage ikimizi de öldürecek," dedi.

43

BATI  Ö L Ü

Daniel silahı omzundan indirip üzerlerine çevirdi.

"Bizi bırakamazlardı," dedi Halife. "O kadar eyi anlattıktan sonra hele. Çok ey biliyorduk. Bunun duyulması riskini göze alamazlardı."

"Daniel?" Tara'nın sesi a kındı.

"Müfetti in dedi i gibi çok ey biliyorsunuz." Daniel'in sesi sert, gözleri bombo tu. "Buraya kadar geldikten sonra bir engel çıkmasına izin veremem."

Makineli tüfe in namlusuyla hende in kenarına yakla malarını i aret etti.

"Belki de benden ilk yardım istediklerinde hayır demeliydim," dedi. " e hiç karı mamalıydım. Ama o zaman böyle bir son dü ünülmüyordu ki. O duvar parçası kaybolmasaydı hiçbir aksaklık olmayacaktı. Kim bilir, belki de ba ka ko ullar altında tekrar kar ı la acaktık, Tara."

Hende in kenarına varmı lardı. Daniel sırtlarını kendisine do ru çevirmelerini i aret etti. Önlerinde parçalanmı cesetlerden bir deniz esrarengiz bir akıntıya kapılmı gibi kâh yükselerek kâh alçalarak uzanıp gidiyordu. Tara yanındaki Halife'nin dua etti ini duydu. Güdüsel bir harekede elini uzatıp adamın elini tuttu.

"Anlamamı beklemiyorum," dedi Daniel. "Ben de anlamıyorum

KAMBÎZ' N KAYIP ORDUSU

aslında. Tek bildi im kazı yapmama izin verilmesine daha fazla dayanamayaca ımdı. Ba kaları vadide kazı yapma izni alırlarken kenarda durup onları seyretmek. Benim vadamde. Benim bildiklerimin binde birini bilmeyen insanlar. Benim tutkumun binde birine sahip olmayan insanlar. Aptal insanlar. Cahiller. Ve bu sırada hep bir ey bulacaklar korkusu. Yeni bir mezar. Benden önce... Korkunç bir eydi."

Tara her ne kadar farkında de ilse de rüzgâr saçlarını savuruyordu.

Vurulaca ım, diye dü ündü. Ölece im.

"Yeni bir mezar bulmayı hayal ederim," dedi Daniel. "Draviç haklıydı. Bu bir ba ımlılıktır. Dü ünün bir kere: Isa do madan be yüzyıl önce kapatılmı bir kapıdan bir odaya girmek. Böyle bir eyin o yo unlu unu hissedin. Hiçbir ey onunla kıyaslanamaz."

Sa tarafta Chinook helikopterinin pervanesi dönmeye ba ladı. Di erleri de motorlarını çalı tırıyorlardı. Askerler kamptan geçip helikopterlere binmeye ba ladılar.

Daniel motor gürültüsü ve rüzgârın u ultusu arasında duyurmak için sesini yükselterek, "Tara, mezara ikimiz girdi imizde garip bir ey oldu," dedi. "Duvardaki resimlere bakıp metni çevirirken, onların sahte oldu unu bilerek, kendi elimle yaptı ımı bilerek yine de bir yanımla sanki gerçek oldu unu hissediyordum. Sanki e siz bir ey ke fetmi im gibi."

Tüfe in sürgüsünü çekerken bir çatırtı i itildi. Halife, Tara'nın elini sıktı.

"Korkmamaya çalı ın, Bayan Mullray. Allah bizimledir. Bizi koruyacaktır."

"Buna gerçekten inanıyor musunuz?"

" nanmak zorundayım. Ondan ba ka ne var ki? Sadece umutsuzluk."

Kadına dönüp gülümsedi. "Ona güvenin, Bayan Mullray. Herhangi bir eye güvenin. Ama asla umutsuz olmayın."

Helikopterler havalanmaya ba ladılar. Tara ile Halife birbirlerine baktılar. Tara korku de il, sadece bir tükenmi lik, bir kaderine razı olma hissediyordu. Ölecekti. O kadar i te. Mücadele etmenin, tartı manın bir anlamı yoktu.

KAMBIZ'İN KAMP ORDUSU

"Elveda, Müfetti ," diyerek Halife'nin elini sıktı. Rüzgâr çılgıncasına dönüyordu çevresinde. "Bana yardım etmeye çalı tı nız için te ekkür ederim."

Tara'nın yüzüne bir kum duvarı çarptı, güne solar gibi oldu. Yüzünü rüzgârın esmedi i yana çevirdi, gözlerini kapattı, kur unları bekledi.

Çölün, gizemli ıssız ına tecavüz edenleri cezalandıracak çok çe itli güçleri vardır. Öyle bir sıcak yaratır ki, deri aleve tutulmu kâ it gibi kavrulur, gözler kaynar, kemikler adeta sıvıla ır. Sessizli i ile kulakları sa ır eder, bo lu u ile ezer, zamanı ve mekânı öylesine çarpıtır ki, içinden geçenler ne zamanda ve nerede ve hatta kim olduklarını bilemezler. Çöl insanın yüre ini hoplatacak güzellikte görüntüler yaratır —bir cavlan, serin bir vaha— ve bunlara uzandı nız anda onları kapıp yok eder ve gerçekte ememi özlemlerin ıstırabıyla insanı çıldırtır. Yolunuzu kesmek için da gibi kum tepeleri yükseltir, kaçılması imkânsız labirentler yaratır, insanı karnının o ölçülemeyen derinliklerine çeker. Ürkütücü cepheneli indeki silahlar içinde en korkuncu, en güçlüsü, Allahın Gazabı adı verilen kum fırtınalarıdır.

i te imdi de ıssız ın ortasından çıkan bir kum fırtınası aniden bastırmı tı. Bir an sadece rüzgâr vardı, bir an sonra da çevrelerindeki çöl sanki birden bir volkan gibi patlamı , gökyüzüne milyonlarca ton fırlamı , güne örtülmü , hava katıla mı tı. Bunun hayal bir edilemeyecek bir gücü vardı. Sandıklar yerde yuvarlanıyor, saman balyalan toza dönü üyor, benzin varilleri havaya emilip yapraklar gibi uçu uyordu. Helikopterin biri bir kumul yamacına çarptı, ikisi birbirlerine toslayıp bir ate topuyla patladılar. Ancak alev aynı anda kumdan bir örtüyle örtüldü, insanlar yere savruluyordu, bir deve vadi boyunca yuvarlanmaktaydı, kurumu cesetlerin kopan kafaları dev kahverengi bilyeler gibi yuvarlanıyordu. Gürültü tahammül edilir gibi de ildi.

Tara hende e, cesetlerin arasına yuvarlandı. Altında kemikler

parçalanıyor, kuru deriler par ömen gibi yarıyor, çenelerden di - ler dökülüyordu. Tara durmadan yuvarlanırken kurumu kollar ve bacaklar adeta kendisini yakalamaya çalı yor, çökmü yüzler dört bir yandan onu seyrediyordu. Bir an bir mide bo lu una yüzü gömüldü, kurumu bir a ız adeta öpüyormu gibi ensesine yapı tı: Tara bir süre deh et içinde yattıktan sonra dizleri üzerinde do ru - lup aya a kalkmaya çalı tı. Rüzgâr anında kendisini yine yere sermi ti. Bu kere elleri sırtlardan ve gö üslerden içeri girerek, ayakları kafataslarından ve belkemiklerine takılarak sürünmeye çalı tı. Kumlar derisini kavuruyor, burnuna ve oradan da kulaklarına doldu u için bo uluyormu duygusuna kapılıyordu.

Her nasılsa hende in tepesine eri ti, karın üstü yatıp bluzunun kuma ını a zına soktu. Arkasındaki ordu hızla yok oluyor, giderek yükselen bir kum dalgasının altında kalıyordu. Aynı zamanda hende in kenarında onlarca yeni ceset ortaya çıkmaktaydı. Yüzünün hemen önündeki kumların arasından me inle mi bir el, parmakları sanki kendisini yakalamak istercesine açılmı , yükseliverdi. Mızraklar yukarı fırlıyorlardı; kum tepesinin yanından bir at fırladı; bir ba göründü ama hemen yine kumlar altında kaldı. Rüzgârın u ul - tusu sava ta haykıran elli bin hançereden çıkan sestı sanki.

Tara gözlerini kasarak Daniel ile Halife'yi arandı ama köreltici bir kum bulutundan ba ka bir ey göremiyordu. Solunda bo uk bir kükreme duyunca ba ını güçlkle çevirip baktı. Kükreme gide - rek arttı ve birden bir helikopter kontrolden çıkmı bir durumda ba ının üzerinde dönmeye ba ladı. Tara bir an pencerelerden birin - de Squires'ın bir çı lıkla açılmı a zını gördü, ama helikopter aynı anda dönerek piramit kayanın yan tarafı olan koyu karanlı a do - ru çekildi. Bir an bir ık parıldadı, sıcaklık duyuldu ve metalin öf - kesı, sonra da hiçbir ey. Tara dizleri üzerinde do rulup ba ını öne e erek emeklemeye ba ladı.

Birkaç metre gittikten sonra durup ba ırdı, ancak fırtına öyle - sine iddetliydi ki, kendi sesini bile duyamıyordu. Biraz daha emekledi, yine durdu; bu kere ileride sa da belli belirsiz bir kıpırtı görmü gibiydi. O yana yöneldi.

iki adam tahmininden daha yakındı, birkaç metre sonra yanla - rına varmı tı. Daniel, Halife'nin üzerine ata biner gibi oturmu tu,

iki eliyle tuttu u makineliyi dedektifin kafasına yöneltmeye çalı ıyordu. Halife bir eliyle tüfe i namlusundan tutarak uzakla tırmaya çalı ırken di er eliyle Daniel'in bo azını sıkmaktaydı.

ikisi de kadının yakla tı mını fark etmemi lerdı; Tara yanlarına varınca Daniel'i saçlarından yakalayıp çekerek sırtüstü yere yuvarladı. Ü çü de gözleri ve a ızları kumla dolmu bir halde mücadeleye ba ladılar. Tara ile Halife Daniel'i yere bastırdılar ama bu sadece bir an sürdü, rüzgâr dedektifi geriye uçurdu.

Daniel bir metre soluna dü mü olan silaha uzandı. Tara da makinelinin üzerine atladıysa da, Daniel'in yumru uyla yere serildi. Halife rüzgârda güçlkle dizleri üzerinde do rulmu onlara do ru emeklemeye çalı ıyordu. Ancak rüzgâra kar ı koyamayınca Daniel silahı yakaladı, çevirip dipçi ini Halife'nin kafasının yan tarafına indirerek dedektifi Tara'nın üzerine devirdi.

Bir kum dalgasıyla hepsinin gözleri kapanmı tı. Tekrar çevrelerini görebildiklerinde Daniel'in görü alanının neredeyse dı ma çıkmak üzere olduklarını gördüler. Daniel yüzüne do ru esen karsırgaya kar ı koyarak dizleri üstünde do ruldu, sonra sanki sarho mu gibi iki yana yalpalayarak aya a kalktı, namluyu üzerlerine çevirmeye çalı tı. Halife çılgıncasına çevresine bakındı. Hemen yanba ında omzundan kopmu bir kol vardı. Onu kavradı ı gibi Daniel'e do ru savurdu. Rüzgâr arkadan geldi i için hız kazanan kol havada döne döne uçtuktan sonra bir balyoz gücüyle Daniel'in bo azına isabet etti. Daniel geri geri yürüdü, fırtınanın içinde gözden kayboldu. Halife kendini yere atarak sürüklenerek arkasından gitti. Tara da onu izledi.

On metre kadar gittikten sonra Halife Tara'nın kolunu çeki tirip i aret etti Tara ellerini gözlerine siper edip onun parma mını izleyince karanlık arasından sanki perdenin altından bakıyorlarmı gibi Daniel'in blucinli bacaklarını gördü, çizmeli bir aya ı hafifçe titriyordu, belinden yukarısı kumların arasında kaybolmu tu. Ne yapacaklarını bilemeyerek bir an durduktan sonra dikkatle ilerlediler.

Tara Daniel'in gövdesinin tamamını görünce, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı.

Daniel sırtüstü yatıyordu, kolları iki yana açılmı tı ve sırtüstü dü erken arkasına saplanan bir kılıç gö sünü delip dı arı çıkmı tı.

KAMBIZ' N KAYIP ORDUSU

Kılıç kısaydı, çeli indeki kazınımı olan yılan kanlı kılıcın çevresinde dolanımı, sanki Daniel'in gösündeki yarıktan çıkmı gibiydi.

"Tanrım!" diyerek baını çevirdi. "Ah, Daniel."

Tara bir an çevresindeki karga anın farkında bile olmadan öylece yere yııldı kaldı. Hayatındaki her eyin kırılıp da ıldıını hissediyordu. Babası ölmü tü. Daniel ölmü tü; sanki geçmi inin kabu u sıyrılmı da kendisini çi ve çıplak bırakmı gibi. Bu iki adamla, babası ve sevgiliyle ili kileriyle kendini o kadar uzun bir süre tanımlamı tı ki. Ve imdi onlar yoktu ve kendisi... kendisi ne? Her nasılsa çözülmü . Parçalara ayrılıcı . Kendini bir daha nasıl birle tirmesinin mümkün olacaını göremiyordu.

"Bayan Mullray!" Halife sesini duyurmak için a zını kadının kulaına yapı tırdı. "Burada kalamayız, Bayan Mullray. Gömülü-rüz burada. Yukarı çıkmalıyız. Yukarı."

Tara bir tepki göstermedi.

"Lütfen, Bayan Mullray. Yukarı çıkmalıyız. Tek ansımız bu."

Halife kadının ya ama arzusunu kaybetti ini, pes etmek üzere oldu unu anlamı tı. Tara'nın yüzünü avuçları arasına alıp kendisine çevirdi.

"Lütfen!" diye haykırdı. Sesi anafordan parça parça olmu tu. "Güçlü olun. Güçlü olmalısınız!"

Yüzüne adeta hatlarını silecekmi kadar sert çarpan kumların arasından baktı Tara erke e. Sonra baını salladı. Halife kadının elini tuttu, birlikte emeklemeye ba ladılar. Tara birkaç metre gittikten sonra dönüp Daniel'e, kumla dolmaya ba lamı yüzüne baleti. Erke in çevresindeki karma a birden yo unla tı ve Daniel bir anda gözden kayboldu. Tara baını güçlükle çevirdi ve bu çılgınlı ın ortasında yine emeklemeye devam etti.

Fırtınanın bundan daha iddete ulaşması imkânsız görünüyordu. Ancak tam öfkesinin doru una varmı gibiyken içindeki gizli bir enerji deposuna uzanmı öyle bir kum ve rüzgâr anaforu yaratmı tı ki, imdiye kadar olanlar sadece hafif bir ba langıç gibiydi. Çevrelerinde akla hayale gelmeyen güçler dolanıyordu. Tara giysilerinin, hatta etlerinin parçalanacaını, arkada kalan kemiklerinin kırılıp toz haline gelece ini hissetti. Nereye ve neden gitti inin farkında de ildi. Hiçbir eyin farkında de ildi. Dü üncenin ve

mantı ın ötesinde bir sorumlulukla bir robot gibi ilerlemeye devam ediyordu. Yukarı. Bildi i tek ey buydu. Yukarı.

Kum tepesinin ete ine varıp emekleyerek vadide yükselmeye ba ladılar. Her bir hareket tükenmi kaslarına bir i kenceydi. Ha va imdi kumla öylesine yo unla mı tı ki, gözkapaklarını aralamak bile gözlerinin anında parçalanması demek olacaktı. O yüzden gözleri kapalı ilerliyorlar, tırmandıkları yoku u sadece elleriyle hissediyorlardı. El ele tutu mu lardı, kollarını birlikte kaldırıp indirirlerken di er elleriyle gömleklerini a ızlarına bastırıyorlar, kısa nefesler alıyorlardı. Rüzgâr o kadar güçlüydü ki, dizleri üstünde bile denge bulmak neredeyse imkânsızdı.

Tara yola nasıl devam edebildi inin farkında de ildi. Birkaç saniye sonra gücü tükenmi ti. O anda istedi i tek ey yüzüstü yere yatıp hiç kıpırdamadan öylece kalmaktı.

Ancak her nasılsa kendini tırmanmaya zorladı ve kollarıyla bacakları artık titremeye ba ladı nda altındaki yoku hafifleyip düzeler gibi oldu. Bir iki metre daha zorlandıktan sonra kumulun tepesine yüzüstü attı kendini. Halife'nin sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi.

"Ba mızı kaldırmayın, Bayan Mullray. Ve vücudunuzu... nasıl derler... mümkün oldu u kadar kıpırdatın. O zaman üstünüzde kum birikmez."

Tara adamı duydu unu belirtmek için elini sıktı, ba mını kıvırdı- ı kolunun üstüne dayadı. Dört bir yandan saldıran kumlar kendisini sokan bir milyon böcekti sanki.

Kıpırdanmalıyım, diye dü ündü. Kıpırda kız, kıpırda!

Bacakları güçsüzce salladı, kalçalarını bir iki kere kaldırıp indirdi ama a ırı yorgundu ve birkaç dakika sonunda gövdesi gev edi ve kıpırtısız kaldı. imdi içinde aniden çok ho bir huzur vardı, sanki siyah bir kadife kuma a sarınmı gibi. Gözlerinin önünden hayaller geçiyordu: ana babası, Daniel, Jenny, babasının on be inci do um günü arma anı olan kolye. Uyanıp da masa üstünde zarfı bulmasını, izleri tavanarasına kadar izlemesini, eski sandı ı bulup da içinde gizlenmi kolyeyi görünce nasıl güldü ünü hatırlıyordu. Kendini o kahkahaya bıraktı, onun üzerini sarmasını bekledi ve sonra aniden gözleri körelten beyaz bir ık parladı ve ondan sonra artık ba ka bir ey hatırlayamadı.

SON SOZ

Halife karısının yanında uyuyor, yumu acık kara saçlar ça ıl
ça ıl yüzüne dökülüyordu. O saçlar öylesine sıcak, öylesine güzel
kokuluydu ki, birlikte yattıkları her zaman yaptı ı gibi ba mını
onların arasına soktu, sanki parfümünü ci erlerine çekmek isterce-
sine derin soluklar aldı.

Ama saçlar içini huzur ve hazla dolduraca ı yerde bo uyordu.
Halife öksürdü, soluk almaya çalı tı ve sonunda dönerek karısının
yanından uzakla ıp aya a kalktı. Sırtından ve omuzlarından kum-
lar dökülürken karısı da yatak da uçup gitmi ti. Çölün ortasında
bir kumul tepesindeydi, ba mının üzerinde kavurucu güne vardı ve
a zı kumla doluydu. Fırtına dinmi ti.

Halife bir süre kumları tükürüp öksürdü, sonra birden Tara'yı
hatırladı. Kumulun tepesine vardıklarında yanındaydı. Ama imdi
görünürlerde yoktu. Halife dizüstü çöküp kumları e elemeye
ba ladı.

ilk ba ta bir ey bulamadı. Kadın belki de daha ileriye dü mü -
tür, diye dü ündü, ya da tekrar vadiye sürüklenmi tir. Daha büyük
bir güçle e elemeye devam etti, tam umutsuzlu a kapılıyordu ki
birden eli sert bir eye de di. Çevredeki kumları kucak kucak ke-
nara itince küçük bir ayakla kar ıla tı. Aya ı bile inden kavrayıp
çekti. Gövde kumulun a zına sıkı ıp kalmı tı. Halife bir tav an
gibi e elemeyi sürdürerek önce bir baca ı, sonra di erini ortaya
çıkardı.

"Haydi!" diye söylendi kendine. "Daha çabuk! Kaz!"

iki bile i yakalayıp çektiyse de kadını yine çıkaramadı. Bu kere yön de i tirip yukardan çalı mak yerine yandan e elemeye, kumları iki eliyle kendisine çekip bacakları arasından arkaya atmaya başladı. Bir omuz, ense ve sol kol göründü. Halife kadının bile ini yakalayıp nabzına baktı. Hiçbir kıpırtı yoktu.

"Allahım, ne olur ya ıyor olsun!" diye ba ırdı.

Kalan kumları da e eleyip kadını çıkartıp sırtüstü yatırdı. Tara'nın gözleri kapalıydı, dudakları ve a zı bisküvi kırıntılarını andıran sarı kumlarla doluydu. Halife nabzını bir kere daha yokladı, yine bir ey hissetmeyince kadını yine yüzüstü yatırdı, kollarını arkadan beline dolayıp hızla yukarı çekti. Hareketi olanca gücüyle tekrar tekrar yapıyordu.

"Haydi!" diye ba ırıyor. "Soluk al! Lanet olsun, soluk al diyorum sana!"

Halife bacaklarını büktü ve kadını bir kere daha sıkarak havaya kaldırdı; Tara'nın vücudu sanki ani bir elektrik akımı geçmi gibi kasıldı. Bir an hâlâ Halife'nin kollarında asılıymı gibi kıpırtısızdı, sonra öksürmeye başladı. Halife kollarını son bir kez daha sıkınca kadının a zından yere kumlar bo andı. Tara öksürdü, ö ürdü ve güçlükle içine bir nefes çekti. Halife kadını yava ça yere yatırdı.

"Allahım, sana ükürler olsun," diye mırıldandı. " ükürler olsun sana, Allahım."

Tara öksürerek, bo ularak bir süre yatıp kendine gelmeyi bekledi, sonra elinin tersiyle a zını silerek dönüp oturdu ve birkaç adım ileride çömelmli duran Halife'ye baktı. Halife ba ını sallayınca o da salladı, birbirlerine gülümsediler, dönüp a a ıdaki vadiye baktılar.

Ordu yoktu. Hiçbir ey kalmamı tı. Ne çadır, ne helikopter, ne sandık ne de cesetler. Hiçbir ey. Hepsi bir örtü gibi dümdüz olan kumun altında kalmı lardı, sanki hiç varolmamı lar gibi. Sadece piramit biçimindeki kaya solgun sabah ı ı nda el de memi çölün ortasında yükseliyordu. Halife onun büyük bir dram seyretmi ve sonucundan memnun olmu gibi bir havası oldu unu dü ündü.

Bir süre hiç konu madan çöle bakarak olup bitenleri hazmetmeye çalı tılar.

"Cep telefonu nerede?" diye sordu Halife.

Tara ceplerini yokladı. "Dü mü olmalı."

"GPS cihazı?"

"O Daniel'deydi."

Halife baını sallayarak arkasına yaslandı. "O zaman dönü ü-
müz sorun olacak sanırım."

"Ne kadar uzaktayız?"

"Pek fazla de il. En yakın yerle im birimi yüz yirmi kilometre
ileride. Ama kesin yönü bilemeyiz. Yarım derecelik bir farkla, ta
Sudan'a kadar yürüeyebiliriz."

"Dymmachus ba armı tı ama."

"Sadece Dr. Lacage'in hayalinde."

"Do ru." Tara gülümsedi. "Unutmu tum."

Halife ceplerini arandı, sigara paketini bulup kadına uzattı.

"Buzunuz yok, de il mi?" diye sordu Tara.

"Buz mu?"

"Sigarayı bırakmaya çalı ıyorum; canım sigara çekti inde bir
parça buz emiyorum ben de."

"Anlıyorum. Ama ne yazık ki buzum yok."

"O zaman sigarayla idare edece im öyleyse."

Tara paketten bir sigara alıp dudakları arasına yerle tirdi. Hali-
fe uzanıp yaktı.

"En iyi arkada ima yüz dolar borçlandım imdi," diyen Tara
gözlerini kapatarak dumanı içine çekti. "Bir yıl sigarasız kalamaya-
ca ima iddiaya girmi tik. On bir ay ve iki hafta dayanabildim
demek."

"Çok etkilendim," dedi Halife. "Ben on be ya ımdan beri
günde bir paket içerim."

"Kendinizi öldüreceksiniz!"

Birbirlerine baktılar, sonra kahkahayı koyverdiler.

"Bundan sonra kaç sigara içti im artık hiç önemli de il sanı-
rım," dedi Halife.

"Yani bir ansınız yok mu?"

"Yok."

"Ama hiç umutsuzlu a kapılmamak gibi bir eyler söylemi tiniz."

"Do ru. Ama bu durumda ba ka bir seçenek görmüyorum."

Bir kere daha güldüler, hem de öyle zorlamaca de il, gerçekten.

KAMBÎZ'İN KAYIP ORDUSU

Tara sigarasından derin bir nefes daha çekti. Hayatında o kadar lezzetli bir ey tatmadı nı dü ünüyordu.

"Çok garip gelecek" ama aslında çok mutluyum," dedi. "Bir çölün ortasında susuzluktan ölece im ama istedi im tek ey gülmek. Sanki..."

"Bir yük kalkmı gibi," dedi halife.

"Çok do ru. Kendimi temiz hissediyorum. Özgür. Sanki hayatıma yeniden sahip olmu um gibi."

"Sizi çok iyi anlıyorum. Ben de aynı eyi hissediyorum. Geçmişin hesabı görüldü ve unutuldu. Artık ileri bakabiliriz."

"Her ne kadar fazla ileriye de ilse de."

"Do ru. Fazla ileri de il. Ama yine de ileri." Halife sigarasından uzun bir nefes çekti, "karımla çocuklarımı özleyece im."

Sigaralarını içerek konu madan çöle baktılar. Güne a ır a ır yükseldikçe havada bir titre im ba lamı tı. Çevrelerinde ufka kadar uzanan kumullar titre ip duruyorlardı. Kısa bir süre önce dünyanın içinin dı na çıktı nı dü ünlemek bir garip geliyordu. İmdi her ey o kadar sakin ve düzenli görünüyordu ki. Bu kıvrımlı simetri, kumun bu hep de i en renkleri ne kadar güzel, diye dü ündü Tara. Daha önce çöle bir hapisane gibi bakmı tı. İmdi burada ölecek olmasına ra men ne gariptir ki kendini onunla bir olmu hissediyordu.

Tara sigarasını bitirip izmariti bir yana fırlattı. Tütün ba nı döndürmü tü, a a ı bakınca kumlar titriyor gibi geldi. Ya da büyük kayanın dibine yakın bir yerdeki bir parça titriyordu. Tara derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı, sonra yine baktı. Evet, titre me hâlâ devam ediyordu. Sanki çöl nefes almaya çalı yormu gibi. Halife'yi dürtükleyip ba ıyla i aret etti. Halife ka larını çatarak aya a kalktı. Tara da kalktı.

"Nedir bu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Çok garip. Sanki su kaynıyormu gibi."

"Sıcaktan mı?"

"Sıca a pek benzemiyor."

"Kum bataklı ı mı?"

"Sanmıyorum."

Halife bir süre baktıktan sonra kumulun yamacından inmeye

ba ladı. Tara da adamı izledi. Kumlar giderek kabarıyor, sanki vadi tabanına dev bir ayak dayanıyormu gibi titre iyordu. Hareket birden durdu, sonra tekrar ba ladı ve ardından çöl zemini boru sesini andıran bir homurtuyla yarıldı çirkin bir yaratık çevresine kumlar ya dırarak günü ına çıktı. Halife a kın bir çı lık atarak yamaçtan a a ı ko maya ba ladı.

"Deve!" diye gülüyordu. "Allaha ükürler olsun! Deve!"

Halife yamacın altına varınca hayvanı ürkütmemek için yava ladı. Hayvan adamın varlı ından ürkmü görünmüyordu. Yanına yakla ıp eyerini tutmasına ses çıkarmadı.

"Ho geldin, dostum," diyen Halife hayvanın kadifemsi burnunu ok adı. "Bizi ne kadar sevindirdin bilemezsin."

Tara'ya döndü.

"Karamsarlıkta biraz acele davrandı ım anla ılıyor, Bayan Mullray. Bu dostum su kokusunu be yüz mil öteden alır. Hangi vaha daha yakınsa bizi oraya götürecektir."

Halife parmakları ucunda yükselerek devenin kula ına bir eyler fısıldadı. Hayvan aksırdı, sonra önce ön, sonra arka ayaklarını kırarak dizleri üstüne çöktü. Halife hayvanın sırtındaki sandıkların iplerini çözmece ba ladı.

"Develerle çalı ırdım eskiden," dedi. "insan bazı becerileri hiç unutmuyor."

Sandıkları çıkartıp bir yana attı, kayı ları, ko umları düzeltti. Deve Halife'nin kula ını di lerı arasına aldı.

"Bunlar harika hayvanlardır. Yorulmak bilmezler, sadık ve güzeldirler. Tek kusurları soluklarının pek ho kokmamasıdır. Ama o kadar kusur kadı kızında da bulunur, de il mi? una bak!"

Halife eyerin cebinde buldu u küçük bir matarayı gösterdi.

"Sese bakılırsa pek kalmamı ama bizi susuzluktan ölmekten koruyacak kadar var sanırım. Buyrun."

Halife geri çekilip kolunu uzatarak kadına binmesini i aret etti. Tara gülerek eyere çıktı. Halife de arkasına geçti.

Tara, "Arkada ım bana develerden uzak durmamı söylemi ti," dedi. "Söyledi ine göre deveçilerin hepsi sapıkmı ."

"Ben evli bir insanım, Bayan Mullray."

"Sadece aka ediyordum."

KAMBIZ' N KAYIP ORDUSU

"Anlıyorum." Halife de güldü. "Evet. İngiliz esprisi. Sonradan elde edinilirmiyi diye duymu tum. Ama Benny Hill'iniz de çok komik biri."

Halife devenin arkasına vururken ba ırdı. Hayvan kalkarken Tara'yı önce öne, sonra arkaya savurdu. Halife kadının belinden dolanıp dizginleri aldı.

"Durmadan gidersek iki günde, en fazla üç günde vahaya varırız," dedi. "Deve çölün gemisi olabilir ama bu pek lüks bir yolculuk olmayacak."

"Buna katlanabilirim."

"Bundan hiç kuşum yok, Bayan Mullray. Ola anüstü bir kadınsınız. Karım ve çocuklarımla tanımanızı isterdim."

Hayvanın sırtına bir tokat atınca deve yürümeye başladı.

"*Yallah besara!*" diye ba ırdı Halife. "*Yallah nimfeh!* Çabuk ol! Gidelim haydi!"

Üzerlerinde kapkara bir dev gibi yükselen piramit kayaya geldiler. Çölün derinliklerinden çıkan dev kara taş, akıllara sığmayacak kadar yalın, ölçülemeyecek kadar güçlü. Zaman'ın bekçisi. Dev kayaya adeta derinden derine homurdanıyor, sanki onlara geçebileceklerini ama asla geri dönmemelerini söylüyor gibiydi. Sonra kayayı arkalarında bırakıp vadide ilerlemeye başladılar.

Halife, "Ben fiskiyeli bir havuz yapıyorum," dedi. "Evimin akan su sesiyle dolu olmasını istiyorum."

"Kulağın çok hoş geliyor," diye gülümsedi Tara.

"Mavi ve yeşil çimeler, deniz kıyısından kabuklar ve çevresinde bitkiler olacak. Geceleri suyu sanki elmaslar doluymu gibi gösterecek ışıkları yansıyacak. Bitince gerçekten çok güzel olacak."

"Öyle," diyen Tara gözlerini kapattı. "Sanırım öyle olacak."

Halife dizginleri sallayınca deve koşmaya başladı, piramit kayaya sanki zaman içinde kayboluyormu gibi arkalarında giderek küçüldü. Çevrelerinde çöl sabah sıcaklığıyla parıldayıp titreliyordu.

"*Besara, besara!*" diye ba ırdı Halife. "*Yallah nimfeh! Yallah nimfeh!*"

YAZARIN NOTU

The Lost Army of Cambyses 11 Eylül 2001'in korkunç olaylarından önce yazılmıştır. Kitabın konusu Ortado u terörizmi ise de tamamen bir hayal ürünüdür ve öyle kabul ederek okunmalıdır. Gerçek olayların yansıtılması gibi bir amaç güdülmemiştir.